

Бевърли Бърн

ПЛАМЪКЪТ НА
ОТМЪЩЕНИЕТО

БЕВЪРЛИ БЪРН ПЛАМЪКЪТ НА ОТМЪЩЕНИЕТО

Превод: Деница Попова

chitanka.info

Силата на парите не е достатъчна на Хуан Луис Мендоса да намери щастието. Безумната му ревност го довежда до ръба на лудостта. Тридесет години той държи жена си Лиля затворена в блестящия си дворец, който за нея не е нищо друго, освен мрачна тъмница.

Докато един ден тя намира странно писмо, което ѝ разкрива тайната на семейството и с това ѝ дава дълго търсеното оръжие за отмъщение.

Мистериозната Черна вдовица властва в разкошното си имение в Дъблин, където стотици хора търсят помощта ѝ. И никой не подозира колко е силен пламъкът на отмъщението в сърцето на Лиля.

ПРОЛОГ

Кордова, Испания, 1869

Мракът се движеше и дишаше, сякаш беше живо същество. Той обгръщаше всичко в света на Ли́ла Къран. Тя живееше в безкрайна нощ — подробностите от своето пленничество възприемаше чрез всичките си други сетива, но не и чрез зрението. Звукът се промъкваше като змия през черното ѝ наметало, увиваше се около нея, задушаваше волята ѝ да се съпротивлява. Тежкия метален нашийник прежулваше врата ѝ, а през грубо изтъканата постеля, върху която лежеше, тя усещаше хлада на ледения мраморен под отдолу. Огромното дърворезбовано легло, към което беше прикована, бе твърде високо — то също представляваше нетърпимо мъчение, нарочно поставено така, че само няколко сантиметра верига да не ѝ достигат, за да може да легне в него.

Ли́ла чуваше как детето ѝ плаче. Шестмесечният ѝ син се намираще в съседната стая. Той бе кръстен по испански обичай Мигел, но за нея винаги щеше да си остане Майкъл. Малката ѝ рожба, любимият първороден син, заченат с любов и доверие, или поне така ѝ се струваше, бе намразен от баща си почти колкото нея. Някаква равнодушна дойка идваше да го храни и преповива, но през повечето време Майкъл беше сам и уплашен, и плачеше. А Ли́ла се мятеше във веригите си и ръмжеше от болка и ярост. Но никой не смееше да си признае, че я чува.

За обитателите на древния и величествен дворец Мендоса животът си течеше както обикновено. През мрака Ли́ла чуваше как слугите вършат всекидневната си работа, как съпругът ѝ, могъщият Хуан Луис Мендоса, крачи тежко по коридора пред вратата ѝ, или как беснее в някой от безумните си изблици на ярост във вътрешния двор под нейния балкон. Понякога чуваше и гласа на Беатрис, сестрата на Хуан Луис, или на съпруга ѝ Франсиско. Те знаеха, че Ли́ла е окована. Но те също бяха пленници на Хуан Луис — не можеха да се освободят

от тиранията му, заробени от наследственото могъщество и богатство на рода Мендоса.

1870

Носеха ѝ храна веднъж дневно, винаги същото — някаква зеленчукова каша с парче месо в дървена паница. Не ѝ даваха лъжица и за да оцелее, тя трябваше да зарови лицето си в храната и да лочи като животно. Лила лочеше. Би направила всичко, за да оцелее, защото за тези тринадесет месеца пленничество бе решила поне едно: тя щеше да оцелее и да си отмъсти.

Докато детският глас не замлъкна.

Лила се заслушваше. От началото на изтезанията пулсът ѝ се ускоряваше и забиваше успоредно с детския плач. А сега сърцето ѝ биеше само. Мислеше, че се е потопила до дъното на страха и отчаянието, но чак сега, когато Майкъл изчезна — Мъртъв? Убит от собствения си баща? — разбра какво значи истински ад. Обезумя от ярост. Не можеше да крещи — не бяха ѝ останали сили за това. Можеше само да лежи на пода, стиснала с ръце металния нашийник.

Часовете минаваха един след друг. И тогава тя разбра. Хуан Луис бе победил. Най-после се бе предала на пълното отчаяние.

— Лила, Лила, *puedes escucharme, mi nina?* — Гласът долиташе сякаш от безкрайно далеч. После повтори въпроса на английски, със силен акцент, като шепнеше настойчиво. — Чуваш ли ме? Това съм аз, зълва ти Беатрис. Лила, за бога, жива ли си?

Името ѝ, произнесено от човешки глас! През всичките дълги дни, седмици и месеци, прекарани в страдания, тя не беше чувала някой да се обръща към нея като към човешко същество.

— Жи... жива съм. — Устните ѝ, отвикнали да говорят, се напукаха и започнаха да кървят. — Беатрис, а детето ми, моят Майкъл...?

— Шшт, не говори, само ме слушай. Аз съм пред вратата ти. Подкупих една прислужница да отключи коридора, но тя не посмя да ми даде ключа за тази стая. Хуан Луис я е наплашил до смърт, всички слуги са ужасени от него. — Гласът на Беатрис потрепна. — Дори нас с Франсиско ни е страх.

— Майкъл — прошепна Лила. — Моят Майкъл...

— Точно това дойдох да ти кажа. Той е добре, *mi nina*, при мен е. Двамата с Франсиско го прибрахме при нас. Не можех повече да живея сред тази жестокост. Молих се. Събирах смелост. После казах на лудия си брат, че ако не ми даде да се грижа за бебето, така ще разглася злодеянията му, че скандалът би съборил дори и него. Да изтезава новородено бебе, та това е немислимо! Цяла Андалусия би му се изплюла в лицето... Лила, разбираш ли? Мъничкият ти Мигел е добре. Всичко ще е наред, аз ще се грижа за него докато Хуан Луис възвърне разсъдъка си.

Не последва никакъв отговор.

— Лила — повика я отново Беатрис. — Лила, *puedes escuchame?*

Отговорът бе прошепнат след няколко секунди.

— *Si, te oigo*. Чувам те, разбрах.

Детето ѝ беше живо, грижеха се за него на сигурно място. Това ѝ вдъхна кураж. Лила разбра, че ще издържи.

1881

Понякога Майкъл идваше до балкона на нейната стая. Не беше лесно. Преди всичко трябваше да е сигурен, че нито баща му, нито някой от неговите шпиони щеше да го види. Трябваше да се изкатери до втория етаж, като се хваща само за лозите, които пълзяха по каменните стени на двореца, но въпреки трудностите, понякога успяваше да го направи.

Когато започнаха тези тайни посещения, Лила се разкъсваше от противоречиви чувства. Копнееше да зърне сина си, но се ужасяваше, че и той ще я види. Наистина, сега положението малко се бе подобрило. След три години пленничество металният нашийник и веригите ѝ бяха свалени — жест на великодушие от страна на Хуан Луис, сякаш безумната му, неоправдана ревност се бе посмекчила. Но така тя си оставаше все още затворничка в тази стая. Косата ѝ, някога огненочервена, се бе изпъстрила със сребърни нишки. Самата тя се беше стопила, бе заприличала на безплътен дух — сянка, която живее сред сенките.

— Мамо, мамо, там ли си? — Момчето притисна лицето си към стъклото на балконската врата. Тя беше заключена и той така и не успя да намери ключ, който да може да я отвори. Когато майка му чуеше

гласа му, обикновено се приближаваше и отместваше завесите колкото да се образува съвсем мъничка пролука между тях. През нея те се гледаха, разделени, без да могат да се докоснат, но с илюзията за близост. — Мамо — извика отново момчето. — Моля те, обади се, важно е!

Завесите се разтвориха само на косъм — да ги отвори по-широко би привлякло дебнещите погледи, беше твърде опасно.

— Тук съм, скъпи. Как си?

— Добре съм, мамо, добре съм.

Лиля не можеше да му се нагледа. Той беше едро дете, направо огромен за момче, което скоро щеше да навърши тринадесет години. Имаше червена коса като нея и живи сини очи, по-тъмни от нейните. Тя притисна пръста към стъклото. Само да можеше да докосне лицето му! Майкъл... Майкъл... детето на нейните страдания, нейното сърце, синчето, което не беше прегръщала от тримесечна възраст.

— Майкъл — прошепна тя, допряла устни до стъклото, сякаш за да го целуне с дъха си, щом устните не могат.

— Мамо, слушай, нося ти нещо. Страшен късмет беше, че леля Беатрис и аз видяхме това писмо преди татко. Тя каза, че трябва да ти го донеса.

Лиля погледна плика. Беше голям и издут от листа. Нямаше представа откъде може да е бил изпратен или как да го вземе. Беше твърде дебел, за да може Майкъл да го провери през пролуката под вратата.

— Майкъл, не можеш да ми го дадеш. Няма да мине през процепа. А освен това, ако баща ти научи...

— Не ме интересува — прекъсна я момчето. — Важно е, знам, че е така. Ще счупя стъклото. — Той вдигна някакъв предмет. Беше голям камък.

— Не, Майкъл! Недей, не бива! Баща ти...

— Не ме интересува! Ще разбия прозореца и ще те изведа навън. Ще избягаме от двореца Мендоса. Ще избягаме толкова далеч, че татко никога няма да ни намери.

Нямаше място на тая земя, до което да не може да достигне богатството и силата на рода Мендоса и Лиля знаеше това, за разлика от сина си. Освен това тя нямаше нито пари, нито семейство, нищо. Къде можеше да го отведе? Какво щяха да правят?

— Не — прошепна тя. — Не.

— Мамо, писмото е важно, знам го. Просто го чувствам в себе си.

Лиля също погледна към плика. И почувства нещо. Нещо необяснимо, нещо, което мислеше, че отдавна е умряло в нея. Смелостта, способността да направи нещо повече от това просто да оцелее, възраждането на волята ѝ да победи. Посегна към плика. Някаква тайнствена сила я притегляше към него, сякаш самата съдба ѝ шепнеше настойчиво да го вземе, на всяка цена.

— Добре — прошепна тя. — Добре, Майкъл, счупи стъклото. Само ъгъла, колкото да мине писмото. Ще скрия дупката така, че да не я открият поне за известно време.

Хуан Луис дойде същата нощ. Напоследък често идваше при нея. Крачеше из стаята ѝ и бълваше обиди. Обвиняваше я във всички възможни престъпления и подробно описваше как му слагала рога. Отдавна се бе отказала да го разубеждава. Нито доводите, нито клетвите можеха да разколебаят безумната му увереност, че му изневерява при всяка възможност. Затова мълчеше. Тази нощ тя дълго го слуша, като през цялото време усещаше полъха свеж въздух откъм счупения прозорец, останал все още неоткрит. Усещаше в джоба на дрехата си съдбовната тежест на писмото. Най-накрая направи това, което не бе правила от месеци: тя проговори.

— Хуан Луис, сега ти ме изслушай.

Той замръзна, сепнат от полузабравения глас.

— Значи благоволяваш да ми отговориш? На какво дължа тая чест?

— На истината, Хуан Луис. На знанието. Зная много неща и затова ти ще ни освободиш. Мен и синът ми.

— За какво става дума?

— За власт — отвърна тихо Лиля. — Става дума за власт. И ти ще ме изслушаш.

Два дни след като писмото попадна в ръцете ѝ, Лиля Къран и синът ѝ Майкъл напуснаха двореца Мендоса. Тяхното първо пътуване отне само няколко седмици, но одисеята им щеше да продължи много години и щяха да прекосят два континента. Бяха се впуснали в

преследване на най-измамното възмездие — отплата за изгубените години и безбройните унижения. Жадуваха за мъст.

1.

Понеделник, 14 юни, 1898

Дъблин, десет часа вечерта

Въпреки силното си куцане, мъжът вървеше бързо, с наведена глава и приведен напред, като притискаше лявата си ръка към гърдите. В тази топла лятна вечер той изглеждаше така, сякаш се бори със свирепа зимна виелица. Дрехите му бяха също толкова неуместни, както и походката. Носеше плетена шапка, нахлупена толкова ниско, че почти скриваше лицето му, закопчано догоре вълнено сако и панталон от дебел плат, чийто цвят отдавна вече не личеше.

Той тръгна по улица „Дърти лейн“ и когато мина покрай църквата „Света Катерина“ се поспря, колкото набързо да се прекръсти с мръсния си палец по челото и да се огледа назад. След като се убеди, че никой не го следи, той продължи бързешком. Мъжът явно добре познаваше града, но не вървеше направо към целта си. Наближаваше единадесет, когато свърна към кея, известен с името Ергенската алея и се насочи към една кръчма от червени тухли, с изглед към река Лифи.

Пред входа, окачена на ръждива желязна верига, висеше неподвижно табела с нарисуван лебед. На ярката лунна светлина личеше олющената боя и пукнатините по дъската. Мъжът отвори вратата с рамо, като все още притискаше ръката си към гърдите си.

Той мина през къс и тесен коридор и влезе в кръчмата. Работното време почти беше свършило, но все още десетки клиенти изпълваха обширното, бедно обзаведено помещение. Няколко души се бяха облегли на дъбовия тезгях, разположен по дължината на едната стена. Други пък седяха около незастланите дървени маси. В единия ъгъл имаше камина, но в топлата нощ в нея не гореше огън. Вместо със сладникавата миризма на горящ торф, стаята бе изпълнена с вонята на вкиснала бира и евтин тютюн.

Мъжът прекоси помещението накуцвайки, като не поздрави никого и не обърна внимание на враждебните погледи на останалите посетители. Една жена с уморен вид, около четиридесетгодишна, бе

застанала край пирамида от чаши и го наблюдаваше с празен, безизразен поглед. Щом той седна в далечния край на тезгяха, тя се приближи към него. Новодошлият свали шапка сведе глава в старомоден поклон. Този жест бе толкова неуместно учтив и неочакван, че жената учудено повдигна вежди, но не каза нищо.

Мъжът беше плешив, само с ивица гарвановочерна коса около темето. Тъмните му очи бяха зачервени от умора, но той бодро поздрави присъстващите.

— Добра sluка на всички! Бих искал една халба портер, ако бъдете така любезна.

— След три минути затваряме. — В тона на жената нямаше и следа от неговата вежливост.

— Нищо, аз ще пия бързо. Само да пипна чашата, преди да сте приключили и никой няма да може да се оплаче, че се бавя. Даже и да е някой от проклетите английски полицаи, до един да се пържат в пъкъла дано!

Жената сви рамене и наточи от едно месингово кранче халба силна тъмна бира, после побутна питието към госта. Той кимна в знак на благодарност.

— Струва четири пенса — каза тя. Той ѝ даде монетите и жената погледна към големия часовник на стената между двата прозореца, които гледаха към реката. — Време е, момчета — извика тя. — Затваряме.

След десет минути повечето от посетителите бяха довършили питиетата си и се изнизваха през вратата. Останаха само петима. Четирима от тях бяха седнали на една маса до вратата и по нищо не личеше, че смятат скоро да си тръгват, а петият беше новодошлият, който все още стоеше до тезгяха. Въпреки обещанието си да пие бързо, чашата му бе наполовина пълна.

— Затваряме — подкани го жената.

— Да, да, знам. Само че аз ще поостана малко. Имам работа със съдържателя.

Косата на жената, някога руса, сега беше с неопределен сив цвят и бе прибрана назад така, че просто да не ѝ влиза в очите. Явно животът беше отнел както радостта и надеждата, така и суетата на тази отрудена женица.

— Каква работа? — попита тя безучастно.

— Лична работа. Ще съм ви много задължен, ако му съобщите, че го търси Фъргюс Кели.

— Така ли се казвате? Фъргюс Кели?

— Аха, или поне така ми казаха, когато бях пеленаче, и вече петдесет години продължавам да вярвам в това.

Устните на жената помръднаха, сякаш почти си беше припомнила как се усмихва човек, но после пак се отпуснаха в обичайното си изражение. Тя изчезна зад една врата в ъгъла зад бара. След няколко минути се появи едър мъж в мръсна престилка, кимна на четиримата мъже около масата и после се потътри към по-отдалечения край на барплота.

— Фъргюс Кели?

— Аха.

— Тя каза, че си имал работа с мен.

— Така е.

— За какво се отнася?

Кели остави чашата си на бара и се позабави, преди да отговори.

— Малко странно за един всеотдаен финиец^[1] да зададе такъв въпрос на съратник.

Съдържателят се сепна.

— Говори по-тихо, глупак такъв!

— Че защо? — попита благодушно Кели. Той махна към мъжете масата, които ги наблюдаваха с нескрито любопитство. — Тия всичките са наши братя, не е ли така?

— На някои са братя, спор няма. Само че това не те засяга. Ще съм ти благодарен да кажеш за какво си дошъл и да си тръгваш. Вече затворихме.

Кели въздъхна.

— Е, когато човек е бил толкова дълго далеч от родината си като мене, очаква по-топло посрещане при завръщането си. Обаче... — Той отпусна ръката си, която бе държал цяла вечер притисната към гърдите и разкопча едно копче на сакото. — ... ти имаш един гост. И той хич не е обикновен гост. Това е за него. — Той извади един пакет, увит в кафява хартия и завързан с връв, а също и запечатан с червен восък.

Съдържателят огледа предмета, без да го докосва.

— Не знам за какво говориш. Единствените ми гости са ей онези момчета отсреща и никой от тях не знае нищо за пакета ти.

Присъстващите кимнаха утвърдително.

— Не ми губи времето, Патрик Ший — рече Кели. — И не се чуди толкова. Че какво щях да търся аз на това забравено от бога място, ако не знаех името ти? Но което е по-важно, знам и че англичанинът, наречен Тимъти Мендоса, ще прекара нощта тук и очаква това. — Той постави пакета на тезгяха. — Погрижи се да го получи. И то гледай да не бърникаш много-много по него. Това, което се намира вътре, е важно за него, но не значи нищо за теб, нито пък за каузата. И ако младият Тимъти се оплаче от нещо по време на престоя си тук, вдовицата Къран ще спре да ти праща пари всеки месец. И тогава какво ще стане с всичките ти планове?

Кели чакаше. Съдържателят само зяпна пакета, а след това и човека, който се бе представил като Фъргиус Кели.

Кели си сложи шапката и закопча сакото си. Махна за довиждане на всички присъстващи.

— Лека нощ, момчета. Да живее свободна Ирландия! И дано всички да се доберете до рая поне половин час преди дяволът да е разбрал, че сте умрели.

* * *

Зад завесите на къщата, разположена на ъгъла на Доусън стрийт, горяха свещите на поне десетина полилея. В меката лятна нощ вратите бяха отворени и златистата светлина на газовите фенери се изливаше върху алеята към пътната порта от ковано желязо. На отсрещната страна на улицата, в градинката „Свети Стефан“ късните минувачи още от пръв поглед разбираха, че Лила Къран даваше едно от прочутите си празненства.

— Успяла е да накара даже господ да й осигури хубаво време за случая — каза някой, а друг промърмори нещо в знак на съгласие. Че кой ли би възразил? Целият Дъблин знаеше, че жената, известна като Черната вдовица, успяваше почти във всичко да постигне своето.

Къщата се наричаше Белрев. В края на миналия век, когато бе построена, на мода бяха имената с френско звучене. Белрев, както повечето къщи от епохата на крал Джордж, бе напълно симетрична. В каменната ѝ фасада хармонираха съдържани орнаменти и прави линии

— отражение на вярата в една закономерна, подредена вселена. Дори и в хаотичното настояще видът ѝ предизвикваше дълбоко задоволство. Но това изящно съчетание на форма и функционалност не беше присъщо на онези части на сградата, които изисканите обитатели, предполагаше се, нямаше никога да виждат.

Добре скрита от изтънчения поглед на аристократите, кухнята бе разположена под нивото на земята и представляваше огромно сводесто помещение. Тази вечер в нея кипеше бясно оживление. Облаци пара се кълбяха като в ада. По пода и стените, покрити със зелени плочки, се стичаше влага на ситни капчици като в някаква праисторическа пещера. Всички тенджери и тигани бяха в употреба. Празните куки, на които обикновено висеше огромният арсенал от медни готварски съдове, сега стърчаха заплашително в примигващата светлина на газовите лампи.

Центърът на помещението бе зает от три грамадни маси от рендосан чам, долепени по дължина една към друга. Всяка бе отрупана с безброй купи, подноси и супници. Десетина кухненски прислужници бяха заобиколили масите и работеха под строгия надзор на един дебел готвач, който се движеше между тях като вихрушка. По телата на слугите се стичаше пот. Киселата ѝ миризма се смесваше с апетитните аромати на печено се месо и къкрещи сосове. В шестте кухненски печки, подклаждани с въглища, се печеха всевъзможни пайове — с пълнеж от телешко, свинско, птиче месо — и постепенно образуваха хрупкава златистокафява коричка. На един голям котлон вреше цял казан картофи, а на други два цвъртеше съомга.

— Още шампанско! — извика някой.

— Ти да не си се побъркал? — възмути се груб женски глас. — Та то е в килера горе, не тук.

Някой затича обратно нагоре по стълбите. Младият лакей, нает на тази работа само преди седмица, се радваше, че може да избяга от адската горещина на кухнята. Той се поспря в сравнително прохладния коридор водещ към килера и си пое дълбоко дъх.

— О'Лиъри! Ето къде си бил! Като те изпратя за нещо, това не значи, че трябва да те чакам до края на живота си. — Икономът с едно рязко, отсечено движение перна младежа през ухото.

— Моля за извинение, господин Уинстън, обърках се и слязох долу...

— Долу? Значи, освен че си мързеливец, момче, си и глупак! Че как ще има леденостудено шампанско в онази адска дупка долу?

Икономът забърза към килера и лакеят го последва.

След броени минути двамата се върнаха в залите за приеми, разположени в предната част на къщата, и докато обикаляха сред тълпата гости, нищо в държанието им не издаваше предишното бързане и напрежение. Въпреки че бе още неопитен, О'Лиъри успяваше да носи подноса, пълен с чаши искрящо изстудено вино, на височината на раменете си, точно както господин Уинстън носеше своя.

— Насам, момче — каза някакъв мъж. — Появяваш се точно навреме. — Една изящна ръка бе взела две чаши от подноса.

О'Лиъри бе шестнадесетгодишен и дотогава никога не бе виждал отблизо някой от управляващата класа... особено пък истински англичанин от Лондон. Той се заяпа в младия джентълмен, който бе взел шампанското. Приличаше на млад бог. Със светлите си къдрици и в този хубав черен костюм, с такива изискани маниери! Проклет англичанин, нищо чудно, че изглежда така. Те бяха господари на света и ограбваха всички, които завладеят.

— Какво зяпаш, момче? Да не би да имам израстък на лицето си или нещо също толкова ужасно?

— О, не, сър. Нищо нямате. Всъщност, аз не ви зяпах. Аз само...

— Много добре тогава, изчезвай! Сигурно има и други гости, които също са жадни като мен.

Лакеят покорно се отдалечи. Англичанинът се обърна и потърси мъжа, с когото бе разговарял преди, откри го сред тълпата и се приближи към него.

— Ето, успях да взема за нас две чаши от превъзходното вино на госпожа Къран.

Другият мъж взе предложената му чаша, но не отпи от нея.

— Значи, Тим, както казвахте...

— За какво говорехме? — попита Тимъти Мендоса едва след като жадно отпи една глътка шампанско.

— За Парагвай.

— А, да, за Парагвай. Ще предлагаме дялове от нов държавен заем, ще го обявим на двадесет и трети, това е следващата сряда. Отнася се за напоителни съоръжения за селскостопанските райони.

Правителството е решило да изпълни всичките си обещания. Проектът е чудесен. Със сигурност ще се окаже много успешен.

— Значи ме съветвате да купувам?

— Определено. Откак дойде на власт новият президент, Парагвай се развива чудесно. Няма как да не спечелите от тази сделка. — Тимъти говореше доста хладно, сякаш темата за Парагвай не го интересуваше особено. Погледът му блуждаеше сред множеството.

— Търсите ли някого? — попита другият мъж.

— Нашата домакиня. Още не съм ѝ предал почитанията си, но не виждам тази дама сред нас.

— Така е, и аз още не съм я забелязал. Нито пък онзи гигант сина ѝ.

— Разбрах, че тази вечер не се очаква Майкъл Къран да ни удостои с присъствието си. Но очаквах да видя поне Лила Къран на собственото ѝ празненство.

— Предполагам, че ще се появи, когато пожелае — отвърна другият. — Лила Къран не прави нищо случайно.

— Наистина сте прав. Изскача отнякъде, когато най-малко я очакваш и те изяжда жив, ето как действа Черната вдовица.

Човекът, изглежда, се учуди.

— И вие ли я наричате така?

— Не ѝ ли казват така всички?

— Не и човек от рода Мендоса, или поне така си мислех. Не е ли и тя от този род?

— Тя ми е само далечна братовчедка, и то не по кръвна линия. — Тимъти изтупа въображаема пращинка от ревера на редингота си. — Освен това не исках да изразя неуважение. Възхищавам се от дамата. „Черната вдовица“ изразява и привързаност, така да се каже.

Другият мъж присви очи.

— Не съм убеден в това. Пожелавам ви приятна вечер, Тимъти. — Той се обърна и се отдалечи.

Англичанинът остана сам за няколко секунди, като все още изучаваше с поглед тълпата. Но още преди да реши в коя посока да потърси Лила, до него изникна една млада дама.

— Господин Мендоса, помните ме, нали?

Лицето на момичето му беше смътно познато. Говорът ѝ имаше характерното за дъблинчани напевно звучене, но съвсем не можеше да

се каже, че има силен акцент.

— Разбира се, че ви помня. — Тимъти разрови паметта си, но не успя да се сети името ѝ.

— Видях ви, когато влязохте — продължи тя. — Но, естествено, вие не ме забелязахте. Така се надявах да имам възможността да видя отново очарователната ви съпруга.

Докато тя говореше, Тимъти бе успял да изрови някакъв спомен.

— Срегнахме се миналата година, нали? Да, сигурен съм, че е така. Беше на конните надбягвания в Къра^[2]. Колко хубаво, че се виждаме отново, но за съжаление жена ми не е тук. Бет не дойде с мен в Дъблин. — Той я дари с най-приветливата си усмивка.

— Колко жалко! Сигурно се чувствате самотен? — Момичето бе облечено в синя сатенена рокля с дълбоко деколте, гарнирана с черна дантела, и държеше черно дантелено ветрило с дръжка от черупка на костенурка, което използваше с голямо умение. Сега игривите ѝ очи го стрелнаха с подканващ поглед иззад надипления ръб на ветрилото.

— Наистина е така. Ужасно съм самотен — съгласи се Тимъти.

Продължиха да флиртуват и той даваше вид, че това му е изключително приятно. Момичето нямаше как да знае, че три четвърти от съзнанието на Тимъти Мендоса бе заето с мисли за Лила Къран. Но дори и да бе предположила, тя нямаше да повярва на това. Просто нямаше как да допусне, че жена с тридесет години по-възрастна от нея, би могла да ѝ бъде сериозна конкурентка.

Вечерята бе сервирана малко след полунощ. До това време всички присъстващи вече не можеха да разговарят за нищо друго, освен за Черната вдовица, фактът, че домакинята не се бе появила, беше най-пикантната подправка на празненството. Присъстваха почти стотина гости, но на никой от тях не бе дадено каквото и да е обяснение за това до момента, когато те започнаха да взимат връхните си дрехи и да се приготвят за тръгване.

— Госпожата ме помоли да предам извиненията ѝ — измърморваше Уинстън, изпращайки дамите и господата. — Малко преди да започне празненството, тя внезапно се почувства зле.

Никой не можеше да възрази на това, но и почти никой не повярва на иконома. То бе просто още един пример за скандалното поведение на Лила Къран. Тя и синът ѝ Майкъл бяха двама бунтари... но и личности, с които всички трябваше да се съобразяват. Целият

Дъблин го знаеше. В действителност, то не беше тайна и в Лондон. А колкото до Испания...

В ранните часове на утрото Тимъти крачеше из малката, бедно обзаведена стаичка над кръчмата „Лебедът“ и умът му все още бе зает с мисли за Лила Къран. Тази вечер той бе възнамерявал да поговори с нея, да обсъдят подробностите. Какво по дяволите, я беше прихванало, та не се показва поне за малко? Ама че работа! Трябваше да настоява да остане в Белрев. Но тя бе толкова убедителна, когато настояваше той да пренощува в тази кръчма. Ето това беше един от проблемите с тази кучка: тя винаги звучеше убедително. Ако не беше така, той никога нямаше да се съгласи на този съюз с Черната вдовица. Много добре знаеше колко умна беше тя. Но знаеше също така, че подобно на отровния паяк, чието име носеше, тя можеше да бъде смъртоносна.

Той престана да обикаля из стаята и разтърси глава, сякаш за да се освободи от мислите за Лила. Имаше и друга спешна работа. Избелелите завеси на прозореца не бяха спуснати и сиянието на звездите осветяваше един обемист пакет на леглото. Той се поколеба за момент, после го вдигна и го занесе до масата под единствената газова лампа на стената.

Ключът, който регулираше притока на газ, бе целият лепкав и омазнен и трудно се превърташе. Още преди да успее пусне газта, първата клечка кибрит изгоря и опари пръстите му. Той тихо изруга и запали друга. Фенерът изведнъж припламна силно и после загоря равномерно. Нямаше сенник и хвърляше ярка жълта светлина върху кафявия плик, завързан с груба връв и запечатан с три восьчни печата.

Не личеше пакетът да е бил отварян. Тимъти бе очаквал това. Патрик Ший, тоя посивял кръчмар пияница, е бил внимателно подбран. Омразата му към всичко, свързано с англичаните, не стигаше по-далеч от това да се държи безочливо. Той никога не би посмял да се меси в работите на човек като Тимъти Мендоса. Зависеше твърде много от парите на Лила Къран, за да може да си го позволи.

Тимъти все още не отваряше пакета. „Не искам да пристигне в къщата ми“, бе казала Лила. „Твърде опасно е. Опасно е и навсякъде, където може да ви види някой познат.“ Ето какви бяха аргументите й да го накара да пренощува в „Лебеда“. Сега бе настъпил моментът да

провери дали предпазливостта ѝ, а и рискът, който самият той бе поел, са си стрували. Той придърпа единствения стол в стаята, седна до масата и с помощта на малко джобно ножче със седефена дръжка разчупи печатите и разряза връвта.

Свитъкът документи, които извади от плика, беше дебел повече от два сантиметра. Той ги прерови набързо, след което се съсредоточи върху съпровождащото ги писмо.

„Относно Парагвай се налага възможно най-поверително да ви запозная със следните неприятни факти: първо, корупцията се вихри по-зле от всякога и имам основания да смятам, че в основата ѝ стои официалният агент на Мендоса. Второ, дори и финансовият министър не вярва, че има някаква надежда да завършат напоителния проект навреме, ако въобще бъде завършен. Трето, имайки предвид размера на досегашния дълг на парагвайската хазна, твърде вероятно е нов заем от два милиона лири да се окаже неплатим. Четвърто, планът да се изплати заема чрез създаването на държавни кафеени плантации е или измама, или фантасмагория.

В светлината на всичко това вие трябва да решите дали да предложите на обществеността тази нова партида акции. Вие, естествено, се намирате в твърде деликатно положение, тъй като британският инвеститор не може да знае нищо за действителното положение на нещата в такова отдалечено място и може да разчита само на банката да провери дали...“

Писмото продължаваше в същия дух и имаше още много листи с цифри и документи, които подкрепяха твърденията на автора. Тимъти бързо изчете всичко, после още веднъж и още веднъж, като обръщаше огромно внимание на всяка дума. Когато бе сигурен, че е доловил всички значения, скрити между редовете, той се усмихна широко и пъкна документите обратно в плика.

Ето потвърждението, което бе чакал, доказателството, че това, което Лила Къран бе обещава, наистина щеше да се случи. Банката

Мендоса, тази древна институция, символ на финансова мощ в Лондон, бе на път да направи катастрофална грешка. Тимъти много добре знаеше доколко катастрофална щеше да е тя. Той бе младши съдружник.

Дори и проблемът за местонахождението на Лила Къран не можеше да помрачи радостта му. Тимъти Мендоса спа превъзходно, въпреки че бе далеч от собствената си разкошна спалня и прелестната си млада съпруга Бет.

Малко преди зори един младеж се промъкна тихо в пристройката зад кухнята на „Лебеда“. Малкото помещение бе претъпкано с буренца бира. Почти нямаше място за дебелия Патрик Ший, но съдържателя стоеше там и чакаше.

— Закъсняваш, момче — изръмжа той.

— Тъй си е, ама как можех да се измъкна по-рано? — намусено попита О’Лиъри. — Че то край нямаше чистенето, след като си тръгнаха проклетите гуляйджии.

Ший се изкикоти.

— Май не ти е харесала аристокрацията като си ги разгледал го отблизо, а? Нищо, не за това си там. Научи ли нещо?

— Нищо.

— Как така нищо, дявол те взел? Аз да стоя тука цяла нощ да те чакам, загубеняк такъв, а ти да не ми докладваш нищо, тъй ли?

— Дръж си езика, Пади Ший. — Гласът на О’Лиъри трепереше от изтощение и гняв. — Не си ти тоя, дето дава заповедите.

— Може и така да е, само че аз съм бил финиец още преди ти да се родиш и трябва да показваш поне малко уважение. — Ядът му премина тъй бързо, както беше пламнал. — Хайде, не бива да си хабим силите в караници помежду си, когато толкова много проклети англичани чакат да си получат каквото им се полага. Казвай какво стана.

— Черната вдовица даже не се вясна на собственото си празненство. Всичките надуты пуяци я чакаха, но тя така и не слезе при тях. Като си тръгваха, Уинстън — тоя гаден подлизурко, икономът, дето хич няма право да се нарече ирландец, — им рече, че й станало лошо точно преди да почне празненството.

Ший прехапа месестите си устни.

— А сигурен ли си, че никой не се качи при нея да говорят насаме?

— Че как да съм сигурен, като имаше поне стотина души в къщата и проклетия Уистън все ми викаше да направя туй или да донеса онуй? Ама ако питаш дали съм видял някой да се промъква горе — не, не съм.

По-възрастният мъж си отдъхна и лицето му се проясни.

— Както и да е, направил си каквото си могъл. Ела вътре да пийнеш малко чай, преди да си идеш.

Докато правеше чая, Ший здравата премисляше каквото му беше казал О'Лиъри.

— Каж ми само още едно нещо — рече той, докато подаваше на младежа димящата чаша. — Кога я видя за последно?

О'Лиъри се позамисли, преди да отговори.

— Преди три дни, рано сутринта в неделя. Тогава лъсках сребърните прибори в салона и беше адски горещо, та вратата към коридора беше отворена. Тя слезе по стълбите, облечена както винаги цялата в черно, каза нещо на Уинстън и излезе.

— Какво му каза? — живо се поинтересува Ший.

— Не можах нищичко да чуя. Стояха до външната врата и шепнеха.

— Проклетата да е дано! — каза мрачно Патрик Ший, докато пълнеше повторно чашите от стар очукан чайник. — Мъти се нещо, подушвам го. Можеше да поспечелим нещичко, ако знаехме каква игра играе. Ама тая Лила Къран наистина винаги води с един ход пред всички останали.

Младежът мислеше за връщането си в къщата на Доусън стрийт и за ругатните и ударите, които получаваше от Уинстън.

— Хубаво, ама не виждам защо всички я смятат за кой знае какво. Колкото и да си придава важност, и тя е само една тъпа женска, като всички останали. Всички жени си приличат — дупе, корем и чифт цици, нищо повече.

Ший поклати глава.

— Черната вдовица е различна. Не си ли чувал историята й?

— Нищо не съм чувал, освен да ида да бъхтя там и да си отварям очите на четири.

— Наистина ще ти се наложи да ги отваряш здравата, ако разбере, че знаеш нещо дето тя не иска да го знаеш. Жив главорез си е, тая жена. — Ший си сви една цигара и я запали.

О'Лиъри го гледаше завистливо.

— Ей, имаш ли за още една?

— А, не мога да раздавам цигари на тоз и оня, аз съм беден човек. Ама ще ти кажа нещичко за Лила Къран. Родена е тука, в Дъблин, на Муър стрийт. Посред зима, в някаква мръсна барака. Баща ѝ умрял и дядо ѝ я отгледал. В туй нищо странно няма, освен, че са били евреи.

— Глупости, как ще са били евреи!

— Тъй е, самата истина ти казвам. Евреи били. Малко са в Дъблин, ама колкото ги има, си крият мръсните физиономии. Само не и тая Лила Къран, каквато е самонадеяна и нагла.

О'Лиъри се намръщи, сякаш си блъскаше ума над някакъв труден въпрос.

— Ти все ѝ викаш Къран, сякаш това е моминското ѝ име, но нали е вдовица...

— Така е. Родена е с името Къран, макар че някои казват, че е било Коен и после дядо ѝ го променил. И тя си останала Къран. Ама ти избързваш, и до името ще стигнем. Та туй момиче било истинска красавица, тя и сега си е, дето се вика, та един ден, когато още нямала и двадесет години, взела, че се омъжила за някакъв испански благородник. Макар че си била лека жена, както казват хората, тя с едно завъртане на червените си къдрици така го замаяла, че хоп — от Муър стрийт, та направо в палата в Испания.

Ший всмукна дълбоко от цигарата си и издиша през носа, като се наслаждаваше на смайването и завистта, изписани на лицето на слушателя му.

— Е, продължавай — подкани го О'Лиъри. — Къде го е пипнала тоя испански богаташ? Те май не се въдят ей така, под път и над път из Дъблин?

— Прав си, само че тоя дошъл от Лондон с един от онези агенти на Банка Мендоса да огледа някакъв парцел земя, и тъй се случило, че видял нашата Лила и лудо се влюбил в нея. Това е всичко, дето се знаеше в продължение на четиринадесет години. После тя се върна. Само че тоя път водеше със себе си и един син като канара. На

тринадесет години беше, ама надвишаваше на ръст повечето възрастни мъже. А тя викаше, че била вдовица, но предпочитала да я наричат с моминското ѝ име, защото тъй бил обичаят в Испания. Жените не взимали името на мъжа си, или някаква подобна глупост беше.

— И всички почнали да ѝ играят по свирката, да ѝ викат както тя иска, а?

— Точно тъй. Пък и как иначе? Като се върна, роклята ѝ била натъпкана с пари. Страхотно богата била... пък и още си е.

О'Лиъри още умуваше над подробностите от странната история.

— Казваш, че била еврейка. Не съм виждал нещо такова еврейско в къщата ѝ. Ами испанецът, и той ли бил евреин?

— Ама че си невежа, испанците са католици, като нас. Или нещо такова. Както и да е, омъжила се за нейния испанец в катедралата „Света Мария“, на Лифи стрийт. Самият епископ ги венчал. Казват, че имало специално разрешение от папата испанецът да се омъжи за еврейката си, все едно че и тя била като почтените ирландки католички. — Ший се окашля силно и се изплю в пепелта на кухненската печка. — Ей тъй стават работите, щом ония са червиви с пари.

Момчето изпи последните калки студен чай.

— Ами ти как така знаеш толкова много за нея?

— Хич не ми се прави, че не си чувал. — Пада Ший се изкиска тихичко. — Не е тайна, че всеки месец ми плаща по мъничко, за да върша това-онова за нея, както не е тайна, че не съм единственият — има още десетки като мен. Навсякъде има пръст тая Черна вдовица.

[1] Финиец — член на тайна ирландска революционна организация от XIX в., чиято цел била отхвърлянето на британското владичество в Ирландия. — Бел.прев. ↑

[2] Къра — област в Ирландия, известна с расовите коне, както и с ежегодните конни надбягвания. — Бел.прев. ↑

2.

Вторник, 15 юни, 1898

Лондон, рано вечерта

Беше малко след шест часа. Щеше да бъде светло още часове наред, но студеното сиво небе създаваше впечатлението, че е по-скоро февруари, отколкото юни. Лила Къран потрепери, застанала до прозореца на малка работническа къща на неприветливата улица Торпарч роуд в бедняшкия квартал, известен под името „Деветте бряста“.

По тясната уличка вървеше един човек, който често-често се спираше да погледне към прозорците, сякаш търсеше някого. Лила спусна завесата и бързо се отдръпна. Малко вероятно беше човекът да търси нея, само няколко души знаеха, че се намира в Лондон и на тях можеше да има пълно доверие. Но тя бе твърде близо до победата, за да си позволи дори и най-малка непредпазливост.

Беше неспокойна и несъмнено една от причините за това бе, че тази неугледна къща, от която лъхаше на бедност, я потискаше. Домакините се казваха Джо и Марта Кланси, ирландци, в чийто живот имаше твърде малко топлина, храна и пари. Лишенията им не й бяха чужди, те й навяваха спомени, които предпочиташе да изхвърли завинаги от съзнанието си. Копнееше да отиде далеч на юг — в Испания, в двореца Мендоса в Кордова и да потърси правата си над това, което й принадлежеше. На нея и на Майкъл. Но това щеше да стане скоро, повтаряше си тя, съвсем скоро.

Все пак скоро не означава сега. Лила погледна разкошния позлатен часовник, който бе оставила до леглото. Изглеждаше толкова нелепо сред бедняшката обстановка. Марта Кланси беше отдадена на финийската кауза и Лила отдавна й плащаше малка месечна сума, както правеше и с толкова много други хора, които можеха да й бъдат от полза. Когато Лила каза, че желае да остане няколко дена при семейство Кланси, Марта й предостави най-хубавата стая в къщата. Но

въпреки това тя ѝ напомняше за лишенията на детството ѝ и за риска, който сега бе поела.

Господи, защо бе дошла толкова рано? Защо се бе скрила тук да брои минутите и да се тревожи за Майкъл? Беше прекалено рано да получи съобщение от него чак тук, в Лондон. Да дадат плод усилията му бе нужна поне още една седмица. Даже две, което беше вероятно. Тогава защо...

Лиля тръсна глава, недоволна от хода на мислите си. Естествено, че знаеше защо. Просто не можеше да остане повече в Дъблин и да се преструва на любезна домакиня на онова празненство. Бе разпратила поканите още преди да разбере, че е настъпил моментът да извади мечата си и да се бори.

По красивите ѝ устни се плъзна лека усмивка. Жалко, че не можа да види физиономии на всичките си гости предната вечер, щом са разбрали, че тя няма намерение да се появи на собственото си празненство. Сигурно пак ги бе шокирала с поведението си. Правеше това непрекъснато, откакто се бе завърнала от Испания. Самият факт, че бе жена без съпруг, която открито върши каквото си пожелае, сама взима решения и парадирва с огромното си богатство, бе достатъчен да ги скандализира. Да вървят по дяволите, трябваше вече да са свикнали. Обаче на тях това им харесваше. Обществото в Дъблин можеше и да злослови по неин адрес, но винаги жадно очакваше да види какви ще са следващите ѝ скандални прояви, а поканите за приеми в Белрев бяха сред най-високо ценените в града.

Всичко това ѝ бе много забавно през дългите години на очакване. Но ето че чакането почти бе приключило. Сега преследваше къде-къде по-едър дивеч, отколкото можеха да си представят наивните ирландски матрони, които клюкарстваха за нея, докато си пиеха следобедния чай, или пък продажните мъже, които тайно я желаеха. Сега тя жадуваше за кръв.

Струваше ѝ се, че стените на малката стаичка ще я смажат. Сама бе избрала този временен затвор, но това не ѝ помагаше да го понася по-леко. Имаше нужда да върши нещо, затова отиде до тоалетката — миниатюрна масичка, крепяща се на четири тънки вретеновидни крачета с едно мъничко чекмедже и разкривено огледало. Тя приглади отново идеално сресаната си коса, цялата посребрена и само тук-там с червеникави оттенъци, които показваха какъв цвят е била преди. Лиля

знаеше, че бялата коса много ѝ отива. Тъмните ѝ бадемови очи не бяха загубили и искрица от блясъка си. Красотата им изпъкваше още повече на фона на бледото ѝ лице и среброто на косите ѝ. Тя все още нямаше нито една бръчка, а по страните ѝ бе избила нежна руменина.

Лила се огледа и остана много доволна, че дори и на петдесет години си оставаше това, което винаги е била — една изключително красива жена. „Това е твоята зестра, скъпа“, обичаше да казва баща ѝ навремето. „Прекрасното ти лице и изящната фигура ще ти дадат онова, което аз не успях да ти осигуря.“ Той наистина разчиташе много на красотата ѝ, защото единственото, което можеше да ѝ даде, бе една колиба в най-бедната част на града и мизерни дажби храна, които едва ѝ стигаха да преживява.

Този възрастен дъблински общар бе жертва на две нещастни стечения на обстоятелствата. Първото бе крайната му нищета, а второто — онази прищявка на съдбата, която бе накарала неговите еврейски прадеди, когато бяха напуснали Белорусия, за да търсят подобър живот, да се качат на кораб, плаващ не за Лондон, а за Дъблин. В Ирландия те не бяха преследвани или изгонени, но тук нямаше еврейска общност, която да им помогне да се издигнат по социалната стълбица и да заживеят по-добре. Бащата на Лила се бе родил в Дъблин беден и си остана такъв до края на живота си.

Обущарят си остана и евреин, но — лишен от възможността да общува с други от своята вяра — той изповядваше религия, която беше променил и оформил спрямо собствените си разбирания. Вярата му представляваше странна смесица от суеверия и забрани, както и молитви, които той знаеше наизуст и монотонно изричаше на език, чийто смисъл не разбираше. Той разказваше на детето си историята на евреите, но така, както я възприемаше през призмата на горчивия си житейски опит — като безкраен низ от страдания и бедствия. Неговата цел бе не да възпита Лила в догмите на истинската еврейска религия, а да я накара винаги да се стреми към свобода. Природата бе надарила момичето с красота и баща ѝ вярваше, че това щеше да ѝ донесе „подобря живот“, който той така и не бе успял да постигне. Но вместо да стане така, красотата на Лила ѝ бе донесла безкрайни страдания. Това, което я бе спасило, бе трезвият ѝ разум... и едно писмо. Тези две неща ѝ бяха осигурили богатството и властта.

Тогава защо рискуваше всичко — сигурността и общественото си положение, спечелени с толкова усилия, финансовата си независимост, която толкова много ценеше? Лила се опита да прогони тази мисъл. Тя нямаше да загуби. Волята ѝ да победи бе огромна. В продължение на петнадесет дълги години бе обмисляла и премисляла плановете си. Не бе възможно да загуби. Когато всичко приключи, тя щеше да притежава хиляди пъти повече, отколкото имаше сега, а синът ѝ Майкъл щеше да получи всичко, което по право му се полагаше. Това бе най-сладката награда. Синът ѝ щеше да бъде отмъстен. И всичко това със сигурност щеше да стане, стига само тя да потърпи още съвсем малко.

Тя издърпа плиткото чекмедже на тоалетната масичка и се загледа в трите предмета, които бе поставила там, когато бе разопаковала багажа си. Едното, разбира се, беше писмото — онова тъй често препрочитано, вече измачкано писмо, пристигнало от Пуерто Рико през 1882 г. Тогава тя все още бе затворничка в онази стая в Кордова и животът ѝ се струваше безкраен низ от нетърпими страдания. Това писмо се бе оказало нейното спасение и сега тя го носеше навсякъде със себе си.

В чекмеджето имаше още една частица от живота ѝ. Миниатюрен портрет в златна рамка, на който бяха изобразени тя, Хуан Луис и невръстният им син. Не можеше да си обясни защо бе толкова привързана към този спомен. Защо бе взела със себе си портрета, и оттогава никога не се раздели с него? Може би, за да ѝ напомня, че някога за нея е имало по-добри времена. На картината тя бе седнала с бебето на ръце. Хуан стоеше зад нея, сложил покровителствено ръка на рамото ѝ, сякаш за да защити съпругата и сина си. И двамата родители изглеждаха щастливи и доволни.

Художникът явно ги бе уловил в първите идилични години на съпружеския им живот, преди безпричинната, безумна ревност на Хуан да го накара да я заключи в спалнята ѝ. Преди той да вземе всичките ѝ дрехи и да ги изгори. Преди да я прикове към леглото и да я накара да лочи като животно от лицата на земята. Преди да започне да води курвите си в двореца и да гуляе с тях дни и нощи в пиянски оргии.

Лила потрепери. Споменът за онези дни все още я караше да се облива в студена пот и стомахът ѝ да се свива на топка от мъка. И въпреки това тя не бягаше от тези мисли. Тя се бе научила да помни,

тайно да подхранва справедливата си омраза, както и жаждата си за мъст.

Съпругът ѝ бе умрял преди пет години. Това я направи действително вдовица, въпреки че тя още преди смъртта му се беше представяла за такава. Завещанието, което остави, бе още едно доказателство за неговата ненавист. В него се казваше: *Разпореждам синът ми Мигел Мендоса Къран да не наследи нищо от състоянието ми. Освен това, противно на вековните традиции на рода ми, разпореждам гореуказаният Мигел Мендоса Къран да не поеме управлението на Банка Мендоса след смъртта ми. Той е неподходящ за такава отговорност и вместо него назначавам на тази длъжност съпруга на сестра ми Франсиско...*

И това едва ли бе последното му злодеяние. Начинът, по който го бе застигнала смъртта, бе още едно зловещо знамение. Неговият баща бе умрял при някакъв нелеп нещастен случай по време на езда. Хуан Луис намери смъртта си, когато един работник изпуснал от покрива на висока сграда огромен камък и при падането си той смазал главата му. Имаше една легенда, според която всички мъже от рода Мендоса бяха орисани да ги сполети внезапна и преждевременна смърт. Лила се ужасяваше при мисълта, че Майкъл, продължителят на рода, може да бъде следващият.

Мили боже, защо ѝ трябваше да се тормози с такива мисли?

Тя припряно пъкна портрета обратно в чекмеджето и извади от там снимката на Майкъл, направена преди три години в Дъблин от Идуиърд Майбридж. Този прочут фотограф дължеше славата си на превъзходните си снимки на диви животни, ето защо бе успял да улови по неповторим начин онази тъй характерна за сина ѝ животинска жизненост и издръжливост.

Лила гледа снимката дотогава, докато гордостта, че има такъв прекрасен син, прогони обзелите я страхове. После тя решително я остави настрана. Беше ѝ напълно ясно, че колкото и здрави да бяха връзките помежду им — той бе плът от плътта ѝ, детето на нейните страдания — все пак вече не ѝ принадлежеше и тя не можеше да направлява действията му. Сега той бе един напълно независим мъж. Това, че Майкъл се бе съгласил да участва в настоящия ѝ план, се дължеше на собственото му желание да получи наследството си в Кордова. Но за всяко друго нещо той щеше да постъпи както си

поиска, а в крайна сметка това можеше да създаде проблеми. Ето, наскоро тя бе научила за страстната любовна авантюра между сина ѝ и Бет Мендоса, съпругата на Тимъти. И не ѝ бе доверил това. Тя го откри случайно, водейки тайно разследване що за човек бе Тимъти с оглед евентуално съюзяване един ден.

Мисълта за Майкъл и Бет я накара да се намръщи. Връзката им беше непредвиден елемент във внимателно обмислената ѝ стратегия и можеше да има неприятни последствия.

Лиля въздъхна, погледна още веднъж снимката на Майкъл и я прибра. Не можеше да казва на сина си с кого да легне. Налагаше се да остави тази връзка да следва нормалния си ход, докато двамата си омръзват или непредвидени обстоятелства я прекратят. Във всеки случай, поне за момента, Майкъл бе разделен от любовницата си. Намираще се на хиляди мили далеч и се подготвяше за ролята си в предстоящата драма, чийто режисьор беше тя. Все пак Лиля се притесняваше за него. Опитът я беше научил, че понякога цената на удовлетворените страсти може да се окаже твърде висока. Може би на Майкъл тепърва му предстоеше да научи този горчив урок.

Лиля рязко затвори чекмеджето. Започваше да става прекалено черногледа. А това нямаше да ѝ помогне особено. Трябваше да се живее тук и сега. Миналото не можеше да се промени. Но бъдещето... то принадлежеше на онези, които имаха смелостта да го сграбчат. Времето щеше да покаже кой бе по-смел — дали тя, или мъжете от рода Мендоса, които се бе зарекла да накаже и унищожи.

Враговете на Лиля все още не подозираха за обявената им война. Лондонският клон на банката вече не се помещаваше в разнебитената стара къща на улица „Крийчърч лейн“, където преди три века бе основан. Сега Мендоса разполагаша с внушителна сграда на улица „Слоун стрийт“ в модерния лондонски квартал Челси. Джеймс Мендоса, настоящият лорд Уестлейк, бе уредил преместването наскоро, след като бе станал най-старшият съдружник. Направи го отчасти, защото банкерството толкова го отегчаваше, че се чудеше с какво да се захване.

Всички съдружници присъстваха на днешното извънредно заседание. Джейми седеше на председателското място, братята му

Норман и Хенри бяха седнали от дясната му страна, а отляво се намигаха единствените наследници от мъжки пол, които тримата братя бяха създали: двамата синове на Норман — Чарлз и Тимъти.

Говореше Хенри и тонът му издаваше припряност и тревога:

— Не трябва да пускаме акциите на пазара — настояваше той. — Носят се слухове, че обстановката в Парагвай е твърде нестабилна. Ако заложим репутацията на банката заради новата партия и се окаже, че грешим, ще разорим безброй хора. Още по-зле, ако се заемем с това и обществеността предпочете да не ни се довери. — Хенри се поколеба и прочисти гърлото си. — Ако това се случи, ще трябва самите ние да поемем целия заем, а нямаме толкова налични пари. Казано направо, това би ни разорило.

— Глупости — прогърмя гласът на Норман. — Говориш пълни безсмислици, Хенри. — Норман беше едър, тъмнокос, властен мъж, сякаш роден да управлява банка. Но той беше най-малкият син и баща му бе предпочел да спазва традицията. Джеймс, най-възрастният, бе наследил титлата и именията, както и старшинството в банката. Въпреки това Норман беше този, който обикновено се налагаше. — Глупости — повтори той. — От къде на къде обществеността ще се влияе от слуховете? А ние защо да го правим?

Хенри заговори по-тихо и някак си по-смирено, но личеше, че все още не бе готов да отстъпи.

— Твърде рисковано е, Норман. Особено в настоящия момент рискът е прекалено голям.

— Или ти така си мислиш. Но не забравяй, че да си банкер значи по принцип да рискуваш.

— Чичо Хенри наистина има право, татко — обади се Чарлз, поголемият син на Норман. Беше рус като майка си и бе наследил нейния кротък нрав. В думите му винаги личеше желанието да не се самоизтъква и да се държи настрана. — Убеден съм, че знаете много по-добре от мен в какво затруднено положение се намираме в момента. Ликвидността на банката ни...

— Английският клон на рода Мендоса винаги е успявал да се справя с трудностите — грубо го прекъсна Норман. — Ето защо винаги сме били едни гърди пред другите търговски банки, както в Британия, така и на континента. А откак умря Хуан Луис и Франсиско пое управлението, това важи дори и за братовчедите ни в Кордова.

За момент изглеждаше, сякаш Чарлз щеше да продължи да спори, но после той покорно кимна с глава.

— Разбира се, сър, без съмнение вие сте прав. — Той се облегна назад, явно примирен, и остави баща си да решава.

Никой друг не се обади. Джейми прие всеобщото мълчание като знак, че заседанието е приключило.

— Значи, решено — каза той доволно, като вече се надигаше от мястото си. — Ще предлагаме акциите, а сега всички можем да си вървим.

— Джейми, седни си на мястото. — С едно властно движение Норман принуди брат си да си седне обратно. — Все още не сме чули какво мисли Тимъти. Засега е еднакво вероятно един от двамата, Чарлз или той, един ден да поеме ръководството, така че е добре и той да си каже мнението по въпроса.

Докато чакаше, Норман наблюдаваше синовете си. Единият от тях щеше да наследи могъщата империя, нямаше други претенденти. Но въпреки че на теория правото на избор принадлежеше на Джейми, всички бяха наясно, че Норман щеше да произнесе решаващата дума. Проблемът бе в това, че самият той все още се колебаеше между уравнилението, сигурен Чарлз и интелигентният, но непредсказуем Тимъти.

По-малкият брат изглеждаше уморен. По красивото му лице личеше изтощение. И нищо чудно. Бе дошъл в банката направо от кораба, който го беше върнал от Дъблин. Ако се съдеше по измачканите му дрехи, той дори не беше имал време да отиде до дома си да се преоблече.

— Е, Тим — подкани го Норман, — с кого си съгласен, с мен или с чичо си Хенри?

Сърцето заби лудо заби в гърдите на Тимъти, но той запази спокойно изражение и се постара в гласа му да не прозвучи язвителност. Години наред се беше учил да прикрива омразата към баща си и презрението си към Чарлз. Вече беше овладял това изкуство до съвършенство.

— Както винаги вие, татко, казахте неща, които напълно съвпадат с моето мнение. Просто нямаше нужда да допълвам каквото и да било.

Норман се наведе напред и се загледа в младежа. Той се безпокоеше за момчето още от времето, когато бе на шестнадесет години и майка му почина. Тогава Норман се бе старал да прекарва повече време със сина си, но бе открил, че никога не знаеше какво точно мисли Тимъти.

— Да разбирам ли, че си на мнение да продължим с плана?

От снощи, когато бе прочел неопровержимите факти в тайните документи в Дъблин, Тимъти не мислеше почти за нищо друго. Всъщност книгата се намираха в малката кожена чанта в краката му. Те не оставяха никакво съмнение, че щеше да е пълна глупост да продължат с операцията. Ако сега ги хвърлеше на масата, те щяха да подкрепят становището на чичо му Хенри. Сделката щеше на всяка цена да бъде отложена. Банката нямаше да претърпи неминуемия крах.

Баща му продължаваше да го гледа. Тимъти срещна погледа му.

— Точно така. — Говореше ясно и отчетливо, въпреки че устата му бе пресъхнала и чувстваше езика си подут. — Парагвайският договор е напълно сигурно начинание. Всъщност, говорих вече с много от клиентите ни да си купят акции. Не съм забелязал каквото и да е нежелание от страна на обществеността.

Напрежението изведнъж го напусна. Вече всичко бе свършено. До този момент той не беше съвсем сигурен, че ще го направи. Това би значело да се довери прекалено много на Лила Къран и нейните обещания. Но докато слушаше как баща му, брат му и двамата му чичовци се суетят и спорят помежду си, бе взел окончателно решение. Те бяха пълни идиоти, лековерни агнета, които плачеха за заклание. Лила неминуемо щеше да ги победи. Така да бъде, той държеше да е на страната на победителя.

Баща му все още го наблюдаваше. Тимъти дори не трепна.

— Дали сме дума — рече той. — Разбира се, че трябва да продължим.

За няколко мига погледите на бащата и синът се кръстосаха. Норман беше този, който първи отвърна очи. Той се обърна и попита:

— Е, Хенри, сега какво ще кажеш?

— Предполагам, че наистина няма причина да вярваме... — промърмори Хенри.

— Точно така. — Норман прие капитулацията му и погледна към по-възрастния си брат. — Това е, Джейми. Можеш да обявиш

заседанието за закрито и решението да продължим с операцията за потвърдено.

— Слава богу! — рече негова светлост. — Да приемем, че вече съм го направил. — Той дори и не се опита да прикрие една въздишка на облекчение, докато се изправяше. — Ако нямате нищо против, ще оставя на вас да се занимаете с подробностите. Бързам за влака, който ще ме отведе в Уестлейк. Тази седмица розите ще са в разцвета си. Прекрасни са по това време, не ми се ще да ги изпусна.

В полунощ над Торпарч роуд се беше спуснала лятна мъгла. Газовите фенери бяха забулени от ефирния й сив воал и светлината им успяваше да образува само малки жълти кръгове около всеки стълб. Един човек вървеше бавно от едно островче бледа светлина до друго, като се напругаше да различи номерата на къщите, написани с боя край тесните входни врати. Най-послед откри номера, който се състоеше от две тройки, и си отдъхна с облекчение.

Мъжът бързо се изкачи по двете стъпала до вратата, повдигна мандалото и го остави да падне само. Чу се тихо чукване, приглушено от влажния въздух, и той повтори същото движение още два пъти. След няколко мига вратата се отвори леко и през тясната пролука надникна една жена.

— Благословен да е домът ви — рече среднощният посетител.

— И на вас дал бог добро. За какво сте дошли в този късен час?

— Съжалявам, че наруших почивката ви, госпожо Кланси, но ме води неотложна работа.

— За бога, кажете какво има?

Той разбра защо гласът й прозвуча толкова разтревожено. Никога не беше виждал Марта Кланси, но знаеше, че тримата й сина служеха при финийците в Ирландия.

— Не е за вашите уши — прошепна той. — Дошъл съм да се срещна с нея.

Жената се прекръсти набързо с напуканите си от труд пръсти. Мъжът знаеше, че тя благодареше на бога, дето не й носят лоши вести. Жена като Марта Кланси живееше в постоянен страх да не би някой среднощен посетител да й съобщи, че някой от синовете й е бил затворен, ранен или убит. Но след като страхът й се оказа

неоснователен, ужасът по лицето ѝ се смени с изражение на безпокойство и подозрение.

— Въобще не знам за какво говорите. Аз съм единствената жена в тази къща. Сигурно сте се объркали.

Непознатият се огледа припряно в двете посоки на улицата.

— Ще имате ли нещо против, ако поспорим за това от другата страна на вратата? И двамата не искаме някои хора да узнаят за какво си говорим.

— И какво може да е то?

— Моля ви...

Тя се поколеба още малко, след което явно поомекна и като се отдръпна от вратата, я отвори по-широко към тесния коридор.

— Добре тогава, влезте, щом е толкова важно. Но не си и помисляйте, че съм лесна плячка за каквито и да е долни намерения, които може би ви се въртят в главата. В кухнята има една голяма пушка и аз знам как да я използвам.

Човекът се усмихна.

— Няма да ви се наложи, госпожо Кланси.

Тя рязко се извърна и го огледа от главата до петите с присвити очи.

— Вече втори път ме наричате по име. Откъде знаете как се казвам?

— Че как няма да знам, след като ви нося вести от най-малкият ви син? Видях го в Дъблин преди два дена и младият Франк ме помоли да предам най-сърдечни поздравии на майка му.

Тя забрави всякакви опити да се преструва, че не разбира за какво ставаше дума.

— Значи е добре? А има ли вести от братята му?

— Другите двама не съм ги виждал, но разбрах, че и те били добре. А колкото до Франк, той ми обясни как да намеря Торпарч роуд. Не бях сигурен как се стига до тук, макар че тя самата ми даде адреса.

— Мъжът кимна с глава към вътрешността на малката къща, сякаш за да подкрепи твърдението си, че там има още една жена.

Марта Кланси пренебрегна жеста му.

— Много съм ви благодарна за добрите вести за момчетата ми. Ама какво друго искате?

— Вече ви казах, госпожо Кланси. Не съм дошъл да говоря с вас, макар че ми беше драго да донеса малко утеха за майчиното ви сърце. Трябва да говоря с нея. Много е важно. Сега вие идете и я доведете, а аз ще почакам тук. — В последните му думи прозвучаха заповедни нотки. Не че нещо в кроткия му глас се промени, просто интонацията му загатна, че бе човек, свикнал думата му да се чува.

— Сигурен ли сте, че тя ви е дала адреса?

— Напълно. Как иначе щях да го намеря?

Тя го гледа още известно време, след което явно се реши.

— Добре. Тъй като гледам, май кракът ви не е много добре. Няма защо да стоите тук, в коридора. Елате с мен.

Тя го поведе и мъжът закуцука след нея. Наистина беше права за крака му. Такова лошо време винаги усилваше болките в ставата. Но те се посмекчиха още щом видя уютната стая, в която жената го бе въвела.

— Еха, това се казва истинска ирландска кухня. Навънка в тая нощ е влажно като в мочурище и тъй се радвам на топлината от вашата печка! — Мъжът простря ръце над нея и започна да ги търка една о друга, за да се стоплят.

Вече напълно я беше спечелил. В поведението ѝ имаше видима промяна. Освен че започна да проявява доверие, тя се държеше и попочтително към него. Вместо да посегне към металните канчета край печката, тя взе от един висок шкаф порцеланова чаша.

— Седнете и си починете хубавичко. Първо ще ви сипя чай и после ще я доведа.

Той пое чашата и промърмори нещо в знак на благодарност.

— Хайде — меко я подкани той, — става късно и...

— Ами за кого да ѝ съобщя? — Той каза името си и тя кимна. — Почакайте тука.

Лиля не спеше. Беше чула приглушените звуци преди няколко минути и разбра, че някой бе дошъл. Сега чакаше да разбере дали това среднощно посещение имаше нещо общо с нея. Щом чу стъпките на Марта Кланси по стъпалата, Лиля скочи от стола си и отвори вратата още преди Марта да бе успяла даже да почука.

— Да, какво има?

— Долу стои един човек. Казва, че имал спешна работа с вас. Мисля, че е от нашите, макар че, бог ми е свидетел, англичаните имат

шпиони навсякъде.

— Каза ли си името?

— Ами да, каза да ви предам, че Фъргюс Кели иска да говори с вас.

— Фъргюс! Чудесно. Благодаря ви, госпожо Кланси. Ако е възможно, ще дойда с вас. Мисля, че по-добре ще е да разговаряме с господин Кели долу, където не могат да ни видят от улицата.

— По това време няма кой да ви види — каза Марта, докато я водеше надолу по стълбите. — Мъглата е толкоз гъста, та чак с нож да я режеш. Пък и хората тука си изкарват прехраната с тежък труд. Никой не стои буден до полунощ.

Лиля забърза след нея и не си направи труда да ѝ отговори.

Щом тя влезе в стаята, Кели се изправи. Лиля беше облечена в семпла черна рокля, само с няколко надиплени ивици от черен сатен по ръбовете. Но въпреки скромните одежди, изяществото ѝ личеше в походката и в лекия аромат на френски парфюм, който се носеше около нея. Лиля протегна и двете си ръце, за да го приветства.

— Здравейте, Фъргюс, как сте?

Кели пое ръцете ѝ в своите. Лиля бе висока, но той бе още по-висок и сега и се усмихна, свел към нея тъмните си, грейнали от радост очи.

— Благодаря, добре съм, а и как може да не съм, щом ви виждам отново? — Той се обърна и погледна многозначително към Марта Кланси, която все още стоеше край вратата зад тях.

Марта схвана значението на отпавения ѝ поглед.

— Ще ме намерите в другата стая, когато пожелаете да си вървите — рече тя и излезе.

— Какви са новините, Фъргюс? — настойчиво го запита тя, веднага щом се оказаха сами.

Кели се загледа към вратата, която жената току-що беше затворила.

— Не се безпокойте — каза Лиля. — Сигурна съм, че можем да ѝ имаме пълно доверие. — Въпреки това тя се приближи към вратата и я отвори. Коридорът отвъд беше празен. Изчака за момент, колкото и Фъргюс да се убеди, че няма никой, и после отново затвори.

— Какви са новините? — отново го попита Лиля.

Кели видимо се отпусна и говорът му се промени. Вече нямаше и следа от силния ирландски акцент, но характерното напевно звучене не беше изчезнало.

— И добри, и лоши — от всичко по малко. Но ще почна с хубавата новина. Всичко около вестника е уредено и успях да се видя с руснака. Ще направи каквото искаме.

Лила почувства как я залива вълна на облекчение, последвано от ново безпокойство.

— Дали ще е убедителен?

— Несъмнено. Изглежда така, сякаш идва направо от царския дворец и познава машинациите на императорската хазна както пръстите на ръцете си. Или поне би трябвало да е така — работил е там до момента, в който са го хванали да бърка в касата и са го изритали.

Лила въздъхна, поуспокоена.

— Отлично. А сега е време да ми кажете и лошите вести. — Тя се въоръжи с храброст да го изслуша, но в действителност не се боеше чак толкова. Напълно ясно ѝ бе, че такъв сложен план като нейния не можеше да протече без някакви спънки. Каквато и да беше трудността този път, тя просто трябваше да се справи с нея.

— Отнася се за Бет Мендоса. Съберете кураж, скъпа. Напуснала е съпруга си.

— По дяволите! — изтръгна се от устните на Лила. Бе очаквала да се обърка нещо, свързано със сложната финансова страна на играта, но не и някакво празноглаво, капризно момиченце да избере точно този момент да се противопоставя на здравия разум и условностите. — Тимъти знае ли защо го е направила?

— Опасявам се, че знае. Разбрал го е преди няколко часа, веднага след като се върнал от Дъблин. Между другото, преди да се прибере, се е отбил в банката за спешно заседание. Изглежда Бет му е оставила бележка, в която му съобщава за решението си да отиде при братовчед му Майкъл.

Лила притисна ръка към сърцето си и се отпусна на един от дървените кухненски столове.

— Страхувах се от нещо подобно. Но съвсем не си представях, че тя наистина ще... ще отиде при Майкъл. Проклета хлапачка! Как е разбрала къде да го намери? Как е приел Тимъти новината?

— Колкото до първия въпрос, не съм съвсем сигурен. Предполагам, че самият Майкъл ѝ е казал. В някой от онези мигове... онези моменти, когато човек не внимава много какво казва.

Лиля почувства как лицето ѝ почервенява. Не от мисълта за Майкъл в леглото на Бет. Причината беше по-скоро в това, че Фъргюс Кели си беше представил същото.

— Ами Тимъти? — попита тя отново.

— Бесен е, естествено. Информаторът ми е един от слугите, казва се Уилис. Видях го половин час, преди да дойда тук. По думите му господарят „бая се разядосал“. Но явно Тимъти не знае къде да ги търси. Уилис каза, че моментално изпратил някой в Дъблин, за да ги открие.

— Е, няма да постигне кой знае какво. — Лили започваше да се поуспокоява. — Майкъл не е там.

— Да, знам. Но младият Тимъти си мърморел нещо за съд.

— Ама че глупак! Ще бъде истинска лудост да го направи точно на този етап.

— Съгласен съм. Но вижте какво, той още не е имал време да се посъветва с адвоката си. Мисля, че ще е най-добре да се срещнете с него. Опитайте се да го накарате поне засега да стои мирен. Може да създаде прекалено големи неприятности.

Лили кимна.

— Да, напълно сте прав. Както и да е, така и така смятах да напусна това място още утре. Ще отседна в онзи нов хотел „Конът“, който се намира на площад „Карлос“. Фъргюс, ще можете ли да предадете на Тимъти едно съобщение? Но без много шум?

— Разбира се, въобще не е проблем — рече той, като се усмихна широко и отново заговори със силния си ирландски акцент.

Лили поклати глава.

— Фъргюс, направо е неприлично с какво огромно удоволствие играете ролята си!

— Че защо? Какво неприлично има в това, да изпитваш удоволствие?

— Не съм много сигурна — призна си тя. — Но ми се струва, че все пак е така.

— Ето едно от нещата, към които се стремя — да ви убедя в обратното.

Тя пренебрегна забележката му и лицето ѝ отново придоби угрижен вид.

— Кажете на Тим, че ще го чакам в „Конът“ на чай в пет часа. Ще го направите ли?

— Разбира се, скъпа Лила. Нима някога сте ме помолила за нещо и аз съм ви отказал?

— Никога, Фъргюс — отвърна тихо тя. — Наистина, никога.

— Май вие сте тази, която винаги отказва — каза той с усмивка. Лила отвърна на усмивката му, но не отговори нищо.

3.

Сряда, 16 юни, 1898

Лондон, по обяд

За пътуването си от калната бедняшка улица Торпарч роуд до елегантния квартал Мейфеър Лила облече рокля от мека лъскава коприна и къса наметка, която едва покриваща раменете ѝ. На шапката ѝ се вееха три големи щраусови пера, ръкавиците ѝ бяха от същата фина дантела като тази на пелерината, а дръжката на слънчобрана бе от слонова кост, украсена с изящен златен филигран^[1].

Портиерът на хотел „Конът“ се приближи към луксозната карета, с която тя пристигна, и веднага разбра, че хотелът щеше да приеме една истинска аристократка.

— Добър ден, госпожо. — Той хвърли бърз поглед към трите куфара и шестте кутии за шапки, струпани върху каретата. — Ще наредя пиколата да се погрижат за багажа ви.

— Добре, благодаря. — Лила протегна ръката си и той ѝ помогна да слезе. Не се налагаше тя да плаща на кочияша. Портиерът щеше да се погрижи за това и сумата щеше да фигурира в сметката ѝ накрая.

В изисканото фоайе с дървена ламперия, цареше атмосфера на приятно оживление. Господата, които тъкмо се връщаха от деловите си срещи, оставяха на рецепцията ключовете си, за да се отбият в бара за преди обедната чаша шери. Дамите, завърнали се от изморителната обиколка на магазините, взимаха ключовете си, за да се преоблекат за обяд. Но въпреки заетостта си, служителят на рецепцията не се забави нито за миг да обърне полагащото се внимание на новодошлата дама.

— Добър ден, госпожо.

— Добър ден, аз съм Лила Къран.

— А, да, очаквахме ви. Добре дошли в „Конът“, госпожо Къран. Надявам се, че ще се чувствате удобно и ако се нуждаете от нещо...

— Добре, благодаря. Получихте ли съобщението ми?

— Да, госпожо, още завчера. Запазили сме апартамента срещу вашия за дамата от Испания.

— Отлично. Тя пристигна ли вече?

— Не още.

— Е, трябва да пристигне всеки момент. Моля изпратете някой да ме уведоми веднага щом пристигне. И се погрижете за обяд да запазите маса за двама в ресторанта на хотела. Още не мога да ви кажа за колко часа точно — зависи от това кога ще пристигне сеньората.

— Всичко ще бъде както желаете, госпожо Къран.

Ли́ла се усмихна и важно се отдалечи. Съзнаваше, че безброй погледи бяха насочени към нея, но тя бе желала да постигне именно това със зрелищното си пристигане.

— Чудесно е, че отново те виждам, но ми изглеждаш много уморена — каза Ли́ла.

Беатрис Мендоса сви рамене.

— Не е ли това съдбата на всички жени, да бъдат уморени? — Говореше съвсем правилен английски, но използваше малко високопарни изрази и изговаряше някои съгласни с леко съскане, типично за испанците.

— На някои жени, да — съгласи се Ли́ла. Тя изчака един келнер да напълни чашата ѝ с шери и чак след това продължи. — Изморително ли беше пътуването ти?

— И още как. Какво е това? — Беатрис посочи с вилицата си една чиния, в която сякаш имаше лед украсен с цветчета. След като го разглежда известно време, тя набоде на вилицата си нещо, което приличаше на миниатюрна розичка. — Ама то било просто репичка — промърмори тя, след като го опита. — Какъв смисъл има да оформиш един зеленчук, така че да изглежда като цвете?

— Англичаните си падат по такива превзетости. Как е Франсиско?

— Все същия. Поне засега.

Ли́ла се усмихна. Зълва ѝ беше може би най-прямата от всички жени, които познаваше. Освен това бе и доста грозновата. Жените от рода Мендоса нямаха късмет в това отношение. Мъжете често бяха хубави и обикновено се женеха за приказно красиви създания, но дъщерите почти винаги изглеждаха като Беатрис.

— Франсиско знае ли, че си в Лондон?

— Естествено. Нямахте нужда да го лъжа. На глупавия ми съпруг никога не би му хрумвало да се безпокои, че съм в Лондон или се виждам с теб. Когато бурята се разрази над главата му, той нито за миг няма да се сети, че идването ми тук е свързано по някакъв начин с това.

— Наистина си много спокойна. Надявам се... — Лила млъкна, когато започнаха да им сервират супа от костенурка от един голям сребърен супник. Тя не пророни нито дума докато тримата келнери, извършващи това свещенодействие, не се отдалечиха. — Беатрис, сигурна ли си, че го искаш? Че после няма да съжаляваш?

— Абсолютно. — Зълва ѝ опита супата. — Ммм, колко е вкусна! — И след като хапна бързо още две лъжици, продължи: — Знаеш ли какво, наистина е жалко, че не познаваше майка ми. Ако Ана бе все още жива, когато ти се омъжи за Хуан Луис, щеше да разбереш.

— Така ли мислиш?

— Разбира се. Ана никога не се е двоумила, какво да прави с онова, което ѝ завеща баща ми. Тя обясни всичко на нас с брат ми. Но веднага след смъртта ѝ той предпочете да забрави на какво го е учила.

— И да се ожени за мен.

— Точно това щеше страшно да хареса на майка ми — категорично отсеке Беатрис. — Във вените ти тече добра кръв.

Лила бе наясно, че тя имаше, предвид еврейска кръв. Но Беатрис не би го изрекла на глас дори и на тази доста уединена маса. Нито пък Лила смяташе да продължи с темата.

— Сега не говорим за Хуан Луис, нали? Става въпрос за Франсиско.

Косата на Беатрис бе започнала да побелява и имаше цвят на шарена сол. Въпреки че я бе прибрала в стегнат кок, както беше модерно сега в Испания, няколко непокорни кичурчета, жилави като тел, бяха щръкнали и се къдреха около лицето ѝ. Тя раздражено отметна едно от тях и си позволи да изсумти съвсем леко, както подобаваше на една дама.

— Съпругът ми не е Мендоса и явно това му е проблемът. Но той не е виновен. Все пак... — Тя повдигна вежди и сви рамене.

И двете бяха приключили със супата. Един келнер отнесе празните им купички. Друг, който отговаряше за вината, отвори бутилка сухо бяло „Грав“. Беатрис се намръщи при вкуса на френското

вино, но когато по-късно им сервираха желиран омар, той много ѝ хареса. Червено-белите парченца, обвити в прозрачно желе, я накараха да възкликне от наслада.

— О, това е прекрасно. Знаеш ли, не аз си избрах да се омъжа за Франсиско. Хуан Луис ме принуди.

— Никога ли не си го харесвала?

— Зависи какво имаш предвид с тази дума. Ако е нещо като това, което ти и Хуан Луис изпитвахте един към друг, преди да започнат неприятностите, тогава значи не съм го харесвала. Между нас никога не е имало нищо подобно. — Беатрис се огледа, за да се увери, че наблизо нямаше келнер. — Освен това, Франсиско е абсолютна нула в леглото. Като заек е. Бам-бум и готово.

Лила се задави с хапката си омар. Трябваше да вдигне салфетката пред устата си и да отпие глътка вино, за да си възвърне способността да говори.

— Винаги ли?

— Винаги. Нищо чудно, че нямаме деца. Той просто е толкова бърз, че не му остава време да остави нещо в корема ми. Но, разбира се, Франсиско не мисли, че това е причината. Сигурен е, че вината е в мен. Всъщност, оказва се, че това е истински късмет за теб, не е ли така?

— Така е, особено за Майкъл. — Нямаше смисъл да отрича. Беатрис много добре знаеше какво караше Лила да се заеме толкова пламенно с изпълнението на рискования си план. Това, което я озадачаваше, бяха мотивите на Беатрис.

До масата им изникна готвач с висока бяла шапка и започна да реже тънки парчета от телешкия бут, който димеше на сребърен поднос. Донесоха им и печени картофи и йоркширски пудинг, след което попитаха дамите дали биха желали сос и пюре от хрян. Лила отказа, а Беатрис си взе и от двете. Келнерът, отговарящ за напитките, прибра бутилката бяло вино и им донесе нови чаши, в които наля кървавочервено бордо.

— Няма ли да ти е неприятно, когато Майкъл поеме банката в Кордова?

Беатрис застина, както поднасяше хапка месо към устата си.

— Защо да ми е неприятно? За бога, щях ли да ти помагам, ако не исках Майкъл да оглави банката в Кордова?

— Не знам. След време той ще се ожени. И съпругата му ще стане господарка на двореца.

— И слава богу. За мен това е още едно предимство. — Беатрис опря замечтано глава на тъмнозелената кадифена облегалка. Носеше копринена рокля в бургундско червено. Не ѝ отиваше особено, защото придаваше нездрава бледност на кожата ѝ. Но когато се облегнеше така, приличаше на котка на припек. — Аз ще пътувам. Първо Франция, летните курорти, минералните извори, Девил и Биариц. Сетне може би Австрия. Отдавна мечтая да видя Виена и Залцбург.

— Без Франсиско ли?

— Разбира се, че без Франсиско. Вероятно ще получи инфаркт или ще се самоубие. Ако не, тогава просто ще настоявам да се разделим без много шум. Край със заешките му истории, без повече бам-бум. Само от това да се спася, пак ще е много.

— Беатрис, все пак продължавам да се тревожа за едно нещо... Ами ако сме подценили Франсиско? Ами ако се изправи срещу бурята и намери някое блестящо решение?

— Кой, Франсиско ли? — изкикоти се Беатрис. Едва успя да потисне смеха си и да продължи. — Повярвай ми, скъпа Лила, няма такава опасност. Ще плаче като малко дете, което е паднало и се е ударило. Ще моли за помощ. Бъди спокойна. — Този път тя не можа да удържи смеха си и се смя, докато по очите ѝ не избиха сълзи. — Казах ти, той е като заек. Бам-бум и ще хукне към дупката си.

— Знаеш ли, просто не мога да повярвам, че ти говориш така. Ще опиташ ли от ягодите?

Беатрис огледа количката с десерти, която бяха приближили до тяхната маса.

— Да, може да си взема малко. И парче от този сладкиш. — Тя се усмихна на сервитьора и се вслуша в съвета му да ги облее с гъста подсладена сметана.

Чак вечерта, когато двете пиеха миниатюрните си чашки силно кафе в апартамента на Лила, Беатрис напомни за своето единствено условие.

— Майкъл ще изпълни ли обещанието си?

— Да спазва предписанията на юдаизма и да отгледа децата си като евреи ли? Да, ще го изпълни. Даде ти дума. Вече спря да яде свинско — добави през смях Лила.

Беатрис кимна одобрително и си взе захаросан бадем от сребърната купичка.

— Добре. Защото ако ме излъже, ще го съсипя. Колкото и да го обичам, ще го направя. Не знам как точно, не съм толкова умна като теб. Но ще намеря някакъв начин да го поваля на земята.

Говореше спокойно, но Лила знаеше, че не бива да се съмнява в думите ѝ.

— Няма да се наложи. Майкъл знае дълга си.

— Прекрасно. Значи всичко ще е наред. И покойните ми родители ще могат да почиват в мир.

— Цялата си пропита от религията — промълви Лила. — Странно как родителите ти не са успели да възпитат и Хуан Луис така.

— Наистина е странно, защото беше вече на девет години, когато баща ни почина. А аз бях съвсем малка — въздъхна Беатрис. — Всички мъже са глупави и безсърдечни, нали?

— Хуан Луис имаше много грехове, но не бе глупав.

— Продължаваш да го защитаваш, въпреки всичко, което ти стори?

— Не го защитавам — отвърна Лила. — Просто констатирам факта.

— Добре, щом е така. А синът му различен ли е?

— Той е просто чудесен.

— Значи няма да имаме никакви проблеми. Само Франсиско ще има проблем — захили се Беатрис.

— Сецям се за още няколко души, които няма да ни ръкопляскаат — отбеляза Лила. — Например Джейми, Хенри и Норман Мендоса.

— Всички те са предатели, претенциозни самозванци. Като бащите си. — Беатрис ги запрати в общия кюп с едно пренебрежително махване на ръка.

— Ами ти? — Виното беше потопило Лила в приятна мъгла и тя се престраши да зададе въпроса, който я глождеше от няколко часа: — Ти не се ли преструваш от години насам?

— Знам, че на пръв поглед изглежда така. Но не е същото. Никой не е опирал пистолет до главата на Джоузеф, за да го накара да се покръсти. Родът на майка ми е от Мадрид. Избягали в Италия през 1492 г., след декрета на Фердинанд и Исабела. Върнали се след сто

години. Испанците винаги се прибират обратно в Испания. Това ни е в кръвта.

— Но са се върнали като християни.

— Само за пред хората. Калерос, родът на майка ми, са били истински маранос. Скришом са изповядвали юдаизма. Затова Робърт и София са избрали Ана Калеро за съпруга на техния Рафаел.

Лиля не можеше да проумее тази тъй дълбока и трайна връзка на евреите с техния невидим бог. Нейните мотиви бяха по-простички. Помисли си за английското разклонение на рода Мендоса. Никой от тях не бе последвал примера на Джоузеф и не се бе покръстил. Оставаха си, по свой кротък начин, евреи. Ами зълва й? На обяд Беатрис си взе допълнителна порция омар. Лиля не знаеше почти нищо за юдаизма, но все пак бе чувала, че правоверните евреи не бива да ядат свинско и раци.

— Ти за еврейка ли се смяташ?

— Разбира се. — Беатрис притисна ръка до сърцето си. — Тук, вътре, съм еврейка. Но не за това мечтаеха баща ми и майка ми. Банката в Кордова трябва да бъде оглавена от правоверен евреин, а аз нямам деца.

Лиля кимна. За кой ли път с гордост осъзнаваше, че Майкъл е най-голямото й съкровище.

— В Кордова всичко е готово — продължи Беатрис. — Планът ти е изпълнен най-точно.

— Предупреди ли ги, че паролата е минус двадесет?

— Да. Спазих указанията дума по дума. Щом получат телеграмите, започват. Аз ще бъда далеч, Джейми ме покани на гости в Уестлейк. Разбира се, не го стори от сърце. Не съм достатъчно представителна. Но трябваше да прояви любезност към собствената си братовчедка.

— Прекрасно. Тъкмо ще го държиш под око. — Лиля наля още кафе и пушна три бучки в чашата на зълва си. Бяха си казали всичко, което имаха за казване, но в очите на испанката се четеше още един въпрос. — Какво има? Защо ме гледаш така?

— Защото отдавна исках да те питам нещо — отвърна Беатрис. — А не смеех.

— Питай сега.

— Обещавах ли да отговориш?

— Достатъчно добре ме познаваш. Никога не поемам подобни обещания.

— Да, май наистина е така — призна Беатрис. — Винаги си била прекалено умна за мен. Но за питане пари не искат, нали?

— Така е.

— Добре, ще питам. Как накара Хуан Луис да те пусне? Как успя да го принудиш да ти даде толкова много пари? И най-важното, защо той се съгласи да пусне Майкъл?

— Знаех някои неща, които той не искаше да се разчуют.

Беатрис шумно тръшна чашата си на масата.

— Лила, това не е никакъв отговор. Това го знам отдавна. Въпросът ми е, какво знаеше? Научи го от онова писмо, което пратих Майкъл да ти донесе, нали? И още нещо. Как успя да накараш Хуан Луис да ти даде своята половина от медальона?

— Охо, значи си разбрала и за това? — попита тихо Лила.

— Направо се побърках да го търся след смъртта на брат ми. Франсиско го искаше. Знаеше, че медальонът се предава на онзи, който поема банката. Не бях съгласна той да го вземе, защото не е Мендоса. Искан да го намеря заради себе си. Обърнах наопаки апартамента на Хуан Луис. Но открих само една кадифена кесийка, в която имаше листче хартия. На него пишеше твоето име. Значи ти си взела медальона, когато си тръгна, нали?

— Да — призна си Лила. — Нямах да тръгна без него. По право той принадлежи на Майкъл и сега е у него.

— Но как? — продължи да настоява Беатрис. — Как накара Хуан Луис да се съгласи да направи каквото ти искаш?

Лила прехапа устни и се замисли. После се усмихна и каза:

— Не мога да ти кажа това, но ще ти разкажа една история. Ти може и да си я чувала. Знаеш ли нещо за човека, когото Мендоса наричат Мойсей Отстъпника?

— В рода Мендоса се разказват хиляди истории, но повечето не са верни.

— Само че тази е истинска.

— Откъде си сигурна?

— И това няма да ти кажа, но ще ти разкажа за Мойсей Отстъпника. — Лила се изтегна по-удобно на брокатеното канапе, притвори очи и заговори така, сякаш знаеше думите наизуст. — *Allahu*

aubar, Allahu akbar... Това били думите, които мухезинът^[2] повтарял пет пъти всяка сутрин щом се качи на минарето. *La ilaha il-Allah*, няма друг бог, освен Аллах. *Muhammad-un Rasulu-illah*, Мохамед е неговият пророк. Ето какво чували Мендоса в продължение на повече от петстотин години, когато Кордова била под ислямско владичество. *Allahu akbar...*

— Но маврите са се разбирали много добре с евреите — възрази й Беатрис. — Особено с рода Мендоса.

— Да, дълги години било така. Но Мойсей Отстъпника бил начело на династията през 1150 година, когато християните започнали да нападат Кордова и една фанатична ислямска секта, *шиитите*, завзела властта. Те решили да изгонят от града всички неверници, което естествено означавало всички евреи.

— Но тогава твоят Мойсей отказал да напусне Кордова, нали?

— Да, бил твърдо решен да остане. В утрото на един петък, свещения ден на мюсюлманите, Мойсей събрал целия род в онази стара зала на двореца, в която се намира мозаечният фриз с бръшляновите листа и посочил плочката. Чувала ли си за нея?

— Знам цялата й история — намусено потвърди Беатрис. — Майка ми разказваше, че белегът в стената бил оставен от една плочка, на която бил написан семейния девиз.

— „Ако те забравя, о, Йерусалим, нека дясната ми ръка изгуби сиялата си“ — изрецитира го Лила. — Ето това пишело на плочката.

— Може и така да е — отвърна Беатрис, — но никой не я е виждал от векове.

— Не е, защото Мойсей Отстъпника я махнал от там. Събрал целия род в залата и им казал, че девизът е просто едно суеверие и те нямало да го следват повече. Тогава накарал един слуга да я махне от стената и да я скрие.

— Но къде? — попита Беатрис.

Лила за момент потъна в размисъл.

— Не зная. Много съм се чудила за това, но тя не ми каза...

— Кой не ти каза?

— Няма значение. Говорим за Мойсей. Та след като свалил плочката, той погледнал събраните в залата и им рекъл...

— Че ще станат мюсюлмани? — прекъсна я Беатрис, заинтригувана от разказа въпреки първоначалния си скептицизъм.

— Не точно. Той погледнал към всеки един поотделно и им казал: „Това е. Ако е греховно деянието ми, то нека възмездието се стовари върху мен, а не върху вас“. И тогава започнал да изрича мюсюлманската молитва: *Allahu akbar*... Бог е всемогъщ. *La ilaha il-Allah*... Няма друг бог, освен Аллах.

В стаята беше горещо, но ветрилото на Беатрис висеше забравено в ръката ѝ. Тя се бе втреничила в Лила, погълната от разказа.

— Говориш така, сякаш си била там — прошепна тя.

— Понякога ми се струва, че наистина съм била.

— Но откъде знаеш всичко това?

Лила поклати глава.

— Не мога да ти кажа.

— Чудесно! — презрително се изсмя Беатрис. — Разказваш страхотни приказки и Хуан Луис те е пуснал само заради това. Защото си му разказала за ужасното вероотстъпничество на Мендоса. Не си мисли, че ще ти повярвам.

Лила сви рамене.

— Не зная дали наистина е било толкова ужасно. Може би Мойсей е бил прав. Както и да е, нещата не стояха точно така. Имам предвид, между мен и Хуан Луис. Това беше просто предисторията.

— Предисторията на какво? — Беатрис се чувстваше страшно неудовлетворена от разказа и сега се наведе напред, като наблягаше на всяка дума и удряше по масата с ветрилото си. — Нищо не ми обясни, ти само се опитваш да ме дразниш.

— Не, не се опитвам. Наистина трябваше да знаеш за Мойсей Отстъпника, за да разбереш всичко останало.

— Е, и? Казвай останалото!

— Не мога да ти го разкажа, не и точно сега. Но вместо това ще ти обещавам нещо. — Лила се изправи и погледна зълва си право в очите. — Обещавам ти, че когато всичко това свърши, когато победим и Майкъл заеме мястото си в Кордова, ще ти разкажа всичко.

Норман Мендоса си беше избрал кабинет на първия етаж на банката. Прозорците му гледаха към Слоун стрийт и му позволяваха да наблюдава кой влиза и излиза от сградата. Освен това се намираще близо до паричния салон на банката, където чиновниците и касиерите

обслужваха клиентите. Така той имаше възможността по всяко време да проверява как върви бизнеса.

Бюрото на Филип Джонсън, личния секретар на Норман, се намираше в една малка стаичка в коридора между салона и кабинета. Джонсън имаше мъртвешки бледо лице, тясно и издължено, с вечно недоволно изражение. Той бе посветил двадесет години от живота си на вярна служба при Норман и вече смяташе, че има пълното право да изразява раздражение от името на шефа си. Щом Тимъти се появи, секретарят вдигна поглед и се намръщи:

— Баща ви ви чака вече цели пет минути.

Тимъти демонстративно извади часовник от джобчето на жилетката си.

— Наистина ли, Филип? Сигурно часовникът ми е изостанал. Според него сега е точно три часът.

Джонсън присви устни, но не каза нищо повече. Той стана и отиде до вратата на салона, откъдето долиташе тихото шумолене на пари, прехвърляни от ръка в ръка, и скърцането на писалките на цял взвод чиновници, които вписваха данни в дебелиите си счетоводни книги.

— Ще уведомя баща ви, че сте тук.

Тимъти пхна обратно часовника си в джобчето. Нямахше смисъл да го поглежда пак. Показваше точно три и седем. Не че искаше старият да го чака, просто му трябваше време да се подготви за срещата. Трябваше да бъде сигурен, че нищо в думите или поведението му нямаше да издаде факта, че Бет го бе напуснала. Рано или късно баща му щеше да научи за това, но Тимъти горещо се надяваше да е по-късно. Баща му със сигурност щеше да каже, че вината е негова, че изневярата на жена му се дължи на негова грешка. Все още не се чувстваше способен да понесе това спокойно. „Трябва да остана спокоен“, повтаряше си той, докато чакаше в малката стая, „не трябва да избухвам“.

Джонсън се върна.

— Ще ви приеме. — Секретарят кимна с глава към офиса на Норин и Тимъти влезе, без да почука.

— Закъсня. Казах ти да си тук точно в три.

— Съжалявам, сър. Явно часовникът ми не е точен.

— Тогава го занеси на поправка — сопна му се Норман.

— Добре, сър, ще го направя.

— Хайде, седни. Не ми стой прав като някой просяк на улицата.

Тимъти седна на стола срещу баща си. Стариият господин бе зает да подписва купчина документи. През отворения прозорец се виждаше как минувачите бързат нанякъде или към скъпите магазини на площад Слоун скуеър, или към частните сгради на Пимлико роуд. Долавяше горещия вятър през сатенените завеси, който довяваше шумове от уличното движение и задушливата миризма на нажежения град. В стаята звучеше само тиктакането на часовника върху камината. Тимъти не издържа дълго на напрежението.

— Става прекалено горещо като за юни, нали?

Норман погледна сина си.

— Случайно да си променил решението си относно Парагвайския заем? Хенри да те е разубеждавал нещо?

Сърцето на Тимъти отново лудо затуптя, както тия дни доста често му се случваше. Но направи всичко възможно да запази самообладание.

— Защо трябва да съм променил решението си? Нали онзи ден всички се съгласихме, че чичо Хенри се притеснява като стара баба.

— Да, така беше. Къде е Бет?

Въпреки предварителните усилия на Тимъти въпросът го свари неподготвен. Изненада го най-вече ненадейността на запитването и липсата на каквото и да било въведение.

— Тя е... ъ-ъ... на почивка.

— Пълни глупости. — Норман изрече тези думи с обичайната си интонация, взе една златна клечка за зъби и зачовърка в устата си. — Чувам, че те е зарязала.

— Но това е нелепо — настоя Тимъти. — От къде сте го чул?

— Не те засяга. Имам си източници. Освен това, съвсем не е нелепо, а е самата истина. Избягала с Майкъл Къран. Точно това май е най-лошото. Можеше поне да върти курвенските си номера извън семейството.

Лицето на Тимъти силно се зачерви.

— Сър, не ви позволявам да говорите така за съпругата ми...

— Като за някаква курва? Че защо не? Тя си е точно такава. Опитвах се да те предупредя за това. Още преди години ти казах, че не е подходяща за теб. Но ти беше „лудо влюбен“ и нищо друго, освен да

се ожениш за нея, не те задоволяваше. Въобще не трябваше да допусна да го направиш.

Тимъти отчаяно се бореше със себе си, повтаряше си, че това съвсем не беше най-подходящият момент да прати стареца по дяволите. След няколко седмици — да, но не и сега.

— Мисля, че ще е най-добре да ме оставите сам да се справя със семейните си въпроси, татко.

— Засега май не се справяш особено успешно, а? Направи те на глупак и сега ще го разгласи на целия свят.

Норман наблюдаваше внимателно сина си. Защо ли не даде воля на собствените си низки страсти преди няколко години? Тогава самият той бе доста хлътнал по младата Бет. Често я канеше на разходки или си измисляше поводи да я посети, когато знаеше, че Тим няма да е у дома. Но всичко това не доведе до нищо по-сериозно, защото той така и не събра кураж да сложи рога на собствения си син. За което само можеше да съжاليا, имайки предвид как се развиха нещата.

— Какво смяташ да правиш с нея?

Тимъти престана да се преструва, че всичко е наред.

— Още не съм решил.

— Откога я няма?

— От неделя, когато заминах за Дъблин — тихо отвърна Тимъти, като едва сдържаше гнева си.

Норман повдигна вежди.

— От толкова време? Май трябва да поразтърся информаторите си. Да науча за това чак тази сутрин!

— Отвратително е да ме шпионираш така.

В отговор баща му само махна с месестата си ръка.

— Това не е шпиониране. Та ти си мой син. Разбира се, че трябва да те държа под око. Тя с Къран ли е?

— Не знам. Оставила е бележка, че отива при него.

— Да, това ми го казаха. Но къде?

— И това не знам.

— Сигурно в Дъблин?

— Не, не са там. Проверих.

Норман кимна, доволен, че синът му е свършил поне едно нещо.

— А в Кордова?

Тимъти поклати глава.

— И там не са. В Кордова никой не е виждал Майкъл Къран, откак майка му го е отвела от там.

— Да, разбира се, пак тази Лила. Трябва да ти е ясно, че нищо не може да се случи без знанието на Лила. Говори ли вече с нея?

— Не. Не е в Белрев и не знам къде се намира.

Това беше самата истина и вероятно бе по-сериозен проблем дори от местонахождението на жена му и братовчед му. Тимъти почувства как стомахът му се свива на топка. Струваше му се, че нещата започват да се изплъзват от контрола му.

— Открий Лила. — Норман остави златната клечка за зъби на бюрото. — Тя трябва да знае къде са Майкъл и Бет.

— А после? — Тимъти не можа да сдържи любопитството си. Какво ли щеше да прави всемогъщия Норман Мендоса с една невярна жена? — Какво според теб трябва да направя, щом ги открия?

— Е, сам не можеш да напердашиш Къран. Два пъти по-едър е от теб. Ще наемеш няколко главореза да свършат тая работа вместо теб. Но трябва да са поне десетима.

— А жена ми?

— И нея ще понаплескаш. Това поне можеш и сам. Но не много жестоко. После си я прибираш у дома.

— Значи това е вашият съвет — два-три плесника по задника, после ѝ прощавам и забравям всичко, така ли?

За миг Норман си представи приятно закръгленото дупенце на Бет.

— Съвсем няма да е неприятна работа. Пък и няма какво друго да сториш.

— Напротив, има.

— Но какво, за бога? — поинтересува се Норман.

— Ще я обвиня в изневяра и ще се разведе с нея, а Майкъл Къран ще бъде обявен за главния виновник.

Норман се изсмя гръмогласно на думите му.

— Нищо подобно няма да направиш. Ти да не си се побъркал, момче? Банкерите никога не се забъркват в скандални дела, още по-малко пък в бракоразводни. Те означават сигурна смърт за бизнеса.

Тимъти понечи да възрази, но се отказа. Скоро щеше да бъде достатъчно могъщ да устои на всякакъв скандал, но не бе сега моментът да го изтъква. Наистина трябваше да смени темата.

— Кажете ми, чували ли сте нещо за Роджър?

За част от секундата Норман трябваше да се позамисли кого имаше предвид Тимъти. Преди доста години баща му бе изгонил Роджър.

— За чичо ми Роджър? Че какво общо има той с всичко това? Как се сети за него?

— Няма нищо общо със съпругата ми. Сетих се за него заради една статия в днешния „Таймс“. Пише, че Ротшилд смятали да открият клон и в Америка.

— Тия проклети вестници! Никога не им вярвай. Всички лъжат, до един. А колкото до Роджър, не, не съм чувал нищо за него. Джейми и Хенри също не знаят нищо.

— Значи просто е изчезнал?

— Така изглежда. Във всеки случай, баща ми постъпи доста глупаво. Въобще не трябваше да го изпраца в Ню Йорк. Роджър ставаше за banker толкова, колкото и Джейми. Да го остави без надзор на място като Ню Йорк... това бе пълна глупост.

— Роджър е имал парче от медальона, нали?

Норман присви очи. Най-после разбра накъде бие синът му.

— Да, явно е имал. Наистина не се знае къде е едно от парчетата.

— Дядо Джоузеф е разделил медальона на три части — по една за него и за братята му близнаци Роджър и Сесил. После Джоузеф дал по една трета на всеки един от синовете си. Вие, чичо Джеймс и чичо Хенри имате по едно парченце, нали така?

Норман извъртя стола си и се загледа през прозореца. Свечеряваше се и минавачите бяха намалели.

— Да, така е.

— Парченцата трябва да са много малки. Сигурно вече надписът не може да се разчете.

— На кой му притрябвало да го чете? Всички знаем какво е пишло на плочката.

— „Ако те забравя, о Йерусалим, нека дясната ми ръка изгуби силата си“ — изрецитира тихо Тимъти. — Едва ли някой би предположил, че Мендоса са почиташ кой знае колко Библията.

— Имало е и такива, които са я почитали. Във всеки случай, Йерусалим означава семейството, семейния бизнес.

— Когато бях малък, дядо ми казваше, че означава Кордова.

— Сигурно е било така по времето, когато са приели девиза. Но това е било много преди да бъде основан английският клон на рода Мендоса.

— Дали другата, кордовската половина, е у братовчед ми Франсиско?

Норман се изправи.

— За бога, момче, та ти задаваш повече въпроси, отколкото когато беше шестгодишен! Сигурно е у него. Робърт Предателя, англичанинът, който поел управлението в Кордова и се оженил за испанската циганка, разделил медальона на две части някъде около 1820 г. Дал едната половина на сина си Рафаел, а другата на дядо ти Джоузеф, своя племенник. Рафаел имал две деца: Хуан Луис, който умря, и Беатрис. А сега, когато съпругът ѝ Франсиско пое управлението в Испания, би трябвало кордовската половина от медальона да е у него. — Норман се изправи. — Виж какво, това е твърде заплетена история, а и ти сега си имаш други грижи. Освен това, време е да тръгвам. Имам среща с Джон Баринг в клуба.

Тимъти също се изправи и се постара с нищо да не издаде колко важни бяха за него последните думи на баща му. Баринг бе начело на друга мощна търговска банка. Не бе нещо необичайно лондонските финансисти да си поделят риска в опасни начинания. Но за пръв път чуваше, че Мендоса търсеха партньор за новия заем. Тази информация определено щеше да заинтересува Лила Къран. Когато я открие.

— Баринг ще участва ли в Парагвайския заем? — попита той възможно най-невинно.

— Още не знам със сигурност. А относно Бет и братовчед ти Майкъл: Намери Лила, тя ще знае къде са.

— Добре, татко. Наистина смятам да я намеря. — Тимъти вътрешно се усмихна на иронията в думите си.

Двамата тръгнаха към вратата на кантората. Тимъти хвана изящно гравираната месингова дръжка, но не отвори.

— Татко, ще ви попитам още нещо.

Норман се спря.

— Добре, какво има?

— Става дума за вашето парченце от медальона. На кого ще го оставите, на мен или на Чарлз?

— Не съм сигурен. Винаги съм ви го казвал. Вие двамата сте единствените наследници от мъжки пол. Това е сериозен въпрос. Ще трябва да помисля.

— Да, наистина сте го казвали. — Тим отвори вратата и изчака Норман да излезе пръв. — Довиждане, сър.

Норман само махна с ръка и се запъти през салона към улицата.

Копеле, помисли си Тим. Проклет копелдак. Баща му искаше да даде парчето от медальона на Чарлз. Винаги е искал да даде това съкровище на първородния си син. Такава беше традицията в рода Мендоса. Ето как и онзи идиот, чичо му Джеймс, бе заел сегашната си длъжност. Чарлз щеше да получи всичко — и титлата, и имението, а освен тях щеше да поеме и банката. Но всичко това нямаше да има никакво значение. Докато Норман се намери да даде на някого мъничкото златно парченце, то нямаше да струва и пукната пара.

Денят бе топъл и Норман не носеше палто, което да даде на портиера в антрето на „Уайтс к्लъб“ на Пал Мал. Само му кимна леко и влезе направо в салона за пушене. Джон Баринг още не беше дошъл, но Норман забеляза един друг познат.

— Шарик, колко се радвам да ви видя!

Лорд Шарик вдигна поглед от вестника си.

— Мендоса, драго ми е да се срещнем. От толкова време не сме се виждали! Поседнете за малко.

— Благодаря. Наистина мина много време. Пак ли сте пътували някъде?

Негова светлост сви рамене:

— Обикалях насам-натам. Нали ме знаете, обичам пътешествията.

— Наистина, вестниците винаги са пълни с публикации за вашите открития. Къде бяхте този път? Да търсите непознати растения из Китай или антики в Тибет? — Норман извади от джоба си лула и с помощта на специален златен инструмент я напълни с тютюн.

— В Китай и Тибет бях миналата година — рече Шарик. — Последното ми пътуване беше до Латинска Америка. Това май е вашият район, нали? Имам предвид във финансово отношение.

— Отчасти. Баринг действат в Аржентина и Уругвай, а Ротшилд — във Венецуела, но пък и ние си избрахме по нещичко от останалите територии.

— Които не са малко — сухо отбеляза Шарик. — Латинска Америка е доста обширно място. Жалко, че обстановката там е толкова нестабилна.

Норман се мъчеше да запали лулата си с клечка кибрит. Захапал дръжката ѝ между зъбите си, той каза:

— Но вече не е. Нещата доста се поуталожиха. И както сигурно сте забелязали, там има огромни природни ресурси. Къде по-точно бяхте?

— Най-вече в Парагвай.

Норман го погледна, забравил за горящата клечка в ръката си.

— Наистина ли? Как ви се стори?

Негова светлост се облегна назад.

— Мендоса, не мисля, че точно вие се интересувате от моето мнение. Чувам, че смятате да им отпуснете някакъв голям държавен заем.

— Да, два милиона. Но с този нов президент...

— Само един политик не е от голямо значение, приятелю. Вижте какво стана през последните десет години. Една след друга Латиноамериканските страни отказват да плащат дълговете си. И Парагвай е сред тях. Помните ли кога за последен път тази страна не успя да изплати заемите си?

— През 1874-а — неохотно призна Норман. — Но това беше точно след войната с Аржентина и Бразилия. Парагвай успя да се издължат през 1885 г.

Негова светлост повдигна вежди.

— Нима наричате издължаване това да изплатят на заемодателите си една трета от заема при лихва два процента?

Проклет човек, помисли си Норман, каквото и да кажеше, черните му очи сякаш винаги се усмихваха!

— Забележително добре сте информирани. Не съм и предполагал, че финансите ви интересуват.

— Интересува ме светът, по принцип. Както и всички странни същества, които го населяват. — Шарик все още се усмихваше.

— Това наистина е достойно за възхищение. Но, ако ме извините, помните ли онази стара поговорка на стар краставичар краставици да продаваш? Е, в този случай аз съм старият краставичар. Аз съм banker и, повярвайте ми, заемът е напълно сигурно капиталовложение.

— Родът Баринг също са банкери, и то почти толкова отдавна, колкото и вашия род. Но, доколкото знам, преди няколко години едва не фалираха.

— Отдавна, но не чак толкова, колкото нас — поправи го Норман. Кибритената клечка бе угаснала. Той пусна овъгленото парченце в пепелника и драсна друга клечка. — Първо, имаха проблеми с Аржентина. Второ, след кризата се реорганизираха и станаха по-силни от всякога.

— В такъв случай, въпреки че общите приходи на Парагвай не надхвърлят осемдесет хиляди на година, вие ме съветвате да си купя акции от вашия двумилионен държавен заем?

— Определено. Правителството се е заело с проект за кафеени плантации. Кафето е изключително доходоносно. Купете си акции и наистина ще спечелите много. Пускаме ги на пазара следващата сряда. Кажете още днес на брокера си, иначе може и да не успеете да се вредите.

Негова светлост остави вестника на масата между тях.

— Ще си помисля — каза той и се изправи. — Наистина ще помисля сериозно за новия ви заем. А сега, ако ме извините...

— Разбира се. Беше ми приятно да се видим. Грижете се за себе си.

Норман изглежда как мъжът напусна стаята. Удивително бе как този човек успява да обикаля света, въпреки че куца с единия си крак. Освен това беше плешив като билиардна топка. Но казваха, че жените го смятали за особено привлекателен. И разбира се, беше червив с пари. Родът му, старо англо-ирландско семейство, имаше титлата Шарик от Гленкрий още от времето на кралица Елизабет.

Той постоя така още малко, всмуквайки силно от лулата, докато премисляше думите на Шарик. Плащанията за Парагвай щяха да се извършат на четири вноски, по половин милион на шест месеца. Щеше да мине доста време, преди да се разбере накъде отива работата. Евентуално просрочване на заема щеше да си проличи чак когато

банката ще е преодоляла — Как го нарече Чарлз? — затрудненото си положение.

Норман се замисли върху това. По дяволите, как няма да са в затруднено положение? Печеленето на пари винаги е свързано с рискове.

През прозореца Норман видя Джон Баринг да се качва по стълбите към клуба. Изправи се и с няколко решителни тръсвания изсипа пепелта от лулата си в кристалния пепелник. Налагаше му се да мисли за доста по-неотложни неща от наблюденията на лорд Шарик. Чукна за последен път лулата си в ръба на пепелника и кристалът се счупи.

— Къде бяхте през последната седмица? — попита Тимъти през зъби. Стискаше крехката порцеланова чашка за чай толкова силно, че чак кокалчетата на ръката му бяха побелели.

— Това не ви засяга — отвърна Лиля.

Минаваше пет часа и те седяха в общата дневна на хотела, защото Лиля не искаше да останат насаме с Тимъти в апартамента ѝ. В това помещение бе достатъчно уютно и тихо и нямаше опасност разговорът да надхвърли границите, които тя смяташе да определи. Тимъти трепереше от яд и почти извика:

— При дадените обстоятелства смятам, че определено ме засяга къде сте били. Имам право да...

— Говорете по-тихо — нареди му Лиля. — Овладейте се!

— И още нещо — рече той, този път по-тихо, но още по-язвително. — Не съм свикнал да ме привикват като момче за всичко.

— О, нима така е станало?

— Та вие как бихте го нарекли?

— Нямам представа как са ви известили.

Тимъти извади от джоба си сгънато листче хартия и ѝ го подаде.

— Това се появи на бюрото ми преди час. Никой от прислугата не искаше да признае как се е озовало там.

На бележката с големи печатни букви бе написано: „ХОТЕЛ КОНЪТ 5 Ч. ДНЕС СЛЕДОБЕД Л. К.“.

— Наистина е доста лаконично — съгласи се Лиля.

— Как я оставихте на бюрото ми?

— Не съм я оставила аз или поне не директно. Просто помолих един доста находчив човек да ви уведоми. Между другото, не е някой от прислугата ви. Тимъти, наистина си губим времето с тези приказки. Какво значение има кой ви е предал съобщението ми? Разбрах, че сте ме търсили. Защо?

— Защо?! За бога, как може да задавате такъв въпрос? Много добре знаете какво става.

— Знам, че след седмица Мендоса започват да предлагат акции за държавен заем за Парагвай на стойност два милиона лири. Не беше ли това целта, към която се стремяхме от толкова време?

— Това е нещо съвсем различно. — Тимъти отпи от чашата си и я остави на масата. Ръката му трепереше. — Стига сте се престрували, че не знаете какво върши поквареният ви син.

— Синът ми е там, където трябва, и върши онова, което трябва.

— С жена ми. — Тимъти направо изплю думите.

Лиля се наведе към него и нежно хвана ръката му.

— Тимъти, изслушайте ме. Чух за това и наистина много съжалявам. Преди известно време казах на Майкъл, че смятам действията му за грешни и неразумни, но той вече не е дете. Не мога да му нареждам какво да прави. А колкото до Бет... Ще ми простите, но зная със сигурност, че идеята да ви напусне е нейна. Майкъл няма нищо общо с това. Той просто е... — Тя се поколеба колко силна дума да използва. — Просто се е забавлявал — добави тя, като побърза да продължи, преди Тимъти да я е прекъснал с оправдано възмущение. — Тя не ви заслужава, трябва да го разберете.

— Ще се разведе с нея. И ще обявя Майкъл за главен виновник. Не се опитвайте да ме разубедите.

— Нямам такова намерение. Направете това, което смятате за правилно. Но, скъпи Тимъти, вие сигурно разбирате, че публичното изобличаване, което желаете, трябва да почака. Не можете да се обърнете към съда точно сега.

— Знам.

Лиля се поуспокои. Слава богу, не беше пълен глупак.

— Добре. Тогава предлагам да обсъдим по-важните за момента неща. А другото може да почака, докато...

— Искам да знам къде се намират — прекъсна я той.

— Не мога да ви кажа.

— Какво значи това? Че не знаете или че просто не желаете да ми кажете?

Преди да отговори, Лила отпи малко чай. Бе изстинал и горчеше.

— Защо е толкова важно за вас да знаете къде са?

— За да мога да събера доказателства за деянията им — упорстваше той като въплъщение на онеправданата добродетел.

Лила отново се наведе към него.

— Тимъти, помните ли, че когато се съюзихме, ви казах, че имам две тайни оръжия?

— Казахте „поне две“.

— Точно така. Е, не ви излъгах. Едното от тях е Майкъл. Сега не бива да се намесвате по какъвто и да е начин. Майкъл трябва да направи точно това, с което се е захванал.

— Захванал се е с жена ми.

Прииска й се да го удари, да му изкрещи, че е недалновиден идиот. Вместо това само поклати глава.

— Това не е вярно. Нямам предвид факта, че са заедно. Задачата на Майкъл няма нищо общо с Бет, но е от огромно значение за моите, за вашите, както и за неговите интереси. — Лила стисна ръката му. — Скъпо момче, знам как се чувствате. Но ако потърпите още мъничко, ще получите наградата, която винаги сте желали. Ще застанете начело на английския клон на банката Мендоса. Не си ли струва да потърпите заради това?

— А вашият скъпоценен Майкъл...

— Ще оглави банката в Кордова. Никога не съм отричала, че това е целта ми. Партньорството дава резултат само когато и двете страни ще получат онова, което желаят най-силно. Би трябвало да го знаете.

— Знам го. Досега не съм му оспорвал нито испанската банка, нито някоя от другите привилегии. Но сега нещата се промениха. Както виждате, той ги промени.

— Виждам. Просто искам да ви убедя, че засега това няма значение.

Тимъти стискаше юмруци, а на лицето му все още бе изписана същата дива ярост. Лила разбра, че трябва още да го убеждава.

— Тим, ще ви кажа още нещо. Каквото и да става, Майкъл никога не може да се ожени за Бет. Той е поел някои задължения към семейството в Кордова. Да не говорим, че те никога не биха се

примирили, една разведена жена да стане господарка на двореца Мендоса. Никой в Испания не би го приел.

Досега не се бе сетил за това. Въображението му рисуваше как Майкъл и Бет заживяват заедно в безметежно щастие, а той остава сам и отритнат. Държеше на публичен развод именно по тази причина: искаше така да очерни имената им, че щастливото им бъдеще да стане невъзможно. Но сега Лила го убеждаваше, че то по принцип не е възможно. Известно време не каза нищо. После попита:

— Как мислите, да си поръчаме ли по-топъл чай?

— Разбира се.

Лила погледна към вратата и вдигна ръка. Един от келнерите веднага я забеляза и се приближи.

Тя го изчака да си тръгне и едва тогава продължи:

— А сега ми кажете, напълно сигурно ли е, че Мендоса ще продължат по план с Парагвайския заем?

Тимъти се бе облакътвил на коленете си. Ръцете му висяха между тях и той сплиташе и разплиташе пръсти, опитвайки се поне малко да разтовари огромното си нервно напрежение.

— Така изглежда. Онзи ден чичо Хенри се бе разкудкудякал нещо против плана, но, както обикновено, татко го принуди да замълчи. Сега пък е ваш ред да ми кажете нещо. Какви други оръжия имате, освен проклетия си син и тайната му мисия?

— Имам наистина силни оръжия — тихо му отвърна Лила, — които ще се окажат решаващи.

— По дяволите, кажете ми какви са! Не мога повече да действам в неведение, като само сляпо ви се доверявам.

— Напротив, можете. Как ви се стори писмото, което получихте в Дъблин? — Тя просто опипваше почвата. Идеята за онова писмо не беше нейна, а на Фъргюс. Не знаеше точно каква информация се съдържаеше в него, нито пък какво доказваше тя.

Преди Тимъти да успее да отговори, келнерът донесе чая. Лила напълни отново чашите. Тимъти изгълта половин чаша наведнъж и чак тогава рече:

— Останах доволен от него — призна Тимъти. — А и как да не съм доволен? Та нали то доказваше, че баща ми и чичовците ми са на път да направят ужасна грешка?

Този отговор съвсем не бе достатъчен да ѝ подсказе съдържанието на писмото, но той затвърди предположенията ѝ. Явно Фъргюс бе успял някак да подсили верността на този глупав младеж.

— Добре, но не това имах предвид. Щяхте ли да получите тази информация без моя помощ?

— Не знам.

— Знаете. Как щяхте да разберете? Дори не подозирахте, че обстановката в Парагвай е толкова различна от очакванията ви. А аз знаех за това и се погрижих и вие да разберете. — Това не беше съвсем вярно, но за момента обстоятелствата я принуждаваха да го използва като довод. Лила искаше той добре да осъзнае фактите, преди да го хване още по-изкъсо.

— Добре, не мога да отрека, че сте права — призна Тимъти. — Но до каква катастрофа смятате да ги докараме? Нима има смисъл да сринем банката до основи, та после да няма какво да управлявам? — Той я погледна. — Или целите точно това? Може би, ако унищожите лондонската банка, това ще осигури на скъпоценния ви Майкъл още повече власт в Кордова?

— Нищо подобно. Въпреки че банката Мендоса привидно е разделена на две, в същност тя е едно цяло. Винаги е било така. А и точно в това е силата ни.

— Нашата сила? Та самата вие не сте Мендоса, а само вдовицата на един Мендоса.

— Но синът ми, скъпоценният ми син, както съвсем правилно го наричате, е също толкова Мендоса, колкото сте и вие. Освен това, имам си и лични причини да искам... това, което искам.

— Да, това съм го чувал и преди. — Тимъти остави празната си чаша. — Ако се съди по думите ви, трябва да вярвам, че напълно държите положението в ръцете си, че всичко е под ваш контрол. Е, а знаете ли, че в момента баща ми разговаря с Джон Баринг? Банката му ще поеме част от заема. А това значително ще смекчи удара по банката Мендоса.

Лила се усмихна.

— Казвам ви, каквото и да говорят сега, дойде ли време да сложат парите на масата, нито Баринг, нито която и да е друга банка ще иска да подкрепи Мендоса в този заем.

— Но как, по дяволите, сте толкова сигурна? — избухна Тимъти.
— А дори и да сте права, акциите може да получат широка обществена подкрепа. Никой не е в състояние да предвиди какво би хрумнало на дребните инвеститори. Ако Мендоса не претърпят финансова криза, всичките ни планове ще отидат...

— Обещавам ви, че този заем ще се провали — рече Лила уверено.

— Но откъде знаете? — настоя той. — Да не би да сте вещица, която предсказва бъдещето?

Лила присви бадемовите си очи.

— Веднъж братовчед ви Хуан Луис ми зададе същия въпрос. Но се оказа, че това е лош ден за него. Не, не съм вещица.

— Не исках да ви обидя...

— Няма нищо. Разбирам, че не искахте. Както и да е, няма да ви кажа откъде знам. Това няма значение. Остава още само седмица. След това сам ще можете да се убедите дали греша или не.

— И ако сте права и заемът се провали, после какво ще правим?

— Тогава играта ще започне — увери го Лила.

[1] Филигран — декоративна плетеница от метални нишки, обикновено от ценен метал, като злато, сребро и т.н. — Бел.прев. ↑

[2] Мухезин — ислямско духовно лице, чиято длъжност е да привиква вярващите за молитва. — Бел.прев. ↑

4.

Пуерто Рико, десет часа сутринта

Докато Лила и Тимъти разговаряха в Лондон, на другия край на света корабът „Сузана Стар“ приближаваше сушата.

Това бе бърз четиримачтов платноход, с ветрилна площ повече от четири хиляди квадратни метра, който можеше да носи осем хиляди тона полезен товар. Наистина внушителен отговор на предизвикателството на новите параходи! Ветроходните кораби все още се бореха да запазят мястото си в морската търговия, а „Сузана Стар“ изглеждаше безспорен победител в тази битка, както се носеше към залива Сан Хуан с гордо издути от вятъра платна.

Застанал на носа на кораба, един изключително едър мъж наблюдаваше приближаващата се суша. Той бе висок почти два метра, краката му приличаха на яки стволоче, а мускулите му изпъваха фината ленена риза. Изглеждаше напълно неуязвим, с развети от вятъра тъмночервени коси и очи, от които сякаш хвърчаха искри под блясъка на слънцето. Но в действителност сърцето му се свиваше от страх.

Майкъл Къран бе на двадесет и девет години и за първи път в живота си се съмняваше, че храбростта и съобразителността ще му стигнат, за да изпълни успешно задачата си. Сложи ръка на гърдите си и усети под плата на ризата малкия златен полукръг, окачен на кожена каишка около врата му. „Ако те забравя, о Йерусалиме, нека дясната ми ръка изгуби силата си“... Длъжен беше да поеме този риск, напомни си той, наградата щеше да е огромна.

Когато се впусна в това начинание, едно щастливо стечение на обстоятелствата бе подхранило надеждата му, че всичко ще свърши добре. „Сузана Стар“ бе един от корабите, които принадлежаха на Мендоса и търгуваха от тяхно име. Майкъл не бе възнамерявал да пътува точно на кораб на Мендоса. Бе чиста случайност, че когато си търсеше кораб, на който да пътува, точно този се готвеше да отплава. Капитанът не предполагаше, че пътникът му е от рода Мендоса, но

Майкъл остана доволен от иронията на тази случайност. Той бе завоевателят, застанал пред вратите на могъщата империя, а ето че без особени усилия бе преодолял първите пречки.

Сузана Стар летеше към брега, опънал всичките си платна. Вече се виждаше и градът Сан Хуан. Майкъл успя да различи скупчените бели къщички с червени покриви, които изглеждаха като джуджета до кулите на двете мрачни каменни укрепления. От петнадесети век насам този остров принадлежеше на Испания и архитектурата му ясно показваше влиянието на страната майка.

Майкъл се опита да забележи някакви следи от разрушения, тъй като знаеше, че преди месец американски бойни кораби бяха обстрелвали града. Но не се виждаше нищо подобно. Явно това е била поредната незначителна схватка във войната между Испания и Съединените щати, започнала едва преди няколко седмици. Все пак бе убеден, че американците искаха да завземат острова. В действителност той и Лила разчитаха точно на това.

Скалите вече се извисяваха срещу тях. Майкъл не беше моряк, но изведнъж почувства някаква опасност. Струваше му се, че платноходът лети към неминуем сблъсък. Обърна се да погледне към кърмата и веднага усети напрежението във въздуха. Целият екипаж бе на палубата, всеки чакаше заповеди, готов да реагира моментално. В продължение на няколко дълги мига се чуваше само свистенето на вятъра в платната, после гласът на капитан Джъдсън Хюс прогърмя:

— Всички по места!

Мъжете скочиха и всеки зае поста си.

Капитанът даде още много команди, които помощник-капитанът предаваше на моряците със сигнали на свирката си.

— Поворот! — И корабът започна да се извърта срещу вятъра.

— Завърти грога! — И мъжете се втурнаха да опъват шкотите на лебедките, за да извъртят рейките под друг ъгъл спрямо вятъра. Те пееха, за да поддържат ритъма на работа.

— Пускай и натегни! — Рейките се завъртяха и увисналите платна отново се изпълниха с вятър.

Майкъл все още стоеше на носа, решен да се махне от там само ако се окаже, че пречи. Изведнъж корабът застрашително се наклони, но миг по-късно отново заплува стабилно.

Свирката на помощник-капитана пак прозвуча, след което моряците се покатериха по реите почти на петдесет метра височина и като някакви демони започнаха да свиват платната. Само след няколко мига „Сузана Стар“ плавно се понесе в протока между острова Лас Кабритас и скалите на Пуенте дел Моро към закътаното пристанище. Майкъл си отдъхна, като чак сега разбра, че е наблюдавал лавирането на кораба със затаен дъх.

— Ето къде сте били, господин Къран, търсех ви — каза Бригс. Той изпълняваше ролята на личен прислужник по време на двуседмичното плаване. — Всичкия си багаж ли смятате да свалите на брега?

— Да, Бригс. Всичко.

Морякът бе нисък и набит като буренцата в корабния трюм и разочарованото изражение, което сега се изписа по лицето му, подходеше повече на някое дете. Всъщност той бе корабният готвач, но на два дни път от Ливърпул бе счупил ръката си. Тъй като капитанът не знаеше какво да прави с него, бе предложил на Майкъл да го вземе за слуга. Това се оказа изключително удачно. Бащата на Бригс някога бил камериер, а самият Бригс явно бе научил доста неща от него, преди да избяга от дома си на десетгодишна възраст и да стане моряк.

В гласа му прозвучаха тъжни нотки, когато попита:

— Значи няма да отплавате от Пуерто Рико заедно с нас?

Майкъл поклати глава.

— Не, благодаря, наситих се на океана. Но благодарение на теб пътуването беше доста удобно.

— Наистина ми беше приятно да ви служа, сър. — Бригс погледна тъжно към превързаната си ръка. — Но с две ръце щях да се справя доста по-добре. — Той се обърна да си върви. — Ще слеза в каютата да приготвя куфарите ви.

— Чакай малко. Хрумна ми нещо, Бригс. Искаш ли да напуснеш Сузана и да дойдеш на служба при мен?

Лицето на англичанина, обветрено и загоряло, разцъфна в широка усмивка.

— От сума време се надявам да ми го предложите. Но вече почти се бях отчаял.

— Значи решено. Ще говоря с капитана, за да уредим подробностите.

Сан Хуан Батиста се славеше като най-добрата странноприемница в Сан Хуан, но това съвсем не значеше, че е кой знае колко добра. На острова рядко пристигаха чужденци. Тук отсядаха предимно собственици на плантации, които идваха за ден-два по работа в града и после се връщаха в хасиендите си в провинцията. А те явно не търсеха разкош. Майкъл се намръщи при вида на буренясалия двор и олющената розова боя по грубо измазаните стени. Въпреки това влезе в хана, придружен от Бригс.

Съдържателят се ококори удивено, когато този едър мъж, очевидно чужденец, се обърна към него на перфектен испански.

— *Dos habitaciones*, по една за мен и за слугата ми. — Майкъл кимна към Бригс. — И се погрижете да са чисти — добави той.

— *Si, caballero...* Ако ми дадете само няколко минутки, ще се погрижа всичко да е както трябва.

Майкъл се обърна към Бригс.

— Обеща да приготви две стаи. Аз трябва да изляза. Мога ли да разчитам на теб да уредиш всичко?

— Да, господине, разбира се. Но, извинете ме за любопитството, не знаех, че говорите местния език.

— Зная го от малък — отвърна Майкъл накратко. — Имах баба испанка.

Това не беше лъжа, а и щеше да го предпази от всякакви други въпроси за миналото му.

Майкъл излезе от странноприемницата, прекоси запуснатия двор и стигна до пътната порта. Там се спря под шарената сянка на един висок олеандър, отрупан с цветове. Почти му прилоша от тежката им сладникава миризма. Огледа се през рамо, да не би да го наблюдава някой, след което извади от джоба на сакото си сгънато парче хартия с доста смачкан вид.

То представляваше груба карта, начертана на ръка, на която бе отбелязан пътят от хана до възвишенията южно от Сан Хуан. Целта му бе обозначена с кръстче в горния десен ъгъл. Лила му бе дала тази схема още в Дъблин, както и името на човека, който я бе изготвил. Той

живееше тук, на острова, и по-късно Майкъл щеше да го потърси, но засега това не беше най-важната му задача.

Той набързо прегледа надрасканите линии и стрелки, като от време на време вдигаше поглед, за да потърси ориентирите в околността. Изчисли, че разстоянието до целта му бе поне осем мили, ако мащабът бе поне донякъде верен. Можеше да наеме карета, но кочияшите щяха да започнат да говорят за него, а още не искаше да се разчува за пристигането му. Можеше и да намери някоя конюшня, откъдето да наеме кон... Не, това щеше да го забави прекалено много. Майкъл прибра картата в джоба си и тръгна бързо към целта си.

Пътят му минаваше по главната улица на града, „Кахе форталеса“, и покрай Банка Мендоса. Тя се помещаваше в най-внушителната сграда на улицата, триетажна постройка с прясно измазани бели стени и червен керемиден покрив, а дървените балкони и врати бяха украсени с изящна дърворезба.

Майкъл застана в сянката на отсрещната страна на улицата и се замисли за този преден пост на империята Мендоса. Идеята за него бе хрумнала на Робърт Предателя още по времето, когато той управляваше банката в Кордова, но истинският му основател бе Рикардо де Маха, някогашен монах, който бе станал революционер. Когато Де Маха умрял със забит в гърба нож, управлението на банката било поето от съпругата му, легендарната Мария Ортега. Тя не можела нито да чете, нито да пише, но до смъртта си през 1873 г. успяла да натрупа цяло състояние за себе си и за Мендоса, а банката процъфтявала.

Именно банката бе неговата цел, смисълът на пътуването му до този далечен остров.

Майкъл отново почувства изгарящото съмнение, което го мъчеше откак отплава от Англия. Пак докосна медальона, после продължи.

Минути по-късно градът бе останал зад гърба му и вече вървеше по пращен път през гъста борова гора. Би трябвало умът му да е зает с мисли за банката и за следващите му ходове. Но вместо това съзнанието му бе изпълнено със спомени. Досега бе успявал да ги потисне, но след като бе зърнал няколко жени от Пуерто Рико, самодисциплината, която поддържаше сред изцяло мъжкото общество на кораба, бе рухнала.

Мислеше за Бет. Спомняше си как ръцете му обхващаха тънкото ѝ кръстче, как усещаше малките ѝ остри гърди притиснати към тялото си, помнеше блясъка на русите ѝ коси, уханието на лавандула, което винаги се носеше около нея. Образът ѝ болезнено обсеби съзнанието му. Внезапно почувства как го обзема нежна тъга и копнеж по жената, с която се бе разделил в Англия.

— Къран, ти си животно — каза си той на глас, докато се изкачваше по един стръмен хълм. — Това съвсем не е най-подходящият момент да се замисляш за чатала си.

Но наистина ли само това го привличаше у Бет? Дали я харесваше само защото им бе хубаво да са заедно в леглото? Или пък мисълта, че слага рога на самодоволния си братовчед Тимъти, бе допълнителен стимул? По дяволите, причините да я харесва нямаха никакво значение. Дори и да не бе омъжена, Бет нямаше място в неговото бъдеще. Бе сключил сделка с майка си и с леля си Беатрис — трябваше да се омъжи за еврейка.

Освен него на пътя нямаше други хора. Чуваше се само чуруликането на птиците в дърветата и шумоленето на разни животинки в храстите. На какво странно място бе дошъл да урежда живота си! Е, всичко в плана бе странно и заплетено. Такива бяха всички планове на Лила. Но жената, за която щеше да се ожени, щеше да е различна. Щеше да си избере някоя мила и кротка съпруга, като Бет, а не такава, с която вечно ще трябва да мери сили.

Той стигна до върха на хълма и си пое дълбоко дъх, като прогони всички мисли за бъдещето и се върна в реалността. На петдесетина метра под него, сгушен в голите на хълма, се виждаше малък метох. Ето че кръгът на живота му се бе затворил. След толкова години се бе върнал към загадката, с която започнаха премеждията им в онзи ден, когато се изкачи по стената на майчиния си затвор и ѝ даде писмото, което ги бе освободило. Най-последно поне една тайна щеше да бъде разбудена.

Майкъл се спусна по стръмната пътека до една каменна арка, увенчана с дървен кръст. Малка табелка гласеше, че е стигнал до метоха на Девата на снеговете, Лас Ниевес. Наистина странна покровителка за това тропическо място, където в знойния следобед жегата бе направо смазваща. Погледна към безоблачното небе, пое си

дълбоко дъх и дръпна връвта на бронзовата камбана, окачена край портата.

Измина около минута без нищо да се случи. Отново дръпна връвта, този път доста по-силно. Последваха още няколко мига пълна тишина под палещото слънце. Проклет да е, ако остави без резултат дългото си пътуване, каза си той. После така задърпа въжето, че звънът на камбаната огласи цялата местност.

— *Buenas tardes, señor.* Съжалявам, че ви накарахме да чакате. Бяхме на молитва.

Дребничката, облечена в черно монахиня, която му отключи, изглеждаше прекалено крехка, за да издържи дори тежестта на черната си монашеска шапка. Тя дишаше тежко и над горната ѝ устна бяха избили капчици пот, сякаш бе тичала, за да се отзове на позвъняването му. Майкъл се почувства виновен за настойчивостта си.

— *Disculpa, mi hermana,* дошъл съм да се срещна с...

Монахинята го прекъсна, като вдигна ръка.

— По-късно, сеньор. Изглеждате ми сгорещен и уморен от пътя. Моля ви, влезте да пийнете малко вода и да се освежите на сянка.

Майкъл прекрачи портата и се озова в безупречно поддържан вътрешен двор, в който цъфтяха алени мушката и един храст със сини цветове, наречен плумбаго. Не беше виждал такъв, откак бе напуснал Кордова. В средата на двора имаше кладенец. Монахинята извади кофа вода и гребна малко с една метална чаша.

— Аз съм сестра Палома — представи се тя, докато му подаваше водата. Майкъл пое чашата и кимна в знак на благодарност, като си мислеше, че *paloma* значи гълъбица, и че името много ѝ приляга. Тя се движеше като някаква малка птичка, като току го поглеждаше свенливо изпод шапката си.

Утолил жаждата си, след малко той отново се опита да каже за какво бе дошъл.

— Дойдох да говоря със...

— Сестра Магдалена — продължи мисълта му тя. — Знам.

Удивен, Майкъл я попита:

— Как разбрахте?

— Светата сестра ми каза. — Дребната монахиня го погледна със закачлива усмивка. — Каза да очакваме един грамаден мъж с червена коса и сини очи. Явно вас е имала предвид, нали?

— Сигурно, но как е разбрала...

— Сестра Магдалена ще отговори на въпросите ви, сеньор. — Закачливостта бе изчезнала безследно от гласа ѝ и сестра Палома отново се държеше сериозно, както подобава на една монахиня. — Най-добре сам я попитайте. Моля, почакайте тук. Ще ѝ кажа, че сте пристигнали. Тя не бе сигурна дали ще дойдете днес или утре.

Майкъл остана сам за няколко минути. Щом се върна, монахинята не каза нищо, а само му направи знак да я последва. Минаха през няколко вътрешни двора, пълни с цветя и храсти и свързани помежду си със сводести проходи. Наоколо не се чуваха никакви звуци, нито пък се виждаше някой друг, освен сестра Палома. Тя сякаш се плъзгаше безшумно по плочките, а дългите и черни поли се полюшваха, докато вървеше пред него. По едно време Майкъл се препъна на някакво стъпало и тихо изруга. Монахинята се обърна към него и сложи пръст на устните си. Той се почувства по-едър от всякога — огромен, тромав и съвсем не на място.

Аркадите свършиха и сестра Палома отключи една врата, която също водеше към някакъв вътрешен двор. Но този бе малък и пуст, само в средата растеше едно дърво със сива кора и прашни листа, чиито многобройни клонки висяха чак до големите, грубо одялани плочи по земята. Плочите тук-там бяха разместени и се виждаше каменистата почва отдолу. За разлика от другите дворове, този изглеждаше запустял и изоставен.

— Вече се намираме извън пределите на самия метох — рече сестра Палома, сякаш бе прочела мислите му. — Това не е част от метоха. — Тя замълча за миг. — Разбирате ли?

Майкъл поклати глава.

— Орденът ни се състои от монахини, които дават обет за мълчание и уединение, сеньор. На други като мен пък се разрешава да общуват с външния свят. Но сестра Магдалена не принадлежи нито към едните, нито към другите.

На Майкъл не му се слушаха обясненията ѝ. Искаше да се срещне със старицата и да поговори с нея. Формалностите от живота ѝ не го интересуваха. Но Лила го бе научила да бъде търпелив.

— Ние не спадаме към никой по-голям орден, а сме просто жени от Пуерто Рико, които са решили да се обрекат на бога. Самият

епископ ни настани в този метох. Именно той ни изпрати сестра Магдалена.

Майкъл кимна.

— Много добре, а сега ще може ли да...

Монахинята вдигна ръка, за да го спре.

— Почакайте, сеньор. Искам да ви обясня какво ще видите. — Тя се поколеба, после продължи: — Всички останали живеят заедно, но сестра Магдалена живее сама. Ето тук вътре.

Тя кимна по посока на една измазана стена. Като се загледа по-внимателно, Майкъл забеляза на стената ниска вратичка, полуприкрита от провисналите клони на дървото.

Сестра Палома посочи нагоре.

— Погледнете, сеньор. Това, което виждате, е всъщност задната стена на манастирската църква.

Майкъл проследи с поглед какво сочеше тя. Видя камбанарията и кулата.

— Разбирам — промърмори той. На практика нищо не разбираше, но това нямаше значение. Важно бе само да се срещне с онази жена.

— Отшелнички като нея съществуват отдавна — продължи сестра Палома. — Има такава традиция, свети жени да се затварят зад стената на олтара в параклисите и... — Тя млъкна, явно разбрала по изражението му, че нищо не разбира. — Няма значение. Елате, ще ви заведе вътре.

Старата дървена врата бе напукана и небоядисана. Освен това беше твърде ниска, затова Майкъл трябваше да наведе главата си, за да влезе след монахинята. Слънчев лъч разкриваше каменен праг, заоблен от множеството нозе, които са влизали през тази вратичка. А какво имаше зад нея?

Вътре бе толкова тъмно, че Майкъл не можа да различи почти нищо от обстановката. Единствената светлина идваше откъм вратата, а той почти я закриваше с тялото си.

— *Benedicamos Domino* — промълви сестра Палома в тъмнината.

— *Deo gratias* — отвърна ѝ безпльтен шепот.

Тръпки полазиха по гърба на Майкъл. Имаше нещо свръхестествено в това място, нещо, което загатваше за други светове. Не ставай глупав, каза си той. От векове наред църквата бе държала

хората в подчинение с помощта на тайнствени напеви на латински и мистични ритуали. Те не бяха нищо повече от параван, зад който се прикриваше жаждата за власт. Тези жени са само две пионки в играта, продължаваща вече две хилядолетия, но ти поне няма да се поддадеш на внушенията ѝ.

Изминаха няколко секунди. Очите му започнаха да привикват към полумрака. Вече ясно виждаше сестра Палома, но все още не можеше да различи другата жена.

— Сестра Магдалена? — прошепна Майкъл, но бързо се окопити и продължи с твърд глас: — Казвам се Майкъл Къран. Трябва да говоря с вас.

Сестра Палома рязко се обърна, с крайно укоризнено изражение.

— Тя знае това. Но трябва да чакате тя първа да ви заговори. Мълчанието ѝ може да бъде нарушавано само с нейно разрешение.

— Няма нищо, Палома. Той не е виновен. — Гласът бе нисък и много мелодичен. Въобще не съответстваше на представите му за свята отшелничка. — Благодаря ти, че доведе госта ми. Очаквах го. А сега те моля да ни оставиш сами.

Палома се оттегли с лек поклон, като затвори вратата след себе си. Стаята потъна в пълна тъмнина.

— Седнете, дон Мигел. Има едно столче вдясно от вас.

— Казвам се Майкъл, а не Мигел. И няма нужда да ме наричате дон.

— В Кордова, в Андалусия, когато се родихте, ви кръстиха Мигел. — В гласа ѝ прозвучаха насмешливи нотки. — Но ще ви наричам Майкъл, щом така желаете.

Той предпочете да отмине забележката ѝ.

— Как така ме очаквахте? Откъде разбрахте, че ще дойда?

Този път тя открито се разсмя. Смееше се звънливо и от сърце, без да звучи обидно.

— Знам това, което бог благоволява да ми извести. Каза ми някои неща за вас, както и това, че ще дойдете. Но вие още сте прав, а таванът тук явно е твърде нисък за вашия ръст. Моля ви, разположете се малко по-удобно.

— Как мога да се чувствам удобно, като тук е тъмно като в нощ? Нима има и такъв закон, според който не трябва да палите лампа?

— Не, просто съм привикнала към тъмнината... — Гласът ѝ заглъхна и Майкъл чу как тя драсна клечка кибрит. После видя как пламъчето описа дъга във въздуха и миг след това светлината на една свещ разсея тъмнината. — Така по-добре ли е, Майкъл?

— Така е много по-добре — съгласи се той. Нужни му бяха няколко секунди, докато очите му привикнат със светлината и забележат стола. Той го придърпа с крак към себе си и седна, като се наведе напред, за да различи жената сред сенките. Успя да види само една увита в черно фигура на фона на бялата стена. Значи старицата не искаше да се покаже. Добре тогава, не за това бе дошъл.

— Дойдох заради писмото ви.

— Да, така си и мислех. Но аз написах това писмо преди много години, когато все още живеех в света, преди да дойда тук.

— Преди шестнадесет години. И го изпратихте на майка ми в Кордова. Защо?

— Защото бог ми нареди така.

— Предполагам, че той ви е казал и името и адреса ѝ? — Майкъл не се и опита да прикрие насмешката си.

— Не — призна си жената. — Рядко получавам толкова точни прозрения. Попитах за адреса на „Кахе форталеса“.

— В банката ли?

— Да, в Банка Мендоса. Доня Мария бе много стара, но все още бе жива.

— Значи Мария Ортега е знаела, че ще пишете до майка ми?

— Да. Поне предполагам, че е така. Самата тя ми каза къде да открия жената на име Лила Къран.

— Доколкото знам, онази жена, Ортега, никога не давала нищо безплатно. Как си платихте, за да получите информацията?

— Знаех някои неща, заради които Доня Мария се съгласи да ми помогне.

— Какви неща? — попита Майкъл.

Отговорът се забави малко. Най-после сестра Магдалена рече:

— Не виждам защо да не ви кажа. Мария Ортега отдавна е мъртва. Намерила е наказание или прошка, както бог е намерил за добре. — Последва още една пауза, а когато отново проговори, гласът ѝ звучеше нежно и тъжно. — Знаех истината, разбирате ли? Знаех, че

Доня Мария е убила мъжа си. Именно тя е забила ножа в гърба на Дон Рикардо.

Майкъл рязко си пое дъх.

— Добре известно е, че всички са подозирали нещо такова по онова време, но вие как го доказахте?

— Не трябваше да го доказвам. Казах ѝ точно какво се е случило — кога, къде, какво е казала и как се е чувствала.

— За бога, жено — избухна Майкъл. — Виденията ти свише са адски удобни, а? Да не очакваш, че ще повярвам на всички тия глупости?

— Не зависи от мен на кое ще вярвате и на кое не, Майкъл. Но ако не вярвате на виденията ми, тогава защо сте тук?

— Как да им вярвам? Дори не мога да видя лицето ви, докато ми говорите. А колкото до въпроса защо съм тук, щом знаете толкова много, защо не си отговорите сама, по дяволите?

— Моля ви, не ругайте — тихо рече монахинята. — Що се отнася до виденията ми, те ми казват само това, което трябва да знам. За да мога да помогна на нуждаещите се от помощ. Останалото е в Божиите ръце и за това не се тревожа.

— Наистина адски удобно — повтори Майкъл.

Тя въздъхна.

— Вярвайте или недейте, както решите. Не бива да пиля повече от времето си за молитви. Кажете какво мога да направя за вас.

— Нужни са ми някои сведения.

— Изминаха много години, откак за последно имах видения, засягащи рода Мендоса. И те бяха само две, дългата история, която написах и изпратих на майка ви, и истината за Мария Ортега, която я принудих да ми каже, каквото исках да знам. О, и още нещо — добави тя някак между другото, — преди няколко дни бог ми съобщи, че идвате, нищо повече.

Той се изправи, трябваше да се размърда, за да накара мозъка си да проработи.

— Всичко звучи дяв... прекалено нагласено, за да е истина. Не ви вярвам. Някой ви съобщава тези неща. Има някой в банката, който редовно ви разказва тези истории. Трябва да ми кажете името му. За бога, жено, трябва да ми го кажете! — рече той и се приближи към забулената фигура.

— Недейте, моля ви... — Една гладка бяла ръка се подаде изпод диплите на монашеските ѝ одежди. — Не трябва да ме докосвате, това ще наруши обета ми. Казах ви всичко, което знам.

Майкъл се спря на място, наведе се към нея, но не направи опит да я докосне.

— Пет пари не давам за обетите ви. Искам да знам истината. На вас се надявах най-много.

— Надяхахте се за какво?

— Да спася онова, което ми принадлежи, на мен и на наследниците ми.

— Най-истинското ни наследство е бог, Майкъл, и никой не може да ни го отнеме. Самите ние често се отдръпваме от любовта му.

Майкъл се бореше да овладее яростта си и думите му прозвучаха като приглушен стон:

— Не ми разказвайте набожните си историйки! Цели поколения от моето семейство са страдали от вашия любящ бог. И вие го знаете. Вие разказахте историята на майка ми и тя е вярна, всяка думичка е истина. Благодарение на нея тя успя да избяга от отчаяното си положение, за да отиде в Дъблин и да намери там малко спокойствие.

— Разбирам — замислено каза Магдалена. — И ви е взела със себе си?

— Да, тогава бях само на тринадесет години.

— Разбирам — повтори тя. — Това обяснява много неща. Например, какво имахте предвид, като заговорихте за наследството си. И защо се наричате Майкъл Къран.

— Обяснява и много други неща, ако знаете историята на Мендоса.

— Но не я знам. Това се опитвам да ви кажа. Имах само онези две видения. Нищо повече.

— По дяволите, не ви вярвам! — Той отново налетя върху нея. Монахинята се дръпна назад. Майкъл лесно би я хванал, но нещо го възпря.

— Почакайте — припряно прошепна тя. — Мисля, че... Да, знам какво да направя. — Неочаквано тя се изправи. Майкъл чак сега разбра, че досега е била седнала. Сянката на стената се издължи и онова, което бе взел за гърбица, изчезна. Дрехите, които досега бе придържала, се отпуснаха в грациозни дипли около снагата ѝ.

Докато той удивено я наблюдаваше, сестра Магдалена повдигна булото си и приближи лице към светлината на свещта.

— Погледнете лицето ми, Майкъл, и ще разберете, че не ви лъжа.

Жената, която стоеше пред него, бе млада и красива. От косата ѝ се виждаха само няколко тъмни кичура, но лицето ѝ, заобиколено от стегнатата бяла монашеска шапчица, бе с идеален овал, с пълни устни, къс прав нос и изпъкнали скули. Той веднага забеляза отпечатъка на аскетизма върху това лице, но въпреки това то бе много красиво. Очите ѝ приличаха на два въглена, засенчени от дългите ѝ черни мигли. Огънят в тях можеше да отразява както страстна набожност, така и на нещо съвсем различно.

— Мислех, че сте много по-стара — прошепна Майкъл, невярващ на очите си.

— Много хора си мислят така. Но аз бях на дванадесет години, когато дойдох на това място. А когато получих прозрението за рода Мендоса, което разказах в писмото до майка ви, бях само на единадесет.

— На единадесет... та това е невъзможно! Как може едно дете да разбере тази история, да я напише, да я изпрати на хиляди мили разстояние...

— Ето това се опитвам да ви обясня — припряно го прекъсна Магдалена. Тъмните ѝ очи го гледаха настойчиво. — Аз съм само посредник, бог ме използва според волята си, Майкъл. Тогава нищо не разбирах, а и сега не зная много повече.

Отнякъде се разнесе камбанен звън, който би заглушил думите му, стига да измислеше какво да каже. Монахинята веднага спусна булото си и духна свещта.

— Трябва да си вървите — каза тя в мрака. — Вратата е точно зад вас. В двора има друга врата, която излиза направо на пътя. Ще се моля душата ви да намери покой, приятелю. Бог ще се грижи за вас, не се тревожете.

Чу се звук, сякаш някаква метална решетка се отвори и затвори.

Миг след това Майкъл разбра, че вече е сам в задушната стаичка. Обърна се и лесно намери бравата на вратата. Отвори я и излезе на ярката светлина в двора. След моментното заслепяване очите му пак свикнаха с блясъка на слънцето. Намери другата врата, отвори я и

точно както му бе казала, се озова на пътя, който заобикаляше метоха Лас Ниевес и водеше към Сан Хуан.

Отново се намираще в реалния свят, но въпросите му си оставаха без отговор.

Когато стигна в Сан Хуан, тропическият здрач вече се спускаше над града. Майкъл се чувстваше уморен, гладен и жаден. Въпреки това на „Кахе Форталеса“ се поспря и се загледа в банката.

Улицата беше пуста. Никой не бе излязъл за традиционната *paseo*, вечерната разходка, която помнеше от детството си. Подозираше, че краткотрайната атака на американците бе накарала хората в Сан Хуан да разберат колко уязвими са всъщност. Огромното укрепление на север хвърляше дълга сянка и тихият сумрак бе наситен с чувство на страх.

Вниманието му бе привлечено от някакво движение на отсрещната страна на улицата. Майкъл се прилепи по-плътно към една стена и се сля със сянката ѝ. Видя как вратата на банката се отвори и в светлия квадрат застанаха двама мъже, които оживено разговаряха. Веднага разпозна единия — това бе капитан Джъдсън Хюс от „Сузана Стар“. Но другият човек бе непознат.

Той бе нисък и приличаше на гризач. Сигурно това бе Фернандо Лус, управителят на банката. Пуерториканският информатор на Лила, човекът, нарисувал картата, когото Майкъл познаваше под името Роса, бе описал Лус по горе-долу същия начин: „... плъх, но страхлив, от онези, дето се крият по дупките“. Майкъл не бе сигурен, че тази преценка е правилна, но очакваше сам да разбере.

Говореше Хюс, като удряше с юмрук по дланта си, сякаш, за да подчертае думите си. Лус кротко го слушаше. От пръв поглед си личеше, че нещо в разговора им не беше както трябва. Тъй като „Сузана“ бе собственост на Мендоса, нормално бе банкерът, който стоеше по-високо в йерархията, да се държи като по-старши от двамата. Въпреки това, изглежда Хюс даваше нареждания на пуерториканеца. Майкъл реши, че по-късно този факт може да се окаже полезен, и го скъта в едно ъгълче на съзнанието си.

След няколко минути капитанът забърза към пристанището, а другият мъж се прибра във внушителната банка. Вече напълно се бе

стъмнило и в обсипаното със звезди небе се издигаше пълната луна. Измина още време, но Майкъл все тъй не помръдваше. Едва когато видя как в един от прозорците на третия етаж проблясва светлината на запалена лампа, той кимна доволно и се запъти към хана.

Бригс се бе справил отлично. Стаята на Майкъл бе голяма и просторна и имаше балкон с изглед към морето. Освен това там го чакаше вана, пълна с топла вода, както и голяма чаша грог, в която ромът бе доста повече от водата.

— Чувствам се нов човек — обяви Майкъл час по-късно, докато закопчаваше една прясно изпрана вечерна риза. — Получавах отличен, Бригс. Чудесно си се справил.

Бригс държеше със здравата си ръка редингота на господаря си, за да го облече по-лесно.

— Старах се колкото можех, сър. Да знаете, тия чуждоземни са ужасни, особено като не знаят нит' английски, нит' нищо.

— Но явно това не ти е попречило да се погрижиш за всичко, нали? Какво ще вечеряме? Бих изял цял кон. Даже и два, само да ми паднат.

— Осигурих едно пиле. Но ако не се бях намесил, щяха да ви сервират свинско.

Слугата ловко нагласи редингота на широките рамене на Къран.

— Ония проклети испанци долу все нещо ми плямпаха насреща, ама като не им разбирам, се сетих, че може и те да не разбират к'во им викам. Сто пъти им казах: никакво свинско. Вече три седмици обслужвам господаря и знам, че не хапва и залък свинско. Трябваше да ме разберат, не е ли тъй? Ама май нищо не им влизаше в главите.

— И ти какво направи?

— Кат' ги видях, че и дума не схващат на английски, ги разбрах к' ви са тъпи — категорично отсече Бригс. — Тогаз отидох в кухнята и там видях цяло прасе, заклано и виси на кука. Посочих го аз, и тъй силно раздрусих глава, че май им се изясни какво исках да кажа. Нийде не видях телешко, ама цял куп кокошки кудкудякаха из задния двор, та им дадох да разберат, че ще искате пиле за вечеря.

Вечерята бе сносна, поне количеството се оказа достатъчно, за да утоли глада на Майкъл. Единствените други гости в трапезарията бяха петима мъже, които, ако се съди по говора им, бяха от местните хора, несъмнено собственици на захарни плантации. Те излязоха преди Майкъл, а когато след вечеря той отиде в салона, от тях нямаше и следа. Никой друг не се появи.

Рояк мисли се блъскаха в главата му и сънят не идваше. Излезе на улицата и веднага си спомни за Андалусия от детството си. За разлика от пустия хан, улицата бе изпълнена с хора, излезли на разходка. Сякаш тъмнината им вдъхваше смелост. По това време в Дъблин вече почти всички щяха да са си легнали. Изглежда пуерториканците, подобно на испанците, смятаха полунощ за най-хубавата част на нощта.

Майкъл тръгна безцелно по улиците, заслушан в мелодичната реч на минувачите. Успяваше да долови някое изречение или части от разговорите им, като не обръщаше внимание на любопитните погледи, привлечени от чуждоземния му вид. Без някаква определена цел, понесен от потока минувачи, той стигна до доковете.

Свърна в една тясна уличка и ненадейно се озова в бедняшкото гето, където отвсякъде лъхаше на нищета и тъмнината пулсираше заплашително. Всякакви подозрителни типове стояха по ъглите и се тълпяха около входовете на шумни и задимени таверни. Но Майкъл не почувства никакъв страх. Ръстът и силата му винаги му бяха осигурявали пълна безопасност. Така че продължи да се разхожда и да наблюдава.

Изведнъж чу шум от боричкащи се тела още преди да ги види. Озърна се и разбра, че шумът идва от тесен проход между две ниски постройки. За миг кръвта му кипна. Господи, как му се искаше да се пораздвижи след дългите седмици, прекарани в мъчителни размишления. Но бързо се отърси от тази мисъл. Още не бе готов да привлича вниманието към себе си. Тъкмо се готвеше да се оттегли, когато чу нещо, което го накара да замръзне на мястото си.

Той се вгледа в мелето от размахани юмруци и ритаци крака. Имаше нещо необичайно в схватката. Това не беше просто група побойници, които уреждат някакви сметки. Имаше и... да, вече бе сигурен в това. Чу и женски глас откъм средата на озверялата глутница. Той се хвърли към тях.

Проходът нямаше и четири стъпки ширина. Все още не виждаше жената, но чуваше воплите ѝ, почти заглушени от ръмженето и ругатните на боричкащите се мъже. Двама от тях, вкопчени сякаш в смъртна схватка, препречваха пътя му. Майкъл сграбчи с огромните си ръце двамата за раменете и ги разтърва, като ги запрати към двете стени на сокака. Чуха се две тежки тупвания и звук като от чупещ се череп. Едното от телата се свлече неподвижно на земята. Другият мъж не изгуби съзнание, но се втрени уплашено в яростния нападател, тъй внезапно връхлетял в битката.

Майкъл го подмина, без да му обърне повече внимание, и се нахвърли върху другите двама биещи се. За част от мига те застинаха, окаменели от учудване, после единият се хвърли срещу Майкъл и се опита да го хване за гърлото. Той го отхвърли с лекота. Другият стоеше със зяпнала уста, в която почти не бяха останали зъби. Майкъл тъкмо се канеше да се заеме с него, когато внезапно усети как някой се метна на гърба му и заби острите си зъби в рамото му. Мъжът, който бе останал в съзнание, явно бе възвърнал смелостта си.

Майкъл извика от гняв и болка. Протегна се назад, сграбчи шепа мазна коса и я задърпа, опитвайки се да откопчи зъбите от плътта си, но онзи не отпускате захапката си. Майкъл се завъртя на място два пъти, за да събере максимална инерция. После блъсна с всички сили гърба си, заедно с вкопчилиия се за него мъж, в каменната стена. Чу се хрущенето на чупещи се кости и Майкъл почувства как вратът му се облива от топла кръв. Жестоката захапка се отпусна и тежестта се свлече от раменете му.

Другите двама, които до преди няколко секунди се държаха като смъртни врагове, сега заедно се нахвърлиха върху него. С по един удар Майкъл ги събори в несвяст. Ето, че за броени секунди всичко свърши. Проходът бе осеян с тела и никой повече не дойде да се бие.

Майкъл прекрачи трупове и се огледа за жената. Луната се бе скрила зад облак и той не можеше да различи почти нищо, но постепенно очите му привикнаха към стъстилия се мрак.

На няколко стъпки пред себе си той различи едно тяло на земята, което не приличаше на останалите. Майкъл се приближи към него. Оказа се прав: това бе жената. Тя лежеше с лице в калта и раменете ѝ се разтърсваха от ридания.

— *No passe nada, senorita* — промълви той. — *Ahora usted esta segura.*

Уверенията му, че нищо не е станало и че е в безопасност, дадоха резултат. Риданията стихнаха.

— Моля, нека ви помогна.

Майкъл протегна ръка и нежно хвана жената за рамото. Тя още не бе продумала, но му позволи да ѝ помогне да се изправи. Той усети хлъзгавата тъкан на дрехата ѝ — това бе евтина коприна. Ароматът на парфюма ѝ бе твърде тежък и се смесваше с миризмата на страх и пот. Тази комбинация съвсем не беше приятна. Настанала бе пълна тишина и се чуваше учестеното дишане на жената.

В този момент се разнесе друг глас:

— *Ay! Que pasa? Por que la ruida?* — Някакъв съсед се оплакваше от шума, но явно бе изчакал шумотевицата да утихне и опасността да отmine, преди да се обади.

Някаква жена отвори дървения капак на един прозорец и се надвеси през него с лампа в ръка, която освети ужасната сцена.

— *Madre de Dios!* — възкликна тя.

Тесният проход приличаше на кланица. Навсякъде стърчаха ръце и крака и всичко бе опръскано с кръв. Майкъл погледна към жената на прозореца, но реши да не губи време да я утешава. Загрижен бе само за тази, която току-що бе спасил.

Тя стоеше с наведена глава. На бледата светлина на лампата той видя, че косата ѝ бе черна и гъста. Спускаше се върху пищни гърди, които роклята едва прикриваше.

— Сеньорите — продума той.

Жената вдигна лице към него.

Майкъл се вгледа в него и дъхът му спря. Залитна назад и се облегна на стената на прохода. Очите ѝ се взряха в лицето му и той видя отразено в тях собственото си удивление... и отвращение.

Жената извика, обърна се и избяга в тъмнината. Майкъл чу как над главата му съседката хлопна решително прозореца, като все още призоваваше Дева Мария да види кървавата сцена.

Майкъл остана няколко секунди като окаменял на мястото си. Съзнанието му все още отказваше да повярва на това, което бе видял с очите си. Най-после, залитайки, се отдалечи от прохода. Когато стигна до главната улица, целият трепереше. Под една палма видя празна

пейка. Отпусна се на нея и се опита да се опомни, да проумее какво бе видял.

В момента, в който тя бе вдигнала лицето си, той бе разбрал кого е спасил. Жената, облечена като уличница и воняща на евтин парфюм, бе сестра Магдалена, светата отшелничка от метоха Лас Ниевес.

5.

Четвъртък, 17 юни, 1898

Сан Хуан, рано сутринта

Останалата част на нощта Майкъл прекара пред големия прозорец на стаята си, който гледаше към тъмното пристанище. Когато зори и слънцето се издигна над морето, все още не бе решил какъв да бъде следващият му ход. Искаше му се да отиде пак в метоха Лас Ниевес и да притисне до стената онази жена, но логиката му диктуваше друго.

Факт номер едно: сестра Магдалена бе измамница, една много опитна и талантлива лъжкиня. А това значеше, че го бе излъгала за източника на информацията за рода Мендоса. Досега не бе чувал бог да се явява на някаква си уличница.

Факт номер две: някой ѝ е разказал историята, която бе написала в писмото преди толкова години, значи някой знаеше невероятни неща за рода Мендоса. Трябваше да открие този човек и единствено онази, която се преструваше на свята отшелничка в хълмовете, можеше да му каже кой е той.

Факт номер три: нямаше да е особено трудно да я накара да му каже истината сега, когато имаше такава власт над нея. Това бе католически остров. Религията се взимаше на сериозно, и също толкова сериозно нещо бе да си монахиня. На тази жена нямаше да ѝ се ще греховната ѝ тайна да се разчуе из Пуерто Рико.

Въпросът бе дали да чака, или веднага да отиде в метоха. Ако изчака, позициите му щяха да укрепнат. Тя ще да има време да размисли за случайната си среща в тъмния проход и да осъзнае по-добре в какво положение се намира. Но ако се забави, тя можеше да избяга. Че защо да стои и да чака да я разкрият? Но пък, от друга страна, къде можеше да отиде? Намираха се на един малък остров, от който нямаше много начини да се измъкне човек незабелязано, и тази мисъл му вдъхна увереност. На вратата леко се почука.

— *Adelante* — извика Майкъл.

Влезе Бригс с поднос, който балансираше със здравата си ръка.

— Туй дето го казахте, сър, си помислих, че значи да вляза, нали?

— Да, разбира се. Помислих, че е някой от местните хора.

— Те всички спят, тъй като гледам. Казах им, че винаги закуствате рано, ама трябваше да измъкна един от ония обесници от леглото му зад печката, че да ми даде това.

Бригс остави подноса на масата до балконската врата.

— Тука нищо друго не мож' намери, освен кафе и тия неща, сър, някакви питки. В кухнята няма и следа от чай, нито пък от овесена каша, даже и пушена риба ми се стори, че нямат. Ей сегичка ще изляза да видя, дали някоя от ония кудкудякащи кокошки не е снесла яйце, ама си помислих, че най-добре първо да ви донеса това.

— Няма нужда, Бригс. Наистина обичам *cafe con leche* и *churros* за закуска. Не се тревожи за яйцата.

Англичанинът изглежда се усъмни.

— Само това ли, сър? Че то няма да стигне и на някое хлапе да се нахрани, камо ли на такъв голям човек като вас.

— Ще ми стигне. — Майкъл взе голямата чаша кафе. — Испанците не закустват с нещата, с които ние сме свикнали. Това е испански остров, така че ще правим това, което правят и местните хора.

Бригс все още гледаше с недоверие.

— Не пия кафе, сър. Чай, грог или бира, нищичко друго не близвам.

— Както искаш — доста сопнато отвърна Майкъл. Не му се щеше повече да стои тук и да спори за храната с този англичанин. За пръв път се замисли, дали бе постъпил правилно, като изостави плана си да търси прислуга само сред пуерториканците. Но главната причина, поради която нае Бригс, си оставаше валидна. Можеше да се окаже полезно да има подръка някой, който гледа на света през очите на британец и не е верен на никой друг в Пуерто Рико, освен на него.

— Скоро ще посетя британския консул тук — добави той, този път доста по-любезно. — Ще го помоля да ни набави чай. А може и да купим малко от провизиите на „Сузана“.

Лицето на Бригс се разведри.

— Чудесна идея. Сам ще ида да се срещна с кормчията. Винаги сме се разбирали много добре с него. С ваше разрешение, сър, ще свърша тая работа преди корабът да отплава днес следобед.

— Имаш разрешението ми. А сега, иди си намери нещо за хапване. А и не подценявай тия *churros*. — Майкъл протегна към него чинията с пържени сладки питки. — Много са вкусни. Опитай едно.

— Може по-късно да опитам — рече Бригс, като ги изгледа недоверчиво. — Между другото, сър, изчетках всичките ви костюми, докато разопаковах багажа вчера. Кой от тях ще желаете да облечете днес?

— Тъмносиният с тънките райета. Тази сутрин смятам да посетя един банкер.

Майкъл прикри усмивката си при мисълта с каква леснота и видимо удоволствие този моряк си бе припомнил прислужническите умения на баща си. И докато наблюдаваше как Бригс приготвя дрехите му, осъзна, че за добро или за зло, бе решил все още да не се захваща с онази курва от метоха.

Фернандо Лус се наведе над двете кредитни писма, което Майкъл бе хвърлил на масата.

— *Si*, сеньор, разбирам. Пет хиляди лири стерлинги от Баринг и още толкова от Ротшилд. Наистина значителна сума, сеньор. Ще направим всичко по силите си, за да останете доволен от услугите на банка Мендоса.

— Надявам се да е така, тъй като нямам особено голям избор. Изглежда, това е единствената частна банка на острова.

Пуерториканецът се усмихна.

— Така е, сеньор.

— В Британия, както и на континента, конкуренцията много се цени, сеньор Лус. Изостря ума. Ето защо не се чувствам особено спокоен, когато тя изцяло липсва.

Лус се облегна назад и изгледа посетителя си.

— Сигурно за пръв път идвате на острова, сеньор?

Майкъл бе наясно, че Лус не се нуждае от отговор на въпроса си, но все пак кимна утвърдително:

— Точно така.

— Значи не може да се очаква да познавате тукашните нрави. Но ако възнамерявате да останете тук за известно време...

— Може да остана за постоянно — прекъсна го Майкъл. — Търся нови възможности. Ако се окаже, че тук има такива, ще остана. — „Опазил ме бог“, каза си той наум. Вече бе разбрал, че Пуерто Рико въобще не му харесва, а Сан Хуан — още по-малко.

— Много предвидливо от ваша страна, сеньор Къран. На нашия остров наистина има много перспективи. Заможен човек като вас, който говори добре както английски, така и испански, има много добри изгледи да успее тук. Мога ли да ви попитам, какво знаете за политическото положение у нас?

— Не много. Разбрах, че са се навъдили един бог знае колко партии и фракции. Испания ви даде някаква автономия, но изглежда напълно ви липсват умения за самоуправление. Несъмнено в Пуерто Рико в момента цари пълен хаос. — Майкъл говореше спокойно, с леки презрителни нотки, и наблюдаваше Лус, за да разбере ще се засегне ли той от думите му. Банкерът не захапа стръвта.

— Точно така, напълно сте прав. Но хаосът може и да се окаже доста доходоносен за човек, способен да забележи възможностите, които носи. Не сте ли съгласен с мен, сеньор? — Лус не изчака отговора му. — Освен това, от четвърт век насам страната майка също преживява трудности.

— Дори от по-дълго време — рече Майкъл.

Лус сви рамене.

— Така може да се върнем и до зората на историята. Това, което е от значение за нас, тук, е последният четвърт век. Когато през 1873 г. Испания премахна робството, настъпи неизбежна промяна за Пуерто Рико. — Лус неодобрително сви устни. — Сега пък си имат една кралица регент, която обявява война на Съединените американски щати.

— Значи не одобрявате Мария Кристина? — попита Майкъл. — Мислех, че навсякъде я харесват.

— Харесването няма нищо общо с това, сеньор. Тя е жена, а жените лесно се влияят. Тези *norteamericanos* ще схрускат Испания за закуска. Даже вече почнаха. Както сигурно знаете, преди няколко седмици бе нанесен първият удар в Манила.

— Знам. Ами Пуерто Рико? Вече опитахте вкуса на американските оръдия. А Сан Хуан сякаш се готви за война.

Лус отново сви рамене.

— Няколко луди глави само разбунват селяните и правят разни глупости, които наричат приготовления. Но нищо няма да излезе от тая работа. Вие, сеньор, забравяте, че президентът Маккинли и Конгресът влязоха във война, за да освободят Куба от испанското потисничество. Поне те казват така. А на Пуерто Рико бе гарантирана автономия. Какво могат да искат американците от нас?

— Нима вярвате на всички изказвания на правителствата, сеньор Лус?

— Почти на никое — призна пуерториканецът. — Всички политици са лъжци. А и глупаци. Именно заради тях останахме без икономическата подкрепа на робството.

Майкъл мразеше робството от дън душа, но щеше да е пълна глупост да го каже открито точно сега.

— Разбирам, че доста от плантациите са пострадали от това.

— Може би не чак толкова, колкото на други места из колониите, но и при нас имаше много неприятности. Белите мъже не могат да събират тръстика и да живеят дълго, сеньор. Уверявам ви, че е така.

Майкъл разглеждаше ноктите на ръцете си, сякаш въпросът не го интересуваше особено.

— Така чувам и аз. Но цените на захарта са нестабилни от години. Може би решението на проблема е белите мъже въобще да не садят тръстика, сеньор Лус. Но кафето, това вече е друго нещо. — Майкъл вдигна очи и погледна банкера. — Вие не мислите ли така?

— Донякъде, сеньор. Като банкер бих посъветвал всеки, който преценява перспективите, да избере именно кафето — говореше съвсем тихо. Очите му, които снощи Майкъл не бе успял да види при разговора му с капитан Джъдсън Хюс, бяха бледокафяви. Това бяха малки, уморени очи, разположени наблизко. Природата не е била особено щедра към Фернандо Лус, помисли си Майкъл. Но сега този човек издържа пронизващия поглед на ирландеца, без да мигне.

— Ако се интересувате от покупка на плантация, определено трябва да изберете кафето — повтори той.

Майкъл се изправи.

— Ще го имам предвид. А сега, сър, ако бъдете така любезен, открийте ми банкова сметка въз основа на тези писма... — Той махна към двете кредитни писма върху бюрото.

Лус скочи на крака.

— Разбира се, сеньор Къран, веднага — и удостои посетителя си със самодоволна усмивка. — Баринг и Ротшилд са уважавани имена във финансовия свят, но смятам, че няма да намерите равна на Банка Мендоса.

„Съвсем не“, помисли си Майкъл, като кимна на Лус и се приготви да си тръгва.

Банкерът заприпка пред него, угрижен да предложи всички възможни жестове на гостоприемство на човека, който току-що бе вложи цяло състояние в банката му.

— Разрешете, сеньор — рече той и отвори вратата, ухилен до уши.

— А, Лус — каза Майкъл, като се спря на прага. — Има още нещо. Бихте ли ми препоръчали някой добър шивач? Взел съм със себе си само дебели костюми. — Той изтупа ръкава на тежкото си вълнено. — Изглежда, че за този климат е по-подходящо нещо много по-леко.

— Наистина, сеньор. А имайте предвид, че още не е настъпило истинското лято. — Лус се усмихна със задоволство, докато отправяше към ирландеца това предупреждение за предстоящата жегга. — Потърсете Диего Фонтес на „Кахе Кристо“. Няма по-добър от него. Кажете му, че аз ви изпрацам, разбира се.

— Кажи ми, Бригс — попита Майкъл същия следобед, щом се завърна в странноприемницата, — разбираш ли от коне?

— Не, сър, ни най-малко — призна си Бригс. — Както ви казах, сър, бях съвсем малък, само на десет години, когато тръгнах по моретата.

— Да, така каза. Добре, тогава сам ще се погрижа за това.

Бригс изглеждаше наскърбен, че има нещо, за което не може да бъде полезен.

— Смятате да си купите карета ли, сър?

— Може би. А, да, може и само един добър ездитен кон, на първо време. Има една добра конюшня недалеч от тук. Ще видя какво

предлагат. Но не веднага, Бригс. Време е за този чудесен местен обичай, *сиестата*.

— Какво е това, сър?

— Малка следобедна дрямка. — Майкъл смъкна тирантите си и започна да разкопчава панталона си.

— Моля, сър — рече Бригс и скочи към него. — Нека ви помогна.

— Не, не ти позволявам. — Майкъл блъсна ръката на англичанина. — Още на кораба ти казах, че сам се къпя и обличам.

— Но тогава още не бях ваш слуга в истинския смисъл, господин Къран. Не както сега.

— Що се отнася до тези неща, няма никаква разлика. Хайде, човече, омитай се. Иди и ти да дремнеш. Добре е човек да свикне да върши всичко по местните обичаи. — Майкъл млькна за миг, с ръце все още на колана на панталона си. — Между другото, забравих да те питам, доволен ли си от стаята си?

— Много, сър. — Мрачното изражение на Бригс изчезна. — Никога не съм имал собствена стая, поне откак за пръв път се качих на кораб. Нито пък сносно легло.

— Добре. Радвам се, че си доволен от новата си работа. А сега иди да ѝ се радваш и ме остави на спокойствие.

Щом Бригс излезе, Майкъл се съблече. Докосна за миг златния медальон, но и през ум не му мина да го свали от врата си. Откак Лила му го даде, не се разделяше с него ни денем, ни нощем. Понякога, като сега например, му се струваше, че той изгаря плътта му, но това го караше да не забравя колко голям е залогът в играта, на която се бе хванал.

Изтегна се на леглото и склучи ръце зад врата си. Таванът, някога с цвят на слонова кост, бе потъмнял от дългите години и дима на хиляди свещи и сега бе с цвят на конски тор. Всичко в Пуерто Рико изглеждаше занемарено и грозновато.

Майкъл смяташе да използва най-горещата част на деня за размисъл върху следващите си ходове, но нощта, прекарана в мъчителни мисли за сестра Магдалена, си каза думата. Заспа още преди да успее да подреди и една десета от мислите си.

В открито море

— Божичко — изпъшка Бет Мендоса. — Умирам, Тили.

— Не мисля така, госпожице Бет. А и корабният лекар е на същото мнение. Просто имате морска болест, нищо повече.

Още когато Елизабет Търнър бе в люлката, Тили бе нейна дойка, а по-късно стана нейна лична прислужница. А когато преди три години деветнадесетгодишната Бет се омъжи за Тимъти Мендоса и напусна дома на родителите си, Тили естествено тръгна с нея, като една ценна прибавка към значителната зестра на Бет. След толкова години, прекарани заедно, всяка формална проява на почтително отношение бе станала излишна.

— Ставайте веднага — рязко ѝ заповяда Тили. — Докторът препоръча чист въздух. Една разходка по палубата ще ви се отрази добре.

— Не, не мога. Махни се и ме остави да умра.

Прислужницата не обърна никакво внимание на думите на господарката си и я издърпа да седне, после спусна краката ѝ на земята край леглото. Тили бе страшно изненадана, че в нещо, което се нарича каюта, може да има нормално легло. А госпожица Бет дори си имаше и лична баня! Тили бе очаквала да види тесни койки и смърдящи дупки, а не истински тоалетни. Единствените си познания за удобствата по море бе получила от един от братята си, който бе станал моряк на някакъв товарен кораб.

Условията на борда на „Персия“, един от корабите на Кънард, коренно се различаваха от онези, описани в коледните писма на брат и. „Персия“ бе огромен лайнер. Когато за пръв път го видя на пристанището в Саутхемптън, Тили бе убедена, че това чудо ще потъне още в мига, в който отплава. Но, противно на очакванията ѝ, парните машини на „Персия“ движеха кораба съвсем плавно и величествено, за голямо задоволство на Тили. Тя не усети и най-лек пристъп на морска болест. За разлика от горкичката госпожица Бет.

— Хайде, елате — настояваше тя, докато пъхаше малките стъпала на Бет в груби кожени обувки с нисък ток и здрави връзки. — Надигнете се, моето момиче. Ще ви се отрази добре, ще видите.

Винаги, когато господарката ѝ боледуваше, Тили ставаше още по-фамилиарна, сякаш отново се вживяваше в ролята си на детегледачка.

— Хайде, бъдете добро момиче — повтори тя.

Бет притискаше измачкана ленена кърпичка към устата си. Сега я отмести само колкото да каже:

— Но тези обувки са ужасни! Откъде се взеха? Защо си ги сложила в багажа?

— Това са нормални обувки за ходене. Не помните ли, че ги поръчахме, когато господин Норман искаше да се разхождате с него из Оксфорд? Разбира се, че ще ги сложа в багажа. Човек никога не знае кога ще му потрябват удобни обувки, особено като отива на такова непознато място.

Бет се намръщи при споменаването на свекър ѝ. После корабът леко се разлюля и отново ѝ се доповръща.

— Божичко...

— Ето на, веднага излизаме на чист въздух — отсеке Тили, прихвана здраво Бет през кръста и я вдигна на крака. Момичето се олюля, сякаш бе пияно. Пренебрегвайки стенанията ѝ, Тили я изведе от каютата.

Преди петдесетина години канадският предприемач Кънард бе замислил параходите си като плавателни съдове с чисто практическо предназначение. Но конкуренцията бе променила това. „Персия“ бе един от многото пътнически параходи, които се славеха както с невероятния си лукс и удобство, така и с голяма бързина. Лайнерът представляваше един плаващ хотел, който щеше да отведе пътниците си до Ню Йорк само за десет дни.

Бет не можеше да се наслаждава нито на обширните палуби от тиково дърво, нито на примамливите шезлонги, нито пък на армията стюарди и келнери, готови да удовлетворят всяка прищявка на пътниците. Стиснала зъби, тя геройски се бореше с ужасния световъртеж, от който ѝ прималяваше, и с постоянното гадене. Мъките ѝ по море нямаше да свършат в Ню Йорк. Имаше билет за някакъв товарен кораб, „Лейди Джейн“. В кантората в Саутхемптън ѝ бяха казали, че той ще я отведе в Сан Хуан, Пуерто Рико, само за три дни. Значи ѝ оставаха още почти две седмици мъчения.

Бет мрачно се вкопчи в парапета, без да обръща внимание на другите пасажери, които се разхождаха, сякаш се намираха на кея в Брайтън. Заслужаваше ли Майкъл всички мъки, които тя понасяше

заради него? Тази мисъл отлетя тъй бързо, както бе дошла. Убедена бе, че заслужаваше.

Сан Хуан, полунощ

Сестра Магдалена трепереше цялата. Тялото ѝ се обливаше в студена пот, въпреки горещата нощ. От часове стоеше на колене, и сега, когато се опита да се изправи, залитна напред и откри, че краката ѝ не я държат. Бавно и мъчително тя се надигна, придържайки се за каменната плоча, която ѝ служеше за легло. Най-после кръвта се върна в изтръпналите ѝ крайници и тя успя да се изправи.

В килията цареше непрогледна тъмнина, но мракът в душата ѝ бе още по-черен. Трябваше да сложи край на това мъчение. Не можеше повече да живее с бремето на това знание. Но, Исусе Христе, как можеше да го отрече? Устните ѝ се раздвижиха, сякаш проговори, но не се чу нито звук. Зная, господи, зная, защото ти ми каза. Но какво мога да направя? Кой ще ми повярва?

Внезапно тя вдигна и двете си ръце над главата, размаха юмруци и този път наистина извика:

— Остави ме на мира — молеше тя през стиснати зъби. — Остави ме на мира! Аз съм само една жена, една ужасна грешница. Не може да изискваш от мен да бъда като мъченика Йон. Чуваш ли, господи? Остави ме на мира!

Отговори ѝ само мълчание. Яростта я напусна и на нейно място остана само срамът ѝ. Сестра Магдалена се отпусна върху каменното легло и заплака.

6.

Понеделник, 21 юни, 1898

Сан Хуан, девет часа сутринта

Епископът на Пуерто Рико бе дребен човечец, който бе толкова гнуслив, че непрекъснато придържаше одеждите си плътно до тялото, сякаш се боеше, да не би да се осквернят, ако се докоснат до света отвъд собствената му привилегирована персона. Докато говореше, непрекъснато въртеше на пръста си масивния пръстен, символ на високия му ранг и броня срещу по-низшите смъртни.

— Пожелахте да ме видите, дете мое?

— Да, ваше преосвещенство. Простете, че ви обезпокоих. Щях да дойда при вас, но обетите ми не го позволяват. Не исках да идвате толкова рано сутринта. — Сестра Магдалена бе свела поглед. Гледаше ръцете си, кръстосани на скута ѝ. Лицето ѝ бе забулено и въпреки светлината на свещта, тя само неясно виждаше непривичната сцена: могъщият епископ, седнал на грубия стол в малката стаичка, в която тя приемаше посетители.

— Много съм зает през деня. В съобщението си казвате, че въпросът е много спешен. А това е единственият ми свободен час за днес.

— Да, ваше преосвещенство — промълви тя. — Разбирам.

— Но аз не разбирам. Какво може да е толкова спешно, сестро? Защо ме повикахте? — В гласа на епископа се усещаше страх. Обикновено не се втурваше да се отзове на молбата на всяка монахиня. Но тази беше различна, както той много добре знаеше. Подкани я: — Какво искате да ми кажете?

— Имах видение свише. — Гласът ѝ едва се чуваше.

Епископът се наведе напред.

— Да, и какво? Хайде, дете мое, как да ви помогна, като не ми казвате какво желаете?

— Не желая нищо — прошепна Магдалена. — Искам само да ме оставят на мира. Но нашият бог не желае това. Каза ми, че съм длъжна

да ви го съобща.

— Какво? Какво да ми съобщите? — Трябваше му огромно самообладание, за да не ѝ изкрещи.

— Ние сме в голяма опасност. Враговете ни...

— Кои са тези „ние“? Метеха ли имате предвид? Църквата ли?

Тя поклати глава.

— Не, не е това. Пуерто Рико, целият остров. В ужасна опасност е.

Негово преосвещенство въздъхна. Когато получи съобщението, бе ужасен. Откак бе разбрал, че тя е някаква ясновидка, епископът бе живял в постоянен страх, че някой ден ще разкрие собствените му тайни, ще хвърли обвиненията в лицето му, може би дори ще съобщи в Рим. Но сега разбра, че проблемът няма нищо общо лично с него.

— В този метох наистина сте много откъснати от света — рече той с бащинско снизхождение. — Между Испания и Америка се води война. Сигурен съм, че именно това е показало видението ви. Но не се тревожете, дете мое. Американският флот наистина ни нападна, но те си заминаха и почти няма разрушения.

— Не, не, вие не разбирате! — Тревогата ѝ растеше и гласът ѝ започна да изтънява. — Чух за обстрела. Вестите стигат дори и до тук. Но видението ми няма нищо общо с това. Бог ми каза, че всички в Пуерто Рико са в голяма опасност, но това, което трябва да направят е, в никакъв случай да не се съпротивляват.

Епископът се изправи.

— Добре, вече казахте, каквото имахте да казвате. Изпълнихте дълга си, сестра Магдалена. Можете да се върнете към молитвите си.

Тя вдигна лице. Епископът виждаше чертите ѝ, неясно очертани под булото.

— Ваше преосвещенство, ще им кажете ли? Трябва да обясните всичко на народа. Затова бях споходена от това видение.

— Ще направя това, което считам за най-правилно — сопна се той.

Тя скочи на крака, като почти събори свещта. Епископът успя да я сграбчи във въздуха. Капки горещ восък опариха ръката му, но той не им обърна внимание. В съзнанието му мигновено изплува ужасна картина — пламъци плъзват из цялата стаичка и той се оказва затворен в нея като в капан.

— Внимавайте! Седнете и се успокойте, сестро. Няма нужда да се вълнувате толкова. Аз съм вашият епископ — най-високата духовна длъжност тук, на земята, след самия Свети Отец.

— А аз говоря от името на самия бог. — Тя вече говореше спокойно, защото най-лошите ѝ опасения се бяха потвърдили и ѝ оставаше единствено да продължи. — Самият той ми каза да ви съобщя волята му, както и това, че вие може да не се съгласите да направите необходимото. И тогава аз ще бъда отговорна.

— Вие? Та това е нелепо! Всемогъщият не прехвърля отговорността на един епископ върху някаква монахиня, дори това да сте вие, сестра Магдалена. Направете точно това, което ви казвам. Останете тук и се молете, спазвайки обетите си.

— Те не са по-важни от живота на хиляди човешки същества.

— Стига! — изрева епископът, с неочаквано мощен за дребен човек като него глас. Той пристъпи към вратата и извика още веднъж: — Стига! Няма да разпространявате слухове и да всявате смут, сестро! Направете това, което ви казвам.

Групичка монахини се бяха скупчили под дървото пред килията на Магдалена. На практика те се намираха извън метоха, но сега не бе време да се тревожат за това. Игуменката и няколко от най-доверените ѝ съветнички се бяха събрали да видят за какво е било това най-неочаквано посещение на епископа. Те бяха чули виковете му и сега се бяха сгушили ужасени една до друга. Вратичката се отвори и излезе. Монахините видяха изражението му и разбраха, че ненапразно са се страхували.

Негово преосвещенство остана няколко мига загледан в тях. После издаде няколко заповеди и монахините побързаха да ги изпълнят.

— В тези райони се отглежда кафе, нали? — Майкъл очерта с пръст голям кръг върху картата на Пуерто Рико, която бе разгърната на бюрото на Фернандо Лус.

— *Si*, сеньор. Високите хълмове на Кордилера и Сентрал са добро място за отглеждане на кафе.

— И аз така чух.

Майкъл бе облечен в новия бял ленен костюм, който шивачът Диего Фонтес бе ушил само за четири дни. На закачалката до вратата висеше новата му панамена шапка. Огромният ирландец съумяваше да изглежда напълно естествено в тропическото си облекло. Когато преди малко седна на стола, който Фернандо Лус любезно му бе предложил, той бе съвсем спокоен и уверен.

— Искам да го купя.

— Да го купите? Кое? Извинете ме, но май нещо не ви разбрах. Коя плантация желаете да купите? — Лус се наведе над картата. Посочи с пръст мястото близо до село Каюко. — Тази земя е на дон Пруденсио Алварес. Наистина е добра. Знам със сигурност, че дон Пруденсио ще се съгласи да я продаде на разумна цена. Разбира се, има и една съседна хасиенда, Ла Албориа. Тя може би не е чак толкова добра, но е собственост на една вдовица, която вече остарява и...

— И двете — рязко го прекъсна Майкъл.

Лус повдигна вежди.

— Но това е прекалено голямо капиталовложение, дон Мигел.

— Майкъл. Не желая да ме наричате Мигел. — Чуеше ли да произнасят името му по испански, се сецаше за гласа на баща си. А този спомен му бе особено противен.

— Простете. Тогава ще ви наричам дон Майкъл. Но исках да ви кажа, че двете хасиенди, Ла Албориа и тази на дон Пруденсио, общо правят повече от пет хиляди *куерди* земя.

Майкъл кимна. Една *куерда* бе приблизително равна на един акър. Двете плантации, които Лус бе споменал, имаха площ около седем квадратни мили, но сега тези изчисления бяха напълно неуместни.

— Извинете, май че не се изразих правилно. Искам да купя всички кафеени плантации.

Банкерът зяпна клиента си и не каза нищо. Най-накрая преглътна с мъка. Майкъл не откъсваше поглед от изпъкналата му адамова ябълка. На няколко пъти тя подскочи нагоре-надолу.

— Всички ли? — прошепна Лус.

— Точно така. Или поне всички, които си струва да притежава човек. Аз преброих седемнадесет, като се започне с тази на сеньор Моралес на запад, ето тук, в Ларес — Майкъл посочи с пръст мястото

на картата, — и се свърши със земята на сенър Мачин близо до Монтана.

Лус не погледна голямата дъга, която Майкъл описа с пръст по картата. Вместо това, погледът му си остана прикован към ирландеца.

— Кажете ми, дон Майкъл, имате ли представа това колко земя е това всъщност?

— Естествено. Не всички имоти, които искам да купя, граничат един с друг, но заедно възлизат на около двеста хиляди *куерди*. В мерките, с които аз съм свикнал да работя, това прави около триста квадратни мили.

Лус се облегна на стола си, вече напълно убеден, че този червенокос гигант е съвсем луд и единственото нещо, което му остава да направи, е да играе на неговата игра.

— Да, във вашите мерки, разбирам. Във вашите, английските мерки, Пуерто Рико е дълъг около сто мили и е широк тридесет и пет. Което прави площ от около три хиляди и петстотин квадратни мили. Затова позволете ми да ви задам още един въпрос. Тъй като предлагате да купите такава голяма част от малката ни страна, колко мислите, че ще ви струва?

— Много. — Майкъл се усмихна и извади пура от джоба си. — Може ли, сенър Лус?

— Но разбира се. Моля да ми позволите. — Банкерът запали клечка кибрит и я поднесе към пурата му. Майкъл се наведе и всмукна дълбоко. Пурата веднага се запали и изпълни кантората с приятна миризма. Майкъл се облегна, стиснал пурата между зъбите си.

— Ще струва наистина много пари — повтори той.

— Да, това са милиони песети. Много милиони.

Около сините очи на Майкъл се появиха ситни бръчици, сякаш се канеше да се засмее.

— Но може би не чак толкова много милиони, колкото преди тази война.

Лус вдигна ръце.

— Вече ви казах, че тази война не значи нищо за нас...

— Да, казахте ми. Американците се опитват да освободят Куба и нямат никакви териториални претенции. Или поне президентът Маккинли все това повтаря. Но нека не губим повече време, дон Фернандо. Войната има значение, защото скоро ще имате нови

господари. Само че много от вашите граждани не са съвсем съгласни да бъдат управлявани от онези *гринго* от севера. Някои от целите ми са насочени именно към тази група.

— Целите ви. — Лус повтори думата, сякаш не я бе разбрал. — Целите ви. Да разбирам ли, че имате предвид собствениците на онези плантации, които искате да купите?

— Да, точно така.

— И мислите, че ще продават евтино, защото очакват онези *norteamericanos* да ни превземат?

Майкъл издиша облак дим и го загледа как се издига към тавана.

— Именно.

— Дори и да ви подготвя сделките, дон Майкъл, кажете, какво значи „евтино“ според вас? Кафето е основната ни стока за износ, най-важният ни източник на приходи във валута. Десет хиляди лири няма да стигнат за покупката на двеста хиляди куерди от най-добрите ни кафеени плантации.

На края на пурата се бе образувало дълго стълбче пепел. Майкъл внимателно я изтръска в месинговия пепелник на бюрото на Лус.

— Сигурно имате предвид депозита, с който открих сметката си във вашата банка? Не, разбира се, че не. Но това може би ще стигне. — От вътрешния си джоб той извади един плик и го остави до пепелника.

Лус го взе. Адресиран бе на ръка до „Каутс и сие“ в Лондон. Каутс беше една от най-старите търговски банки в Британия, почти толкова стара, колкото и Банка Мендоса. Пликът не бе запечатан. Вътре имаше едно-единствено листче хартия и докато го вадеше, Лус целият се изпоти. Капчици пот овлажниха ризата му и тя залепна на тесния му гръб, а пръстите му оставяха мокри отпечатащи по документа, докато го четеше. Най-сетне той вдигна очи и срещна погледа на ирландеца. Този чужденец се усмихваше.

— Ето това може и да свърши работа, не мислите ли? — попита Майкъл.

— Сеньор, сигурно е станала някаква грешка. Това е поръчка на стойност... — Гласът му секна. Сумата бе толкова голяма, че не можа дори да я изрече на глас.

— Един милион лири стерлинги, няма никаква грешка — спокойно отвърна Майкъл. — А сега, приятелю, желаете ли да водите преговорите от мое име? Или да си потърся друг посредник?

— Разбира се, аз...

Лус така и не успя да довърши изречението. Вратата се отвори с трясък и влезе една жена. Стаята се изпълни с наситения аромат на гардении, който се сливаше със сладникавата миризма от пурата на Майкъл. Тя се запъти право към бюрото, без да обръща внимание на широкия гръб на мъжа пред себе си.

— Фернандо, казах ви...

— Доня Нурия, моля ви, не сега. Както виждате, зает съм. Ако само изчакате...

— Няма да чакам нито миг повече. Преди седмица ви казах да намерите момичето, а все още я няма. Какво си мислите, че правите? Как може да сте толкова некадърен?

Роклята ѝ бе от ярък памучен плат, изпъстрен със сини и бели геометрични фигури. Шарките напомняха за дрехите на черните роби, дошли на острова в началото на века. Самата кройка също дължеше повече на африканската традиция, отколкото на европейската. Платът бе увит около тялото ѝ, плътно прилепнал от раменете до колената, а от там надолу падаше свободно чак до глезените ѝ.

Щом жената влезе, Къран и Лус се изправиха. Високият ѝ ръст бе първото нещо, което направи впечатление на ирландеца. Почти не трябваше да навежда очи, за да види гърдите ѝ, които се издигаха и спущаха от вълнение. Той плъзна поглед към кръста ѝ, по бедрата и извивката на дългите ѝ крака, очертани под мекия плат. Накрая той вдигна очи към лицето ѝ. Косата ѝ почти не се виждаше, защото бе увита в тюрбан от плата на роклята ѝ. Лицето ѝ бе обърнато към банкера, но профилът му бе достатъчен. Дъхът му спря и той едва потисна един вик на изненада. Тя все още се караше на банкера.

— За какво ви плащам? Не разбирате ли, че не мога да допусна да ми отмъкнат едно от момичетата ей така, под носа? Ако не си я върна, дисциплината съвсем ще рухне. От милицията не очаквам нищо, те са пълни идиоти. Но вие...

— Моля ви да се успокоите. Ще се погрижа за всичко. Само ми трябва малко време. Позволете да ви представя на един човек, който отскоро е на нашия остров. Дон Майкъл Къран, от Лондон. Това е доня Нурия Санчес Палмера.

Тя се обърна. Майкъл се бе втренчил в нея, но този път не бе неподготвен, както онази вечер в прохода. Бе имал на разположение

няколко секунди да огледа лицето ѝ в профил и знаеше коя е тя още преди да види черните ѝ очи, изпъкналите ѝ скули и ивицата черна коса, която се подаваше под тюрбана.

— Вече сме се срещали — рече Майкъл, — но при по-различни обстоятелства.

— Вие!

— Да, това съм аз. — Той леко кимна с глава, но в жеста му се четеше прикрит присмех. — Майкъл Къран на вашите услуги. А вие сте доня Нурия, така ли?

Тя се вцепени от изненада, но само след миг възвърна самообладанието си.

— Простете, че не ви благодарих онази нощ. Наистина бях много разстроена.

— Сигурен съм в това — тихо отвърна той.

Лус гледаше ту единия, ту другия. Бе доловил, че в думите им има някакъв подтекст, но не схващаше значението му. Обаче това бе неговата банка, неговата кантора, така че бе изключително важно да поеме нещата в свои ръце.

— Сеньор Къран току-що пристигна в Сан Хуан... — започна той.

— Преди повече от седмица — прекъсна го Майкъл. — И то от Дъблин, като само минах през Ливърпул. Лондон няма нищо общо с пътуването ми. Но пък тази сеньорита знае всичко за мен. Поне тя така каза.

Очите на доня Нурия бяха изпъстрени със златисти точки. Сега те сякаш започнаха да хвърлят искри, но доня Нурия се обърна, като в отговор на думите му само тръсна глава.

— Трябва да знам какво става, Фернандо.

— Ще знаете. — Банкерът бе възвърнал самообладанието си. Той излезе иззад бюрото си, приближи се към жената и като я хвана за ръка, я поведе към вратата. — Приберете се у дома и се успокойте, скъпа. Ще дойда днес следобед, след *сиестата*, и тогава ще поговорим за всичко.

Нурия Санчес се остави да бъде отведена до вратата, но там се спря и се обърна към Майкъл. Погледите им се срещнаха и останаха приковани един към друг в продължение на няколко мига. Той не успя

да прочете какво се криеше в очите ѝ, но само след миг бе вече късно, защото Лус внимателно я избута през вратата.

Нурия се понесе към изхода на банката, без да обръща внимание както на тези, които ѝ кимваха, така и на тези, които извъръщаха глави и се преструваха, че не са я видели. Каретата ѝ чакаше пред входната врата. Тя бе малка, лъскава и черна, с два коня, които също бяха черни, а гривите им бяха сплетени на плитчици и украсени със златни ширити. Освен кочияша и един лакей стоеше зад каретата — обичай, който вече отдавна почти никой, освен нея, не спазваше. И двамата слуги бяха негри, бивши роби; и двамата бяха облечени в бляскави ливреи в синьо и златно.

Лакеят помогна на господарката си да се качи в откритата карета, после скочи на стъпалото си отзад и се хвана за двете дръжки. Кочияшът бе много стар. Лицето му бе набраздено от дълбоки бръчки, а под синия му копринен цилиндър се подаваше ниско подстригана чисто бяла коса. Говореше на онзи напевен развален испански, типичен за хората от неговата раса и произход.

— *Verdad* къде ще отиваме, Миси Доня?

— У дома — промълви Нурия. Смяташе да отиде на индианския пазар и да види новата двойка големи пъстри папагали, които бе чула, че наскоро са уловили. Но срещата в банката я накара да забрави за птиците, колкото и красиви да бяха. — Карай у дома — повтори тя. — Веднага.

Красивата карета бързо обърна и затрополи по „Кахе форталеса“ в посоката, от която бе дошла.

Обикновено Нурия не пропускаше да се наслади на възхищението, което предизвикваше екипажът ѝ. Но днес бе прекалено разтревожена, за да обръща внимание на заляпалите се пешеходци. Тревожеше я не само това, че Кармен още я няма. Момичето ѝ създаваше грижи вече цели десет дни, но въпреки това тя успяваше да води нормален живот.

Майкъл Къран. Някакъв си великан от Ирландия. Как успяваше да я разстрои толкова? От миналия вторник, от онази нощ в тесния проход, я спохождаха по-ужасни кошмари отвсякога, а денем все по-често ѝ се случваше да изпадне в едно от онези непоносими състояния. Тъмнина, ужас, чувството, че земята пропада под краката ѝ... А после не си спомняше нищо. Тези състояния бяха по-ужасни и от кошмарите.

Отначало тя отдаваше това на демоните, които торможеха душата ѝ заради срама, че бе допуснала онези главорези от таверната да я хванат. Бе пълна лудост да се облече като проститутка и да отиде да търси Кармен около пристанището. Четиримата бандити за малко да я изнасят в тъмния проход, но добре, че се сбиха кой да бъде пръв. Все пак, ако ирландецът не се бе появил навреме... След като я спаси, ужасните състояния започнаха да я обземат и по два-три пъти на ден. Колкото повече размишляваше върху това, толкова се засилваше убеждението ѝ, че именно той е виновен за състоянието ѝ. Как само я бе погледнал, сякаш е вещица, дошла направо от пъкъл! Такъв поглед можеше да ѝ донесе какво ли не.

Кръвта пулсираше в главата ѝ. Нурия свали тюрбана си и тъмната ѝ коса се спусна по раменете ѝ. Тя прокара пръсти през нея и я остави да се вее от приятния ветрец, предизвикан от бързото движение на каретата.

В кантората на Фернадо Лус цареше същия смут, както и в душата на Нурия Санчес.

— Извинявам се за това прекъсване. — Банкерът затвори вратата след жената и се върна зад бюрото си. — Доня Нурия е изключителна жена, но прекалено много се вълнува. Бе ме помолила по един личен въпрос...

— Коя е тя? — попита Майкъл, все още загледан към мястото, където за последно я бе видял.

— Тя е... искам да кажа, че е... — Лус млъкна, очевидно неспособен да подбере подходящи думи, с които да я опише. — Тя е една делова жена — рече най-сетне той. — Наистина много известна в Пуерто Рико.

— И с какво по-точно се занимава? — Майкъл се наведе напред, облегна двете си ръце на бюрото и се втренчи в Лус. Очите му сякаш пламтяха от желанието да разбере истината. — Колко често идва в Сан Хуан?

— Да идва?... Не ви разбирам, сеньор. Доня Нурия живее в Сан Хуан. Но моля ви, това не е важно. Все още не сме уточнили всичко, за което говорехме.

Лус отново взе писмото, прочете го още веднъж и пак се обля в студена пот. Цифрите си оставаха същите.

— Един милион английски лири — прошепна той.

Майкъл се постара да се съсредоточи върху сделката. За това бе дошъл на острова и в тази банка. Сестра Магдалена и безочливия ѝ двойствен живот, както и източниците ѝ на информация за Мендоса, бяха на второ място, може би просто като добавка към наградата. Щеше да се заеме с това, след като приключи с Лус.

— Да, един милион. Вие, разбира се, сте чували за Каутс?

— Естествено, една изключително почтена институция. Сигурен съм, че те ще...

— Ще потвърдят искането ми — довърши Майкъл вместо него.

— Да, наистина ще го направят. Вие, естествено, ще проверите това. А сега, доколкото си спомням, не отговорихте на въпроса, който ви зададох, преди да ни прекъснат. Ще преговаряте ли от мое име?

Банкерът се поколеба само за миг. После кимна.

— Ако желаете, да.

— Нямаше да ви попитам, ако не желаете. Банката ще получи обичайната комисионна, разбира се. А вие...

Лус погледна Майкъл в очите.

— Да?

— ... Вие лично ще бъдете възнаграден за усилията си.

— Не е нужно, сеньор.

Това бе само част от играта, и, естествено, бе лъжа. Разбира се, че бе нужно. Просто Лус не бе свикнал правилата да се уточняват толкова простичко и без заобикалки.

— Три процента от крайната покупна цена за всичките седемнадесет плантации — отсече Майкъл. — И десет процента от разликата между седемстотин хиляди и един милион. Ето списък на плантациите, които искам — той постави още един лист на бюрото.

— Дон Мигел...

— Майкъл — напомни му ирландецът.

— Простете, дон Майкъл. Просто щях да ви попитам, дали донесохте списъка с вас, или избрахте именно тези имоти след пристигането си на острова?

— Някои от тях ми бяха известни от преди. Около пет от тях. Останалите избрах, след като пристигнах.

— Наистина сте свършили доста работа, сеньор.

— Да. — Майкъл се приближи към закачалката, за да вземе шапката си. Както и предния път, Лус се втурна да му отвори вратата. Ирландецът прие раболепния му жест, без да благодари. — Ще дойда пак в четвъртък сутринта, за да разбера как вървят нещата.

— Отлично. Но ако се наложи да се срещна с вас преди това, все още ще бъдете в хана Сан Хуан Батиста, нали?

Майкъл кимна. Ако Лила бе на негово място, сигурно щеше веднага да наеме или да купи най-внушителната сграда в града и да се обиколи с рояк прислуга. Той смяташе, че това само би го отвлякло от основната му задача.

— Щом стана собственик на плантацияте, ще си избира някоя къща, в която да живея за постоянно. — Той млъкна за момент. — Още един въпрос, Лус. Къде живее доня Нурия?

— На „Кахе Крус“, близо до пристанището. Но...

Майкъл излезе, без да изчака да разбере какво значи това „но“.

Лус остана загледан след мъжа, който току-що му бе направил такова необикновено предложение. Затвори вратата едва когато сеньор Къран бе напуснал банката и вече не се виждаше. След като я затръшна доста силно, превъртя ключа. Зад портрета на Мария Ортега над бюрото имаше един сейф. Лус отмести картината и завъртя цифровия диск.

Само двама души знаеха комбинацията, която отваряше сейфа — той и лорд Джеймс в Лондон. В действителност, Лус никога не бе виждал дон Джеймс. Понякога дори се съмняваше, че такъв човек съществува. Но засега му бе достатъчно неоспоримото съществуване на Майкъл Къран. Проклет човек. Защо бе дошъл и бе объркал всичките му планове?

Единственото, което Лус желаше, бе да води мирен и спокоен живот. Бе успял да натрупа солидна сума в сметките си в Ню Йорк. След като приключи сегашната си, последна сделка с капитан Джъдсън Хюс, той възнамеряваше да се оттегли и да отиде да живее в Америка. Но ето, че този Къран се появи и обърка нещата. Все пак, три процента от седемстотин хиляди лири, десет процента от разликата между това и един милион... *Madre de Dios*, това бе равно на страхотно много

долари. Можеше да заживее в огромна къща на Пето авеню, ако имаше толкова много пари.

И двете телеграми бяха пристигнали преди два дни и все още се намираха в сейфа, където сам ги бе оставил. Лус ги извади и отново ги прочете. Не владееше добре говоримия английски, според него произношението бе направо невъзможно, но добре се справяше с четенето и писането. Всяка от банките Баринг и Ротшилд бе отговорила на телеграмите му, потвърждавайки, че кредитните писма са напълно достоверни и че господин Майкъл Къран е почитан клиент, към когото трябва да се отнасят с подобаващото уважение. Исусе Христе, напълно вероятно бе и искането от Каутс да бъде удовлетворено по същия начин. Може би наистина си имаше работа с човек, който притежава един милион лири стерлинги и желае да ги похарчи точно в Пуерто Рико.

„Кахе Крус“ бе тясна, къса уличка, която тръгваше от малък площад пред една от многото църкви в Сан Хуан. Майкъл завърза кобилата си за един стълб в края на улицата.

Имаше десетина къщи и Майкъл не знаеше коя точно е на тази Санчес, а и от пръв поглед по нищо не можеше да се познае. Някакъв градинар подрязваше живия плет от хибискус пред къщата на ъгъла.

— *Buenos días* — рече Къран. — Търся сеньорита Санчес.

Градинарят бе метис, с наполовина негърска и индианска кръв. Кожата му бе с цвета на червена глина, а когато се усмихна, се видяха беззъбите му, ярко розови венци.

— *Buenos días, señor*. Прекалено рано е за сеньоритата.

— Знам, че е будна. Видях я преди по-малко от час в града.

Градинарят се захили, сякаш непознатият бе казал нещо страшно смешно.

— Да, будна е, в туй съм съвсем сигурен. — Той посочи с градинарската ножица към една от къщите. — Последната къща отдясно, сеньор.

Когато Майкъл се отдалечи, метисът още се смееше.

Къщата бе голяма и с обичайната бяла мазилка. Върху оградата от ковано желязо се виеха клонките на една лилава бугенвилия, красив

тропически храст. Майкъл се изкачи по стъпалата до входната врата и бързо почука два пъти с месинговото мандало.

Вратата се отвори още преди ударите да отзвучат. Пред него застана една наистина огромна негърка с шарена кърпа и широка бяла престилка.

— Въобще не пускаме никакви посетители, дето идват преди мръкнало — обяви тя.

— Искам да видя доня Нурия. Моля ви, кажете й, че я търси Майкъл Къран.

— Никакви посетители по светло — повтори жената. — И то *verdad*. Миси Доня не е тука.

Къран се опита да надзърне зад огромното туловище на жената, но успя да види само тъмен коридор.

— Кога очаквате да се върне?

— *Verdad* ви казах, че непознатите идват по тъмно — каза тя повисоко, сякаш си бе помислила, че е глух, и се нареди да затвори вратата.

— Почакайте малко. — Майкъл вдигна голямата си ръка.

— Вижте к'во сега, сеньор *estranhero*, *verdad* ви казвам, и то учтиво. Ама ако не чувате, ще извикам момчетата и те хубавко ще ви кажат, както те си знаят. Хич няма да е учтиво. И то *verdad*.

Нямаше какво друго да опита, освен може би да я изблъска от вратата, но той само се обърна и рече:

— Ще се върна.

— Ами ще се върнете, я. Ама по тъмно. *Verdad* ще сте добре дошъл, като се скрие слънцето.

Майкъл отвърза кобилата си и я възседна. Едва тогава започна да му се изяснява смисълът на онова, което жената, представяща се като Нурия Санчес, бе казала в банката, както и на думите на черната прислужница. Всемогъщи боже! Та това място бе бардак! А монахинята, когато не бе в метоха, всъщност не бе курва, а съдържателка на публичен дом!

Известно време той остана неподвижен на седлото, слисан от това невероятно лицемерие. После взе някакво решение и леко бодна кобилата си с шпорите. Животното послушно тръгна напред и скоро те излязоха от града.

Пътуването на кон отне много по-малко време, отколкото пеша. След четиридесет и пет минути почти бе стигнал до метоха Лас Ниевес. Пътят между хълмовете бе каменист и с дълбоки коловози, но кобилата лесно ги прескачаше. Движеха се в лек галоп. Щом преминаха един завой, Майкъл видя карета, която идваше насреща им.

— Стой, момичето ми — тихичко подвикна Майкъл и дръпна юздите. Конят забави ход и спря.

Пътят бе прекалено тесен, за да се разминат с екипажа. Майкъл свърна от пътя в някаква борова горичка. Кочияшът на каретата кимна леко в знак на благодарност и продължи напред.

Майкъл наблюдаваше как каретата се приближи и се изравни с него. Любопитен бе кой ли е пътникът в нея, но тя бе напълно закрыта, а перденцата ѝ дръпнати. Толкова му се щеше да надникне вътре, че почти щеше да пропусне да забележи герба, нарисуван на вратата — два кръстосани ключа и овчарска гега. Бе виждал този герб и преди, докато се разхождаше из Сан Хуан. Стоеше на видно място, над вратата на епископския дом.

Майкъл изчака, докато каретата се скри зад един завой на пътя, после пришпори коня си към Лас Ниевес.

Десет минути по-късно пристигна. Метохът изглеждаше точно така, както когато го видя за пръв път. Всичко бе тихо и спокойно, а портите бяха затворени за външния свят. Майкъл хвърли бърз поглед към камбаната край главната порта, после заобиколи стените, докато стигна до вратичката, през която бе излязъл след посещението си при сестра Магдалена. Но тя бе заключена.

Стените бяха високи, но не чак толкова, че да не може да се изкачи по тях. Като се хвана за един надвиснал клон, Майкъл се прехвърли от седлото върху стената. Погледна надолу към празния двор. Щом съзря ниската вратичка в бялата стена, той тихо изруга. Тя бе залостена отвън с тежка греда и заключена с катинар.

Може би щеше да успее да проникне през всички тези прегради, но съвсем нямаше да е лесно. А и вероятно щеше да е съвсем безрезултатно. Майкъл се спусна обратно на седлото, върна се пред главната порта и дръпна връвта на камбаната.

Този път не му се наложи да чака. Дори му се стори, че го бяха наблюдавали през цялото време и само чакаха да позвъни. Вратата

моментално се отвори.

— *Si?*

Това не беше сестра Палома. Монахинята, която стоеше пред него, бе два пъти по-едра от Палома, малката гълъбица. Лицето ѝ бе с груби черти и с глуповато изражение.

— Искам да видя сестра Магдалена, отшелничката — рече той.

— Светата сестра не приема посетители — отвърна монахинята и понечи да затвори вратата.

— Почакайте, тя ще иска да ме види. Знам, че е така. Очаква ме. Кажете ѝ, че я търси Майкъл Къран.

— Сега тя трябва да остане в пълно мълчание, сеньор. Няма да се среща с никого. Така нареди епископът. Моля ви, вървете си.

— Къде е сестра Палома? Ще говоря с нея, ако не мога да видя сестра Магдалена.

— Сестра Палома не може да дойде.

Майкъл отчаяно търсеше думи, които да я убедят да не го отпраща. Човек не може да живее шестнадесет години в Ирландия и да не научи нещичко за живота в манастирите.

— Тогава искам да говоря с игуменката — успя да измърмори той, тъкмо преди портите на метоха да се затворят.

— Трябва да си вървите, сеньор. Сега всички сме се оттеглили за молитва, така ни бе наредено от негово преосвещенство епископа.

Портите се затръшнаха тежко, без да му оставят никаква надежда. Този път метохът Лас Ниевес не му предложи дори и една чаша вода.

Минаваше десет часа, когато Майкъл се върна в къщата на „Кахе Крус“. Същата негърка му отвори, но вече не носеше бялата престилка. Бе облечена в нещо, което му заприлича на детски маскараден костюм. Платът на роклята ѝ бе изпъстрен с бели и червени цветчета и се крепеше върху огромния ѝ бюст само на два наниза от разноцветни мъниста. Тя го поздрави с широка усмивка.

— Вие се връща точно както аз казала. Това много хубаво. *Verdad*, прекара хубаво тука, но само докато е по тъмно.

— Искам да се срещна с доня Нурия.

Жената отметна глава и се изсмя.

— Миси Доня е единствено нещо, дето не можете да има, човеко ирландец. Но вие само влезе, и хич няма съжалява.

Майкъл я последва към една двойна врата.

— Откъде знаете, че съм ирландец?

— Асунта знае всички работи в Сан Хуан, дето *verdad* иска да знае. Ето, знае кой голям червенокос мъж.

— Така ли се казваш? Асунта?

— *Verdad*. Е, има и други имена. Някои много хубави. Но това вас не трябва безпокои. Елате тука вътре, ще донеса на вас много хубави работи, дето разкарват всякакви грижи, дето може да тревожат вас.

Тя отвори вратите и Майкъл се озова в голям салон, с канапета от тъмно дърво и алено кадифе, с много столове със сатенени възглавнички и малки кръгли масички с дантелени покривки. По стените висяха ужасни картини в позлатени рамки, претрупани с орнаменти, а всяка хоризонтална повърхност бе задръстена от порцеланови джунджурии и дрънкулки. Цялата стая можеше да е дошла направо от някоя къща в Лондон или Дъблин. Или по-точно, от нечия представа как би изглеждала такава стая.

— Обади се, веднага да идва ти тука — извика негърката на заваляния си напевен диалект. — Донеси на този човек ирландец малко пунш.

Едно момче, черно като нея, се приближи бързо към тях с чаша в ръка. Майкъл я взе с леко кимване в знак на благодарност. Пуншът с ром бе доста приятен и докато го пиеше, се огледа наоколо. В този бордей сякаш нямаше жени.

— Къде са жените?

— Ама вие *verdad* много бърза. Дамите дойдат, като седнете и настаните се удобно.

Майкъл седна на стола, който тя му показа.

— В действителност, не съм дошъл да си търся компания за вечерта. Трябва да се срещна с доня Нурия.

Негърката наклони глава учудено.

— Че за какво трябва на вас Миси Доня?

— Трябва да говоря с нея. Тя знае за какво.

— Ако знае, каже на Асунта. А Миси Доня *verdad* не казала нищо на мен.

— Кажете й, че съм тук. Моля ви — добави Майкъл, като взе ръката на Асунта и пъкна в нея тлъста пачка песети.

Жената ги прибра в джоба си, без ни най-малко да се изненада.

— Мога да й кажа. Но *verdad* съвсем не сигурна, че Мис Доня иска види вас. Тя прави нищо, дето не иска направи.

— Кажете й — повтори Майкъл.

Асунта кимна, после се обърна към момчето, което изпълняваше ролята на барман и му каза:

— Обадия, ти погрижи се този човек ирландец не жаден докато мене няма.

В продължение на десетина минути нищо не се случи. Майкъл си пиеше пунша, момчето го гледаше, в стаята не се появиха нито клиенти, нито проститутки, а улицата под прозореца си остана съвсем тиха.

— Откога работиш тук? — попита Майкъл, когато по едно време Обадия се приближи с голяма кана, пълна с още пунш с ром.

— Аз *verdad* бил роден в тази къща, сеньор.

— Разбирам. А това преди колко време е било? На колко години си?

— На дванадесет, сеньор.

На дванадесет и вече е барман в публичен дом. Жената, която се представяше като доня Нурия, трябваше да отговаря за доста неща.

— Майка ти тук ли работи?

— Майка ми е мъртва *verdad*, сеньор. — Обадия се прекръсти с дясната си ръка, докато с лявата наливаше още пунш в чашата на Майкъл. — Тя сигурно на небето със сеньор Исус. Тук Миси Доня се грижи за мен.

Майкъл не се сети какво друго да каже. Продължи да наблюдава двойната врата и да чака Асунта да се върне. Но вместо това, в другия край на стаята две завеси внезапно се разтвориха и доня Нурия застана между тях, като ги придържаше дръпнати с две ръце. Тя го загледа.

Майкъл остави чашата си и се изправи. Погледна я със същия открит и предизвикателен поглед, с който тя го наблюдаваше. Вече не бе облечена със синьо-бялата негърска рокля. Носеше зелена дълга рокля с бели стилизирани папрати, ушита от някаква странна материя, която се спущаше на широки дипли от раменете й, но не прикриваше формите на прекрасното й тяло. Майкъл я огледа от глава до пети, като

погледът му се спря по-дълго върху пищните ѝ гърди. После я погледна право в очите и те останаха загледани един в друг в продължение на няколко секунди.

— Какво искате? — попита тя най-сетне.

— Да говоря с вас. Крайно време е, не мислите ли?

— Нямам какво да ви кажа.

— Напротив, имате. Този път ще ми кажете истината.

Преди тя да може да му отговори, на вратата се почука, после се разнесе смехът на Асунта и се чуха мъжки гласове.

— Имате клиенти — рече Майкъл.

— Да. — Тя се поколеба само за миг, после кимна с глава в посоката, от която току-що бе дошла. — Елате с мен.

Той я последва през завесите и отново усети уханието на гардения, което се носеше около нея. Тя го поведе през тъмен коридор, в който Майкъл не успя да различи почти нищо. Жената се движеше пред него като някакво видение, като призрачна богиня, може би извикана от собственото му въображение. Щом стигнаха до края на прохода, тя отвори друга врата, през която излязоха в малък вътрешен двор.

Майкъл чу странен шум. Това бяха звуци, обичайни за нощните часове, но не и за такова място. Някакви малки създания шумоляха, пърхаха и приглушено цвърчаха, недоволстваха и се готвеха за нещо, сякаш за отбрана или нападение.

— Тихо, милички, спете спокойно. Няма нищо страшно — успокой ги Нурия, после през рамо прошепна на Майкъл: — Не ви познават.

Когато той пристигна в Пуерто Рико, имаше пълнолуние, но вече луната доста бе намаляла. Все пак светлината ѝ бе достатъчна, за да различи малък фонтан в средата на покрит с яркоцветни плочки двор, както и многобройни клетки с всякакви форми, окачени по белите стени. Зад украсените с резба решетки първо видя многоцветни петна, зелени и розови, лилави, светлосини и алени, всякакви пъстри кълба от перушина, после успя да различи малките извити човчици и приборите крила на пленените екзотични птички.

— Значи отглеждате птици — промърмори Майкъл.

Нурия не отговори. Набързо прекоси двора и Майкъл я последва. През още една врата влязоха в нещо, което му се стори, че е отделна

къща, построена зад първата. Тя го въведе в малка всекидневна, осветена от няколко свещи.

Тази стая бе съвсем различна от салона, където Майкъл бе чакал Нурия да се появи. По белите стени нямаше никакви украси. Мебелировката се състоеше от бамбукови маси и столове, покрити със същата странна материя, някакъв фин памучен плат на ярки фигури, от който бяха ушити и роклите на Нурия. Тъкмо когато тя понечи да проговори, погледът ѝ бе привлечен от нещо на една от масите. Нурия се спусна към нея и бързо грабна предмета. Майкъл не успя да види какво представляваше той, но му се стори, че е някаква кукла.

Нурия прибра предмета в един шкаф до вратата и се обърна към него.

— Какво искате?

— Вече ви казах. Истината.

— Не знам за какво говорите.

— Вижте какво, нека спрем до тук с играчките, Нурия или Магдалена, или както там искате да ви наричат. Знам коя сте, а и вие знаете, че го знам. Днес следобед видях, че епископът е заключил метоха отвсякъде. Не знам как сте успели да се измъкнете от там, но, честна дума, пет пари не давам какво вършите и как го вършите. Всичко, което искам, е името на човека, който ви е дал информацията за рода Мендоса. Ако не ми кажете това, ще се погрижа целият Сан Хуан да научи за двойствения ви живот.

Тя се намръщи. Гледаше го с изражение, което представляваше смесица от объркване и учудване.

— Мислех, че аз съм луда, но може би лудият сте вие. Какво общо има епископът с мен? И кои Мендоса имате предвид? Онези от банката ли?

— Нима познавате и други?

— Не, въобще не ги познавам. В банката познавам само Фернандо Лус. Той ми каза, че има Мендоса в Англия и в Испания, но никой от тях никога не е идвал в Пуерто Рико.

Майкъл бързо губеше търпение.

— Писмото...

— Какво писмо?

— По дяволите, жено! Нямам намерение да търпя повече тези глупави преструвки. А сега седнете, започнете от самото начало и ми

кажете всичко, което искам да знам.

— Престанете да крещите! Сеньор Къран, това е моята къща. Тук аз съм господарка. Ако позвъня — тя посочи малко бронзово звънче на една от масите, — веднага ще пристигнат мъже, които ще ви изхвърлят навън.

— Но май си бяхте забравила звънчето онази нощ в прохода? Къде бяха тогава вашите телохранители? А те знаят ли нещо за този маскарад, за това, че се представяте за монахиня?

— Монахиня... *Madre de Dios*, вече съм сигурна, че сте луд.

— Нима имате наглостта, да ме гледате право в очите и да отричате, че когато не сте тук, за да въртите този бардак, се преструвате, че сте монахиня в метоха Лас Ниевес? Не мога да повярвам! И през ум не ми мина, че може да решите да отричате всичко толкова безочливо!

Тя тежко се отпусна в един от бамбуковите столове, който се оказа стол-люлка. Тялото ѝ се залюля напред-назад, тя облегна лакти на коленете си, подпря брадичка на дланите си и се втренчи в Майкъл.

— Вие сте луд — повтори тя.

— Защо правите това? — попита Майкъл, уморен от играта на гатанки. — Защо просто не си признаете, че знам каква игра играете, и да ми кажете каквото искам да знам? Вече ви казах, не ме интересува какво правите. Ако ми помогнете, няма защо да ви издавам.

Тя го гледа втренчено още няколко мига. Огромното му тяло бе отпуснато и тя разбра, че е много уморен.

— Седнете. Кажете ми, защо мислите, че съм... — Явно ѝ бе трудно да изрече думата, смехът ѝ напираше и едва успя да продължи: — ... монахиня? Да, дон Мигел, бих искала да знам, защо някой би помислил, че Нурия Санчес е монахиня.

Този път Майкъл не си направи труда да я поправа за произношението на името си.

— Забравяте, че ви видях — рече той, като седна на стола, който му бе посочила. Наистина, денят се оказа прекалено дълъг и той се чувстваше почти напълно изтощен. — Онзи ден, когато говорихме за писмото, вие отбелязахте булото си и ми показахте лицето си.

— Не зная нищо за никакво писмо. Дон Мигел, през целия ми живот никой не ми е изпращал писмо.

— Не става въпрос за писмо, което вие сте получили, а което сте изпратили — рече той нетърпеливо. — Онова писмо, което изпратихте на майка ми в Кордова.

Нурия поклати глава.

— Горкият човек! Вие сигурно вярвате в това, което казвате, нали?

Майкъл прокара пръсти през къдриците си. Още от малък мразеше това, че косата му е къдрава. Само на момичетата отиват къдриви коси. В жегата и влагата на Пуерто Рико косата му сякаш непрекъснато стоеше на масури.

— Божичко! — прошепна той. — Не ми ли стигат другата грижи, че да се торозя с тая смахната история. Единственото, което ме интересува, е кой ви е дал информацията за Мендоса. Кажете ми само това и ще си тръгна, и никога повече няма да ви безпокоя. Мария Ортега ли беше?

— Мария Ортега е мъртва от много години, дон Мигел. — Тя сякаш говореше на ненормално дете, съвсем тихо и търпеливо.

— Зная. Но сега говорим за нещо, което е написано преди много години.

— От доня Мария Ортега ли?

— Не, от вас.

— Тогава със сигурност грешите. — Тя го погледна право в очите. Лицето ѝ се изчерви и гласът ѝ се снижи, но не потрепна. — Не мога нито да чета, нито да пиша, дон Мигел. Никога не съм ходила на училище. Всеки в Сан Хуан би го потвърдил.

Прямотата на думите ѝ го заля като вълна. Това бе истина, самата истина. Тя се срамуваше да си признае, че е неграмотна и това бе най-убедителното доказателство.

7.

Вторник, 22 юни, 1898

Сан Хуан, на зазоряване

Фернандо Лус сам отиде до пощата, за да вземе телеграмите. Когато пристигна там, нощната смяна още не бе свършила и чиновникът дремеше на стола си, нахлупил на лицето си широкополо сомбреро. Лус почука на облицования с плочки тезгях.

— *Despiertate!* Събуди се! *Madre de Dios*, за това ли ти плащат?

Чиновникът бутна шапката си назад и замига сънено. Щом осъзна кой е посетителят, направо скочи от стола си.

— Сеньор Лус, тъкмо тръгнах за банката. Само след минутка сам щях да дойда и да ви донеса телеграмата.

— Устата ти е пълна с гнусни лъжи — рече Лус, без да повишава глас. — Още преди да се появиш на бял свят, си бил долен лъжец. Дай ми телеграмата. От Лондон ли е?

— *Si*, сеньор. От Лондон. В отговор на телеграмата, които изпратихте вчера...

Лус се наведе напред и сграбчи мъжа за яката.

— Чуй какво ще ти кажа, мръсен кучи сине. Какво изпращам и какво получавам си е лично моя работа, разбра ли? То е абсолютно поверително.

— *Si*, сеньор, разбира се. Бъдете сигурен, че всяко нещо, което минава от машината през пръстите ми, въобще не стига до мозъка ми. Аз само записвам обобщенията. Нищо не знам. — Той закри с ръце очите си, сякаш за да демонстрира какво имаше предвид.

— Лъжец — повтори Лус, като пусна яката му. — Само ако изтече информация, веднага ще разбере, че ти си виновен. И ако се случи такова нещо, лично аз ще се погрижа милицията да те обеси, след като ти отрежат топките и ти избодат очите.

— Дон Фернандо, аз само записвам думите, даже не знам английски! Уверявам ви, че...

— Не ме интересува какво казваш, а само какво правиш и какво не правиш. Дай ми телеграмата.

Мъжът плъзна плика по тезгяха. Лус изгаряше от желание да го прочете още сега, но бе под достойнството му да издаде нетърпението си пред телеграфния чиновник. Пъхна запечатания плик в джоба си и излезе от пощата. Разстоянието до банката извървя съвсем бавно, като човек, който разполага с колкото си иска свободно време. Но стъпалата до третия етаж, където живееше, пробяга по две наведнъж. Когато стигна до всекидневната с изглед към улицата, едва си поемаше дъх.

В къщата нямаше кой да го шпионира. Беше ерген и живееше сам. Слугите идваха през деня, така че поне още един час никой нямаше да го безпокои. Лус се приближи до прозореца и надникна иззад завесите към „Кахе Форталеса“. И там нямаше никой. Доволен, той извади плика от джоба си и разкъса единия му край.

От банката в Лондон очевидно доста скъпяха думите си, при условие, че всяка дума им струваше по едно пени.

„ПОТВЪРЖДАВАМЕ БАНКОВАТА СМЕТКА НА
ИМЕТО НА МАЙКЪЛ КЪРАН ТОЧКА СТОЙНОСТТА
НАДХВЪРЛЯ СУМАТА УПОМЕНАТА В ЗАПИТВАНЕТО
ТОЧКА ЗА ПРЕХВЪРЛЯНЕ НА СРЕДСТВА
НЕОБХОДИМО ПИСМО ПОДПИСАНО ОТ СЪЩИЯ“
ПОДПИС ХАМЪРСМИТ ЗА КАУТС.

Madre de Dios! Ирландецът наистина имаше повече от един милион лири в банката Каутс. Значи тая невероятна история бе напълно реална. Тоя Къран можеше да си позволи да купи двеста хиляди *куерди* кафеени плантации. И ако го направеше, когато го направеше, една част то тази приказно голяма сума щеше да отиде в джоба на Фернандо Лус. Почувства как колената му омекват и му се наложи да седне.

— Денят, в който вятърът те довя в Пуерто Рико, се оказва наистина щастлив, *estranjero* — каза си той тихичко, след като прочете телеграмата още веднъж. — Наистина щастлив ден за мен.

В осем и половина Лус се намираше в стаята на Майкъл в странноприемницата Сан Хуан Батиста.

— Дон Майкъл, сигурно сте наясно, че бях длъжен да проверя.

— Естествено. Искате ли кафе? Бригс! — извика той в коридора.
— Имам гост. Донеси му малко кафе и *churros*.

— Моля ви, сеньор, нямаше нужда.

— Напротив. Не може да се говори за бизнес на празен стомах. Седнете, Лус. Предполагам, че сте получили задоволителен отговор от банката?

— Разбира се. Напълно задоволителен.

Майкъл седна на леглото. Лус се разположи на единствения стол в стаята и се огледа. На това място всичко изглеждаше старо и износено. За бога, защо му трябваше на човек, притежаващ повече от един милион, да живее на такова място? Всички чужденци си бяха малко луди, но явно този ирландец бе по-луд от всички тях, взети заедно.

— Удобно ли ви е да живеете тук? — попита той.

— Не, не ми е удобно. Но върши работа. — Майкъл топна една от питките в кафето си и отхапа голямо парче. — Поне докато си избира хасиенда — добави той.

— Да, вашата хасиенда. Има нещо, което исках да ви попитам, дон Майкъл...

— За какво става въпрос?

— Каутс казаха... — Лус не успя да довърши изречението си. Бригс влезе, без да почука. Ръката му вече бе оздравяла и носеше с двете си ръце поднос, на който имаше голяма чаша кафе с мляко и чиния с още димящи *churros*.

— Благодаря — промърмори Лус. Стомахът му бе свит на топка от вълнение и той не вярваше, че може да хапне нещо, но въпреки това отпи глътка кафе и откри, че му действа доста успокоително.

— Та какво искахте да кажете? — попита Майкъл, след като Бригс бе излязъл.

— Само това, че Каутс естествено не биха изпратили парите само въз основа на една телеграма. Трябва да им изпратите писмо с личния ви подпис.

— Разбира се, вече го направих.

Лус изглеждаше учуден.

— Онова писмо, което ви дадох — продължи Майкъл. — То е точно за това, да го изпратите в Лондон.

— А, писмото, което ми дадохте, разбирам. Разбира се, ще го изпратя. Само че точно сега няма кораб, който да отплава за Англия, но „Сузана Стар“ ще се върне всеки момент. Освен това, един товарен параход „Лейди Джейн“, ще пристигне, доколкото знам, около трети юли.

— Чудесно, и двата могат да свършат работа. Изпратете писмото с онзи кораб, който пристигне пръв.

— *Si*, дон Майкъл, веднага, щом получите парите...

— Да не би да предлагате отлагане преговорите със собствениците, докато пристигне сумата? — удиви се Майкъл. — Та това ще отнеме няколко седмици. Лус, май не сте разбрали нито думичка от всичко, което ви обяснявах. В момента се води война. Искат да завземат Пуерто Рико. — Лус се опита да го прекъсне, но Майкъл го спря с едно махване. — Знам. Не сте съгласен, че е така. Но важно е настроението в момента. Страхът. — Той се наведе напред и прониза с поглед банкера. — След като стане, каквото има да става, няма да има повече несигурност... и страх.

— Сеньор — прошепна Лус. — Моля, не ме разбирайте погрешно...

— Опитвам се. — Майкъл допи кафето си и остави чашата си на подноса. — Чуйте какво, приятелю. И аз, и вие, имаме възможност да спечелим. Но шансът няма да ни чака. При това положение вие какво смятате, че трябва да направим?

Банкерът дълбоко си пое дъх.

— Ще тръгна за Ларес днес или утре. Започвам преговорите със собствениците на хасиендите, които искате да купите.

— Радвам се да чуя това, Лус — тихо рече Майкъл. Известно време двамата мъже се гледаха мълчаливо. Най-сетне Майкъл кимна и наруши напрегнатото мълчание с един простиച്ък въпрос: — Колко време отнема пътуването до Ларес?

— В наши дни е въпрос на часове. Откак построиха железницата, можем да обиколим целия остров Пуерто Рико за толкова кратко време, че...

— Отлично — рязко го прекъсна Майкъл. — Така, има още нещо, което бих желал да ми кажете.

Лус вдигна поглед към очите на ирландеца и зачака.

— Доня Нурия. Искам да ми разкажете за миналото й.

— За миналото ли, сеньор?

— Да. Като начало, къде е родена? И вярно ли е, че никога не е ходила на училище и не може да чете и пише?

Лус се поотпусна. Да обсъжда личния живот на собственичката на най-известния бордей в Сан Хуан не му се струваше толкова притеснително, колкото да разговаря за похарчването на един милион лири стерлинги.

— По въпроса къде е родена, мисля, че някъде в провинцията, на другия край на острова. Много от селяните, онези *кампезинос*, са много бедни, дон Майкъл. Затова нищо чудно, че доня Нурия не е получила никакво образование.

— Значи твърдите, че е вярно? Не може нито да чете, нито да пише, така ли?

Лус си помисли, че е доста откачено ирландецът да се вживява толкова в този въпрос, но в края на краищата, повечето неща, които сеньор Къран правеше, здравата намирисваха на пълна лудост. Е, доста изгодна лудост, поне за самия него. Затова отговори:

— Напълно сигурен съм, че не може, сеньор. Когато трябва да се подпише под някой документ, тя идва в банката и аз се подписвам като свидетел на знака, който тя поставя.

Майкъл отиде до отворената врата на балкона и се облегна на нея, загледан към морето. После, сякаш говореше не толкова на Лус, колкото на себе си, попита:

— Че какви документи може да има в живота на една сводница?

— Често се случва някой от бившите роби да бъде арестуван за скитничество или за някакво друго провинение. Тогава доня Нурия поема отговорността за него и се налага да се подпише под разни документи.

Майкъл се обърна и погледна банкера.

— Какво прави с тях? Сигурно не всички от тях стават за курви?

— Намира им работа, дон Майкъл. — Лус се изправи. — Ще ме извините, но банката вече е отворена и аз...

— Да, тръгвайте. Днес ли ще идете в Ларес?

— Или днес, или утре, сеньор. Веднага щом приключа с необходимите приготовления.

Майкъл кимна и остави госта си да се изпрати сам.

„Кахе Крус“ привличаше Майкъл като магнит. Малко след обяд той отново вървеше по уличката, загледан към къщата с желязна ограда, обкичена с бугенвилия. Асунта сигурно стоеше на поста си и щеше да го отпрати отново под прелог, че още не е „по тъмно“. Можеше и да я подкупи с някоя пачка песети, но какво щеше да спечели, ако се окаже, че доня Нурия не си е у дома?

Край къщата имаше малка алея със стъпала, подобна на много други тесни и стръмни улички в града. Тя се спущаше косо от „Кахе Крус“ и Майкъл се сети, как предната нощ бе помислил, че Нурия го отвежда в отделна къща, която не гледа към „Кахе Крус“. Бързо свърна по алеята.

След лек завой тя го отведе до една друга уличка, която нямаше име. Там видя една малка къща, ниска и с формата на квадрат, с обичайните бели стени. Сигурно беше тази, която търсеше. Майкъл спря и се опита да се ориентира. Докато стоеше там, видя как една черна, елегантна карета излезе иззад един завой и спря пред входа на къщата. Кочияшът бе облечен в яркосиня ливрея, а отзад — Майкъл не повярва на очите си — на специално стъпало, стоеше един лакей, също в ливрея. От дете не бе виждал подобен екипаж, но дори и тогава тази гледка изглеждаше необичайна и старомодна.

Вратата на къщата се отвори и Нурия излезе. Днес носеше червено и черно. Едно парче плат, пак с шарките, характерни за местното негърско население, бе увито около тялото и по някакъв сложен начин, и също като вчера, на главата ѝ имаше тюрбан от същата материя. Тя го забеляза почти в същия миг, когато и той я видя. Известно време и двамата останаха неподвижни под палещото слънце, загледаш един в друг.

— Какво правите тук? — попита Нурия.

— Разхождах се.

— Глупаво е да се разхожда човек в Сан Хуан по това време. Горещината може да ви навреди.

— Благодаря, че сте загрижена за здравето ми.

Тя пренебрежително тръсна глава в отговор на иронията му.

— Ако желаете, ще ви закарам до странноприемницата.

Той се съгласи и заедно се приближиха към каретата. Лакеят мина пред тях и постави малко столче на земята, за да може господарката му да се качи по-лесно. Отначало Майкъл помисли, че лакеят е Обадия, но това момче изглеждаше по-голямо от онова, което му бе сервирало пунша с ром. То отвори вратата на каретата и изчака първо Нурия, а после и Майкъл да се качат и да седнат, после изтича отзад и скочи на стъпалото си.

— От дете не съм виждал някой да се вози в карета с лакей отзад.

— На мене ми доставя удоволствие, а на него му осигурява работа — простичко отвърна тя. — Къде е било това?

— Кое?

— Къде сте прекарвали детството си?

Той се поколеба, после реши, че няма смисъл да лъже.

— Първо в Кордова. Това е в Испания. Но когато бях на тринадесет години, ме отведоха в Дъблин.

— О, значи всъщност сте испанец. Ето защо говорите толкова добре езика ни.

— Наполовина испанец — поправи я Майкъл. — Майка ми е ирландка.

Вече се движеха по някаква голяма улица, „Кахе Тетуан“.

— Какво значи това име? — попита Майкъл.

— Това е индианска дума. Когато Колумб дошъл, индианското племе *таиноси* живеело по тези места.

— Предполагам, че вече са изчезнали. Колумб е отговорен за доста злини.

— Испанците не избили всички индианци. Предпочитали да ги правят роби.

— Няма голяма разлика, не мислите ли? — попита Майкъл.

Нурия сви рамене.

— По-добре да си жив, отколкото мъртъв. Но индианците не били добри работници. Скоро били изместени от черните роби от Африка.

— Но какво все пак е станало с индианците?

— Повечето от тях измрели, защото на острова вече нямало условия за техния начин на живот. Но не са изчезнали напълно. Точно сега отивам да се срещна с един индианец. Искате ли да дойдете с мен?

— Наистина, много бих желал.

Тя се наведе през прозореца и даде някакви нареждания на кочияша. Каретата не свърна към странноприемницата, а продължи към края на града. Няколко минути се возиха мълчаливо. През цялото време Майкъл я наблюдаваше скришом. Лицето ѝ наистина беше прекрасно. Това бе една зашеметяваща жена.

— Тази сутрин пак ходих в метоха — рече той, за да сложи край на мълчанието.

— Така ли? Да не очаквахте да ме намерите там?

— Не знам какво очаквах. Както и да е, въобще не можах да вляза. Мястото е заключено отвсякъде като затвор, а двама мъже стоят на стража пред портите.

— Какви мъже?

— Не знам. Казаха само, че са там по нареждане на епископа.

— Но защо трябва епископът да изпраща стражи за един метох?

— И това не знам. Но смятам да разбера.

— Добре, може би тогава ще се убедите, че... Как го казахте?...
Че водя двойствен живот?

— Може би. — Една част от него, по-голямата част, ѝ вярваше. Но ако тя казваше истината, тогава коя беше онази жена, с която бе разговарял през първия си ден на острова? Не му се щеше да си блъска ума над тази мистерия. — Къде отиваме?

— Вече пристигнахме.

В мига, когато тя каза това, каретата спря. Намираха се пред голям открит пазар, само с навеси от бамбук и дрипави палмови листа.

— Индианците, които търгуват тук, обикновено не правят *сиеста*. Това е най-подходящото време да се дойде тук.

Лакеят още веднъж извърши церемонията с поставянето на столчето. Те слязоха от каретата и влязоха под приятната сянка на пазара.

От това, което видя, Майкъл прецени, че няма кой знае какво за купуване. Всички стоки бяха изложени върху одеяла по земята: разни кратунки, издълбани в различни практични форми, различни сушени билки и подправки, няколко шепи бобови зърна. Нурия не обърна внимание на тези неща и се запъти по пътеките между одеялата към някаква определена цел.

Човекът, с който бе дошла да се срещне, продаваше птици. Един орел и един сокол бяха завързани край него с тел, увита около краката им и прикрепена към колчета, забити в сухата, спечена земя. Големите птици закрещяха пронизително, щом Нурия и Майкъл се приближиха.

— *Buenos días*, Сантяго.

Индианецът кимна.

— *Muy buenos*, сеньорита.

— Разбрах, че имаш нови папагали. Покажи ми ги.

Той отново кимна и отметна парче зебло от една могилка край себе си. Оказа се, че това е груба клетка, направена от дървени трески и тел, в която едва се побираха два пъстри папагала. Птиците се бяха сгушили на пода, нямаше пръчици, на които да кацнат, а синьо-бялата им перушина бе проскубана и изцапана от собствените им екскременти. По телцата им се виждаха съвсем плешиви петна, явно резултат от ужасната теснотия на клетката.

— Тези са чифт, могат да имат малки — рече индианецът.

— Само бог знае дали е така. — Нурия се наведе над клетката и ги заоглежда. Папагалите бяха прекалено нещастни, за да й обърнат внимание. Само стояха неподвижно и я гледаха с безизразни, замъглени очи.

— Самата истина е — настояваше индианецът. — Ще ви народят много пиленца.

— Та те са полумъртви.

Мъжът се усмихна и в устата му се видяха няколко жълти зъба.

— При вас ще се оправят — отвърна той и се наведе над пленените птички. — Нали ви казах, приятелчета, че сеньорита Санчес ще дойде да ви вземе и ще си живее като крале. Ето че вече е тук. — Той се обърна към Нурия: — Двеста песети за двата.

Майкъл набързо пресметна на ум. Индианецът искаше безбожно много, около три лири стерлинги.

— Петдесет песети — рече Нурия. — И ако умрат, преди да ги закарам у дома, ще ми върнеш парите.

Индианецът презрително изсумтя и отново метна зеблото върху неугледната клетка.

— Губите ми времето, сеньорита.

Нурия каза нещо оскърбително за прадедите му, но в отговор продавачът на птици само повтори цената си.

— Двеста песети за двойката.

Майкъл ги наблюдаваше, докато се пазаряха, но почти не слушаше какви обиди си разменят и какви цени предлагат. Интересуваше го само лицето на Нурия. То изразяваше съобразителност и упорство, но си личеше, че наистина иска птиците. Изненада го това колко много ги искаше. Сигурно в Пуерто Рико имаше и други птици, които да си купи. А и тя притежаваше десетки птици, както сам бе видял предната вечер. Най-сетне тя отброи деветдесет песети в ръката на индианеца и младият лакей изникна сякаш изпод земята, за да прибере клетката.

— Ще оживеят ли птиците ви? — попита Майкъл, когато бяха вече в каретата и се отдалечаваха от пазара.

— Надявам се. Мисля, че мога да ги спася.

— И после какво? Така и така ще прекарат остатъка от живота си в клетка.

— Но в голяма клетка — рече тя развълнувано, като го погледна с кафявите си очи. — В красива клетка. Ще имат всичко, от което се нуждаят.

— Но няма да са свободни.

Тя млъкна, загледана не в него, а в ръцете си, които стояха свити на скута ѝ. Ноктите ѝ бяха боядисани в червено. Майкъл никога не бе виждал такова нещо. Чудеше се с какво ли ги е боядисала.

— Свободата е странно нещо, не мислите ли? — най-сетне попита тя.

— Не, не мисля така. Тя значи просто да можеш да правиш каквото искаш.

Нурия поклати глава.

— Грешите. Или ако сте прав, то по-голямата част от човечеството не е свободна. Много малко хора могат да правят точно това, което искат, сеньор.

— Наричайте ме Майкъл. Може би не точно това, което искат, но разбирате какво имах предвид.

Тя не отговори. Той почака малко, после попита:

— Намерихте ли момичето, което търсехте в тъмния проход? Онази, за която попитахте сеньор Лус. Как и беше името, Кармен ли?

— Да, Кармен. Още не съм я открила.

— И значи това ще развали дисциплината на другите жени, които работят за вас? Така казахте на Лус.

Тя махна пренебрежително с ръка, и червените ѝ нокти отново привлякоха вниманието му.

— Лус. Казвам му само онова, което очаква да чуе. Вие ме мислите за покварена, нали? Една покварена жена, която кара други жени да продават телата си.

— Вие го казахте, не аз.

— Не, но го мислите. — Тя се обърна към него. Очите ѝ изглеждаха по-тъмни от всякога. — Не е така, както си го представяте. Идвате от Европа и мислите по европейски. Та какво знаете вие за живота на този остров?

— Не е много — призна си Майкъл. — Но курвите са си курви навсякъде по света.

— Чуйте, ще ви кажа нещо. Кармен е само на дванадесет години. Когато напусна дома ми, все още бе девствена.

— Божичко — прошепна той, поразен от прямотата на думите ѝ. — И какво смятахте да правите? Да вземете специална тарифа за това, че е толкова млада и невинна?

— Вие... — Гласът ѝ пресекна, толкова трудно ѝ бе да намери думи, с които да изрази възмущението си от предположението му. Вместо да отговори, тя внезапно чукна по прозорчето, което я отделяше от кочияша. Той моментално спря каретата.

— Слезте — изсъска тя през зъби. — Слезте от каретата ми. Вие сте животно.

Майкъл понечи да възрази, но после се отказа. Осъзна, че заради тази жена е отклонил вниманието си от мисията, с която бе дошъл в Сан Хуан. Погледна я мълчаливо, после отвори вратата и скочи на улицата, без да дочака помощта на лакея.

Лондон, късно вечерта

Файтонът спря пред Съдебната палата, която в този късен час изглеждаше тиха и изоставена. Норман Мендоса слезе и застана на празната улица „Флийт стрийт“. В поведението му личеше нерешителност.

— Да ви почакам ли, господине? — попита кочияшът.

Норман изправи рамене.

— Не, няма нужда.

— Както искате, господине.

Файтонът се отдалечи и фенерите, окачени в задната му част, заприличаха на две червени точки, а след още миг изчезнаха.

Денят бе прекалено горещ, последва го студена нощ. Тази комбинация неизменно означаваше едно: щеше да падне мъгла и тази вечер не се оказа изключение от правилото. Норман виждаше едва на няколко крачки пред себе си, но пътят му бе добре познат. Не го безпокоеше това накъде да тръгне. Цялата тая история му се виждаше съмнителна. Но, по дяволите, помисли си той, прекалено късно бе да се откаже. Измина няколко метра и свърна в тясната уличка, известна под името „Бел ярд“.

Кръчмата „Трите херинги“ се намираше все на същото място почти от сто години. Тя представляваше отчасти дървена постройка, порутена и ниска, и вече приличаше на джудже между високите нови сгради, които я притискаха от всички страни. Норман бе обзет от мимолетно усещане за déjà vu^[1]. Старата сграда на Мендоса на Крийчърч лейн много приличаше на тази. Той бутна вратата и влезе.

— Добър вечер, сър. Ще пийнете ли нещо?

Той поздрави бармана с леко кимване и каза:

— Едно бренди.

— Веднага, сър.

Човекът се пресегна за бутилка френски коняк.

— Не от това. Искам от испанския. Знам, че имате и от него.

Кръчмарят кимна и взе една тежка бутилка с етикет, на който пишеше „Gitana“ и имаше нарисувана циганка. После наля в малка чашка една солидна доза от напитката и я подаде на клиента си. Норман отпи голяма глътка, после остави един шилинг на тезгяха. Какъв парадокс, да плаща за собственото си бренди! Но фактът, че Робърт Предателя бе дал името на това питие през 1825, че бе произведено в избите на Мендоса в Херес и бе внесено в Англия от самия него и братята му, всичко това едва ли интересуваше съдържателя.

— Продавате ли много от това?

— Добре върви, сър. — Кръчмарят постави ресто от девет пенса на тезгяха и продължи: — Хубаво пиене си е, ама някои казват, че

френският коняк бил по-изискан.

— Някои може и да казват така — съгласи се Норман, — но те грешат. Испанското бренди е превъзходно. Май тая вечер няма много клиенти, а?

— Може да се каже, че е така.

Кръчмарят явно бе човек с голям опит. По лицето на всеки клиент можеше да отгатне за какво е дошъл и сега не сгреша, като попита:

— Търсите ли някого?

— Мислех, че може да срещна господин Лейси.

— А той е тука, в стаята за вътрешни лица, там отзад. Да му кажа ли, че сте тук?

— Благодаря, но няма нужда. Сам ще отида. — Норман взе чашата си, отиде с нея до задната част на кръчмата и мина през една вратичка, която беше толкова ниска, че трябваше да наведе глава.

Мъжът на име Лейси седеше край малка камина, протегнал късите си крака към тлеещия огън, за да ги топли. Той забеляза Норман веднага и тихо каза:

— Елате насам.

Норман придърпа едно от кожените кресла към камината и седна.

— Какво научихте?

— Малко, господин Мендоса, но е достатъчно.

— Мисля, че ще е по-добре да не споменавате името ми.

Лейси махна с топчестата си ръка.

— Няма защо да се безпокоите, тук сме сами. Освен това, в „Трите херинги“ ме познават добре. Може да се каже, че това е нещо като филиал на кантората ми. Или пък моят клуб.

Той бе адвокат, но не особено преуспяващ, от онзи тип хора, които не биха ги приели за членове на някой от клубовете на Сейнт Джеймс или Пал Мал. Норман направо се отвращаваше от него, но му бе пределно ясно, че именно Хайръм Лейси бе човекът, който му трябваше за тая работа.

— Кажете какво открихте.

Адвокатът намести туловището си по-удобно в креслото.

— Първо ще ви задам един въпрос. Кажете ми, сър, какво знаете за тези финийци?

— Почти нищо — призна Норман.

— Да, така и предполагам. Не е много вероятно почтен човек като вас да поддържа връзки с оная ирландска паплач.

— Нима това представляват, просто паплач? Доколкото знам, има и доста благородници, които са замесени в тази откачена борба за независимост на Ирландия.

— Точно така, има. Но те не са финийци. Ирландското Републиканско братство, ето как се наричат официално. Основано е едновременно на две места, в Дъблин и в Ню Йорк, през 1858-а. Имат една-единствена цел: да освободят със сила Ирландия от британското господство.

— По дяволите, трябва ли да се...

— Моля ви. — Господин Лейси вдигна ръка. — Позволете ми да довърша. Работата е там, че има ирландци, които очакват независимостта да бъде постигната с помощта на парламента, а има и други, които вярват, че може да бъде извоювана само с оръжие. Това братство, ИРВ, или финийците, спадат към втората група.

— Вържени въстаници, значи. Пак ще има кръвопролития, както преди тридесет години.

— Да, прав сте. Въстанието от 1867-а бе дело именно на тези финийци. Много американски ирландци се върнаха тук след Гражданската им война и донесоха пушките си със себе си.

Норман ставаше нетърпелив. От една страна, брандито му беше свършило, а от друга, огънят вече почти бе изгаснал.

— Вижте, всичко това наистина е много интересно, но...

— То е изключително важно, господин Мендоса, уверявам ви. Наехте ме да разбера, от какво естество са връзките на госпожа Лиля Къран с финийското движение. Струва ми се, че преди да ви кажа какво съм открил, трябва да сте наясно какво всъщност представлява това движение.

— Добре, тогава. Продължавайте. — Нямахме смисъл да се опитва да го спре. Лейси се наслаждаваше на това, че най-после е уловил голяма риба на въдицата си, и сега си играеше с нея. Норман се примири с тази роля и го остави да изживее триумфалните си мигове.

— Човек би предположил, че след 1867 г. с финийците е свършено — рече Лейси. — Но фанатиците никога не се отказват, не е ли така?

— Доколкото знам, така е.

— Именно, финийците не са изключение. В наши дни те са малобройни, но са много добре организирани, с добра дисциплина и са отдадени изцяло на каузата.

— Да разбирам ли, че и госпожа Къран е в редиците на тази необичайна армия?

— Не е точно така. Черната вдовица е изключително умна жена.

— Не се нуждая от вашите уверения, за да повярвам в това. — Норман се наведе напред и поразбута с ръжена изтлелите въглини в камината, за да им вдъхне малко живот.

Изглежда най-после и Лейси почувства студа в стаята. След дългите предисловия, най-сетне стигна до същината на въпроса.

— Поддържа връзки с бунтовниците само за собствена изгода. Те вечно се нуждаят от пари, а тя ги има. Плаща им, и тъй като те са от онези хора, които ходят по такива места, на които тази дама би се набивала на очи, те винаги я държат в течение на неща, които иначе не би могла да узнае.

— Разбирам. Значи каузата им не я интересува?

— За това не съм сигурен. Може би на госпожа Къран би й станало приятно да види как се разрушава съюзът между Британия и Ирландия. Това, което е сигурно, обаче, е фактът, че ги поддържа финансово заради услугите, които й правят.

Норман въздъхна и се накани да стане.

— Благодаря ви, това и аз го предполагах. Сега можете да ми изпратите сметката си и...

— Седнете, господин Мендоса.

— Наистина няма за какво повече да говорим.

— Напротив, има. Моля ви, седнете.

Норман седна.

— Какво има? — попита той равнодушно.

— Първо един въпрос, ако може.

— Струва ми се, че сте твърдо решен да кажете, каквото имате за казване, така че защо не говорите направо?

— Ще говоря направо. Банка Мендоса пуска утре на пазара акции в един държавен заем, нали? Отпуснали сте много голям заем на Парагвай, два милиона, доколкото знам. Призовават се инвеститорите да купят акции от него, нали?

— Това всеки го знае.

— Да, така е — съгласи се Лейси.

— Е, и?

— Просто търсех връзките, нещата, които биха обяснили един твърде необичаен факт.

— И какъв е той?

Адвокатът извади малък бележник от джоба на окъсаното си сако.

— През нощта на 14-и юни, понеделник, някакъв англичанин е нощувал в една дъблинска кръчма, известна под името „Лебедът“. Това съвсем не е от местата, в които такъв джентълмен би предпочел да отседне. Освен че е твърде долнопробно заведение, „Лебедът“ е известен и като свърталище на финийски активисти. Освен всичко това, англичанинът е получил и един пакет, донесен от някой си господин Фъргюс Кели. А Фъргюс Кели стои доста високо в йерархията на финийската организация.

— Разбирам. — В гласа на Норман звънтеше едва сдържан гняв.

— Е, човече, карайте нататък. Кой беше този английски джентълмен? Това е най-важното в цялата история, нали?

— Да, определено мисля, че е. Господинът, който е отседнал в „Лебеда“ и е получил пакета на господин Кели, е вашият по-малък син, господин Тимъти Мендоса.

[1] De ja vu (фр.) — нещо познато, нещо видяно. — Бел.прев. ↑

8.

Сряда, 23 юни, 1898

Лондон, пет часа сутринта

Градът още спеше, но бизнесът бе сърцето на Лондон и то пулсираше денонощно.

— Хайде, скапаняци такива, размърдайте си задниците, че иначе всички ще се издавим в рибени черва и помия — крещеше някакъв мъж на пазара Билингсгейт, където всяка седмица пристигаха около три тона риба. Цялото това количество, до последната рибка, се изнасяше на ръка по тесните стъпала на кея и често един товар тежеше повече от сто и петдесет килограма.

Близо до Ковънт Гардън други мъже разтоварваха марули, зеле, лук, картофи и какви ли не други неща, които растат под или над земята. Щайгите и чувалите, смъкнати от нечии рамена, тупваха тежко на земята, придружени от поток от ругатни, които някак облекчаваха непосилния труд.

По железопътните гари работници товареха на влаковете хиляди броеве на повече от двеста всекидневника. Но нито един от тях не можеше да се сравни с най-влиятелното списание, основано преди повече от век, списанието „Таймс“.

По страниците му бе описано и обяснено всичко, което ставаше по света. За влиятелните господа четенето на „Таймс“ бе също толкова важна част от започващия ден, както и сутрешната им закуска.

Тази сряда четвърта страница бе изцяло посветена на дълго есе, написано от един човек, чиито пътешествия винаги предизвикваха огромен интерес сред читателите. *НАКЪДЕ ВЪРВИ ЛАТИНСКА АМЕРИКА?* Този въпрос бе напечатан с огромни главни букви. И само с малко по-дребен шрифт: *Наблюденията на лорд Шарик след скорошното му пътуване на юг.*

В къщата му в Найтсбридж вареното яйце на Тимъти Мендоса изстина необелено, докато той четеше, че... *е тъжно да признаем, че*

преобладава политическа нестабилност и корупцията се шири навсякъде.

Хенри Мендоса живееше в един апартамент в градската къща на Джеймс, която се намираше на Гордън скуеър. Хенри разполагаше със собствена трапезария и лична прислуга, състояща се от четирима души. Те му сервираха димяща овесена каша, но тя си изстина недокосната, докато Хенри размишляваше върху твърдението на Шарик, че... *да се открие начин за подпомагане на страни като Перу и Бразилия да тръгнат към по-стабилно и сигурно бъдеще, е работа, изискваща огромно благоразумие и като че ли е най-добре с това да се заеме правителството...*

Джеймс Мендоса, лорд Уестлейк, в момента не се намираше в жилището си на Гордън скуеър. Беше в Уестлейк — забележително имение от времето на Тюдорите, разположено в красивата местност в Уестморланд, прочута с многото си езера. Джейми седеше в трапезарията, обзаведена в жълто и кремаво, която гледаше към източната тераса и към една от розовите градини. „Таймс“ лежеше разтворен на масата пред него. Наложи му се да прочете два пъти изречението за правителството, преди да разгадае подтекста му. Но щом стигна до пасажа, в който се казваше... *трябва лично да размисли върху по-нататъшни инвестиции*, той разбра, че посланието е насочено към самия него и е като нож, опръскан с неговата кръв.

Чарлз Мендоса живееше в къща, разположена близо до Хампстед хийт. Съпругата му, Сара, както и двегодишният му син, Иън, закусваха заедно, но той почти не им обръщаше внимание, съсредоточен върху храненето и вестника си. Изведнъж той се задави с препечената си филийка с масло. Бе стигнал до втората колонка от статията на Шарик. *Проблемът се състои в големия дълг и в изплащането на този дълг. Изглежда, че много от тези страни няма да оцелеят без по-нататъшни финансови инжекции от онези, които са в по-добро икономическо състояние, но как ще бъде върнат този дълг? Как могат да бъдат оползотворени огромните природни ресурси на Латинска Америка за производството на материални блага, при сегашните условия?*

В разкошната къща от епохата на Джордж, намираща се в Белгрейвия, Норман живееше сам с няколко слуги, откак бе починала жена му. Тази сутрин той не хапна нито залък за закуска. Бе направил

фаталната грешка да прочете статията на лорд Шарик още преди да е закусил. А това окончателно уби апетита му.

Сан Хуан, три часа сутринта

В Пуерто Рико все още бе „по тъмно“. В бордея на „Кахе Крус“ бизнесът процъфтяваше, но Нурия Санчес спеше сама в изисканата си стая в постройката зад голямата къща.

Фернадо Лус също спеше сам, и то изключително зле, в едно легло, което принадлежеше на домакина му дон Пруденсио Алварес в Ларес. В хана Сан Хуан Батиста Майкъл бе споходен в съня си от ужасен кошмар: огромни папагали връхлитаха една жена с огненочервен тюрбан. Той все не успяваше да я защити от ноктите и клюновете им, а страхотните същества го нападаха все по-ожесточено.

Епископът на Пуерто Рико не спеше сам. Конча, прислужницата, която от тридесет години се грижеше за домакинството му, лежеше до него и лекичко похъркваше. Почти през целия си зрял живот той се бе утешавал с приятната топлина на тялото ѝ.

Сега бе буден и разтревожен, но не от това, че бе нарушил обета си за безбрачие. Епископът не вярваше, че бог ще го осъди на вечни мъки заради тази негова слабост. Това не бе порочно, но бе тъжно. Освен това, винаги се бе старал да бъде добър епископ. Сега се чудеше по какъв начин да продължи да се стареае.

Искаше му се да пренебрегне предупрежденията на сестра Магдалена като бълнуванията на истерична жена. Но всички факти сочеха, че не е така. През последните петнадесет години поне четири пъти тя със сигурност предсказа какво ще се случи. Той никога нямаше да забрави два от тези случая: ужасния ураган от осемдесет и шеста, когато, ако ѝ бе повярвал, можеше да предупреди народа и да предотврати смъртта на безброй хора, и инцидента с прогнилия покрив над трапезарията му, който се срути точно когато една вечер забавляваше петима гости. Ако монахинята не бе изпратила предупреждението си, всички те щяха отдавна да са мъртви.

Освен всичко това, сестра Магдалена бе излекувала поне десетина души, за които той знаеше със сигурност, а и кой знае колко други хора. Монахините, които живееха с нея, я боготворяха, твърдяха, че е светица. Дори и сам по себе си този факт говореше за нещо

необичайно. Навсякъде, където много жени живеят заедно, те намразват от дън душа всяка, която е по-различна от тях, която с добродетелта си кара техните недостатъци да изпъкнат още по-ясно.

Затова, какво да прави?

Да предупреди народа, каза му тя. Нещо ще се случи и те не бива да се съпротивляват. Но какво щеше да се случи? Дали инвазия? Дали нещо, свързано с тази откачена война между Испания и Северна Америка? Вероятно беше така. Но господи, как можеше да каже на хората, че такова нещо ще се случи и че те трябва да го приемат? Простолюдието може би щеше да се примири, но големците вече вадеха мечовете си и се кълняха, че ще умрат, но ще защитят автономията, която тъй скоро бяха спечелили. В действителност искаха да кажат, че ще изпратят друга хора да умрат вместо тях. Както и да е, ако епископът започнеше да проповядва да се предадат без съпротива, все щяха да намерят начин да се отърват от него.

— Господи — прошепна той. — Знаеш, че не съм храбрец, не съм нито мъченик, нито герой. Какво искаш да направя? Не мога да я пусна из острова да разгласява предупрежденията си, както тя иска да направи. Не мога и да го направя вместо нея. Каква ще е ползата от паниката? Какво добро ще донесе това да се противопоставя на големците, за да ме принудят да замълча? Мили боже, и какво да правя с този ирландец, който настоява да се срещне с мен рано тази сутрин? Казват, че бил приказно богат, че смятал да купи целия остров. Ама какво знам аз за такива хора, господи?

Епископът въздъхна, пресегна се за молитвената броеница на масата край леглото му и започна да декламира „Отче наш“ и „Аве Мария“ в такт с ритмичното похъркване на Конча.

— Добро утро, ваше преосвещенство.

— А, господин Къран, добро утро. — Епископът протегна ръка, за да целуне Майкъл пръстена му, но той не го направи. Нека го мислят за протестант. Епископът посочи един стол срещу своя. — Моля, седнете.

— Благодаря. Дойдох, за да ви поднеса почитанията си, ваше преосвещенство. Възнамерявам да остана да живея в Пуерто Рико.

— И аз така разбрах.

Майкъл повдигна учудено вежди.

— Нима вече всички знаят за това?

— Може би не всички. Но аз зная.

Едно на нула за духовника. С лека усмивка Майкъл му даде да разбере, че признава победата му.

— Радвам се, че сте толкова добре информиран, господине. Предполагам, знаете и това, че възнамерявам да се занимавам с производство на кафе.

— Напоследък кафето е доста доходоносно. Направили сте добър избор, сеньор Къран.

— Дано да е така. И се надявам да стана полезен член на обществото.

Епископът кимна.

— Похвална цел, сеньор. Сигурен съм, че ще бъдете добре дошъл при нас, но... Позволете ми да ви задам един доста пряк въпрос, не сте ли католик?

— Не, ваше преосвещенство.

— Разбирам. Е, несъмнено знаете, че почти всички на острова, почти един милион души, са синове и дъщери на Светата църква. Може би ако заживеете сред нас, след време ще се откажете от протестантската си ерес.

Майкъл разбра, че сега има възможност да насочи разговора към онова, което го интересуваше.

— Нищо не е невъзможно, ваше преосвещенство. Има нещо, което събуди любопитството ми.

— С божията воля, наистина нищо не е невъзможно. — Епископът се наведе напред. Имаше лице като на хрътка и дългият му гърбав нос сякаш душеше из душата на Майкъл. — Ако някое учение на нашата вяра ви е неясно, с радост ще се опитам да ви го разясня.

— Не е точно учение. Още първия ден, като дойдох на острова, срещнах една забележителна жена, сестра Магдалена, която живее в метоха Лас Ниевес...

— Как се случи така, че отидохте до метоха, сеньор Къран?

Майкъл видя вълнението на епископа, изписано в светлокафявите му очи.

— Бях чувал за монахинята, наречена Магдалена. Знаех, че е като светица и получава прозрения свише. Искях сам да се убедя в

това.

— И какво ви каза тя?

Епископът се бе вкопчил в дръжките на креслото си. Майкъл хвърли бърз поглед към побелелите от стискане кокалчета на пръстите му и веднага погледна в друга посока.

— Лични работи, засягащи семейството ми. Нищо важно. Но все пак удивително е, че знае такива неща.

— Да, сестра Магдалена наистина е удивителна.

Майкъл забеляза, че епископът се е поуспокоил.

— Тя ме заинтригува. Искях отново да се срещна с нея, но когато се върнах в Лас Ниевес, метохът бе заключен и имаше стражи. Казаха ми, че са там по ваше нареждане и че никой не може да посещава сестра Магдалена.

— Засега е така.

— Разбирам. Позволете да ви попитам защо?

— О, няма нищо необичайно, сеньор. Но, разбира се, вие не сте запознати с нашите обичаи. Монахините католички, всъщност всички католици, понякога се усамотяват за пълно мълчание и молитва. Наричаме го уединение. Сестра Магдалена и монахините от Лас Ниевес са в уединение.

— Нима са нужни стражи, за да ги държат в уединение?

Епископът се изправи, приближи се до една маса в другия край на стаята и позвъни с малко сребърно звънче.

— Трябва да пийнем малко кафе. Не, естествено стражите не са там, за да принуждават монахините да спазват обетите си. Всички в метоха са там по свое желание, сеньор Къран. Знам какви неща разказват за нас протестантите, но ви уверявам, че всичко това са нелепи лъжи. Задачата на стражите е да се грижат никой да не наруши покоя на сестрите. Много външни хора ги посещават с молба монахините да ги споменат в молитвите си или за да донесат дарения. А сестра Магдалена е много известна на нашия остров.

Преди Майкъл да успее да каже нещо, влезе един слуга. Епископът нареди да донесат освежителни напитки, после се обърна към госта си:

— В Ирландия пиете предимно чай, нали?

— Да. Има много заведения, в които се предлага кафе, но не мисля, че бихте познали какво са ви сервирали. Онова кафе е ужасно

слабо.

— Разбирам. А вие цените хубавото кафе, нали така, сеньор Къран?

— Много го обичам.

— Чудесно. А ето че и кафето пристигна.

Слугата се върна с един поднос и наля гъстата черна течност в малки стъклени чашки в сребърни поставки. Епископът попита госта си:

— Какво ще пиете, сеньор, *cafe cortado* или *cafe solo*!

— *Cafe solo*, ваше преосвещенство.

Слугата пусна три бучки бледокафява захар в черното кафе на Майкъл и му го поднесе на друг сребърен поднос. След като изчака да му го приготвят, епископът взе своето *cortado*, в което освен кафява захар имаше и сметана. Той вдиша чашата си към Майкъл и рече:

— За успеха на начинанието ви, сеньор.

— Благодаря — отвърна Майкъл, а след като слугата излезе, продължи: — Ваше преосвещенство, все още съм много любопитен за сестра Магдалена. Как е придобила невероятните си способности?

— Те са дар от Бога. Няма друго обяснение. Къде смятате да построите хасиендата си, сеньор Къран?

— Интересуват ме земите на запад от Адхунтас.

— Да, разбира се. Това са най-добрите земи за отглеждане на кафе. Тъжно е, че в по-голямата част от Арабия се водят войни и хората бедстват, но пък ние сме облагодетелствани от това, тъй като Европа сега внася по-голямата част от кафето си от Антилите и Латинска Америка.

— Да, ваше преосвещенство. Бихте ли ми казали, как сестра Магдалена...

— Земите на запад от Адхунтас... — Епископът се престори, че просто мисли на глас и не е чул последните думи на госта си. — Там навсякъде има вече разработени хасиенди, струва ми се. Вие каква плантация възнамерявате да купите, сеньор Къран, вече съществуваща, или искате да създадете нова?

— Интересуват ме пораснали дръвчета, които вече дават плод. Ваше преосвещенство, защо не искате да говорим за монахинята?

Това открито нападение свари стария човек неподготвен.

— Неправилно сте ме разбрали, нямам нищо против да говорим за нея. Тя наистина е удивителна, както и двамата се съгласихме. Но подобни явления не са рядкост сред нас, сеньор Къран. Светата Църква е създала много светци.

— А сестра Магдалена светица ли е?

Епископът сви рамене.

— Слава богу, не аз трябва да реша това. След смъртта ѝ, ако такава е волята на Светия Дух, съветът за свещеноедействията ще разгледа този въпрос.

— Но нали предложението до съвета трябва да бъде направено от местния епископ?

— Вие знаете много повече за нашите закони, отколкото предполагам, сеньор — тихо рече епископът.

Майкъл си спомни духовниците, които преподаваха вероучение в училището в Кордова, когато бе малък.

— Прав ли съм, ваше преосвещенство?

— Прав сте. — Епископът остави празната си чаша на масата. — Но аз съм доста стар, а сестра Магдалена несъмнено ще ме надживее. Така че не аз ще бъда този, който ще реши този въпрос.

— Значи тя е по-млада от вас?

— Да, много по-млада.

— Разбирам. Естествено, човек не може да го отгатне заради тъмнината в стаичката и булото, което носи. — Майкъл наблюдаваше внимателно лицето на епископа.

— Тези неща са част от обета ѝ, сеньор. Винаги светите отшелнички са живели така.

— А нужно ли ѝ бе вашето разрешение, за да започне такъв живот?

Епископът кимна.

— Тогава много млада ли е била? От какво семейство е?

— Да, наистина бе много млада. И нямаше семейство. Сестра Магдалена беше сираче. А сега, сеньор Къран, ще ме извините, но трябва да отида на една среща.

Майкъл се изправи.

— Разбира се, благодаря ви, че ми отделихте толкова много от времето си, ваше преосвещенство. — Той извади един плик от вътрешния джоб на сакото си и го постави на масата до подноса за

кафе. — Това е дарение за вашите добри дела, сър. Може да го използвате за поддръжка на приюта за сираци, където сестра Магдалена е била отгледана. Между другото, къде се намира той?

— В Понс, на другия край на острова. Бог да благослови щедростта ви, сеньор Къран.

Малко по-късно, когато този *estranjero* си бе тръгнал, епископът преброи банкнотите в плика. Ирландецът бе дарил хиляда песети на църквата, в която уж не вярваше. С такава сума човек би могъл да издържа цялото си семейство в продължение на пет, а дори и шест-седем години, ако жена му е пестелива. Епископът не помнеше някога през живота си да е получавал толкова голямо дарение от един-единствен човек.

Ларес, десет часа сутринта

Във високите карстови хълмове на Ларес беше хладно. Фернандо Лус трепереше на верандата в къщата на Пруденсио Алварес. Другите гости на Алварес, които бяха поканени с помощта на един пратеник още предната вечер, бяха петима души. Те явно бяха свикнали с местния климат и сякаш не усещаха студа.

Лус ги огледа скришом. Отдясно седеше най-младият от тях. Маноло Тригера, който не изглеждаше на повече от двадесет и пет-шест години, бе наследил предната година съседната хасиенда. Сега той изглеждаше съвсем уверен и спокоен. Даже нахален, помисли си Лус.

До Маноло седеше Фелипе Родригес, собственик на обширна плантация в хълмовете над река Рио Габа. Следваше самият Алварес, а срещу него имаше още двама едри собственици на кафеени плантации — Коко Моралес, за когото Лус си помисли, че прилича на змия, и един човек, когото Лус съвсем бегло познаваше, Хесус Фонтана.

Между Фонтана и Моралес седеше една жена, която изглеждаше толкова стара и съсухрена, сякаш първият лек полъх на вятъра щеше да я отвее. Доня Мария де лос Анхелес се наведе напред, като се подпря на бастуна си със златна дръжка.

— *Ahora, Don Prudendo, por que estamos aqui?*

Това бе въпросът, който всички искаха да зададат: Защо сме тук? Алварес кимна към Лус.

— Нашият приятел дон Фернандо ме помоли да ви извикам всички тук — рече той и погледна очаквателно банкера.

Ето, че моментът бе дошъл. Трябваше да им каже. Лус усещаше езика си подут и думите едва се изтръгваха от устата му.

— Аз... Аз се радвам да ви видя тук — заекна той.

Мария де лос Анхелес отложи за малко решителния миг.

— Радвате се? Банкерите се радват само когато измъкват пари от бедните и когато обявят някоя ипотека за пресрочена — рече тя и се захла.

Останалите също се засмяха, но смехът им звучеше някак пресилено.

— Уверявам ви, доня Мария...

— Не ме уверявайте в нищо, сеньор Лус. Не ме интересува. Не ви дължа и едно *сентаво*, така че не можете да кажете нищо, което да ме засяга. Нито пък някой от другите, или греша? — Старческите ѝ очи огледаха всеки един и се спряха на младия Маноло. — Разбира се, с изключение на...

Той веднага се засегна от думите ѝ.

— Нищо не дължите, доня Мария, защото от четиридесет години насам не сте направили никакви подобрения в хасиендата си. А всички ние правим заеми, когато те ще се отразят добре на бизнеса.

— Заеми! — Старата жена тропна с бастуна си по дървения под на верандата. — Дълговете ще разорят и вас, и Пуерто Рико. Вие сте глупаци, които позволяват на паразити като него...

Алварес скочи от стола си.

— Моля ви, доня Мария, не се вълнувайте толкова. Не сме се събрали, за да говорим за заеми. Позволете да ви наляя още кафе.

Той бързо отиде до масата край вратата. Върна се с един сребърен кафеник и напълни чашката на старицата. Фонтана протегна своята чашка, изчака да му я долеят с няколко капки от гъстата черна течност и после рече:

— Та за какво сме събрани тук?

Алварес пак погледна към Лус.

— Има един човек... — Лус млъкна. Разбра, че идеята, да събере на едно място толкова много от „обектите“ на Къран, бе ужасно неудачна. Трябваше да се срещне с всеки един от тях поотделно. Уви, вече бе твърде късно. Преглътна с мъка два-три пъти и се опита да

продължи: — Има един човек, един *estranjero*, който иска да купи земите ви. Имам предвид хасиендите ви. Всичките. — Лус остави думите да се изтърколят от устата му, защото му бе пределно ясно, че ако не им каже сега, никога няма да успее да го стори.

В настъпилата гробна тишина единственият звук, който се чу, бе кикотът на старата жена.

— Никога няма да продам земята си. Вие сте луд, дон Фернандо. Всички банкери са луди и покварени.

— Но „никога“ е доста дълго време.

Думите бяха изречени от Родригес и Лус се обърна към него.

— Благодаря ви, дон Фелипе. Наистина е дълго време. И аз си помислих за това.

Маноло Тригера изпи последните капки кафе в чашата си и я остави на парапета на верандата.

— Продължавайте, сеньор Лус. Няма да ни навреди да чуем какво предлага ирландецът.

— Какъв ирландец? — Хесус Фонтана изглеждаше объркан, сякаш по-голямата част от разговора бе минала през ушите му, без да разбере нищо.

— Не съм споменавал за никакъв ирландец — възпротиви се Лус.

— И няма нужда. Та кой друг може да е този *estranjero*. Всички знаят, че в Сан Хуан е пристигнал някакъв гигант от Ирландия, който е червив с пари и прекарва по-голямата част от времето си в къщата на Нурия Санчес.

Всички знаеха що за къща бе това, дори и доня Мария, въпреки че никога не би го признала.

— Това е заради робите — измърмори тя. — Без роби печалбата от плантациите е толкова нищожна, че не си струва и да се изплюе човек върху нея.

— Няма вече роби, така че, какъв е смисълът да говорим повече за това? — рече Маноло, като извади една дебела пура от джоба си и се засуети да я запали.

Старшата вдигна бастуна си към него. Острият му връх спря на няколко сантиметра от красивото му лице.

— За *nino* като теб, за бебе, което едва от вчера е започнало само да си бърше задника като се изходи, нищо няма смисъл. Но аз помня,

какви времена бяха, когато...

— Моля ви, доня Мария...

Лус бе съвсем наясно защо Алварес все се опитва да я успокоява.

Той дължеше на банката повече, отколкото би могъл да спечеш и за четири поредни години с добри реколти, ако въобще такова чудо бе възможно. Освен това, той си имаше любовница в Хавана. Алварес мечтаеше да я убеди да напусне Куба и да заминат заедно за Ню Йорк. А за да я накара да се съгласи, му бяха нужни много пари. Лус си знаеше, че Алварес ще бъде най-силният му съюзник.

— По този въпрос аз съм съгласен с младия Маноло — рече Алварес. — Нищо няма да ни струва да изслушаме предложението на дон Фернандо.

Досега Коко Моралес само ги наблюдаваше, като някаква змия. Но сега той се наведе напред и попита:

— Колко?

— Две песети на *куерда* — изтърси Лус, сякаш хвърляше камък в езерце и чакаше да се появят вълничките. В продължение на няколко секунда никой не каза нищо. Лус повтори офертата: — Две песети на *куерда*.

Това съвсем не бе лоша цена, дори и като начално предложение. Струваше му се, че вижда как в съзнанието на слушателите му се извършват бързи изчисления. *Madre de Dios*, молеше се Лус, нека успее да сключи тази сделка. Само да я сключи и ще дам десет процента... не, един процент, това е по приемливо, ще дам един процент от печалбата си на църквата.

— А за сградите? — попита Маноло.

— Защо въобще говорим за това? — Доня Мария извади пура от кесията си и махна с нея към Моралес. Той покорно драсна една клечка кибрит и я поднесе към пурата й.

— Колко за сградите? — Маноло повтори въпроса си, докато устата на старицата бе заета с пурата й.

— В цената е включено всичко — каза Лус. — Две песети на *куерда* за всичко.

— Но не всичката земя е еднакво плодородна — възпротиви се Хесус Фонтана.

Родригес се покашля.

— Точно така, земята не е еднаква навсякъде. Бог не създава нещата такива. Освен това, мисля, че доня Мария има право. Защо въобще да говорим за продаване на земята, която нашите семейства са обработвали от сто години насам?

Лус се усмихна. Значи и Фелипе Родригес бе на негова страна. Това впечатляващо изказване бе просто тактически ход, нищо повече. Баща му бе изкупил малките плантации на десетки *campesinos* и после ги бе изгонил от земите им. Ето как се бе появила хасиендата на Родригес. Така че привързаността към земята на предците нямаше нищо общо с неговото отношение към въпроса.

— Две песети на *куерда* — повтори Лус. — Това е твърде щедро предложение.

— Лично аз никога не бих се съгласил да продавам за по-малко от пет на *куерда* — рече Маноло Тригера, като старателно отбягваше погледите на останалите. — А сградите и съоръженията трябва да бъдат оценени отделно.

Мария де лос Анхелес пушеше пурата си толкова енергично, че вятърът не успяваше да отвее дима. Около нея се бе образувал облак пушек, който се кълбеше над главата ѝ като ореол и обгръщаше съсухреното ѝ тяло като някакво ефирно наметало. За да го разсее, тя махна с ръка пред лицето си и се втренчи в младежа.

— Предател! — извика тя и се опита да се изправи, но краката не я държаха и трябваше да седне отново на мястото си.

— Доня Мария — помоли ѝ се Алварес. — Моля ви, не бива да се вълнувате толкова. Сега обсъждаме просто едно предложение, предполагаема ситуация.

Хесус Фонтана се потеше обилно. Потта капеше от лицето му и той я избърса с голяма бяла кърпа. Лус също се потеше, и то по същите причини, но не можеше да си позволи да направи като Фонтана. Това щеше прекалено очевидно да издаде слабостта му.

— Предполагаема — каза Фонтана. — За вас може и да е предполагаема, но аз имам съвсем реална хасиенда. И тя въобще не е предполагаема.

И съвсем реални дългове, помисли си Лус. Различните му заеми възлизаха поне на пет хиляди песети.

— Има и още нещо... — започна той.

— О, да — прекъсна го Коко Моралес, сякаш говореше на себе си. Лус разбра защо изглеждаше като влечуго: той сякаш никога не мигаше. Змийските му очи сезираха в очите на банкера, а клепачите му въобще не потрепваха. Моралес продължи: — Чудех се кога ще стигнем до това. Продължавайте, дон Фернандо.

— Просто щях да спомена, че живеем в несигурни времена.

— Така е. Води се война.

— Но ние не сме във война — запротестира Фонтана.

Моралес сви рамене.

— Може да ни завладеят всеки момент. — Фелипе Родригес махна с ръка, за да прогони дима от пурите, който вятърът довяваше към него. — Онези *norteamericanos* могат да дойдат и да ни глътнат като едното нищо.

— Какво общо има това с нас? — попита Фонтана.

— Дон Хесус — търпеливо започна Коко Моралес, — тези *norteamericanos* пият много кафе. Ако ни завладеят, може да ни накарат да продаваме само на тях, и то на цени, които те ще определят.

— Така е — съгласи се Родригес. — Нима очаквате, че ще има печалба, ако цените се определят от президента и от Конгреса във Вашингтон?

Фонтана изглеждаше напълно безпомощен, неспособен да опровергае аргументите им.

Доня Мария сръчно хвърли фасата си и той цопна със съскане в една купа с вода до стълбите.

— Откак почина съпругът ми, на този остров вече няма и един мъж с *cojones*. Вие не сте истински мъже, сред вас ни един няма топки. Защо не говорите за борба с онези *gringos*!

— Това ще е доста неравна битка — измърмори дон Пруденсио.

— Чуйте какво ще ви кажа. — Маноло Тригера се изправи. Косата му бе много тъмна, пригладена назад с помада и сега, на светлината на утринното слънце, тя блестеше ослепително. — Чуйте какво, забравете онези *norteamericanos*. Трябва да преговаряме направо с ирландеца.

— Не съм казвал нищо за никакъв ирландец — отново запротестира Лус. — Един *estranjero*, това казах.

— Къде е той? — поинтересува се Хесус Фонтана. — Защо не дойде самият той?

— Той ме упълномощи да преговарям вместо него.

— Вие сте пълни глупаци — отново се обади змията, като изчака невероятният му нетрепващ поглед да привлече вниманието на всички останали и чак тогава продължи: — Забравихте да питате за единственото важно нещо. Каквато и цена да договорим, който и да е този *estranjero*, въпросът е, дали той има толкова много пари, че да сключи сделката?

Всички се обърнаха към Лус.

— Да — рече той. — Ще плати в брой, лично аз ви го гарантирам.

— Наистина много ценим личната ви гаранция, дон Фернандо — обади се Моралес. — Но каквато и да е крайната цена, става въпрос за страшно много пари. Затова, моите уважения, но кажете, има ли гаранция и от банката?

Лус си повтори наум думите на телеграмата от Каутс и кимна:

— *Si*, сеньор. Банка Мендоса гарантира офертата.

Лондон, три часа следобед

Мястото, което лорд Шарик считаше за свой дом, бе огромната ъгловата къща от гранит в имението Гленкрий, намиращо се сред ветровитите хълмове на Уиклоу в Ирландия. Градската му къща в Лондон бе една красива кремава постройка, проектирана от прочутия архитект Джон Неш, която приличаше на мъничко бижу край големия диамант на Риджънтс парк № 117. На нея той гледаше като на прелъстителна метреса в чуждите земи. Все пак и метресите можеха да бъдат полезни — ето защо сега той се намираще именно в тази къща.

Зад къщата имаше обширна оранжерия, където негова светлост отглеждаше тропическите и субтропичните растения, които бе събирал при многобройните си пътувания. Сега Шарик се запъти натам, понесъл в ръка вестника, останал непрочетен от сутринта. Той се поспря край една леха ладиоборазни орхидеи *cymbidium*, като ги огледа с критичен поглед. Развиваха се отлично. Явно новия главен градинар си го биваше. Доволен от видяното, той се разположи на един люлеещ се стол край една пълзяща *passiflora* и разгърна вестника.

Бе решил да отложи четенето на статията си в „Таймс“, защото винаги се наскърбяваше, щом видеше какво са направили редакторите

с думите му. Ето, например миналата година, в Спектейтър... но какво значение имаше това? Тази статия бе написана с малко по-различна цел от другите, с които просто се стремеше да просвещава еснафите. Сега бе тръгнал на лов за по-едър дивеч.

Четеше бързо. Погледът му пробягваше по колонките в търсене на евентуални рани, нанесени на статията му от острото перо на цензурата. Е, не са много, заключи той накрая. Редакторът на „Таймс“ вероятно и понятие си нямаше от разликата между „който“ и „когото“ — навсякъде бе наслагал първата дума — но все пак, като цяло, статията бе останала непокътната. Шарик се усмихна. Наистина, какво огромно удоволствие се криеше в това да пуснеш вълка в кошарата. Ама че изтъркано клише! Никога не би го написал. Да пуснеш лисицата в кокошарника? И това е изтъркано.

Той още се мъчеше да измисли по-оригинална метафора, когато икономът му влезе в оранжерията, като пристъпваше с огромно внимание между палмите и кактусите. Той бе родом от Уелс и сякаш не говореше, а пееше и завършваше всяка фраза с възходяща интонация.

— Търсят ви по телефона, милорд. Господин Дръмънд се обажда.

Липсваше само един уелск хор, за да бъде превърнато соловото му изпълнение в прелестно музикално произведение.

Шарик въздъхна. До преди няколко години, когато проклетите телефони още не бяха излезли на мода сред определени прослойки в Лондон, Дръмънд щеше да дойде лично да говори с него. Това щеше да му предостави прекрасната възможност да наблюдава лицето на брокера, докато водят този неизбежен разговор. А ето че сега трябваше да се задоволи само с интонацията му.

— Благодаря ти, Джоунс. Ще разговарям от кабинета си.

Кабинетът му гледаше на юг, към парка, и сега завесите бяха дръпнати заради силното следобедно слънце. Шарик изчака няколко минути, за да привикнат очите му към полумрака, но после се сети, че това не бе необходимо и вдигна телефона.

— Шарик е на телефона — каза той в слушалката с форма на нарцис.

— Обажда се Нийл Дръмънд, ваша светлост. Простете, че ви безпокоя, но... — Едно силно изпукване го накара да замълчи.

— Няма нищо, продължавайте, просто Джоунс е затворил слушалката във всекидневната. Та какво казвахте Дръмънд?

— Искях да говоря с вас във връзка със статията в днешния вестник.

— Да?

— Е, добре, милорд, но вярвате ли във всичко, което сте написали, дявол да го вземе?

Брокерът трябваше да е наистина много развълнуван, за да му държи такъв тон. Шарик се усмихна още по-широко.

— Разбира се, че вярвам. Иначе нямаше да го напиша.

— Но вие със сигурност...

— Със сигурност съм бил там и съм видял с очите си какво е положението. Сега просто изразих публично мнението си. И се постарях да го изразя възможно най-точно.

— Знам, но все пак...

— Все пак какво? Сигурно не се обаждате, за да ме попитате просто дали наистина мисля това, което съм написал? Така ли е?

— Ами, всъщност, за това се обаждам. Става въпрос за новия заем за Парагвай, милорд. Мендоса го пуснаха на пазара днес. Очаквахме доста да спечелим от комисионни за акциите.

— Но аз въобще не съм споменавал Парагвай.

— Не, наистина. Но за обикновения британец, всички държави в Южна Америка си приличат. Повечето хора въобще не правят разлика между Мексико и Чили.

— В такъв случай, моите уважения, но не смятам, че трябва да залагат парите си на юнашко доверие.

— Но, милорд...

— Да, Дръмънд, продължавайте.

— Много от клиентите ми бяха решили днес да купуват акции. От седмица насам давах заявките. А сега повечето от тях са наплашени и са готови да се откажат. Мислех си, тъй като и вие сте клиент на фирмата ни, дали не бихте ми позволили да им казвам, че статията ви за Латинска Америка не засяга Парагвай.

— Ако искате да им напомняте, че Парагвай не е споменат в статията ми, нямам нищо против. Наистина не е. Но ако предполагате, че смятам Парагвай за по-различен от останалите страни, че е по-

сигурно място за инвестиции, съжалявам, но отговорът ми е не, Дръмънд. Не ви позволявам да кажете такова нещо.

От другата страна последва дълга пауза.

— Добре, милорд. Благодаря, че изяснихте позицията си.

— Няма нужда. Между другото, мислите ли, че и други брокери са се сблъскали с този проблем? Имам предвид заема на Мендоса.

— Опасявам се, че е така. Цял ден в Сити се говори само за това.

— Разбирам. Е, съжалявам за загубените комисионни, Дръмънд. Но това е положението.

Шарик се улови, че щом окачи слушалката, потри ръце, точно като злодея в някоя мелодрама. Това го накара да се разсмее. В този момент влезе Джоунс.

— Тук ли ще пиете чая си, сър?

— Да, защо не? Сервирайте го тук.

Сумракът в стаята бе изключително приятен. Тази атмосфера го караше да мечтае. Още от малък обичаше да мечтае. Ето какво бяха прибавили триста години в Ирландия към саксонския му характер. Именно ирландското у него го бе превърнало в мечтател и авантюрист. По дяволите, кракът пак го заболя, сигурно времето щеше да се промени. Шарик седна и го заразтрива, докато чакаше чая си.

След няколко минути икономът се върна с поднос в ръце. Негова светлост пиеше само китайски чай, никога индийски, от онази уханна смеска с лек дъх на смоли, наречена „Лапсанг сучонг“, със съвсем мъничко захар. До чайника имаше чинийка, в която върху салфетка една кифла бе нарязана на филийки, намазани с масло. Всичко беше сервирано точно така, както негова светлост желаше всеки ден по същото време.

Шарик огледа подноса и кимна одобрително.

— Отлично, благодаря ти, Джоунс.

— Удоволствието е мое, сър. А ето какво пристигна със следобедната поща — каза икономът и му подаде един плик.

Шарик го взе и потръпна от радост, щом видя почерка.

— Това е всичко, свободен си.

Той изчака икономът да излезе от стаята и се приближи, накуцвайки до бюрото си, откъдето взе един нож за писма с дръжка от слонова кост. Бележката в плика бе съвсем кратка. *Приемам с удоволствие*, гласеше тя. Нямахше подпис, а и не бе нужен.

В пет часа следобед Филип Джонсън влезе в кантората на шефа си с куп документи в ръка.

— Ето докладите, сър.

Норман бе завъртял стола си така, че гърбът му бе обърнат към бюрото, и наблюдаваше обичайното оживление на Слоун стрийт.

— Благодаря, Филип. Остави ги.

— Да, сър.

— А Филип, имаше ли проблеми с другите? — попита Норман, като посочи с палеца си към горния етаж. Цял ден бе стоял затворен в кабинета си, а на секретаря си бе дал нареждания никой да не го безпокои. Но несъмнено това не би възпряло Хенри, Чарлз или Тимъти да се опитат да нарушат усамотението му. Щеше да е доста по-трудно да откаже разговор с най-старшия съдружник, но, слава богу, Джейми го нямаше. Все още се намираше в Уестлейк. И все още, за щастие, не бяха прокарали телефон до там. Чак утрешната поща щеше да донесе съобщението от Джейми, каквото и да бе то. Днес трябваше да държи настрана само Хенри, Чарлз и Тимъти.

— Не и такива, с които да не мога да се справя, сър — отговори му Филип Джонсън.

— Да, разбира се. Наистина си необикновено способен служител, Филип. Много съм ти благодарен.

— Благодаря ви, сър.

— Няма защо. Можеш да се прибереш, няма смисъл повече да си губиш времето тук. Вече няма какво да се прави. Поне за днес.

— Добре, сър, но само ако нямате повече нужда от мен.

— Съвсем сигурен съм. Довиждане и приятна вечер.

— И на вас, господин Норман.

Това, че се обърна по име към Норман, не бе някаква фамилиарност, а необходимост. Тук имаше толкова много хора на име Мендоса, че то вече не означаваше нищо. Поне половин дузина далечни роднини работеха в банката на по-низши длъжности. Ако някой искаше да спомене точно определен Мендоса, трябваше да използва малкото му име. Това вече се бе превърнало в установена практика за всички служители.

— Ще дойда утре рано сутринта, господин Норман — каза секретарят, преди да си тръгне. — Ако желаете, ще бъда тук в седем часа. За да се погрижа за... Е, за каквото е необходимо.

— Да, чудесна идея.

След няколко мига Норман отново остана сам и се замисли за докладите на бюрото зад гърба му. Нямахше нужда да ги чете. Още по обяд бе наясно с положението. Бяха продадени около десет процента от акциите. Щеше да се наложи банката да ги изкупи на пазарни цени, за да подкрепи заема. И друг път се бяха случвали такива неща, дори много пъти, но не и в подобен момент, когато разполагаха с толкова малко пари в брой. И всичко стана само заради злобата на един-единствен човек.

Ето кое Норман не можеше да преглътне. Почти не познаваше лорд Шарик. Членуваха в един и същи клуб и от време на време се срещаха там или на някой прием. Не си спомняше нещо друго, което да ги свързва. Защо тогава този мръсник искаше да му забие нож в гърба? И не само искаше, ами вече го бе сторил. Норман бе наясно, че трябва да открие причината, преди да започне да поправя щетите.

По навик, Лила и този път прояви предпазливост. Веднага щом излязоха от „Кенсингтън гардънс“, тя почука на прозорчето и каретата спря. После повървя пеша от „Александрия гейт“ до „Роял Албърт Хол“. Разстоянието съвсем не беше голямо, но въпреки това, докато изкачваше стъпалата на монументалната сграда, тя усети, че по челото ѝ са избили сетни капчици пот. Не бе особено благоразумно от нейна страна да се мотае наоколо, помисли си тя. Вълкът бе пуснат в кошарата и вече бе прекалено късно някой да се опита да спре предстоящото кръвопролитие. И все пак...

Шарик я наблюдаваше как се приближава. Черната вдовица бе прекрасна тази вечер. Сребрилата ѝ коса бе вдигната във висока прическа. Не носеше шапка, а само една черна копринена роза, закрепена в косите ѝ с някакво бижу. Роклята ѝ бе скромна и семпла, но несъмнено страшно скъпа. Черните ръкави и корсажа ѝ бяха от най-фина коприна, украсена с мъниста от черен кехлибар. Черна коприна

обгръщаше плътно бедрата ѝ и малко над коленете се спущаше свободно в пищен шлейф, който тя придържаше с една ръка. Вечерта бе топла и само една черна боа от пера допълваше облеклото ѝ.

— Очарователно — възкликна той, щом тя се приближи. — Изглеждате прекрасно.

— Благодаря. В бележката ви се споменава за опера и вечеря. Предположих, че ще е подходящо да облека нещо по-впечатляващо.

— Простете ми, че не ви взех от хотела. Помислих, че ще е по-благоразумно да не го правя.

— И аз така мисля — съгласи се тя. — Все още се държим така, сякаш имаме тайни, но от днес вече не е така. — При тези думи тя се усмихна, погледна го в очите и добави: — Поне вече не са толкова много.

Сега той забеляза, че копринената роза в косите ѝ всъщност бе прикрепена с брошка във формата на клонче, обсипано с диаманти, а освен това вече бе сигурен, че роклята ѝ е от елитната модна къща „Уърт“. Вкусът и стремежите на Лила Къран доста се бяха променили от времето, когато бе момиче от бедняшките квартали на Дъблин. Но произходът ѝ съвсем не го смущаваше. Напротив, сякаш това значително увеличаваше очарованието ѝ.

— Радвам се, че дойдохте.

Лила нежно сложи ръка на рамото му и усети фината тъкан на летния му фрак. Погледна възхитително белия му колосан нагръдник и малките перлени копченца, с които бе закопчан.

— Самият вие изглеждате изключително елегантен. Бележката ви бе подписана само „Фъргюс“, затова не бях сигурна с кого точно ще се срещна, с господин Кели или с лорд Шарик.

— Това е един и същи човек — припомни ѝ той, като я хвана под ръка и я поведе към стълбището за ложите. — Въпреки че Кели говори с доста силен акцент и не обича Вагнер.

Тя тихо се разсмя.

— И при предишната ни среща ви казах, че двойственият ви живот ви доставя неприлично голямо удоволствие.

— Но нима човек може да се стреми към нещо с друга цел?

— Да, понякога може.

Бяха стигнали до местата си. След като се увери, че се е настанила удобно, Шарик се наведе, за да ѝ разкаже шепнешком за

разговора си с Дръмънд, брокера, но светлините угаснаха и нямаше повече време.

Валдхорните засвириха първия продължителен тон, с което оповестиха началото на Вагнеровия *Gotterdammerung*.

— Мислите ли, че Вагнер бе неподходящо начало за нашето малко предварително празненство?

Вечеряха в „Кафе Роял“ на Риджънт стрийт. Лила въртеше столчето на високата си чаша за шампанско между дългите си пръсти. Многобройните ѝ пръстени проблясваха на светлината, смекчена от розовия абажур на газовата лампа.

— Ни най-малко.

— Предполагах, че е така.

— Жаждата за мъст не ми е чужда — прошепна тя.

— В очите ви се спотайват някакви мрачни тайни.

— Така ли, Фъргюс? А това смущава ли ви?

Той поклати глава.

— Не, за мен това е част от чара ви — призна той. — Вашето минало.

— То е доста късо, в сравнение с вашето. Колко неуточнени неща са останали в старинното ви родословие, скъпи ми лорд Шарик от Гленкрий?

— Почти нито едно. Не, не се смейте, това е самата истина. От саксонска страна цялата ни история е доста скучна. Но пък родът на майка ми, Кели, те са друго нещо.

— Значи затова избрахте да се казвате Кели в другото си превъплъщение?

— Именно.

— Простете, но ми звучи доста простичко за жена на благородник. — Тя се усмихна, защото познаваше Фъргюс твърде добре и бе сигурна, че няма да се засегне.

— Семейството на майка ми са били простички хора, в смисъл, че не са били необикновени. Но тя и баща ми са се оженили по любов. В това отношение Кели са били необикновени. Били са много горди и не са се бояли да се целят високо.

— Достатъчно високо, та да желаят да са свободни. Независими от Англия, нали това имахте предвид?

— Донякъде, да, предполагам.

— И затова ли се включихте в тази битка на моя страна? За да си отмъстите на английските потисници от името на Кели?

— Не точно затова.

— Тогава защо?

— Има ли значение?

Тя сви рамене.

— Може би.

— Не е заради рода Кели. Те просто са ме направили това, което представлявам, аз се чувствам повече техен наследник. Днес следобед размишлявах за това. Ирландското у мен ме кара да се стремя към приключения.

— Значи към това се стремите и сега, към приключения?

— Не. — Той сложи ръка върху нейната. Един от пръстените ѝ имаше огромен изумруд. Стори му се, че зеленият скъпоценен камък изгаря дланта му. — Не, не се стремя към приключения, както предполагате. Стремя се към вас.

Лица отдръпна ръката си.

— Не съм сигурна в чувствата си, Фъргюс. Вече толкова пъти съм ви го казвала. Бях сама толкова дълго...

— Казахте, че ще бъдете по-наясно със себе си, когато уредите бъдещето на сина си в Кордова.

— Да, знам, че го казах.

— Е?

— Той още не е там.

— Все едно, че е — рече той.

— Прекалено рано е да се успокояваме. Но вие не правите всичко това заради Майкъл, а и не вярвам, че го правите, за да ме спечелите. Прекалено много е.

— Наистина, не е заради Майкъл, та аз почти не го познавам. Но нима се цените толкова малко?

— Напротив, оценявам се доста високо. Мисля, че сте наясно с това. — Тя се наведе напред и заговори толкова тихо, че само той да я чува: — Познавам мъжете, Фъргюс. Цял живот ги изучавам. Един мъж би сторил много неща заради една жена, но за да съсипе живота на

друг мъж, на много други мъже, му е необходима някаква мъжка причина. Жените убиват от любов, но мъжете убиват за власт и пари.

— Нима това правим и ние, убиваме ли?

— Почти. Когато свършим, от лондонския клон на рода Мендоса няма да е останало почти нищо. Знаете това. Никога не съм се преструвала, че не е така.

— Ами младия Тимъти? Не обещахте ли да му поднесете банката на тепсия?

— Тимъти е продажен глупак. Той не би могъл да управлява банката, дори и да му я дадем.

Лорд Шарик се облегна на стола си и се загледа в Лила над ръба на чашата си.

— В действителност сте напълно права — рече той най-сетне. — Предполагах го още от самото начало, именно затова настоявах да му дам онова писмо миналата седмица в Дъблин.

— Не мога да схвана мисълта ви. Така и не разбрах, какво точно целяхте с това.

— Просто проверявах що за хлапак е човекът, който се смята за най-достоеен наследник на банката.

— В смисъл че...?

— В смисъл че му казах абсолютно същите неща, които написах и в днешната статия за широката публика. Разбира се, направих го анонимно, но разказах всичко дори по-ясно и разбираемо, отколкото в статията си.

Лила повдигна вежди.

— Не ми казахте, че смятате да направите такова нещо. Мислех, че просто го уверявате...

— Знаех, че няма да се съгласите — прекъсна я той.

— Но защо...

— Трябваше лично да се уверя. Дадох на момчето шанс да направи правилен избор, да предупреди брат си, баща си и чичовците си, че вървят към сигурна гибел. Но явно не го е направил.

— Очевидно. Ако го бе сторил, щяха да намерят начин да се измъкнат от това положение. — Лила цялата трепереше и ръцете ѝ лепнеха от студена пот. Не бе предполагала, че е била на ръба на пропастта заради постъпката на Фъргюс. Тя допи шампанското от чашата си.

Шарик махна на келнера. Той се приближи и я напълни отново. Появи се още един, който донесе печен калкан.

— Но вие не ядете — обади се негова светлост малко по-късно. — Какво има?

— Все още ми се вие свят — призна Лила. — Защо го направихте, Фъргюс? Как можяхте да заложите всичко на карта?

— Скъпа Лила, самата вие сравнихте това, което правим, с убийство. Трябваше да съм сигурен, че жертвите заслужават такава участ.

— И решихте, че Тимъти я заслужава. Ами останалите?

— За тях вече бях сигурен.

Тя се хвана за думите му.

— Значи имате някаква лична причина, за която не сте ми казали.

— Не е нещо в този смисъл. Никой от рода Мендоса не е навредил лично на мен.

Тя чакаше, сигурна, че ако му даде достатъчно време, той ще продължи да говори. Лорд Шарик се загледа в чинията си, а миг по-късно отново махна към келнера.

— Решихме, че не сме гладни — каза му той. — Отнесете тези неща и донесете кафе. И една бутилка коняк, „Курвоазие“ от осемдесет и първа — добави той. После се обърна към Лила: — Видях какво правят bankerите навсякъде по света, не само в Ирландия. Не ми харесва. Ето колко просто е всичко.

Лила подозираше, че съвсем не е толкова просто. Той лъжеше, усещаше го някъде дълбоко в себе си. Но това нямаше значение.

— Пускането на пазара на онези акции сигурно е било пълен провал, нали?

— Абсолютно сигурно. Брокерът ми се обади днес около четири часа. Молеше за милост.

— И вие пощадихте ли го?

— Ни най-малко.

— О — тихо рече тя. — Зная защо ви обичам... все едно дали се представяте за Фъргюс Кели или за Шарик от Гленкрий.

— Наистина ли?

— Наистина ли зная?

— Не, наистина ли ме обичате?

— В известен смисъл — призна Лила. — В известен смисъл,
предполагам, че ви обичам.

9.

Четвъртък, 24 юни, 1898

Лондон, десет часа сутринта

От хубавото време нямаше и следа. Дъждът шуртеше като из ведро и водата се стичаше по прозорците като плътна завеса. Влагата сякаш проникваше през стените на стаята, в която обикновено се събираха съдружниците на Банка Мендоса.

— Проклет дъжд — измърмори Чарлз. — Отвратителен, гаден дъжд.

Останалите съдружници мълчаха. Чарлз ругаеше не само времето, но и лошия им късмет, така че нямаше какво да добавят.

Норман измъкна тапата на бутилка шери. Шумът от отварянето ѝ прозвуча необикновено силно в гробовната тишина на стаята. В банката имаше специален прислужник, който отговаряше за напитките в случаите, когато някой от шефовете приема важен клиент. Но при съвещание на съдружниците, правилото бе никой, освен тях да не присъства.

— Хенри — тихо рече Норман, докато подаваше на брат си чаша с бледозлатистото сладко вино. Хенри я взе и изчака и другите да получат напитките си. Норман подаде чашите на Чарлз и Тимъти, после напълни своята и я вдигна.

— Наздраве!

— Поводът не е особено радостен — рече Тимъти.

Чарлз и Хенри се въздържаха от забележки. Те отвърнаха на тоста на Норман:

— Наздраве!

Това бе някакъв нов вид шери, специална смеска, която управителят на избите им в Херес бе оставил да отлежава в продължение на петнадесет години в специални буренца, внесени от Калифорния. Вкусът му бе изключително мек и плътен и оставяше в устата приятен дъх на орехи.

— Отлично — промълви Норман. — Този път Руес е надминал себе си. Веднага трябва да му пиша. — После се обърна към по-малкия си син: — А сега, Тимъти, какво искаше да кажеш?

— Просто това, че положението ни съвсем не е розово, колкото и да е хубаво това шери.

— Значи си съгласен с мен? — кротко попита Норман. Тимъти сякаш не разбра въпроса му. — Имам предвид шерито — обясни баща му. — Този път Руес е уцелил десетката, не мислиш ли?

— Шерито е превъзходно — съгласи се Тимъти, — но това съвсем не е най-важното, което сме се събрали да обсъдим.

— Аха, разбирам. Кажи ми тогава, какво според теб е най-важното?

— Положението ни, татко. Бих казал, отчаяното ни положение.

— О, това ли. — Норман пъкна палци в джобчетата на жилетката си и се облегна назад. — И друг път сме изпадали в подобни положения, но винаги сме се измъквали.

Чарлз погледна първо брат си, а после и баща си. Усещаше как въздухът трепти от тяхната враждебност, остра като нож, чакащ само да бъде изваден от ножницата. В сравнение с нея провалът на парагвайския заем изглеждаше далеч по-малко опасен.

— Говорихте ли вече с чичо Джейми? — попита той.

— Не — отвърна Норман. — Забравяш, че в Уестлейк няма телефон.

— Помислих си, че може да се е върнал в града.

— Че защо да се връща? — Норман замислено допи шерито си, глътка по глътка, после си наля отново. — Каква полза, ако е тук? Едва ли си представя, че ще ни е нужен.

— Просто си помислих... — Гласът на Чарлз заглъхна.

— Добре, но ето че не е тук и скоро няма да бъде. Тази сутрин получих писмо от него, в което съобщава, че ще остане при розите си.

Хенри бе донесъл купчина книжа и сега ровеше из тях.

— Продадени са единадесет и половина процента от акциите, които пуснахме на пазара — измърмори той. — Само толкова.

— Да, Хенри. Всички го знаем.

Хенри погледна към по-малкия си брат. Норман бе седнал на председателския стол. По всеобщо съгласие той винаги сядаше там в отсъствие на Джейми. На теория, Хенри бе следващият по

старшинство, но нито той, нито някой от останалите, обръщаше внимание на факта, че по рождение е по-старши от Норман.

— Какво да правим? — попита той, а в очите му сякаш потрепваха сълзи на отчаяние.

— За бога, човече! — избухна Норман. — Ще правим онова, което трябва да се направи. Престани да се държиш така, сякаш си на разстрел.

— Знаех си аз — прошепна Хенри. — Знаех си, че заемът ще се провали. Трябваше повече да настоявам да се откажем. Трябваше да ви убедя, че...

— Вината не е твоя, Хенри. — Норман протегна ръка и го докосна леко по рамото. — Ти изказа мнението си и всички гласувахме против. Сега трябва да забравиш за това.

Тимъти се пресегна към бутилката шери и напълни чашата на чичо си, но се обърна към баща си:

— Какво предлагаш да направим?

— Нищо.

Три чифта невярващи очи се обърнаха към Норман.

— Нищо ли, татко? — попита Чарлз. — Нищо?

— Точно така, нищо.

— Но...

— Никакво „но“ — прекъсна го Норман. — Първо, акциите остават на пазара, още, дори още много от тях може да бъдат изкупени, ако на великият бог „Обществено мнение“ хрумне нещо друго. Второ, заемът трябва да бъде изплатен на четири шестмесечни вноски. А първата трябва да изпратим в Парагвай чак след тридесет дни.

— Половин милион лири стерлинги, минус дванайсет процента предварителна лихва, което прави шейсет хиляди... — Тимъти нахвърля някакви цифри на лист хартия, въпреки че отдавна бяха направили всички изчисления по заема. — Значи след тридесет дни ще дължим четиристотин и четиридесет хиляди. — Той се обърна към брат си: — С какви налични пари разполагаме, Чарлз?

— Не са много.

— Но колко е това „не много“? Хайде, Чарли, момчето ми, кажи точните цифри!

Норман не каза нищо и погледът му не се отделяше от лицето на Тимъти. „Каква игра играеш, момче?“ — чудеше се той. — „Знам, че

криеш нещо. Не е възможно да си се забъркал с финийците от копнеж по независимостта на Ирландия. Дори и цялата Ирландия да се продъни в дън земя, окото ти няма да мигне. Така че каква игра играеш?“ Чарлз започна да мърмори някакви числа под носа си.

— Говори по-високо — нареди му Тимъти. — Не те чувам.

— Казах, че резервите ни възлизат на седемдесет и седем хиляди. Освен... — Чарлз направи кратка пауза. — ... освен двата милиона. Имам предвид, ако решим...

Тимъти се наведе напред и рязко го прекъсна:

— Не можем да броим златото на императорската хазна на руския цар като част от резервите ни.

Всички мълчаха. Бяха наясно, че на теория Тим е прав, но знаеха също така, че могат да заемат за съвсем кратък срок част от златните монети на стойност два милиона, които се намираха в трезора им. Но само при крайна необходимост.

Търговските взаимоотношения между Мендоса и руснаците бяха започнали преди половин век, когато императорската хазна се нуждаеше от четиридесет милиона за строеж на железница. Основният финансов агент на руския цар бе Баринг, но почти всяка банка в Европа сключваше сделки с руснаците.

— Двата милиона в злато — измърмори Тимъти. — Ако не греша, руснаците ни ги дадоха срещу евентуален кредит от пет милиона, нали? — Той изчака, но никой не го поправи. — Затова, според мен, в момента тези пари са по-скоро пасив на банката ни, отколкото част от активите. Което значи, че действителната ни ликвидност се равнява на седемдесет и седем хиляди лири.

— Точно така — тихо рече Чарлз.

Тимъти се обърна към Норман. Гласът му режеше като нож.

— Седемдесет и седем хиляди, татко? Срещу дълг на стойност... — Той погледна листа пред себе си. — Повече от шестнадесет милиона, струва ми се. Без да броим парагвайския заем. Доста оскъдна сума, а? Бих казал дори, застрашително оскъдна.

— Искаш да давам сметка за това, така ли? — попита тихо Норман.

Моментално Тимъти промени тона си.

— Не, сър, разбира се, че не. Но вие ръководите нещата, всички знаем това. Затова искам да ви попитам, какво предлагате да правим

при създаването се опасно положение?

— Нищо — повтори Норман. Наведе се напред, опрял двете си ръце на масата и само личното му излъчване бе достатъчно, за да се знае кой командва на това заседание. — Чуйте всички какво ще ви кажа — рече той и погледна по-малкия си син право в очите. — Особено ти, Тимъти. Банката не е в криза, докато ние не кажем, че е. Естествено, хората ще говорят. Всички в града знаят за провала на акциите ни. Но на никой няма да му хрумне, че Мендоса не могат да покрият първата вноска от заема. Освен ако не хукнем из града като уплашени кокошки, което естествено ще ги наведе на подобна мисъл, дявол го взел.

— Ами когато изтече тридесетдневният срок, сър? — Изглежда тази сутрин Чарлз можеше да говори само шепнешком. — Тогава какво ще правим?

— И до там ще стигна. Но, преди всичко, искам да разберете какъв е залогът при това положение. Двамата с Хенри и друг път сме преживявали подобни критични ситуации. Сега вие двамата трябва да разберете, че при най-малкия признак на слабост лешоядите ще ни връхлетят. — Той все още гледаше Тимъти. — Рискувате цялото си наследство, не само част от него. Разбрахте ли?

— Да, сър, отлично. — Тимъти също говореше тихо, но за разлика от брат си, бе спокоен и самоуверен.

— Добре — рече Норман и се обърна към Хенри: — А сега, кажи ми точно какво е положението с товара от корабите?

Хенри отново се разрови из документите.

— Двете „красавици“^[1] са на изток и няма да се върнат преди първата седмица на август. — Той имаше предвид двата нови бързи платнохода, които бяха заместили старите търговски кораби от времето на працядо им, *Куин Естер* и *Куин Джудит*. Сега те кръстосваха из Ориента и търгуваха от името на Мендоса.

— И двата по едно и също време ли трябва да пристигнат? — попита Тимъти.

— Да — меко отвърна Хенри. — Винаги така сме правили. Когато два кораба пристигнат едновременно, те заливат борсата със стоки и търговията се посъживява. Така и цените се вдигат.

Тимъти кимна. Усещаше погледа на баща си върху себе си. Знаеше, че старецът е наясно с възраженията му относно тази

политика корабите да пристигат по двойки.

— Да, благодаря, чичо Хенри. Моля ви, продължете.

— Другите два кораба са „Сара Стар“ и „Сузана Стар“. Миналата седмица „Сара“ е пристанал в Ню Йорк. От там ще отплава за Каракас и ще се върне едва в началото на септември. „Сузана“ е почти на края на плаването си. След няколко дни трябва отново да се отбие в Сан Хуан и около дванадесет дни след това се очаква да пристигне в Лондон. Вероятно около осми юли — с това Хенри приключи отчета си и се обърна към Норман. Двамата млади мъже също го погледнаха.

— Благодаря ти — измърмори Норман. — Значи, ако имаме късмет, ще можем да продадем товара на „Сузана“ преди първата вноска по заема. Кафе, захар и ром, така ли, Хенри?

Хенри кимна.

— Да, а също и няколко тона коприна.

— Значи, в най-лошия случай, от трюма на „Сузана“ ще излязат около сто хиляди лири печалба. — Норман се вгледа в трите лица, обърнати към него. — И нека не забравяме Пуерто Рико — добави той и изчака, за да е сигурен, че всички са разбрали значението на думите му. — Тази сутрин изпратих телеграма на Лус. Казах му, докато получи нови нареждания, в никакъв случай да не пипа резервите на банката.

Тимъти се сепна, но се опита да прикрие изненадата си. Филиалът в Пуерто Рико бе единствен по рода си. Никъде другаде по света нямаше клон на Банка Мендоса, който да не се управлява от член на семейството. Тимъти се питаше, как така бе пропуснал да включи Пуерто Рико в сметките си. А това можеше да се окаже опасен пропуск.

В очите на Хенри вече не се четеше толкова пълно отчаяние.

— Да, разбира се. Пуерто Рико. Освен това, Норман, ако се наложи, може да поискаме временна помощ от Кордова.

— Естествено. Вече предупредих Франсиско. — Норман се изправи, погледна часовника си и го пъкна обратно в джобчето на копринената си жилетка. — А сега, господа, чака ни работа. Предлагам всеки да обядва навън, и то сам. Добре ще е хората да видят, как шефовете на банката хапват с настроение и не дават никакви признаци на безпокойство.

Норман изчака, докато се убеди, че всички са разбрали нарежданията му, след което излезе от стаята.

Марта Кланси се послуша за миг пред вратата на спалнята на горния етаж, после влезе, без да почука. Наближаваше обяд, но по силното хъркане отвътре разбра, че двамата мъже още спят. И нищо чудно. Бяха пристигнали чак в три часа през нощта и изглеждаха много уморени. Тя веднага им бе показала стаята, без дори да ги попита за синовете си.

На един поднос носеше две метални чаши, пълни с горещ чай. Остави подноса на шкафчето с огледалото, което бе служило за тоалетна масичка на Черната вдовица. Божичко, какви ли не хора минаваха през малката ѝ къща! Кой би повярвал, че има нещо общо между двамата недодялани и простовати мъже, които сега си поделяха единственото легло в стаята, и прочутата дама, чието нежно тяло го бе топило преди тях.

— Ами то вече стана обяд — каза Марта и разтърси по-възрастния от двамата, защото той спеше от външната страна. — Нали казахте да ви събудя.

В знак на протест Пади Ший захърка още по-здро̀во, но помладият, за когото тя знаеше само, че се казва О'Лиъри, моментално се изправи в леглото.

— Колко е часът, мамо?

Марта се усмихна на това, че младежът я взе за майка си.

— Не съм твоята майка, момче — нежно отвърна тя. — Аз съм госпожа Кланси, а ти си в къщата ми на Торпарч роуд в Лондон. Вече е дванадесет и пет, а този каза да ви събудя на обяд — рече тя и посочи все още спящия Пади Ший.

О'лиъри търкаше очи, за да се разсъни. Марта си помисли, че сигурно няма повече от шестнадесет години. Богородице, що за свят бе това, щом трябваше и шестнадесетгодишните момчета да се присъединяват към една тайна армия и да се борят за това, което по право трябваше да им принадлежи?

— Донесох малко чай — каза тя. — Събуди го и елате долу в кухнята, за да закусите. Ще ви приготвя храната. А ей там, зад онази завеса, има една кана с вода и умивалник, тъй че първо може да се поизмиете.

Петнадесет минути по-късно мъжете вече бяха в кухнята на Марта и си хапваха бекон с яйца и домашен хляб и пиеха още чай.

— Ама че влажен ден — измърмори Пади Ший.

Марта хвърли един поглед през прозореца.

— Тъй си е. Вчера времето беше чудесно, жалко, че не дойдохте тогава. — Тя приключи с миенето на тигана, в който бе пържила бекона. — Искате ли още малко масло?

— Да, благодаря — рече Пади Ший. — Не си мислете, обаче, че ще ви изядем ушите, докато сме тук, и като си тръгнем, килерът ще е празен. Това е за нощувката и храната. — При тези думи той постави един шилинг^[2] на масата.

— Няма нужда — каза Марта, като свали от шкафа над мивката едно гърненце с масло и загреба от него бучка, голяма почти колкото яйце. — Правим го заради каузата и се справяме някак. — Тя смяташе, че това е най-добрият начин да похарчи двете лири, които мъжът ѝ донасяше в края на месеца от железницата, където работеше.

— Такива са правилата в братството ни — настояваше Ший и побутна шилинга към нея. — Да не отнемаме залька от устата на наши хора, ако може да го избегнем.

Марта сви рамене, взе монетата и я пхна в джоба на престилката.

— Колко време ще останете?

— Не знам точно. Тук трябва да получим някакво съобщение.

Марта знаеше как е прието да се действа при финийците. Ако дисциплината не бе тъй изрядна, още отдавна с тях щеше да е свършено.

— Тук ли ще чакате или смятате да излизате някъде?

Ший погледна пак към прозореца.

— Май времето хич не е за излизане.

Досега О'Лиъри бе твърде зает със закуската си, за да може да се включи в разговора. Но сега с голям къшей от домашния хляб той обра от чинията си и последното парченце яйце и намаза отгоре една обилна доза от прясното масло.

— Да, но ми се ще да поразгледам Лондон, така и така сме тук.

— Ще правиш каквото ти се каже — сръза го Ший.

— Не съм казал, че няма, ами само това, че ми се ще, ако може, да поразгледам града — възропта младежът.

— Как ти е малкото име, момче? — попита Марта.

— Доналд, госпожо.

— Е, Доналд О'Лиъри, мисля, че тия дни ще имаш възможност да видиш Лондон. Може дори и да имаш щастието да подпалиш част от него. — Погледът ѝ се премрежи, като си представяше как биха върнали тъпкано на англичаните за всичко, което са сторили на Ирландия, но след миг тя тръсна глава и се върна в реалността. — Случайно да познавате някой от моите синове? Трите ми момчета се борят за каузата. Казват се Франки, Кевин и Шон. Познавате ли някой от тях?

О'Лиъри поклати глава.

— Не, госпожо, май никого от тях не познавам.

— Аз познавам Франки — обади се Пада Ший. — Видях го преди по-малко от седмица. Жив и здрав си беше.

Марта се прекръсти.

— Благодаря на бога и на светиите. От толкова време... — прекъсна я едно почукване на входната врата. — Чакайте тук и не вдигайте шум. Ще видя кой е.

Две минути по-късно тя се върна в кухнята, а в ръката си държеше някаква бележка.

— За вас е, господин Ший.

Пади взе хартиятката и набързо я прочете.

— Някой ще ни посети тази вечер, като се стъмни.

— Чудесно — рече тя. — Значи вече знаете какво се иска от вас. Така че няма причина момчето да не излезе да се поразходи, ако не се бои от дъжда, нали?

— Така е — сърдито призна Ший. — Сигурно няма.

О'Лиъри се усмихна на Марта в знак на благодарност.

— Отпред, в коридора, в първия шкаф, има дъждобран, който сигурно ще ти стане — каза му тя. — Можеш да го вземеш.

Ший изгледа как момчето излезе от стаята, после се обърна към Марта:

— Съвсем сама ли сте, щом момчетата ви са в Ирландия?

И през ум не ѝ мина да се страхува от думите му. Прекалено много неща ги свързваха, за да я е страх от него.

— Мъжът ми работи на железницата. Понякога пътува за по-дълго време. Утре сутринта ще се върне.

Ший кимна.

— Хубаво, значи няма да има нищо против, ако седна на стола му и разгледам вестника му, нали? — рече той, като се настани удобно в застланото с кретон кресло край печката и взе един сгънат брой на „Дейли Нюз“. — Госпожо, ще се намери ли едно огънче за лулата ми? А и дали има още една чаша чай в онзи чайник?

Сан Хуан, девет часа сутринта

Църквата „Сан Хосе“ бе много стара и красива. Майкъл погледна към изкусно украсения свод на купола, после премести поглед към разкошната мраморна гробница на изследователя Понсе де Леон, и накрая погледна наляво, където на огромен кръст висеше изящно изработена статуя на Исус в предсмъртни мъки. Очите на Майкъл блуждаеха умишлено, само за да избегнат най-очевидното нещо в църквата — поставката с черни драперии, върху която стоеше един сърцераздирателно малък ковчег.

Тялото на Кармен, дванадесетгодишното момиче, което бе избягало от Нурия преди две седмици, бе открито на брега на залива Сан Хуан. И двете ѝ очи бяха избодени, а зърната на младите ѝ гърди — отрязани.

— *Requiesca in pace* — напевно произнесе облеченият в черно свещеник. Той бе йезуит, около четиридесетгодишен, висок и строен, и имаше осанката и поведението на аристократ. Майкъл бе разбрал, че йезуитите са се установили на острова още през шейсетте години. Не бе изненадан и когато чу да ги обвиняват, че са замесени в мътната политика на Пуерто Рико. От три века насам второто поприще на йезуитите, освен духовното, бе политиката.

— Амин. — Младият черковен прислужник, коленичил край ковчега, изпя двете срички на думата едновременно със свещеника, после се изправи. С това литургията свърши, но хората изчакаха свещеникът да вземе светената вода и едва тогава той поведе погребалното шествие с ковчега към гробищата. Майкъл си помисли, че католиците нямаха равни, що се отнася до ритуалите и символиката. Но какво целяха с това?

По-малко от една четвърт от църквата бе пълна. Майкъл бе чул историята и това го бе накарало да отиде на погребението, но бе

наясно, че мястото му не е сред опечалените, и сега стоеше най-отзад. Освен него присъстваха двадесетина души. Половината от тях бяха жените от къщата на „Кахе Крус“.

Нурия Санчес, като най-близка от всички опечалени, стоеше край ковчега. Бе облечена в черно и около главата си бе увила черен тюрбан. Около нея бяха застанали девет жени. Те по нищо не приличаха на курвите, в които се превръщаха през нощта. Сега спокойно можеха да минат за почтени домакини от Пуерто Рико. Някои бяха облечени в черно, а другите носеха дрехи в тъмни цветове. Между тях и шепата други опечалени имаше рязка граница. Около проститутките бе оставено празно място, сякаш бяха заразни.

Свещеникът и младият черковен прислужник минаха по пътеката между пейките и застанаха пред ковчега. Носачите се събраха и Майкъл забеляза, че всички бяха чернокожи мъже, които работеха за Нурия. Той разпозна сред тях младия Обадия, лакеят и стария кочияш, Самсон, както и още трима души. Опечалените се подредиха зад ковчега. Отново онези, които не бяха от „Кахе Крус“, застанаха на известно разстояние от проститутките.

Майкъл изчака шествието да мине покрай него и да излезе на слънчевия площад, след което излезе и той. Смяташе да не присъства на самото погребение. Не искаше повече да гледа тази тъжна сцена — погребението на едно дете, станало жертва на злото по толкова грозен и безсмислен начин.

— Сеньор Къран — чу се тих глас от лявата му страна.

Майкъл се обърна. До него стоеше някакъв мъж с много набръчкана кожа и тяло, превито от старост. Ръцете му бяха възлести и в тях държеше бастун, на който се подпираше с цялата си тежест.

— Сеньор Къран — повтори той. — Мисля, че трябва да поговорим.

Майкъл понечи да му отговори, но нещо друго привлече вниманието му. Нещо забави процесията на площада. Старият Самсон се бе хванал за гърдите и едва си поемаше дъх. Наложиха се да пусне ковчега. Докато търсеха кой да го замести, настъпи голямо раздвижване сред тълпата. Майкъл хвърли бърз поглед към драмата, разиграваща се на площада, после погледна непознатия, застанал до него.

— Кой сте вие? За какво искате да говорим?

— Аз съм Роса, сеньор.

— Роса! Търсих ви.

— *Si, senor, yo se.* Дойдох днес, защото бях сигурен, че ще ви намеря.

— Да, да, ето, че ме открихте, но... почакайте малко. Само не си тръгвайте, за бога! Наистина трябва да говоря с вас. Почакайте — повтори Майкъл.

Не му хареса онова, което ставаше на площада. Там се бе събрала голяма тълпа зяпачи, привлечени от ужасния начин, по който бе умряло детето. Те любопитно наблюдаваха шествието, но сега мъжете започнаха един след друг да се измъкват от множеството и да изчезват в страничните улички, да не би случайно някой да ги помоли да заемат мястото на стария кочияш, който бе твърде немощен, за да помага при носенето на ковчега.

Къран решително се запъти през площада към шествието, като си проправяше път с лакти през тълпата. От два дни не бе виждал Нурия, откак бяха се скарали на връщане от индианския пазар, но сега той се насочи право към нея.

— *Do you mis pesames.* Мога ли да ви помогна?

Тя го погледна доста хладно, но след миг явно реши да забрави гнева си. Кимна в знак на благодарност за съболезнованията му.

— Благодаря ви. Просто Самсон е твърде стар, за да носи каквото и да е в тази жега. Казвах му, но той настояваше.

Майкъл се поколеба за миг, като хвърли бърз поглед към мястото, където бе оставил човекът на име Роса. Не успя да го види сред множеството хора.

— Ще застана на мястото на Самсон — рече той и понечи да се приближи към носачите.

Нурия го хвана за ръката.

— Не, благодаря ви, но няма нужда. Отидоха да доведат някого от къщата ми. Освен това, вие сте прекалено висок и това ще затрудни останалите. — Очите ѝ бяха зачервени, но тя успя да се усмихне. — А и едно бяло лице сред черните би нарушило симетрията, не е ли така?

Майкъл се усмихна широко. Той понечи да каже още нещо, но в този миг от улицата, наречена „Кристо“, се появи още един негър, който бягаше и разбутваше хората, застанали на пътя му. Новодошлият кимна към Нурия и зае мястото на Самсон.

В знак на благодарност Нурия стисна ръката на Майкъл и се върна зад ковчега. Йезуитът отвори молитвеника и даде знак на едно момче да вдигне висок прът, увенчан с разпятие, след което поведе шествието към края на площада.

Майкъл изгледа как процесията се отдалечава и изчезва по улица „Кристо“. Когато най-сетне се обърна към площада, тълпата вече се бе разотишла. Покритото с калдъръм място пред църквата бе опустяло. А от Роса нямаше и следа.

— По дяволите — изруга Майкъл на глас. Откак бе пристигнал на острова, непрестанно бе търсил този човек, но в Пуерто Рико имаше стотици хора на име Роса. Освен това трябваше да бъде крайно предпазлив. Ето защо досега не бе успял да открие нищо. Е, поне вече знаеше как изглежда този човек.

— Псст... сеньор...

Звукът дойде от една сводеста входна врата от дясно. Майкъл видя скритата в сенките на входа старческа фигура. Огледа се, за да е сигурен, че никой не го наблюдава, след което с небрежна походка се приближи към мястото, сякаш просто се разхождаше. Спря чак когато се изравни с входната врата, зад която се криеше Роса.

Майкъл обходи с поглед прозорците на сградите около площада. Като че никой не гледаше насам.

— Нужно ли е да сме толкова потайни? — попита той, без да обръща глава към Роса.

— *Si*, сеньор. Мисля, че да. Мисля, че трябва много да внимаваме.

Майкъл се наведе. Слънцето блестеше в очите му, отразено от синкавите камъни на калдъръма. Тук всички улици бяха покрити с такива камъни, но те не се срещаха на острова. Хората казваха, че били донесени от испанските кораби като баласт. Майкъл се престори, че проверява възела на връзките на обувката си.

— Трябва да говоря с вас — рече той.

— Знаем. Елате в *таверната* на петела на улица „Кахехон де лас Монхас“, тази вечер в десет часа. *Adios*, сеньор.

Майкъл изсумтя нещо в знак на съгласие, после се изправи и се отдалечи.

Лондон, единадесет часа вечерта

Божичко, нямаше ли най-после да спре тоя гнусен, отвратителен дъжд? Пади Ший се заслуша в трополенето на дъждовните капки по прозорците на кухнята на Торпарч роуд. Английският дъжд определено се различаваше от ирландския, реши най-сетне той. В Ирландия дъждът бе някак по-нежен и той бе свикнал с него, а тук от небесата непрестанно се изливаха гневни потоци вода и сякаш нямаше никога да спре.

— Ей, момче, има ли още някоя капка в шишето?

О'Лиъри му подаде уискито.

— По кое време пишеше на бележката?

— Не пишеше точно кога. Само това: „като се стъмни“.

— Е, от залез-слънце насам мина вече доста време.

— Няма нужда да ми го казваш, и сам забелязах. Ама няма какво да се прави, трябва да чакаме и толкоз.

— Кого чакаме?

— Не знам.

О'Лиъри стана от стола си, който беше твърд и нямаше възглавничка. Пади се бе настанил на единствения що-годе удобен стол в стаята. Момчето загреба мажа лопатка въглища от една кофа и ги изсипа в печката.

— Трябва да дадем на госпожа Кланси още шест пенса за горивото, което използваме.

— Тъй е, ако имах толкоз, щях да й дам, ама на, нямам.

О'Лиъри знаеше, че това е лъжа. Бяха дали на Ший десет шилинга за разходите по пътуването. Ако не бе пропилял цял шилинг за уискито, можеше да даде на жената малко повече пари. Но сега момчето не изрази гласно мислите си, тъй като Пади бе по-старши от него в йерархията на финийската организация, а и бе по-възрастен от него. Вместо това той рече:

— Въглищата не миришат така хубаво, както торфа, нали?

— В Лондон нищо не мирише хубаво. Целият град смърди на англичани.

— Ако ние... — О'Лиъри замълча, тъй като чу звукът от стъпки в коридора. Вратата на кухнята рязко се отвори и влезе госпожа Кланси. Зад нея стоеше някакъв мъж.

— Ето го вашия посетител. Ще ви чакам в предната стаичка, за да заключа, като свършите.

В предната стаичка не гореше огън. О'Лиъри бе забелязал, че камината е празна, когато се бе върнал от разходката си из „Воксхол“ и „Деветте бряста“. Значи на милата госпожа Кланси щеше да ѝ е студено. Дявол да го вземе тоя Пади Ший! Дано се задави с проклетото си уиски!

— Добър вечер, господа — рече новодошлият и отметна качулката на мократа си мушамена пелерина. — Радвам се да видя, че сте пристигнали живи и здрави.

Той беше съвсем плешив, това бе първото нещо, което направи впечатление на О'Лиъри. Но бе много висок и красив. Никога не си бе представял, че един мъж би могъл да изглежда привлекателен без коса. А този май даже куцаше с единия си крак. Като свали пелерината, под нея се показаха други на прост работник. И въпреки това, той изглеждаше като някаква важна личност. Можеше да се отгатне по миризмата около него, по начина, по който погледът му обгърна стаята, сякаш обхвана всичко в нея, без дори да помръдне. А и по това, че Пади Ший скочи на крака още щом го видя да влиза.

— О, това сте вие, Фъргюс Кели? Когато ви видях в Дъблин, не знаех, че сте един от нас.

— Не трябва да знаеш повече, отколкото е нужно — рече Кели.

Той седна на ръба на масата, за да почине кракът му. Пади се втурна да му налее малко уиски в една от металните чаши. Плешивият мъж я взе, без да каже нищо, и я обърна на един път.

— Не е зле човек да пийне малко от това в нощ като тази. А сега, момчета, ще ви кажа инструкциите, а те са съвсем простички. Няма да ви затруднят.

О'Лиъри затаи дъх в очакване да чуе за какво ги бяха изпратили в Лондон. Цял ден си бе мислил за това, докато обикаляше в района на Торпарч роуд. Това бе беден квартал, но съвсем различни бяха градините на „Воксхол“. Това би било прекрасна цел. Можеше да го взривят през нощта, когато няма да има хора, само трябваше някой да му даде малко динамит и заповед да го направи.

По-старите финийци все говореха, че трябва да се изчака подходящият момент и няма смисъл да прибързват. Трябваше всички да се вдигнат като един и да отхвърлят игото на проклетите британци,

като ги изгонят от Ирландия веднъж завинаги. Но нали имаше и такива, които мислеха иначе, и не бяха ли те двамата с Пади Ший изпратени тук именно за да нанесат първия удар? Той бе почти сигурен в това.

Кели извади от джоба си малък пакет. О'Лиъри го огледа. Можеше ли динамитът да се побере в такова пакетче? Или поне достатъчно количество, че да причини съществени разрушения? Но откъде можеше да знае това? През живота си не бе виждал дори и една пръчка динамит.

Фъргюс Кели не държеше пакета особено внимателно. Напротив, докато говореше, той жестикулираше с него.

— След няколко часа ще напуснете Лондон с ранния влак за Ливърпул, после ще се качите на ферибота. Вдругиден, когато вече ще сте стигнали в Дъблин, това момче трябва да занесе пакета на улица „Маунтджой стрийт“. — Той пак махна с пакета. — Точно в десет сутринта. На долния край на улицата ще чака един човек. Той ще е с велосипед и ще е коленичил до него, за да оправя нещо по едното колело. — Кели се обърна към О'Лиъри: — Ти ще кажеш: „Котка ли прегази?“. Можеш ли да го запомниш?

О'Лиъри се втренчи в него. Света Богородице, за това ли беше всичко? Някаква тъпа поръчка, която и пеленаче би успяло да свърши.

— Котка ли прегази? — повтори той, а гласът му издаваше разочарованието му. — Не е кой знае колко за помнене.

Кели кимна.

— Добре. Човекът с колелото ще каже: „Да, котките из Дъблин станаха прекалено много“. Ако го каже, значи си открил човека, който ти трябва.

— А после какво? — попита О'Лиъри, като все още се надяваше продължението да е по-интересно.

— После му даваш пакета и си тръгваш.

— Това ли е всичко? — попита Пади Ший, като се стараше да не издава учудването и облекчението си. Откак съветът му бе наредил да отиде в Лондон, стомахът му непрекъснато се свиваше от страх. Ужасяваше го мисълта, че ще му се наложи да доказва верността си към финийската кауза чрез някакви деяния, които биха могли да го вкарат в затвора или да му навлекат нещо още по-лошо. Ако се бе сетил за някакъв начин да се измъкне от всичко това, веднага би го

сторил. Само че нищо не му идваше на ума и затова бе дошъл в Лондон. И ето какво излезе накрая. Бе толкова просто, че и бебе би се справило. А най-хубавото беше това, че не трябва той да го прави. Дори и да има някакъв риск, момчето щеше да го поеме.

— Това ли е всичко? — повтори той.

— Да, това е. Имаше и още нещо, но... — Кели сви рамене. — Нещата не се развиха както очаквах.

Ший благославяше късмета си. Но все пак той не вярваше в чудеса. Не можеше всичко да е толкова просто.

— Какво има вътре? — попита той, като посочи пакета. — Какво е това, което ще носим?

— Ти май още не си разбрал, че е по-добре въобще да не задаваш такива въпроси — тихо отвърна Кели. — След като от толкова време, цели двадесет години, си един от братята.

— Но...

— Не ме ядосвай с „но“-тата си, Пади Ший. — Кели стана от масата и остави празната си чаша в мивката. — Ето пакета. Вземи го и направи точно каквото ти е казано. Няма нужда да знаеш повече.

Ший взе пакета. Той беше просто един голям плик, малко по-малък от онзи, който същия тоя Фъргюс Кели бе оставил за англичанина преди няколко седмици в Дъблин. Този плик също бе вързан с връвчица и запечатан с капки червен восък. Нямахше да успее да го отвори, за да види какво има вътре, защото върху восъка имаше някакъв печат, който не би могъл да възпроизведе по никакъв начин.

Кели закопча дългата си непромокаема пелерина и нахлупи качулката на главата си. Тя почти напълно скриваше лицето му. О'Лиъри си помисли, че така прилича на някакъв странен монах.

— Лека ви нощ, момчета. Нека бог ви помогне да стигнете по-бързо в Дъблин.

Марта Кланси все още чакаше край вратата на предната стая, когато куцията мъж излезе в коридора.

— Радвам се, че сте още тук, госпожо Кланси — каза Фъргюс Кели и хвана ръката ѝ, като при това пъкна нещо в нея.

Жената погледна надолу. Бе сложил в ръката ѝ някаква сгъната банкнота. Марта позна, че това са пет лири, въпреки че никога не бе

държала толкова голяма банкнота в ръката си.

— Господи и Света Богородице! Какво да правя с това?

— То е за големия ви принос към каузата — рече Фъргюс. — Съветът знае колко много ви струва това, да посрещате толкова много от нашите хора. А тези пари поне донякъде ще компенсират разходите ви.

— Поне донякъде? Ами че това са повече пари, отколкото съм виждала на куп през живота си! — Тя се опита да му ги върне. — Сигурно има някаква грешка. Че как може съветът да си позволи да ми дава пари, които са повече, отколкото моят Джо печели за два месеца, и то за нещо, което си е мое задължение като добра ирландка?

— А нима вие не ни предоставяте сигурно убежище вече цели две години? — настояваше Кели. — Това е само малка помощ. Вземете тези пари и ги използвайте за каквото ви е нужно. А сега става късно, така че ще съм ви благодарен, ако ме изпратите.

Тя извади ключа от джоба на престилката си и отключи входната врата, като все още гледаше учудено куция мъж и здраво стискаше в ръката си банкнотата от пет лири.

— А дъждът е спрял — измърмори Кели, докато излизаше на улицата. — Това май е добра поличба.

От другата страна на улицата, добре прикрит в сенките, стоеше още един човек, който също се радваше, че дъждът е спрял.

Сан Хуан, десет часа вечерта

Недалеч от една от градските порти, разположени в крепостната стена от седемнадесети век, се намираще улица „Кахехон де лас Монхас“, „Алеята на монахините“. Тя бе една от онези улички, тъй често срещани в Сан Хуан, които изкачваха стръмните склонове посредством широки стъпала.

Монахините, които бяха дали името на тази алея, отдавна вече не бяха сред живите. Но на върха на стръмния склон имаше една врата, на която се мъдреше груба рисунка на пъстър петел. Майкъл бутна вратата и влезе в таверната „Ел Гайо“, петелът. Вътре беше шумно и задимено. Помещението бе претъпкано с народ и, както бе обичаят в Пуерто Рико, всички говореха едновременно. В единия ъгъл седяха двама мъже. Единият дрънкаше на китара, а другият свиреше на един

типичен за Пуерто Рико инструмент, наречен гуиро, който приличаше на маракас. Явно и двамата въобще не се смущаваха от това, че никой не ги слуша.

Майкъл също не обърна внимание на музиката. Той си проправи път с лакти до тезгяха и си поръча пунш с ром. Кръчмарят му подаде напитката и прибра парите му, но не се отдалечи.

— Търсите ли някого, сеньор?

— Може би — спокойно отвърна Къран. — Зависи кой е тук.

— Има много интересни хора, сеньор. Но вероятно най-интересният от тях се намира ей там, по тия стълби надолу. — При тези думи той кимна с глава по посока на тясно стълбище, почти скрито от купища кошници, пълни със сушена риба — широко разпространен деликатес, високо ценен от местното население.

— Благодаря, сам ще проверя.

Майкъл се позабави малко, после тръгна към стълбите, понесъл чашата си. Миризмата на риба се засили и стомахът му се разбунтува. Той наведе глава и се втурна надолу по тесните стъпала. Щом стигна долу, видя, че се намира в тесен килер, осветен от мъждукащите пламъчета на няколко свещи, набодени на закривени пирони по солидните стени на сградата.

— Насам, господин Къран — каза някакъв глас на английски. — Чаках ви.

Старецът седеше на едно изправено буре, а краката му не достигаха до пода. Майкъл се приближи и вдигна чашата си.

— Добър вечер, сеньор Роса. Пия за ваше здраве. Не знаех, че говорите английски.

— И за ваше здраве, господин Къран. — Роса също държеше чаша и сега я вдигна в отговор на тоста на Майкъл. — Английски, да. Само че сега просто се перча с него, припомням си старите времена. Но... — Той сви рамене. — Това вече няма значение. Сега си е сега. Трябва да живеем в настоящето, нали така?

— Поне така ни съветват философите.

— *Si*. Мисля, че е по-добре да говорим на испански и да престана да се държа като суетен старец. *Que pasa con su madre?*

— Доколкото знам е добре. Напуснах Ирландия преди няколко седмици и оттогава не съм я виждал.

— Трудни времена настанаха — тихо рече старецът, — щом се налага семействата да се разделят. Но понякога това наистина е необходимо.

Майкъл кимна и зачака мълчаливо.

— Значи вече сте тук — обади се Роса след кратка пауза. — Не бях сигурен, че нещата ще се развият така, както ме убеждаваше сеньората.

— Обикновено майка ми прави точно онова, което казва, че ще направи.

— Да, знам това. А за мен? — попита той. — Какво ви каза тази дама за мен?

— Не много. Само това, че сте тук и че трябва да ви открия. Че ще ми бъдете съюзник.

Роса кимна, после махна към едно от буретата в помещението.

— Седнете, сеньор. Трябва да обсъдим много неща.

Майкъл прие поканата му и седна, като го изучаваше с поглед. Днес на площада бе помислил Роса за обикновен пуерторикански селянин, *кампезино*. Но явно той не бе такъв. Дрехите му бяха съвсем обикновени, но в него самият имаше нещо изискано. И още нещо, не говореше с пуерторикански акцент. След като го чу да говори, а не само да прошепва няколко думички, Майкъл разбра, че старецът говори испански с чист кастилски акцент.

— Вие сте родом от полуострова, нали, сеньор Роса?

— *Si*. От Мадрид съм. Но не съм бил там вече десетина години. Съпругата ми почина, преди да дойда тук, но синът ми е с мен. Сигурно вече сте го видели. Той е кръчмарят горе.

— Да. Той доста ясно ми намекна, че ще ви намеря тук.

Роса се засмя.

— Хубаво е, че сте толкова забележителен човек, сеньор Къран, та хората лесно могат да ви разпознаят. А Педро не е много вещ по тънките намеци. Това, че не е особено потаен, бе една от причините да го доведе тук.

— Но нима в Пуерто Рико такива хора се справят по-добре, отколкото в Мадрид?

— В някои случаи — да. Знаете ли цялото ми име, сеньор?

— Не. Ако го знаех, отдавна щях да ви намеря.

— Значи тя не ви го е казала — замислено рече старецът. — Това е странно, а и доста интересно.

— За разлика от сина ви, майка ми е много потаен човек. Вероятно е имала причини да не ми каже. Как е цялото ви име?

— Казвам се Израел Роса Салседо. Това говори ли ви нещо?

Израел бе съвсем ясно. Роса бе толкова често срещано име, че не можеше да подсказе нищо определено. Салседо, което трябваше да е името на майката на стареца, принадлежеше на прочута фамилия, които се занимаваха с производство на платове и произлизаха от Франция, но сега се бяха установили в северна Испания. Майкъл сметна, че няма нужда да говорят със заобикалки.

— Ако майка ви е била от рода Салседо, предполагам, че сте евреин?

— Точно така.

— И въз основа на това ли се съюзихте с майка ми?

— Да кажем, че от там започнахме. Положението в Испания се промени доста. От 1854 година насам в страната вече е легално да си евреин. Но забележете, не и да построиш синагога или да провеждаш публични церемонии като сватби или погребения. Разрешено е да живеем там, но не и да се показваме. Според вас, дали ни смятат за заразни? — Старецът се разкикоти и без да очаква отговор, продължи: — Все пак това е по-добре, отколкото да те изгонят от родината, нали? Мисля, че е така. Сега в Мадрид има много евреи. Само че аз не съм там. Аз съм тук, в Пуерто Рико.

Майкъл чакаше старецът да каже още нещо, но не последваха повече обяснения.

— Чуйте — рече Роса, — ей там, зад вас, има още от този прекрасен тукашен ром. Може да си налееете.

Майкъл намери каната и напълни чашите им. Роса отпи мъничко, сякаш дегустираше вино, кимна в знак на одобрение и отпи една солидна глътка.

— Картата свърши ли работа?

— И то чудесна. Открих метоха.

— Добре, а срещнахте ли се със сестра Магдалена?

— Да, видях я.

— Е, и?

Майкъл не отговори веднага.

— Какво знаете за историята на майка ми? — попита той найсетне.

— Знам, че е много богата и че смята да използва това богатство, за да постигне нещо за нашия народ.

Можеше ли човек да тълкува така намеренията на Лила, чудеше се Майкъл. Може би. Но ако Лила постигне нещо значимо за целия юдейски народ, това би било напълно случайно. В основата на всичките ѝ планове лежеше единствено жаждата за мъст, както и желанието да си възвърне всичко, което смяташе, че по право ѝ принадлежи. На нея и на сина ѝ. Възстановяването на юдаизма в дома на Мендоса в Кордова бе от значение за други хора. За Лила, както и за него, то бе просто част от сделката, която бяха сключили. Роса го наблюдаваше и Майкъл трябваше да каже нещо.

— Да, това също ще бъде едно от последствията на плана ни — призна той.

— Добре, но каква е ролята на сестра Магдалена?

— Честно казано, не знам със сигурност. Какво знаете за нея?

— За монахинята? Много малко. Нека ви обясня. Преди време ние с майка ви се срещнахме, това беше още преди да дойда тук. После така се случи, че отново се видяхме в Лондон. Тъкмо тръгнах за Пуерто Рико, и майка ви ме помоли да открия една жена. Тя знаеше само първото ѝ име, Ниевес. Но тя била необикновена жена, ясновидка. — Той сви рамене. — А ясновидките не се срещат под път и над път. Така че скоро разбрах, че тази Ниевес сега се нарича сестра Магдалена и живее в метоха сред хълмовете. Написах всички тези неща в едно писмо до майка ви. Това е всичко, което знам по въпроса.

Майкъл кипеше от възмущение, но се постара да не го издаде.

— Когато я търсехте, какво открихте?

Роса изглеждаше объркан.

— Това, което ви казах, и което съобщих на майка ви.

— Да, да, разбрах. Но по какъв начин я открихте, какво друго научихте?

Старецът сви рамене.

— Нищо интересно. Била е сираче в Понсе, после станала монахиня. А сега разправят, че била ясновидка. Само че слуховете на този остров направо се зараждат във въздуха. Пуерториканците са

много лековерни хора. Знаете ли какво означаваше смъртта на детето, което погребяха тази сутрин?

— Че какво може да означава подобна смърт?

— Черна магия. — Роса сякаш изплю думите. — Начинът, по който бе обезобразено тялото ѝ, говори, че е била използвана в някакъв обред, свързан с черна магия, вуду. — Къран забеляза, че старецът потрепери. — Знаете ли какво означава „вуду“?

— Не ми е много ясно. Нещо свързано с идоли, нали? И с много суеверия.

— Не точно суеверия. Да вземем например идолите. Ако някой направи кукла и напише на нея името ви, препоръчвам ви да бъдете особено внимателен, сеньор Къран. Човек не бива да пренебрегва черната магия.

— А тук, в Пуерто Рико, тя разпространена ли е?

— Доколкото знам, доскоро не беше. Но сега, когато робите вече са свободни и могат да пътуват от остров на остров, тя е навсякъде. Открай време положението в Хаити е най-лошо, но сега и тук са дошли хаитяни.

Майкъл бе заинтригуван от разказа му, но не за това бе дошъл да говори с Роса.

— Сеньор Роса, ако ми е нужна помощта ви, мога ли да разчитам на вас?

— Разбира се. Преди около месец получих още едно писмо от майка ви, след като от доста време не бях чувал вести от нея. Тя съобщаваше, че пристигате, и че мога с нещо да ви помогна. Ето защо ви се представих.

Сигурно това не бе всичко. Роса не бе някакъв алтруист, който се тревожи единствено за вярата си. Сигурно очакваше и други награди, но Майкъл нямаше нищо против да му ги осигури, стига да си ги заслужи.

Старецът носеше мръсна и безформена сламена шапка и сега я свали от главата си. Под нея се показва изцапана и потна кърпа, с която бе пристегнал косата си. От нея той извади малко листче хартия.

— Тук е написан адресът на къщата, в която живея. Винаги можете да ме намерите, или там, или тук, в таверната. Но, сеньор, моля ви да бъдете особено дискретен. Заради нещата, които вършите из острова, мисля, че ще е по-благоразумно, ако не ни виждат заедно.

Майкъл бе изненадан.

— Какви неща?

— Говоря за кафеените плантации, сеньор. Както ви казах, слуховете в Пуерто Рико се зараждат направо във въздуха. А също и приятелството ви с онази *dona de las putas*.

— Така ли наричат Нурия Санчес, господарката на курвите?

— Някои хора, да. А друга използват и по-лоши имена. Разбира се, има и няколко по-хубави названия. Някои я смятат за ангел хранител.

— А вие? Вие какво мислите за нея?

— Аз лично мисля, че всички правим онова, което е необходимо, за да оцелеем, сеньор Къран. Както се казва в Талмуда... — Той млъкна и отново сви рамене. — Пак се отклоних от темата, Талмудът едва ли ви интересува. Но ще ви кажа нещо, сеньор. Вие, аз, сеньорита Санчес, дори и светата монахиня горе, сред хълмовете, всички сме еднакви. На първо място оцеляваме... а дали вършим добри или лоши неща, е на второ място.

Горе Педро бе зает с напитките. Той хвърли само бегъл поглед към високия ирландец. Таверната бе претъпкана с мъже, които пиеха и говореха едновременно. Човекът с гуирото бе изчезнал и край китариста бяха застанали двама певци на фламенко. Те пееха циганските ритми на Андалусия толкова гръмко, сякаш се опитваха със силата на гласа си да компенсират лошото си изпълнение.

Майкъл се поспря и се заслуша, но тези музиканти съвсем не бяха добри и не звучаха автентично. Той се замисли за своите прадядо и прабаба, Робърт Предателя и Ла Хитанита, легендарната циганска певица, чиито песни бяха успели да сплотят една раздирана от войни нация.

Каква необикновена жена трябва да е била. Леля му Беатрис му бе разказвала за живота ѝ. Как, след като София и Робърт се оженили, тя се върнала във Франция и намерила семейството си, но открила и това, че евреите от Бордо били изгубили почти всичко. София пяла и на тях. Старите религиозни напеви, които никога не била забравила, както и циганските ѝ песни, били предназначени за народа. От концертите си успяла да събере достатъчно пари, за да възстанови

малката синагога, където дядо ѝ я водел като дете. После, когато се върнала в Андалусия, била извикана от инквизицията — и тогава отрекла всичко и ги принудила да я пуснат.

„Казала им, че не е еврейка, отрекла се от бога си, защото знаела, че това е война“, бе казала Беатрис. „Знаела, че се бори за народа си, и ако се налага да лъжеш, за да победиш, значи трябва да направиш именно това.“

„Ами аз“, бе попитал той. „Аз също ли съм евреин?“

Беатрис не бе отговорила веднага. После бе сложила ръка на сърцето му.

„Ето тук може би. Защото си от рода Мендоса. Но не бива никога да казваш на баща си какво съм ти казала. Хуан Луис... той е различен. Може би ако баща ми бе живял малко по-дълго, нямаше да е така. Майка ми каза, че той — баща ми, синът на Робърт и София, — трябвало да каже някаква тайна на Хуан Луис, когато порасне достатъчно. Но каквато и да е била тя, татко умря, преди да може да я сподели с някого. Той умря при нещастен случай. Остави ни само медальона.“

По време на този разговор Майкъл бе само на осем години. Тогава не му бе станало особено ясно, какъв е този медальон, девизът, който му напомняше никога да не забравя Йерусалим, тайната, която баща му бе отнесъл в гроба си, но въпреки това, той никога не забрави разговора. Както не бе забравил и онзи път, когато Беатрис го заведе в Севиля, за да чуе как циганите пеят в пещерите си в Триана.

Майкъл остана заслушан в музиката в таверната само още няколко мига, после излезе. Можеше да направи разлика между хубаво и лошо фламенко. Но човекът на име Роса бе прав: да различиш лошите от добрите хора бе далеч по-трудна задача.

[1] Queen (англ.) — кралица. — Бел.прев. ↑

[2] Шилинг — английска монета, равна на една двадесета от лирата или на дванадесет пени. — Бел.прев. ↑

10.

Събота, 3 юли, 1898

Сан Хуан, по обяд

Дявол да го вземе, каква жегга! Цяла сутрин Майкъл бе обикалял из улиците на Сан Хуан. Навсякъде хората говореха за едно и също нещо. Събираха се на групички по ъглите и си шепнеха възбудено за новините, публикувани в сутрешния вестник. Първата битка с американците по суша бе вече факт: сражението се е водило в Куба и американците са го спечелили. Хълмът Сан Хуан бил превзет. Победителите вече не бяха никакви войници от военноморския флот, за които пуерториканците не бяха чували почти нищо. В оживените разговори на испански често се долавяха имената на Рузвелт и на раф-райдърите^[1].

Но когато разбра, че все още повечето хора вярват, че Пуерто Рико не е сред целите на американците, Майкъл се успокои. Явно на острова нищо не се бе променило. Освен това жеггата просто го задушаваше, затова реши да се върне в странноприемницата.

Десет минути по-късно той влизаше в стаята си, преметнал сакото си през рамо. Докато изкачваше стъпалата, бе махнал яката и вратовръзката си, а сега разкопчаваше ризата.

— Здравей, Майкъл.

Бригс бе дръпнал завесите заради сутрешното слънце и в стаята цареше мрак. Майкъл се спря на вратата и замига, опитвайки се да види човека, който го бе заговорил. Гласът звучеше познато и моментално в съзнанието му изскочи едно име, но той веднага отпъди тази мисъл като напълно абсурдна.

— Кой е там?

— Толкова бързо ли ме забрави, Майкъл? — Въпросът бе изречен на шега. Зад думите напираше радостният смях на някой, който е сигурен, че го помнят и очаква да бъде посрещнат също толкова радушно. Бет Мендоса се протегна и дръпна връвта на

завесите, като ги разтвори само толкова, че в стаята да се промъкне ярък лъч бяла светлина.

— Боже господи! — измърмори Майкъл. — Не вярвам на очите си! Дявол да го вземе, откъде се взе?

— От един кораб. Всъщност, бях на два кораба. Това беше най-ужасното пътуване през живота ми! Но сега това няма значение. Напуснах Тимъти.

— Какво?!

— Напуснах го. Той отиде в Дъблин за няколко дена и аз се възползвах от случая. Разбира се, вече бях решила да го направя. Взех решение последния път, когато бяхме заедно в Лондон.

— Решила си... А не помисли ли, че първо трябва да поговориш с мен за това?

— Разбира се, че не. Щеше да вдигнеш шум до небесата за това, че не искаш да бъдеш непочтен, че не можеш да ми предложиш кой знае какво и прочие.

— Че не мога да ти предложа сигурно обществено положение, да.

— Но...

— Майкъл, радваш се да ме видиш, нали?

Каза го като малко момиченце. Винаги, когато му заговореше с този тон, той не можеше да ѝ устои. А и тя изглеждаше уморена. Прекрасна, но малко бледа... и още по-слаба, отколкото я помнеше. Той все още стоеше край вратата и държеше сакото, яката и вратовръзката си. Сега ги хвърли на леглото и се приближи към нея.

— Разбира се, че се радвам. Просто съм страшно изненадан. Последното нещо, което очаквах, е да те видя тук.

— Предполагам, че е така. Но ето, че съм тук. Или поне така ми се струва. — Тя повдигна лице и го погледна в очите. — Целуни ме, Майкъл. Така ще съм сигурна, че съм тук.

Тя ухаеше на лавандула, както винаги, и при допира на крехкото ѝ тяло към мускулестите му гърди той отново почувства как внезапно го залива огромно удоволствие. Всичко бе същото както при тайните им срещи в Лондон и Дъблин през изтеклата година. Но не съвсем. Майкъл не бе сигурен какво точно се е променило, но знаеше, че нещо не е както преди. Бет се притисна към него с доволна въздишка.

Майкъл реши да остави въпроса за по-късно и се зае с приятната задача, която му предстоеше.

Когато Бет се надигна от леглото, минаваше един часа.

— Има ли баня? — попита тя, докато увиваше голото си тяло в тънкото памучно одеяло, което бяха захвърлили настрани.

Майкъл лежеше съвсем гол на чаршафа, напоен с потта им, подложил ръце под главата си. Удоволствието, което бе изпитал с нея, бе прогонило първоначалното му неудобство от изненадващото ѝ пристигане. Усещането, че най-сетне е задоволил страстта си, бе изключително приятно. Така се чувстваше и когато ставаше от масата след особено добра вечеря. Е, всъщност бе доста по-хубаво.

— Да, разбира се, в края на коридора е. Ще кажа на Бригс... — Майкъл млъкна, защото изведнъж се сети, че не може просто ей така да помоли Бригс да ѝ приготви ваната. — Знаеш ли какво — рече той, — къде си отседнала?

— Тук. Тили е с мен. Корабът пристана тази сутрин и попитах за най-добрата странноприемница в града, а хората ме изпратиха тук. Така че наех две стаи. Е, първо помолих за апартамент, но съдържателят ме изгледа така, сякаш имам две глави на раменете си.

— Не се и съмнявам. Тук няма апартаменти. А ти как разговаря със съдържателя? Мисля, че той не говори английски.

— Така е. Но извиках един от моряците от кораба, за да ни превежда. — Тя се бе приближила до балконската врата и надничаше през нея иззад завесите. — Тук не е много забавно, нали?

— В Сан Хуан? Май не е. Но има и някои добри страни.

— И какви са те?

Майкъл разбра какво всъщност го питаше тя. Какво правиш тук? Той прокле мига на умопомрачение, когато ѝ бе казал, че отива в Пуерто Рико... и веднага се учуди на реакцията си. Защо не се радваше да я види, да узнае, че е изминала толкова голямо разстояние само за да бъде с него? На този въпрос засега не можеше да отговори.

— Ако Тили е с теб, не е ли по-добре да отидеш в стаята си и да я накараш тя да ти приготви ваната?

— Предполагам, че така ще е по-дискретно. Майкъл, трябва ли все още да сме толкова потайни?

— Да, мисля, че трябва. Поне докато свърша работата си тук.

Тя сви рамене, и както всичко, което правеше, жестът ѝ бе изключително елегантен.

— Е, добре, щом трябва.

— Съдържателят ли ти каза номера на стаята ми?

— Разбира се. Как иначе щях да го открия?

— Не знам.

— Попитах за стаята на високия ирландец и той ми каза, ето колко просто беше всичко.

— Но с помощта на преводача, нали?

— Майкъл, какви странни въпроси задаваш! Разбира се, че с негова помощ. Че как иначе?

— Не знам — повтори той. Но това, което знаеше, бе, че вече целият остров знае за красивата сеньорита *estranjera*, която е дошла при ирландеца. Вероятно това нямаше да се отрази на преговорите, но все пак бе нов и непредвиден елемент и това го безпокоеше.

Бет бе отишла до единствената масичка в стаята. В единия ѝ край лежеше някакъв бял плик.

— Какво е това? Прилича ми на покана.

— Покана е. Губернаторът на острова дава бал в имението си. То се нарича „Ла форталеса“.

— Колко вълнуващо! Кога?

— Тази вечер.

— Наистина ли? Бал, но това е чудесно! Ще ме заведеш, нали? Можеш да ме представиш като своя годеница.

Майкъл не може да измисли учтив начин да ѝ откаже.

— Добре, щом искаш. Но точно сега... Бет, не мислиш ли, че е добре вече да се облечеш?

Тя пусна поканата на масата и погледна намръщено купчината дрехи, които в бързината бяха захвърлили на пода.

— Не мога да ги облека, преди да се изкъпя.

Майкъл спусна крака на пода край леглото и се изправи.

— Кой е номерът на стаята ти?

— Единадесети. На същия етаж е.

— Лесна работа — рече той, докато обуваше панталона си и опъна тирантите му върху голите си рамене. — Ще изчакаме да се освободи терена, после ще те хвърля там.

Миг по-късно вече бе отворил вратата и оглеждаше коридора.

— Чудесно, няма никой. Сега всички спят, това е сиестата, до четири часа никой няма да помръдне. — Той остави вратата отворена и вдигна Бет на ръце заедно с одеялото. — Така няма да се налага да стъпваш боса по пода.

— Дрехите ми! — промълви тя, като прегърна с две ръце врата му и притисна носле в бузата му. — Знаеш ли, мисля, че си по-голям и по-силен от всякога.

Майкъл я задържа с едната си ръка, а с другата вдигна купчинката копринени, памучни и дантелени дрехи. Изведнъж миризмата на лавандула се усили.

— Тръгваме!

Отне му по-малко от минута да занесе Бет и всичките ѝ принадлежности до собствената ѝ стая. Вратата бе отключена и стаята определено изглеждала по-зле от неговата.

— Бет, сигурно не ти е удобно тук — рече той, докато се оглеждаше наоколо.

— Е, не е парижкият „Риц“, но ако имаше по-добро място, сигурно щеше да си се преместил там.

— Права си, щях, обаче няма такова място. Но трябва непременно да остана на острова. А ти не си длъжна. Най-добре ще е да ти запазя билет за Ню Йорк при първа възможност. Там можеш да ме изчакаш. Щом свърша работата си тук, моментално ще дойда при теб.

Бет изглеждала така, сякаш не го слуша. Тя чукаше по стената, за да извика прислужницата си.

— Стаята на Тили е точно до моята, но тя не се обажда. — Тя се обърна към него с намусено изражение. — Къде ли може да е отишла?

— Не мога да ти кажа. Виж какво, миличка, чу ли какво ти предложих току-що? За Ню Йорк?

— Разбира се, че чух. Но никъде не тръгвам без теб. Майкъл, аз наистина го направих. Сякаш още не можеш да проумееш това. Разруших всички мостове зад себе си, за да можем да бъдем заедно, както си мечтаехме. А сега ми предлагаш отново да се разделим. Това звучи нелепо. Мога да издържа тук толкова, колкото е необходимо. Сигурна съм, че и ти не желаяш да останеш тук дори и минутка повече, отколкото трябва.

Той въздъхна, после каза:

— Ще ида да потърся Тили и ще я изпратя при теб.

Отне му само пет минути да открие прислужницата на Бет. Тили седеше в кухнята на хана заедно с Бригс. Бившият корабен готвач се бе сприятелил с персонала и сега използваше кухнята, сякаш му бе личният клуб. В момента всички от местните хора се бяха оттеглили за сиеста и двамата англичани бяха сами.

Щом видя господаря си, Бригс скочи на крака.

— Трябвах ли ви, сър? Много съжалявам, ама обикновено по време на сиестата нямате нужда от мен. А и никога не бихте отгатнали какво ми се случи, господин Къран.

— Сигурно е така, затова по-добре ми кажи. — Майкъл погледна мъжът и жената и двете чаени чаши на масата. — Виждам, че сте се запознали.

— Точно там е работата, сър. Нямаше нужда да се запознаваме. Тили е сестра ми.

— Сестра ти?

— Да, господине. Тя започна да работи по същото време, когато и аз тръгнах по моретата.

— А оттогава не сте ли се виждали?

Тили изпревари Бригс с отговора си.

— Разбира се, че сме се виждали, господин Къран. Е, не точно да сме се виждали, но си пишехме писма.

Тили добре познаваше Къран. От самото начало тя бе посветена в тайните отношения между него и Бет. Най-често тя пренасяше бележките им. Докато я гледаше, Майкъл изпита чувството, че нагазва в някакво ужасно тресавище, пълно с клопки и уловки. А смяташе, че вече се е справил с възможните неприятни недоразумения. Все пак Тили, изглежда, не успя да прочете по лицето му смущението и неловкостта.

— Все си працахме по някое писъмце, аз и Том, все около Коледа. Тъй правим още откак отидох да се грижа за госпожа Мендоса, имам предвид, когато беше малката госпожица Търнър. Вие не знаехте ли, че фамилията ми е Бригс, господин Къран?

— Не, Тили, не знаех. — А и да беше го чул, сигурно веднага го бе забравил. Имената на прислугата не бяха сред най-важните неща в живота му.

— Ама толкова е странно и невероятно — продължи Тили. — Аз и Том да довтасаме на това чуждо място! И двамата по едно и също време, а? Направо си е истинско чудо, тъй мисля!

— Чудо е, наистина има на какво да се диви човек. Но сега, Тили, господарката ти се нуждае от теб. Тя е в стаята си.

— Тръгвам веднага — радостно извика Тили. Спря се само колкото да целуне сияещия Бригс по сбръчканата буза и да направи един реверанс към Къран. Може и да си въобразяваше, но му се стори, че учтивият ѝ поклон е придружен от леко подигравателна усмивка. Не, реши той, сигурно това бе просто заговорническа усмивка. — Истинско чудо — продължаваше да си мърмори Тили, докато излизаше от стаята.

Майкъл остана в кухнята, загледан в Бригс. Чудеше се как да му обясни, а и защо въобще смята, че е нужно някакво обяснение.

— Том — рече той най-сетне. — Значи това е малкото ти име.

— Да, сър. Томас Арчибалд Бригс. Ей тъй съм кръстен. Само че вече всички ми викат просто Бригс. Освен Тили.

— Е, Томас Арчибалд Бригс, мисля, че ще ми се отрази добре една чаша чай. В какво състояние е онзи чайник? — Майкъл махна към чайника на масата. Подобно на самия чай, чайникът бе истинска рядкост в Пуерто Рико. Бригс бе успял да измоли и двете съкровища от помощник-кормчията на „Сузана Стар“ още когато бяха пристигнали в Пуерто Рико.

— Вече много време кисне, сър. Повече от час, докато си приказвахме с Тили. Ей сегичка ще ви направя пресен чай. И минутка няма да отнеме, на печката има канче с вряща вода. Веднага ще го донеса в стаята ви.

— Не си прави труда — спря го Майкъл и седна на трикракото столче, на което досега бе седяла Тили. При мисълта какви ли подробности от личния му живот е разказвала на брат си по време на едночасовата им размисълка, той изпъшка наум. — Ще пия чая си тук.

В момента му се струваше, че кухнята е по-сигурно убежище, отколкото стаята му горе.

Уестлейк, пет часа следобед

Беатрис Мендоса се чувстваше ужасно отегчена от живота в провинцията. Вече десет дни гостуваше на Джейми в имението му, а братовчед ѝ и съпругата му настояваха да остане поне още една седмица.

— Жалко, че не можете да се запознаете с момичетата ми, но в момента те са на обиколка из Европа и ще се върнат едва в края на месеца — бе казал Джейми, като имаше предвид четирите си дъщери. — Все пак ако останете още, може да видите лилиите. След няколко дни ще са напълно разцъфнали. В никакъв случай не бива да изпуснете гледката.

— Така ли? Но защо?

— Ама че ужасни въпроси задавате, Беатрис! Защото са красиви.

— А „красотата е награда сама по себе си“ — бе въздъхнала тя. Това бе една английска поговорка. — Предполагам, че от мен не може да се очаква да го разбирам, тъй като самата аз не съм красива.

— Защо винаги говориш толкова неуважително за себе си, Беатрис? Ти наистина си много привлекателна. — Тези думи принадлежаха на съпругата на Джейми, Карълайн. Както можеше да се очаква, тя бе красива като съвършена фигурка от порцелан. Иначе Джейми не би се оженил за нея.

Беатрис бе решила да не ѝ напомня, че както всички красиви жени тя едва ли можеше да знае нещо за чувствата на някой, към когото природата не е била толкова щедра. Вместо това тя просто бе казала:

— Благодаря ти, Карълайн. И освен това, добре, щом настоявате, приемам с удоволствие да остана и да видя лилиите ви.

И ето че бе останала, но решението ѝ нямаше нищо общо с цветята. Просто предния ден бе получила бележка от Лила. В нея достатъчно дискретно ѝ съобщаваше, че кордовската част от операцията скоро ще започне. Беатрис искаше да е максимално далеч от тази *zarzuela*, когато започне голямото разбъркване.

— Колко голямо е имението ви? — попита тя, докато отпиваше от чая си.

Заедно с Карълайн седяха на терасата. Съпругата на Джейми напълни отново чашите им, после погледна към южната морава, която плавно се спущаше към едно изкуствено езерце, заобиколено с

рододендрони. Над храстите се виждаха голите зелени хълмове, които заобикаляха многобройните езера в този район.

— Искаш да кажеш колко акра е? Не знам точно. Стотици, предполагам.

— Не — поправи я Беатрис. — Имах предвид къщата.

— О, това ли. Двеста и четиридесет стаи. Това е ужасно, не мислиш ли? Ужасно много стари стаи. — Изражението на Карълайн показваше, че тя съвсем не смята огромната къща от времето на Тюдорите за „ужасна“.

— Два пъти повече от стаите в нашия *palacio* в Кордова. Но вие не наричате имението в Уестлейк „дворец“.

— Това е заради английската скромност в названията — отвърна Карълайн с усмивка.

Беатрис се размърда на белия стол от ковано желязо. Тя разполагаше с доста солидна естествена изолация, а и на стола имаше възглавничка, но въпреки това вече започваше да ѝ убива.

— Къде е Джейми?

Мислеше си, че ако братовчед ѝ се появи и изпие чая си, ще могат да влязат заедно в къщата и всеки да се прибере в личното си убежище, докато стане време за напитките преди вечеря. Така Беатрис щеше да може да отиде в стаята си, за да полежи и почете за час-два.

— Не знам точно — отвърна Карълайн. — Тези дни май често му се случва да изчезне някъде, нали? И все пише дълги писма до Норман в Лондон.

— О, нима? Да нямат никакви проблеми с банката? — Беатрис веднага съжали за думите си. Стараеше се с всички сили да изглежда невинно, но все пак щеше да е много по-добре, ако се преструва, че е абсолютно невежа по всички финансови въпроси.

Карълайн махна леко с ръка.

— Нямам представа, скъпа. Оставям всички подобни въпроси на господата. А ти не правиш ли така?

— О, разбира се. — Беатрис си взе трето парче от ягодовите пасти. На това място нямаше какво друго да прави, освен да яде. Докато дойде време да напусне Уестлейк, вероятно щеше да ѝ е необходим нов гардероб.

— Ето къде сте били, скъпи мои дами. Търсех ви. Чай на терасата, трябваше да се досетя. А и къде другаде в такъв прекрасен

ден? Съжалявам, че закъснях. — Джейми целуна жена си и братовчедка си по бузите. — Е, Беатрис, какво правихте днес следобед?

„Чудех се, какво ли ще стане с това място, след като се разориш.“
Не, разбира се, че нямаше да каже това.

— Гледах едни лилави цветя. Не лилиите, а нещо, което наричахте ириси, така ли беше?

— Ириси. — Джейми автоматично поправи произношението ѝ и пое чашата чай, която жена му му подаде. Това бе едно от правилата, които бе въвел, откак Уестлейк стана негова собственост. Чаят да не се сервира от прислугата, не и ако присъства някоя дама. Едно от най-прелестните неща в този свят бе да гледаш как една красива жена налива чай. Той и сега си позволи да се наслади на сръчността, с която Карълайн наливаше чая му, а после се обърна към Беатрис: — Не всички са лилави. Някои ириси са бели, а други жълти.

— О, сигурно не съм забелязала. — Но сега определено забелязваше изражението на братовчед си. Напоследък той изглеждаше ужасно. Усмивката му започваше да наподобява лицето на ухилен череп. Но тя взимаше пример от Карълайн, която се преструваше, че не забелязва в какво състояние е съпругът ѝ.

Джейми сякаш не забелязваше, че го наблюдават.

— Беатрис, вие сигурно не разбирате увлечението ми по цветята?

— Опасявам се, че е така.

Той изпи и последната глътка чай, отказа да му наляят повече и остави чашата си на масата.

— Видяхте ли жълтата пълзяща роза край конюшните и до Гръцката градина?

— Мразя конете. Никога не се приближавам до конюшните. А Гръцката градина е онази с многото счупени статуи, нали?

— И така може да се каже. Баща ми нареди да донесат статуите от Гърция. Сред тях има наистина уникални произведения.

На Беатрис всички ѝ приличаха на изхвърлени на боклука вехтории. На всяка статуя ѝ липсваше по нещо: една нямаше глава, друга — ръка, или само китка, а някои представляваха просто фрагменти. Но за да има мир, тя рече:

— Наистина видях едно жълто цвете. Роза ли беше?

— Точно така. Това е най-прочутата роза тук, нарича се „Глупостта на Сесил“. — Беатрис изглежда не беше схванала, за какво става въпрос. — „Глупост“ в случая означава „грешка“ — обясни Джейми. — Нещо, което си направил, а не е трябвало. — Той замълча за миг. — Понякога такива грешки влекат след себе си ужасни последствия.

Внезапно всички почувстваха, че той реже прекалено близо до кокала. Беатрис се втренчи в него. Джейми ѝ отвърна със същия поглед. Останаха така няколко секунди.

Карълайн погледна първо мъжа си, после и братовчедка му. След това се наведе и взе от масата малко сребърно звънче.

— Ще наредя да приберат нещата за чай.

Джейми спря ръката ѝ.

— Нека постоим още малко тук, скъпа. Толкова е приятно да си навън. Ще разкажа на Беатрис историята за „Глупостта на Сесил“.

Карълайн имаше тъмносиви очи, които много хора сравняваха с черни перли. Но когато бе обезпокоена от нещо, те ставаха още потъмни. А сега бяха почти черни.

— Щом така искаш — рече тя, като се опита да потисне надигащата се у нея тревога. От няколко дни се бореше с това чувство. Нещо ужасно щеше да се случи. Нещо, за което можеше само да прави догадки, но бе сигурна, че заради него се намират на ръба на ужасно бедствие. — Но само ако си сигурен, че старите семейни истории няма да отегчат Беатрис.

— Не, разбира се, че няма — настоя Беатрис. — Та това е и мое семейство.

Тя не сваляше очи от Джейми. Бе твърдо решена той да е първият, който ще отмести погледа си.

Така и стана. Джейми извади от вътрешния си джоб златна табакера и запали една от специалните турски цигари, които внасяха лично за него от Кайро.

— Баща ми купил Уестлейк през 1825 година — започна той. — Тогава имението бе заприличало на развалина. Никой не бе живял в него в продължение на повече от сто години. Горедолу по същото време се сдобил, и с парцела на Гордън скуеър, и то съвсем случайно. Взел го като комисионна и построил къщата за по-малко от триста лири. Баща ми бил наистина много далновиден човек. Избрал Гордън

скуеър, защото разбирал колко важна ще стане железопътната гара на Юстън стрийт. После така се развили нещата, че той станал първия англичанин, който притежавал собствен железопътен вагон.

— Колко умно е постъпил! А това кога е станало, преди или след като е получил титлата? Джейми, бих ли могла да опитам една от цигарите ти?

— Какво? О, да, разбира се, щом желаш. Дори и не предположих, че...

Той ѝ подаде една цигара и ѝ поднесе огънче. Беатрис я държеше доста несръчно, но по начина, по който вдишваше дима и не се закашля, личеше, че е опитна пушачка. Ама че работа, освен че бе толкова грозна, тази жена беше и тайна пушачка. Сигурно си лягаше, усмърдяна на цигарен дим и облечена в нощница, закопчана чак до врата. Горкият Франсиско!

— Та сега да отговоря на въпроса ти. Баща ми купил и двете къщи още преди да му дадат титлата.

— Да — рече тя. — Така и предполагам.

Той реши да не обърне внимание на интонацията ѝ, както и на начина, по който Карълайн ги наблюдаваше, и побърза да продължи с историята.

— Както и да е, налагало се баща ми да прекарва повечето време в Лондон, заради бизнеса. Затова той настанил Сесил, своя по-малък брат, тук, в Уестлейк. Тогава мястото било полуразрушено. Татко възнамерявал да остави Сесил да надзирава възстановителните работи, но чичо ми се интересувал само от парковете на имението.

Беатрис направи недоумяваща физиономия.

— Ето нещо, което никога не бих могла да разбера. Какво толкова намират англичаните в това да копаят пръстта?

Джейми тихо се изсмя.

— Вероятно наистина няма да разбереш. Но този случай бил съвсем различен. Татко бил единствено дете, докато не станал на петнадесет години. Тогава баба ненадейно родила близнаци, Роджър и Сесил. Сесил бил много срамежлив и странен. Обичал цветята, но не и хората. Както и да е, той създаде повечето от парковете, които виждаш днес. И много сериозно се заел с хибридизацията на рози. Татко му бил осигурил екип от двадесет и шест градинари, но чичо Сесил настоявал да върши сам голяма част от черната работа. Веднъж

работил цяла седмица върху една хибридна програма на открито, под дъжда, тогава хванал пневмония и умрял. — Джейми изговори последните думи особено натъртено, без да сваля погледа си от очите на братовчедка си.

— Горкият човек — автоматично възкликна Беатрис, докато си мислеше: „Ти ме подозираш в нещо, братовчедо Джеймс. Не знам какво точно ти е хрумнало, но е така“. — Има ли нещо скрито в историята, което съм пропуснала да разбера? — попита тя.

— Още не съм разказал най-важното. Работата е там, че розата, върху която работел Сесил, впоследствие се оказала първата култивирана дотогава пълзяща жълта роза с аромат. Естествено нарекли я „Глупостта на Сесил“.

— О, сега вече разбрах.

Джейми угаси цигарата си в един сребърен пепелник.

— Не, мисля, че още не си разбрала. Тази роза станала изключително популярна. Сега се среща навсякъде из Британските острови, както в дворовете на работническите къщи, така и в големите имения. И точно там е същността на историята. При нас красивите и успешни неща винаги изникват от развалините. Това е нашата дарба, Беатрис, дарбата на рода Мендоса.

— Но ако някой ѝ изневери? — попита тя. — Ако някой извърши нещо, което да петни честта на семейството?

Джейми се усмихна.

— Като член на кордовския клон на рода Мендоса — рече той тихо, — ти би трябвало да знаеш по-добре от мен какви са последствията. Вашият клон на рода съществува много по-отдавна, нали?

Сан Хуан, късно следобед

Майкъл почука тихичко на вратата на стая номер единадесет. Отвори му Тили. Тя погледна през рамо към леглото, после излезе в коридора и затвори зад себе си вратата.

— Госпожа Мендоса спи, сър. Пътуването наистина се оказало много изморително за нея. Желаете ли да я събудя?

— Не, недей. Просто исках да кажа, че се налага да изляза за няколко часа. Тази вечер има бал и ѝ обещах да я заведа, но още е едва

пет и петнадесет и сигурно няма да тръгнем преди единадесет часа. Такъв е обичаят по тия места.

— Добре, сър. Ще съобщя на госпожа Мендоса.

Майкъл се сепна.

— Тили, знаеш ли под какво име се е представила господарката ти на съдържателя?

— Разбира се, че знам. Госпожица Елизабет Търнър, така се представяше и на ония кораби, дето ни докараха до тук.

— Добре, постъпила е много благоразумно. Сега ще е най-добре, ако фактът, че господарката ти е омъжена жена и член на семейство Мендоса, остане нашата малка тайна. Мислиш ли, че можеш да спреш да използваш истинското ѝ име, докато сме тук?

Прислужницата изсумтя презрително.

— Мога да спра да правя всичко, което ми бъде наредено да не правя, господин Къран. Мога да бъда много дискретна. И извинете, сър, но смятах, че знаете това.

— Да, наистина е така. Значи, докато се намира в Сан Хуан, ще наричаме дамата госпожица Търнър, съгласна ли си?

— Съгласна съм. Трябва да е готова за бала в единадесет часа тази вечер, така ли да ѝ кажа?

— Да, точно така.

Реверансът на Тили изглеждаше съвсем пресилен и му се стори, че чу едно презрително изсумтяване, когато тя се обърна да влезе в стаята на Бет. По дяволите, трябваше да успее да склучи примирие с тази жена. Тя знаеше прекалено много, за да ѝ позволи да му стане враг. Дявол да ги вземе всички тия прислужници, включително и Бригс.

Приказният черен екипаж го чакаше на ъгъла на „Кахе Крус“. Майкъл махна за поздрав към лакея, но сам отвори вратата. А дължината на краката му правеше излишна помощта на стъпалото, за да се качи с лекота във високата карета.

— *Hola*, Майкъл. — Нурия изглеждаше искрено зарадвана да го види. Усмивката ѝ бе топла и приятелска. — Абсолютно точен си. Този ирландски обичай да бъдеш винаги точен, е изумителен!

Майкъл се засмя.

— А всеки англичанин или европеец ще се изуми, ако те чуе. Нас, ирландците, ни наричат „испанците на Британските острови“. Само в сравнение с испанците изглеждаме точни.

Конете зачаткаха с копита и каляската потегли из града. Нямаше нужда Нурия да дава нареждания. Самсон добре знаеше къде отиват. Този излет бе планиран от доста време. Явно Нурия го бе очаквала с нетърпение. Бе весела и оживена, лесно се засмиваше и не скъпеше усмивките си, без да подозира, че Майкъл почти не я слуша.

През последните десет дни отношението ѝ към него се бе променило. В началото Майкъл трябваше едва ли не да ѝ натрапва присъствието си. Той отново и отново я търсеше, подтикван от желанието да разгадае мистерията, която я обгръща. Но нищо от онова, което бе узнал, не обясняваше как тя успява да бъде едновременно сестра Магдалена и Нурия Санчес. Все пак, независимо дали това бе истина или не, те някак се бяха сприятелили. Несъмнено за това много бе помогнало и предложението му, направено пред толкова много хора в деня на погребението на Кармен да носи ковчега ѝ. А това бе единственото нещо, което Майкъл бе направил спонтанно.

Нурия внезапно прекъсна оживения си разказ за уменията на човека, с когото трябваше да се срещнат. Най-сетне бе забелязала, че умът му е другаде.

— Какво има, Майкъл? Защо си толкова мрачен?

— О, нищо сериозно. Просто този следобед се случи нещо, което доста ме изненада.

— Какво? Нещо, свързано с бизнеса ти ли?

— Не точно.

Тя чакаше, но той не каза нищо повече.

— Добре, няма значение. Явно не искаш да ми кажеш. Но не ме интересува.

Въпреки това, той разбра по изражението ѝ, че я интересува. Настроенията ѝ бяха толкова непостоянни и наивно романтични. Сега щеше да изтълкува сдържаността му като липса на доверие и следователно предателство спрямо тяхната дружба. Но как, за бога, да ѝ каже за Бет? Той и Нурия не бяха любовници... все още. Въпреки това и двамата знаеха, че бавно, но сигурно се приближават към това развитие на отношенията им. Майкъл естествено не би могъл да отрече, че иска да спи с нея. Досега бе отлагал това просто защото

чакаше подходящия момент. Но сега... Не, в никакъв случай не можеше да ѝ каже за Бет. Тя сама щеше рано или късно да го открие и това щеше да сложи край на връзките помежду им. Затова бе по-добре да отлага този разрыв колкото може по-дълго.

— Изглеждаш чудесно — каза той.

Нурия подръпна извития край на черното си болеро.

— Мислиш, че ще ме умилостивиш с комплиментите си ли? Не съм толкова глупава.

— Не знаех, че трябва да те умилостивявам. Скарали ли сме се?

— Знаеш какво имам предвид.

— Така е. Но не ти направих комплимента само за да кажа нещо. Наистина изглеждаш страхотно. Никога не съм те виждал в такъв костюм.

Нурия бе облечена в типичните дрехи за езда на жените от Севиля. Косата ѝ бе пригладена назад под широкопола шапка, а зад ухото си бе закичила червена китайска роза. Късото черно болеро разкриваше част от червената ѝ блуза, а дългата ѝ черна пола бе увита около кръста ѝ и завързана на възел отляво.

— В Испания жените носят такива дрехи, когато яздят на кон. Ти яздиш ли?

— Разбира се. Но не на една страна, както би яздила някоя *peninsulara*. Аз съм пуерториканка, отраснала на село. Яздя като мъж и то без седло.

— Бих искал да видя това — тихо рече Майкъл. Божичко, не вярваше, че това е той! Само няколко часа бяха изминали, откак бе спал с една жена, и ето че отново усещаше изгарящи тръпки на желание в слабините си, и то за друга!

— Може би ще имаш тази възможност. — Тонът ѝ му подсказа, че е доловила сладните нотки в гласа му, но тя не го призна открито. Такива бяха отношенията им от няколко дни. Обещанието за нещо повече трептеше във въздуха и двамата го знаеха. Въпреки че очакваха рано или късно то да бъде изпълнено, все още никой не бе направил първата неизбежна стъпка. — Ще навлезем дълбоко в гората — продължи Нурия. — Прекалено навътре, за да може да мине каретата. Може би ще се наложи да яздим.

— А откъде ще вземем коне?

— Хосе ще ги доведе.

— Така ли се казва човекът, с когото ще се срещнем, Хосе?

Тя кимна.

— *Si*, той е най-добрият *casador* на острова. Изпратих да го повикат още щом чух за този *paragaño*.

— А сигурна ли си, че този папагал е там?

— Сигурна съм. Обадия събирал кокосови орехи, когато го видял и после ми каза за него.

— Но птицата вече може да е отлетяла накъдето си иска, нали?

— Той е там — каза Нурия. — Този *paragaño* ме чака. Точно затова е дошъл в Пуерто Рико. Обикновено папагалите от този вид се срещат в Бразилия.

Винаги когато я обхванеха такива мистично суеверни настроения, той не се сещаше какво може да ѝ отвърне. Епископът му бе казал, че почти всички пуертоториканци са католици. Това донякъде бе истина, но Майкъл бе разбрал, че много от тях са и нещо друго. Бившите роби и индианците просто бяха добавили един християнски „пласт“ към собствените си вярвания. Нурия бе с тъмна кожа. Майкъл предполагаше, че е с една осма негърска кръв. Но поведението ѝ, възгледите ѝ за света му се струваха доста по-лошо повлияни от Африка. Може би това се дължеше на многото бивши роби, които работеха при нея.

Каретата продължаваше своя ход и те мълчаха. Когато свърнаха по една достатъчно широка просека сред гъстата гора, всичко изглеждаше така, сякаш градът Сан Хуан въобще не съществува, дори и че всички градове не съществуват. Над тях клоните на дърветата се надвесваха толкова ниско, че се наложи лакеят да напусне мястото си отзад и да се качи на капрата при Самсон. Майкъл се надвеси от прозорчето и вдъхна дълбоко аромата на нещо примитивно, на животни и пръст, който с всеки миг ставаше все по-силен.

След четвърт час кочияшът спря конете.

— Ей до тука само можем да стигнем *verdad*, Миси Доня. А сега *verdad* какво да правя?

— Остани тук — нареди му Нурия. Този път бе прекалено нетърпелива, за да изчака помощта на лакея си. Тя скочи от каретата с невероятна пъргавина, която изненада Майкъл.

— Къде е приятелят ти Хосе? — попита той.

— Ще ни чака малко по-нататък, край реката.

Нурия тръгна, без да каже нищо повече, и Майкъл я последва.

След като повървяха десетина минути, ловецът се появи. Той седеше под едно дърво, а до него имаше голям чувал от зебло и три коня бяха завързани наблизко. Когато видя Майкъл и Нурия, той мързеливо се изправи.

— *Buenos tardes*, сеньорита.

— *Muy buenos*, Хосе. Това е приятелят ми, сеньор Къран. Разказах му за уменията ти и той поиска сам да се увери.

Хосе се поклони на Майкъл. Бе дребен човек, облечен в дрипава риза и панталон, завързани на кръста му с въже, но тялото му бе само мускули. Когато се усмихна, се показаха четири златни зъба. Майкъл знаеше, че златните зъби се смятат за признак на богатство на островите. Значи от лова с капани се печелеше доста добре. Чертите на мъжа издаваха индианското му потекло, но явно кръвта на този *mestizo* бе примесена с известна доза негърска, както и доста бяла испанска кръв. Тези мисли Майкъл запази за себе си, а на глас каза само:

— Е, Хосе, видя ли вече плячката ни?

— Не, сеньор. Само сеньоритата знае къде се намира този *rara-ga-uo*. Чакам да ме заведе при него.

— Намира се край Лас трес ниняс — каза Нурия. — Не ти казах предварително, защото не исках да хванеш птицата ми и да я продадеш на някой друг.

— Но откъде знаеш къде е проклетият папагал? — попита Майкъл недоумяващо.

Нурия сви рамене.

— Сеньоритата има много добра магия — рече ловецът. — Тя знае. — Той погледна към конете. — Но от тук до Лас трес ниняс пътеката е прекалено обрасла, за да могат да минат конете. Ще трябва да вървим пеша.

Нурия понечи да му възрази, но после промени решението си.

— Добре, тогава ще вървим.

Тя тръгна първа, а двамата мъже я последваха мълчаливо в сгъстяващите се сенки.

„Скоро ще е прекалено тъмно, за да намерим обратния път на това проклето място“, помисли си Майкъл. „Цялата работа е напълно откачена, ама и аз съм луд, че дойдох.“ Но въпреки тези мисли той продължаваше да върви. Не можеше да устои на движещата се

примамка пред него. Сега тя вървеше с големи крачки, а бедрата ѝ се полюшваха. Приличаше на някоя от митичните амазонки. Струваше му се, че подушва възбудата ѝ, примесена с ароматите на гората, сякаш това бе тамян в някакъв странен храм, принадлежащ на свят, различен от неговия.

— Тук е — най-сетне каза Нурия, като посочи към една малка полянка, в средата на която три големи камъка стърчаха като побити в земята. — Лас трес ниняс, Трите момичета. Моят *paragaуо* е тук.

Хосе бе оставил конете край реката, но носеше със себе си чувала, праметнат през рамото му. Сега го развърза, извади от него една клетка и я остави на земята.

Нурия се приближи, за да разгледа птицата, затворена в клетката. Майкъл направи същото. Това бе сив папагал с аленочервена опашка, дълъг тридесетина сантиметра. Хосе се наведе над него.

— *Ven, mi chica гуара* — тихичко занарежда той, — *ven. Tenemos trabajo*.

Ловецът подръпна панталона си и избърса ръце в крачолите му, после се наведе и отвори вратичката на клетката. Папагалът пристъпи навън и излезе на покритата с мъх поляна.

— Няма ли да избяга? — удивено попита Майкъл.

— Не и той, сеньор — каза Хосе и веднага се поправи. — Не и тя. Тази птица е *hembra*, тя е сеньорита. Точно затова вършим толкова добра работа двамата с нея. А и тя не иска да избяга от мен. Ние сме добри приятели. — Той бръкна в джоба си и извади един бразилски орех. — *Toma, mi nina*. Покажи на сеньора какви приятели сме.

Сивият папагал протегна едното си краче и внимателно хвана ореха с два от трите си пръста. После вдигна лакомството и започна да го кълве с човката си, без да помръдва от мястото си.

Нурия се бе приближила към Майкъл и сега обясни:

— Крилете ѝ са подрязани.

Майкъл усети как у него се надига вълна на отвращение при мисълта как са я обезобразили. После погледна към небето. Тук, на поляната, можеше да види повече от него. На небосвода пламтеше аленият пожар на залеза.

— Скоро ще се стъмни.

Нурия кимна.

— *Si*, залез-слънце е най-доброто време за това, което ще правим.

Папагалът бе успял да пробие дупка в ореха и сега дъвчеше сладката бяла ядка.

— А сега трябва да си свършиш работата — рече Хосе. Той вдигна чувала и клетката и се приближи към двамата, които го наблюдаваха. — Върнете се сред дърветата. Ще пречите, ако стоите наблизо. И пазете тишина.

— Какво ще стане сега? — попита Майкъл.

— Ще видите, сеньор. Само ви моля за едно — нито звук!

Те застанаха на мястото, което ловецът им бе показал. Хосе се скри някъде от другата страна на трите големи камъка. Майкъл и Нурия не го виждаха, но можеха да наблюдават сивия папагал. Той бе накокошинил перушината си и размахваше безполезните си криле, като издаваше звуци, каквито Майкъл никога преди не бе чувал. Папагалите от клетките в двора на Нурия крещяха някак по-дрезгаво, а този издаваше тихи и гальовни гукания, сякаш бе гълъб.

Те стояха и чакаха. В продължение на няколко минути не се случи нищо особено. После в едно от дърветата от другата страна на пътеката изведнъж нещо се раздвижи. Нурия рязко си пое дъх. Майкъл я чу и проследи погледа ѝ до върха на една палма на края на полянката.

Точно над гукация сив папагал бе кацнало нещо толкова красиво, че Майкъл не можеше да повярва, че е истинско — един папагал, чиито пера бяха оцветени в ярко виолетово, преливащо в синьо. Това бе птицата, която Обадия бе видял — един от най-редките папагали в света, така наречения „хиацинт“. Божичко, нищо чудно, че Нурия толкова силно желаше да го притежава. Той бе невероятно красиво създание.

Хиацинтът гледаше надолу към сивия папагал, който продължаваше да гука. Майкъл осъзна, че това сигурно бе любовният му повик. Сивият съблзняваше хиацинта, и то по нареждане на господаря си. А синята птица наистина се оказа достатъчно наблизо, че да чуе зова на женската или да усети миризмата ѝ. Точно както бе предрекла Нурия. Майкъл усети как по гърба му полазиха тръпки. В този момент му се прииска да е колкото се може по-далеч от Пуерто Рико. Но само част от него желаше това, онази част, подвластна на

разума. В същото време у него се надигна някакъв животински инстинкт, инстинктът на ловеца, който му повеляваше да остане и да наблюдава сцената, и той не можа да отмести погледа си от нея.

Хиацинтът остана на дървото в продължение на доста време. Сивият направи няколко крачки към него и започна да гука още по-силно, като пъчеше гърдичките си и се накокошини още повече. Като курвите от Амстердам, помисли си Майкъл, които стоят по прозорците и излагат на показ прелестите си.

Най-сетне хиацинтът се реши. Той се спусна плавно и грациозно надолу и за миг, сякаш времето спря, той замря неподвижно във въздуха над сивия папагал. Женската вдигна глава, сякаш подканваше мъжкия да се приближи, после хиацинтът сви синьо-лилавите си криле и кацна на земята. В същия миг Хосе изскочи сякаш изпод земята и хвърли мрежата си върху него.

По-късно, когато вече пътуваха в каретата към Сан Хуан и навън бе съвсем тъмно, Майкъл попита:

— Откъде знаеше, че дивият папагал е мъжки, че женската ще успее да го привлече?

— Знаех — отвърна Нурия, като притисна ръка към сърцето си. — Знаех.

Хиацинтът пътуваше над тях, в клетка, поставена на капрата, между кочияша и лакея. Майкъл чуваше как птицата пърха с криле и напразно се опитва да се освободи. Искаше му се да спори с Нурия, да я помоли да пусне на свобода птицата, но знаеше, че е напълно безсмислено.

— Слушай — каза той вместо това, обзет от желание най-сетне да се освободи от магическото въздействие, което бе оказало върху него залавянето на птицата. Искаше да се върне в света на реалните неща, да си припомни своята роля в него. — Има нещо, което отдавна искам да те питам.

— Какво?

— Възможно ли е да имаш сестра близначка?

Тя избухна в смях.

— *Au, mi madre!* Струва ми се, че ирландците не само са *loco* и съвсем точни, но и приличат на петли за борба — никога не се отказват. Значи все още мислиш, че аз съм монахинята от метоха, онази, която има видения свише?

— Знам, че изглеждаш точно като нея. Просто се опитвам да разбера как е възможно това.

— Е, добре, но нямам близначка. Съжалявам, *querido*, но бях единственото момиче в семейството. Имах шест братя и двете с майка ми готвехме и чистехме за всички тях.

— Разбирам, ами баща ти?

Тя свали черната си шапка, остави я на коляното си и прокара по периферията ѝ пръста си с начервения нокът.

— Нямам представа кой е баща ми. Аз и братята ми сме от различни бащи. Това шокира ли те?

— Не. Знам, че това е свят, различен от моя.

— Да си беден винаги, навсякъде по света, е различно от това да си богат.

— Знам и това.

— Наистина ли? — попита тя.

— Да.

— Тогава значи си по-мъдър, отколкото бях склонна да вярвам.

В продължение на няколко секунди никой от тях не проговори. Заловената птица сега крещеше неистово, оповестявайки нещастieto си на целия свят.

— Пусни я — продума Майкъл, стиснал зъби.

— Да пусна хиацинта? Ти си се побъркал. Този папагал е безценен. Но какъв смисъл има да ти обяснявам, ти нищо не разбираш.

— Нали каза, че съм мъдър?

— Казах, допускам, че си мъдър. Но все пак не си, ти си просто един глупак.

След тези думи те отново замълчаха. После Нурия проговори:

— Искам да ти кажа нещо. Понякога и аз откачам. Повече от теб. Сънувам ужасни сънища, и то не само когато спя. Понякога през деня ме обзема ужасен мрак. Часове наред не зная какво става около мен. Така че може наистина да съм двама души, както ти предполагаш.

Това бе далеч по-абсурдна мисъл от всичко, което някога му бе минавало през ума. Само тук, на това тропическо място, където толкова пластове се припокриваха, можеше на някого да хрумне подобна идея.

— Никой не може да бъде двама души едновременно — каза той.
— Ходила ли си на лекар?

— Ходих вече при трима *curadores* и дори при една *bruja*.

Духовни лечители и вещици, точно каквото бе очаквал, че би избрала. Нурия не забеляза отвращението, което пробяга по лицето му.

— Никой не може да ми помогне — рече тя. — Освен... може би, ако не се страхувах...

— От какво?

— От истински силната магия. Като тази, която владее Асунта.

— Нима Асунта е вещица?

Нурия поклати глава.

— Не е вещица. Тя е жрица.

— Жрица на какво, за бога?

— Не можеш да разбереш това. — Тя сви устни неодобрително. — Глупаво е от моя страна да ти говоря за тези неща. Все забравям, че си европейец. Не знаеш абсолютно нищо.

Майкъл се замисли върху онова, което Роса му бе казал. Тогава си спомни и първата вечер, когато Нурия го бе завела в къщата си зад бордеа, спомни си за онова нещо, което тя бе побързала да скрие още преди той да види какво е.

— Асунта жрица на вуду ли е? — попита той.

— Нищо няма да ти кажа, защото нищо не знаеш — нацупи се тя.

Майкъл усети, че разговорът започва да се върти в затворен кръг. Освен това, трябваше да разбере още нещо.

— Ще ходиш ли довечера на бала в имението на губернатора?

Тя тихо се изсмя.

— Не мисля, че *la dona de las pittas* ще бъде приета особено радушно в „Ла Форталеса“. Къщата ми изпълнява една необходима функция в Сан Хуан, но хората предпочитат да се преструват, че не съществува.

Дявол го взел, трябваше сам да се сети за това. Глупаво бе да я пита и сигурно думите му я бяха наранили.

— Това обижда ли те? — попита той, тъй като предпочиташе да не оставя недоизказани неща помежду им.

Тя сви рамене.

— Няма значение дали ме обижда или не. Просто така стоят нещата тук. Ти ще ходиш ли на бала?

— Да. — Нямахме смисъл да лъже. На такъв малък остров всичко се разчуваше почти в мига, когато се случва. А което не се знаеше със сигурност, биваше измисляно, просто слуховете се раждаха във въздуха, както бе казал старият Роса.

— Нурия, чуй ме, още преди исках да ти кажа това. Имам гостенка. Една млада жена, която познавам от Лондон.

— Гостенка? Нима тази млада жена е пропътувала цялото разстояние от Англия до Пуерто Рико, само за да те посети?

— Не... а може и да е така. Не съм сигурен.

Вече напълно се бе стъмнило. Не можеше да види лицето на Нурия, но усещаше, че тя се е втренчила в него.

[1] Rough Rider (ам.ист.) — кавалерист-доброволец от испано-американската война. — Бел.прев. ↑

11.

Лондон, девет часа вечерта

Първия път, когато бе отишъл в кръчмата „Грите херинги“, времето беше студено и мъгливо. Тази вечер бе горещо и влажно, но мястото изглеждаше съвсем същото. В бара нямаше посетители и той бе сам с кръчмаря.

— Добър вечер, сър. Какво ще желаете?

Норман си припомни, че предния път плати на човека за собственото си бренди. Тази вечер бе прекалено топло, за да пие бренди.

— Една халба от най-добрата ви бира.

Съдържателят наточи бирата в метална халба и му я подаде. Норман отпи една голяма глътка, после погледна към стаята за вътрешни лица в дъното на помещението.

— Другият господин ви очаква, сър.

Норман кимна и тръгна към стаята с чашата в ръка. Този път Хайръм Лейси седеше край прозореца, облегнат на широкия дървен перваз, и си вееше с един сгънат вестник.

— Добър вечер, господин Мендоса. Малко е топличко, не мислите ли? Простете, че не ставам да ви посрещна. Подаграта ми пак се обади. — Той махна с вестника към подутия си крак. Беше го подпрял на стара кожена възглавничка, чийто пълнеж се опитваше упорито да се измъкне навън.

Норман не изрази никакво съчувствие.

— Без имена. Вече няколко пъти ви го повторих.

— Така беше, така беше. — Лейси не се извини. Той изчака Норман да приближи още един стол към прозореца. — Интересни новини, а? Имам предвид Куба. Май раф-райдърите на Рузвелт са понатупали проклетите испанци.

— Като че ли с това онази смешна война ще приключи — съгласи се Норман.

— Е, предполагам, че вас това не ви интересува особено. Банкерите печелят от всичко, независимо кой побеждава и кой губи, нали?

— Горещо-долу така е. А сега може ли да пристъпим към работа?

— Разбира се, сър. — Лейси пхна вестника между саксиите на две наперени мушката. Явно някой ги поливаше, но иначе цялата стая бе прашна и запусната.

— Удобно ли се разположихте? — попита Лейси. — Историята, която ще ви разкажа, е доста дължка.

— Добре ми е така. Започвайте.

— Да. Е, както сигурно си спомняте, вие отново дойдохте при мен само ден след срещата ни, в сряда, на двадесет и трети юни. — Лейси го погледна, за да получи потвърждение. Норман кимна.

— Дата, която сигурно няма лесно да забравите, или поне аз така мисля — добави адвокатът. — Кой знае как се чувствахте, след като току-що бяхте пуснали нова партия акции и...

— За бога, говорете по въпроса.

— Това правя, сър, точно това правя. Работата е там, че имах невероятен късмет. Или, може би, късметът бе ваш. Както и да е, следвайки инструкциите ви, започнах разследванията си относно лорд Шарик още на следващата сутрин и продължих чак до вчера вечерта. А това са десет дни, както виждате. Тази сутрин не можах да изляза заради крака си, но...

— Нямам намерение да се пазаря за броя на дните, които ще включите в сметката си. Сигурен ли сте, че Шарик не ви е видял?

— Напълно. В тези неща съм нещо като специалист, господин Мендоса... извинете, без имена, забравих. Та значи, както казвах, най-голям късмет извадих още първата вечер, в онзи четвъртък. Негова светлост прекара целия ден в дома си, само сутринта за малко се отби в клуба си, „Уайтс“. Това е и вашият клуб, нали така?

Норман кимна. Адвокатът се усмихна и намести по-удобно болния си крак.

— Няма нищо странно в това един мъж да отиде до клуба си преди обяд, нали? Е, после той се прибра у дома и повече не излезе, въпреки че наблюдавах целия ден. В единадесет вечерта реших, че сигурно господинът вече си е легнал. Тъкмо смятах да напусна поста си и да последвам примера му, когато забелязах, че един човек излиза

иззад ъгъла на къщата му, откъм задния ѝ вход. По накуцването му познах, че това е негова светлост, но той бе облечен в много странни дрехи.

— Странни в какъв смисъл?

— Работнически дрехи. Груби панталони и обувки и — тъй като валеше много силно, както вероятно си спомняте — носеше мушамена пелерина с качулка, като онези, които използват рибарите. Каретата на негова светлост не бе излизала от конюшните от обяд, а и той явно не бе повикал такси, защото тръгна пеша през Риджънтс парк. Естествено, аз го последвах. — Лейси се протегна, взе от перваза една чаша шери и направи пауза, достатъчно дълга, за да отпие спокойно от нея.

— И после? — подкани го Норман.

— После той отиде в „Деветте бряста“. Познавате ли този квартал?

— Никога не съм бил там.

— Не съм изненадан. Това не е място за човек като вас. А не е и за човек като негова светлост, както би предположил някой случаен наблюдател. Това е бедняшки квартал, може да се каже, работническо гето.

Лейси отново замълча, сякаш чакаше някаква реакция. Норман се размърда на неудобния си стол.

— Давайте нататък, човече. С това темпо ще трябва да стоя тук до другата неделя.

Адвокатът се усмихна.

— Вероятно предпочитате да обобщя накратко откритията си. Подробностите са описани в тази папка. — При тези думи той се наведе и извади една бежова хартиена папка, като онези, които обикновено използват адвокатите.

— Това е добро решение — съгласи се Норман, — стига да се лишите от драматичното представяне на историята.

Лейси изглежда не обърна никакво внимание на саркастичната забележка.

— Добре тогава, само заключенията, щом това ви задоволява. — Той отново замълча, но вдигна ръка, преди Норман да успее да каже нещо. — Просто слагам в ред мислите си. Ето и голите факти за гологлавия лорд Шарик. — Лейси се изкикоти. — Извинявам се за

играта на думи. Та значи, той има и друго име. В някои среди е известен под името Фъргюс Кели. А Кели е тясно свързан с финийците. Само не успях да разбера, дали някой от тази сган е наясно, кой всъщност е техният Кели.

Адвокатът отново замълча, за да види каква ще е реакцията на слушателя му. И не остана разочарован.

Норман бе зяпнал Лейси, понечи да каже нещо, но после затвори уста. Няколко секунди по-късно той отново се опита и този път успя само да изграчи:

— Шарик? Финиец? За бога, сигурен ли сте?

— Абсолютно. — Лейси отново посочи хартиената си папка. — Всички подробности, които доказват заключенията ми, са в доклада.

— Но защо, за бога? За какво му е на човек като Шарик, с неговото богатство и обществено положение, да желае независимостта на Ирландия?

— Нямам представа, сър. Освен, разбира се, ако не използва финийците за някаква друга, лично негова цел.

Норман се облегна на стола си и затвори очи, за да може умът му да асимилира фактите и да обмисли хилядите възможности и вероятни връзки.

— Да — каза той след малко. — Сигурно това е причината. Но какви са целите му?

— Опасявам се, че и за това не разполагам с информация, освен...

— Да?

— Освен още нещо, което смятам, че ще ви е от полза. — Сега адвокатът говореше съвсем тихо, като произнасяше думите бавно и отчетливо, за да се наслади на ефекта им. — През последната седмица лорд Шарик се е срещнал четири пъти с госпожа Лиля Къран.

— Аха — тихо възкликна Норман. Отново затвори очи и замълча за момент, след което повтори: — Аха. — Лейси чакаше той да продължи. — Значи Лиля е тук, в Лондон? — най-сетне го попита Норман.

— Да, в онзи нов хотел на площад „Карлос“, хотел „Конът“.

Норман се изправи и посегна към папката. Лейси, обаче, все още не я пускаше. Норман пхна ръка във вътрешния си джоб и извади от там един плик.

— Всичко е тук. Двадесет и пет гвинеи, както се бяхме разбрали. Ако желаете, може да ги преброите.

— Няма нужда да го правя, господин Мендоса. Честността ви е пословична. — Лейси взе плика и пусна папката. Имаше нещо много противно в усмивката му. — Сетих се за още нещо. Това, естествено, не ми влиза в работата, но ще го спомена за всеки случай, просто ако сте го забравили. Предната задача, която ми поставихте, беше свързана директно с госпожа Къран. Помните ли какво ви казах за мястото, където бе отседнал господин Тимъти Мендоса, докато бе в Дъблин?

— Разбира се, че помня.

Лейси продължи, сякаш не бе чул последните му думи.

— Това бе „Лебедът“ на Ергенската алея. Както ви бях споменал, това е добре известно свърталище на финийците.

На няколко мили от мястото, където се разиграваха тези събития, Лила лежеше в леглото си в хотел „Конът“, но не спеше. Бе превъзбудена и малко уплашена от собственото си нетърпение, от пеещата радост, която се надигаше в сърцето ѝ. Защо, питаше се тя за стотен път, защо не вярваше на собствените си чувства? Защото ѝ се струваха неуместни, преждевременни. Нима животът не я бе научил да бъде предпазлива и благоразумна? Как можеше да се чувства така, щом плановете ѝ, въпреки че бяха съвсем узрели, още не бяха дали плод?

Това не е заради плановете, обади се в нея някакво гласче, което тя не можеше да заглуши. Не е заради това, че скоро ще се разплатиш с Мендоса за всичко, което са ти причинили, нито пък заради това, че Майкъл ще получи всичко, което по право му принадлежи. Не затова пее душата ти, а заради Фъргюс.

Тя се обърна в леглото и заблъска възглавницата си от отчаяние. Как можеше да е толкова глупава, защо изневеряваше така на правилата, които сама си бе наложила?

— Нямам нужда от мъж — прошепна Лила в празната стая. — Нямам нужда да бъда нечия съпруга, още по-малко пък любовница, за да се чувствам удовлетворена и щастлива.

Много пъти си бе повтаряла този девиз, през всичките шестнадесет години, откак бе избягала от ужасното си пленничество, равносилно на истинска смърт. Тя си бе наложила това правило, докато

се бореше със зъби и нокти, седмица след седмица, месец след месец, за да осигури място за себе си и за сина си в един свят, в който неомъжените жени бяха считани или за курви, или за напълно откачени. Нямам нужда от мъж, за да съществувам. Мога и ще оцелея сама.

Помни, заповядваше тя на въстаналото си сърце, помни татко, толкова беден и безпомощен. Помни Хуан Луис, който те примами с нежност и сладки целувки... и после се превърна в чудовище. Помни... помни... помни...

Но когато най-сетне заспа, Лила засънува искрящи тъмни очи, ум, остър като бръснач, устни, готови винаги да я дарят с топла усмивка. В съня си тя бягаше през зелена ирландска поляна, превърнала се отново в младо момиче, косите ѝ се вееха, а сърцето ѝ лудо биеше от радост. А насреща, с разтворени обятия, я чакаше Фъргюс.

Сан Хуан, единадесет и половина вечерта

Скоро след като Колумб, по време на второто си пътуване, се натъкнал на това, което тогава представлявало девствен остров, светът се променил. Испания вече трябвало да защитава правата си над приказните нови земи не само с думи. Тъкмо тогава новооткритият Пуерто Рико се оказал ценна придобивка. В 1540 година испанците вече били издигнали на острова огромна каменна крепост, която нарекли „Ла Форталеса“. Тя била непревземаема, но военните решили, че е построена не точно където трябва. Тогава вдигнали още едно укрепление, „Ел Моро“, точно на входа на пристанището, а първото оставили на колониалните губернатори. В продължение на три и половина века тези губернатори живеели в „Ла Форталеса“ и упражнявали над острова абсолютната си власт. А сега бе ред на генерал Мануел Девега.

Докато Майкъл ѝ помагаше да слезе от каретата, която бе наел за вечерта, Бет учудено огледа сградата.

— Тук ли ще е балът? Прилича на затвор.

— Очаква те голяма изненада. Отвътре „Ла Форталеса“ съвсем не изглежда така.

Бет се усмихна и го хвана за ръката. Бе облечена в рокля от бяла коприна и бледолилав сатен, а пантофките ѝ бяха в същия нежен цвят. Не носеше никакви бижута, защото ги бе продала всичките.

— Това бе единственият начин да намеря парите, които ми бяха нужни, за да дойда при теб — простичко бе обяснила тя този факт. А сега той я гледаше и се чувстваше ужасно виновен. Все пак и така тя изглеждаше прекрасно.

Бет проследи погледа му, огледа се сама, а после пак погледна към заплашително надвесената сграда на „Ла форталеса“.

— Хайде да влезем, нали може? Предполагам фактът, че нямам диаманти и перли, няма да те посрами — каза тя и се усмихна. — Водете ме, господарю, аз съм във ваша власт.

Изненадата, която ѝ бе обещал, бе чудесният интериор. Той бе резултат от преустройството на сградата преди петдесет години, с цел укрепението да получи изискания вид, подобаващ на една подобна сграда през настоящия век. Така губернаторът на острова можеше да забавлява гостите си в изключително приятна обстановка. Докато чакаха, за да изразят почитанията си към домакина, Бет разглеждаше балната зала с възторг.

— Но тук е толкова очарователно!

— Нали ти казах — измърмори Майкъл.

— Идвал ли си и друг път?

— Не и в балната зала, но веднъж дойдох, за да изразя почитанията си на губернатора.

— Сигурно няма да ми кажеш за какво си говорил с него, нали? — тихо попита Бет. — Или какво правиш всъщност на този остров.

— Не и точно сега.

Бяха стигнали до редицата официални лица, които посрещаха гостите. Майкъл се ръкуваше с всеки подред, а Бет просто учтиво се покланяше. Разменяха се поздравявания, гостите биваха представяни, а това, че Бет не говореше испански, нямаше никакво значение. Цялата церемония по посрещането на гостите ѝ бе съвсем позната. Толкова пъти бе ходила по приеми, че за нея това се бе превърнало едва ли не в ежедневието. Когато бе необходимо, Майкъл ѝ превеждаше, а тя не преставаше да се усмихва и да кима учтиво.

Отне им поне двадесет минути, за да стигнат до самия Девега.

— *Excelencia* — каза Майкъл, — *yo le presento la Senorita Isabela Turner de Londres*. — Вече бе обяснил на Бет, че *Isabela* е испанския вариант на името ѝ, Елизабет. Тя се усмихна и направи грациозен реверанс.

— За съжаление, госпожицата не говори испански — добави Майкъл.

Губернаторът наведе глава, за да целуне ръката на Бет, и я задържа секунда-две повече, отколкото бе необходимо.

— Но нима има нужда една толкова красива жена да казва нещо? — Съскавите звуци, които изобилстваха в речта му, издаваха, че той е истински кастилец, родом от Мадрид. — Достатъчно е само да я погледне човек и думите стават излишни. Моля, кажете на сеньоритата, че е добре дошла в Пуерто Рико. А вие, сеньор Къран, все още ли ви е приятно сред нас?

— Все още съм щастлив, че съм сред вас, *excelencia*.

Девага се усмихна разбиращо.

— Да, предполагам, че сте. Доколкото знам, вашите работи се развиват добре.

— Така е, сър. А може да се каже, че същото се отнася и за вашите.

Губернаторът се засмя.

— *Si*, прав сте. Именно затова организирахме това празненство. За да отпразнуваме факта, че след две седмици новото автономно правителство на Пуерто Рико влиза в длъжност. А сега, приятели, идете да се веселите. Може би по-късно пак ще поговорим, сеньор Къран.

Майкъл поведе Бет към една маса, където келнери с бели ръкавици поднасяха на гостите пунш с ром.

— За какво си говорихте толкова? — попита тя.

— Той каза да ти предам, че си добре дошла в Пуерто Рико и обясни, че балът е в чест на новото правителство, което скоро ще встъпи в длъжност. То би трябвало да е независимо от страната майка, но губернаторът все още ще има решаващата дума.

Бет направи кисела физиономия.

— Политика! Ама че скучно!

— А тук е особено скучно нещо. Непрекъснато се боричкат за власт. — Той посочи един висок мъж с внушителен вид, който стоеше

вдясно. — Виждаш ли онзи там, с големия засукан мустак? Това е Муњос Ривера. Собственик е на един вестник, наречен *La Democracia*. Ако той не бе дал съгласието си, така нареченото „автономно правителство“ все още нямаше да е встъпило в длъжност. Очакваше се това да стане още през май миналата година, но партиите така се боричкаха помежду си, че в крайна сметка нищо не стана.

Бет хвърли бегъл поглед към мъжа, когото Майкъл ѝ бе посочил, после бързо погледна настрани.

— Не ми допада, прекалено е стар. Но дамите са прелестни! Може би все пак това място не е чак толкова затънтено. А според теб, засенчва ли ме някоя от тях? — добави загрижено тя.

Майкъл знаеше, че от него се очаква да ѝ отвърне с някакъв хубав комплимент, но вниманието му бе привлечено от един друг човек. Край масата с напитките стоеше нисък, набит господин, който ги наблюдаваше. Майкъл веднага отгатна, че е собственик на плантация. Имаше нещо в начина, по който официалният му костюм стоеше на месестото му тяло, което издаваше, че този човек би се чувствал по-удобно в седлото на коня си, обикаляйки земите си заедно с главния надзирател.

Фермерът кимна леко с глава и Майкъл му отвърна със същото. Той чакаше непознатият да го заговори, но мъжът просто продължи да се взира в него. Имаше необикновени очи. Като на някое влечуго. Майкъл се обърна към Бет:

— Ромът е най-популярното питие тук. А това е пунш с ром! Много е добър. Ще го опиташ ли?

— Ще правя това, което правят всички, скъпи — рече тя, но вниманието ѝ бе другаде. Бе изцяло заета да разглежда дрехите на всяка жена в залата.

На Майкъл му стана много забавно. За момент и той се вгледа в гостите. Ето още нещо, за което трябваше да бъде признателен на Лила. Благодарение на нея той разбираше от женско облекло. В залата имаше много прекрасни рокли, но никоя от тях не беше на равнището на парижката мода, освен роклята на Бет.

— Твоята рокля е най-хубава — каза ѝ той. Най-сетне Бет получи дългоочаквания комплимент. Лицето ѝ грейна от щастие.

Един келнер търпеливо стоеше край тях и чакаше да си поръчат напитки.

— *Hay cava si la senorita prefiere, senor* — каза той.

— Девега добре се е постарал — обясни Майкъл. — Има испанско шампанско. Него ли предпочиташ, или ще пиеш ром?

— Каквото и да е. — Бет махна небрежно с ветрилото си, все още прекалено заета с изучаването на балната зала и гостите.

— Може би шампанско ще е по-добре. Ромът сигурно се смята за прекалено силен за дамите.

Майкъл даде поръчките, като през цялото, време си мислеше за това, че Нурия пие ром. Сервираше го изискано в малки чашки в скромния си апартамент зад публичния дом. Той пое напитките от ръцете на келнера и подаде на Бет шампанското.

— За твоє здраве, скъпа.

Бет прехвърли за малко вниманието си от тълпата гости към наздравицата му.

— За нас, миличък Майкъл — каза тя тихо. — За бъдещето ни.

Майкъл изпи на един дъх рома си и си поръча още един.

— Сеньор... — Това бе набитият мъж, който Майкъл бе сметнал за плантатор. Той се бе приближил и говореше много тихо, сякаш наистина се боеше някой да не ги чуе. — Надявах се да ви срещна, сеньор Къран.

— Вие имате това преимущество, че ме познавате, сър.

— Знам. Но е съвсем лесно да ви разпознае човек, сеньор.

— Всички така казват.

— Позволете да ви се представя. Казвам се Коко Моралес. Притежавам една хасиенда край Ларес.

— О, разбирам. — Майкъл се обърна, за да представи Бет, и видя, че Фернандо Лус се приближава, като почти разблъсква с лакти тълпата в старанието си да се приближи към масата за напитки. — А ето и още един, когото и двамата познаваме — добави Майкъл.

— Банкерът — съгласи се Моралес. — В момента и двамата се интересуваме от него, нали, сеньор Къран?

— Всички се интересуват от банкерите. Парите винаги са привличали вниманието на хората.

— И аз съм го забелязал — съгласи се Моралес.

Лус се присъедини към тях и кимна на двамата мъже, след което обърна гръб на плантатора. Започна да говори още преди Майкъл да успее да му представи Бет.

— Надявах се да ви видя тази вечер, дон Майкъл. Много е важно. Отбих се първо в странноприемницата, но вече бяхте тръгнали насам.

— Ето че ме откри, така че това едва ли има значение. — Божичко! Лус се потеше като прасе. Не се ли сещаше този глупак, че е ужасно непредпазливо да показва пред всички тревогата си? — Позволете да ви представя очарователната си гостенка — каза Майкъл, преди Лус да успее да влоши нещата още повече. — Това е доня Исабела от Лондон.

Бет направи реверанс и топло се усмихна на банкера и на плантатора.

— За мен е удоволствие, господа. Пристигнах днес, но вече съм очарована от прекрасния ви остров. Всичко е толкова странно, толкова различно от всичко, което съм виждала досега. Съжалявам само, че не говоря езика ви.

Майкъл бързо преведе думите ѝ. Лус и Моралес дадоха някакви подходящи отговори и той преведе и тях.

— О, чуйте — възкликна Бет и плесна с ръце от радост. — Оркестърът свири старовремски гавот. Това е чудесно, от толкова време не съм танцувала гавот.

Майкъл стрелна към нея поглед, изпълнен с благодарност.

— Дон Фернандо, трябва да ми направите тази услуга, поканете сеньоритата. Самият аз не танцувам, а на нея толкова ѝ се танцува.

Бет не разбра думите му, но от жестовете му отгатна смисъла им. Тя се усмихна пленително на Лус. Банкерът не можеше да ѝ откаже. Той протегна ръка. Бет я пое и се усмихна на Майкъл иззад ветрилото си, след което двамата с Лус се плъзнаха към дансинга.

— Чудесно го направихте — тихо рече Моралес. — Вие сте твърде умел манипулатор, сеньор Къран, а прелестната сеньорита е наистина хитър съучастник.

— Доколкото разбирам, желаете да говорите с мен?

— Така е. Но не тук. Моля ви, нека излезем на терасата.

Двамата излязоха навън. Нощта бе топла и уханна. Бризът довяваше от градината ароматът на олеандър и жасмин.

— Е, сеньор Моралес, а сега?

— Да, сеньор Къран, а сега... — Но мъжът спря до тук.

Майкъл гледаше змийските очи, които го наблюдаваха. Знаеше, че трябва да поеме нещата в свои ръце, че някак трябва да убеди този Коко Моралес в силата и превъзходството си. — Казахте, че сте от Ларес, сеньор.

— Мисля, че това ви е добре известно. Както и много други неща.

— Да — съгласи се Майкъл. — Много неща. С какво се занимавате, сеньор?

Очите на мъжа се присвиха, сякаш търсеше ключ към думите на ирландеца.

— С какво се занимавате? — повтори Майкъл.

— Аз съм плантатор.

Майкъл поклати глава.

— Не, това не е правилният отговор. Попитайте аз с какво се занимавам, сеньор Моралес.

Последва кратко мълчание.

— С какво се занимавате? — попита най-сетне плантаторът.

— С полезни неща — отвърна Майкъл.

Моралес се усмихна разбиращо.

— Кажете ми една буква — каза той, а в гласа му се прокрадваше лека ирония.

— L — веднага отвърна Майкъл.

— А аз казвам M.

— Да. *Libertad o muerte*, свобода или смърт.

— Значи знаете за тайните общества — каза Моралес.

— Да, както и за въстанието в Ларес през шестдесет и осма година, *el grito de Lares*, плачът на Ларес. Знам всичко за него.

— Добре сте информиран, сеньор.

— Вие също, сеньор Моралес.

— Но за мен това не е необичайно. Аз съм пуерториканец, жител на Ларес. А вие сте *estranjero*.

— Но и двамата не сме революционери — рече Майкъл. — И точно там е работата, нали? Ако въстанието в Ларес бе успяло, ако тайните общества из острова бяха направили нещо повече от това да се събират, за да измислят тайни кодове и да мечтаят, в такъв случай нямаше да стоим тук днес.

— Може би не точно при същите обстоятелства — съгласи се Моралес.

— Не и като двама делови мъже, които обсъждат едно начинание. Революционерите не ги бива да правят бизнес, не се и съмнявам, че знаете това.

— Ами сега? — Моралес махна към балната зала. — Сега също ще има нещо като революция. Ще станем автономни.

— Ако въобще се случи — тихо отвърна Майкъл.

— Съмнявате ли се в това?

— Не мисля, че съдбата на Пуерто Рико е в ръцете на пуерториканците, нито пък на испанците.

— А може би е в ръцете на онези *norteamericanos*? — Моралес извади табакера от джоба на сакото си и предложи пура на ирландеца.

Майкъл прие и кимна в знак на благодарност, после почака, докато и двете пури бяха запалени, и повтори думите на събеседника си:

— Онези *norteamericanos*. — Думите не прозвучаха като въпрос.

Моралес се облегна на парапета на терасата и издиша голям облак лютив дим.

— Сигурен ли сте, че ще дойдат?

— Нека кажем, че е доста вероятно.

— Добре, да кажем това. Вече няма нужда да поддържате измислицата, че Лус действа от името на неизвестен предприемач, нали, сеньор Къран?

Майкъл сви рамене.

— Не мисля, че са много хората, повярвали на онова, което наричате „измислица“.

— Наистина, не са много заблудените. Така че за това повече няма да става дума. Но въпросът с американците остава. И въпреки тях вие все още желаете да направите това капиталовложение, бих казал, това огромно капиталовложение, именно на нашия остров.

— Не въпреки тях, а заради тях, сеньор Моралес. Както се казва, плета си кошницата.

— Но как? — Моралес се наведе напред и прикова Майкъл с немигащия си поглед. — Как, сеньор Къран? Кажете ми само това. Обяснете ми го разбираемо и не само ще се съглася да ви продам

земята си, но ще ви обеща и съгласието на поне още деветима плантатори.

Майкъл бе предположил, че Моралес не е дошъл да проведе този разговор само от свое име.

— Десет души не са достатъчни, сеньор. Трябват ми всичките седемнадесет хасиенди... или всичките, или нито една.

— Но защо? — настояваше Моралес.

— Защото онова, което е заплаха за вас, нахлуването на гринговците, за мен е благоприятна възможност. Аз не съм испанец, сеньор. Аз съм ирландец. Говоря езика ви, но родният ми език е английският. И именно това, че не съм испанец, ми позволява да мисля така, както мислят американците. Разбирам ги, а и те ще ме разберат. — Майкъл тръсна дълго стълбче пепел в градината. — Може би тази вечер аз съм единственият човек на острова, който може да заяви подобно нещо.

Той все още чакаше отговора на Моралес, когато Лус пристигна с Бет под ръка.

— О, тук ли сте били, търсихме ви.

— Излязохме, за да изпушим по една от отличните пури на сеньор Морлес — не принуди каза Майкъл. После се обърна към Бет на английски: — Хареса ли ти танца?

— Не особено. Приятелят ти вони на чесън. — Тя се усмихна и кимна, докато казваше това. И двамата испаноговорещи предположиха, че е похвалила партньора си, а Лус дори кимна леко в знак на благодарност.

Майкъл издиша силно дима от пурата си, за да прикрие смеха си.

— Моля те, още един танц — бързо промълви той. — Не с банкера, а с другия.

Бет се приближи към Моралес, като си вееше изискано с ветрилото и му се усмихна.

— Сега свирят някаква испанска мелодия, сеньор. Ще ме научите ли как се танцува? Страхувам се, че не знам.

Майкъл преведе и Моралес моментално се поклони.

— Сеньоритата ми оказва голяма чест. С удоволствие, доня Исабела — рече той и ѝ подаде ръка, след което влязоха заедно в залата.

— Дон Майкъл — веднага започна Лус. — Какво ви каза Моралес?

— Доста неща. Почти изтръгнах съгласието му, но вие се появихте малко по-рано, отколкото трябваше.

— *Lo siento, disculpa me...*

— Няма нужда да се извинявате. Нямахте как да знаете кога е подходящият момент да се върнете. Но още преди разговора ми с плантатора бяхте разтревожен като агне на заколение. Какво има, Лус?

— Корабът, дон Майкъл, „Сузана стар“.

— Какво за него?

— Отби се в Пуерто Рико преди седмица, на път за Лондон. Дадох на капитана писмото ви до Каутс, както се бяхме разбрали. На първия кораб.

— Точно така. Все още не разбирам къде е проблемът?

— Може и да няма проблем, не съм сигурен. Но... — Гласът му изневери и Лус млъкна. Извади една голяма кърпа от джоба си и избърса потта от лицето си.

— Но какво? Хайде, човече, вземи се в ръце. Какво те тревожи?

— В началото на седмицата имаше много силно буря, дон Майкъл, а „Сузана стар“ трябваше да се отбие на Бермудските острови преди два дни. До девет часа тази вечер от кораба все още нямало и следа.

Последва дълго мълчание. Майкъл се замисли за хитрия, способен капитан Джъдсън Хюс и за екипажа, и почувства, че му прилошава.

— Мили боже! Ама че лош късмет.

Лус кимна.

— *Mala suerte, si Para ellos y para nosotros.*

— За нас? Не мисля, че... А, разбрах. Писмото до Каутс. Сигурно и то вече се намира на морското дъно.

— *Si, senor.*

— Е, значи просто ще трябва да напиша друго писмо, не е ли така?

Лус въздъхна с явно облекчение.

— Надявах се да кажете това, дон Майкъл.

— А какво друго можех да кажа? До колко време ще успеете да го изпратите от острова?

— Ако имам късмет, утре сутринта. В пристанището има един кораб в момента, товарен параход на име „Лейди Джейн“. Мисля, че това е корабът, който е довел очарователната ви гостенка. „Лейди Джейн“ ще отплава призори и след два дни ще е в Ню Йорк. Мислех си, че може би агентът на Каутс там... Това би компенсирало загубеното време, дон Майкъл.

— Отлично. Погрижи се за това. — Майкъл хвърли угарката на пурата си. — Хайде, Лус, ще намерим Девега или някой от подчинените му и ще поискаме хартия и място, където да напишем писмото.

Лус заприпка след гигантския ирландец, като се молеше наум и благодареше на *nuestra senora* и на вси светии. Мисълта, че вероятно бе изгубил печалбата от сделката си с Джъдсън Хюс, бе ужасяваща, но далеч по-лошо щеше да е, ако този *estranjero* бе решил да използва случая и да се откаже от сделката за хасиендите. Много по-лошо. Трябваше да запали свещ в някоя църква още утре. За душите на моряците от „Сузана стар“, както и за собствения си късмет.

На балкона, който заобикаляше балната зала, бе сервирана вечеря. В малките часове на нощта Майкъл и Бет седяха заедно. Той бе ял с огромна охота, а Бет бе хапнала само мъничко желирана яребица. Майкъл тъкмо се канеше да предложи да си тръгват, когато вниманието му бе привлечено от някакво оживление в залата.

Той се наведе напред, за да вижда по-добре какво става там. Повечето танцуващи двойки се бяха разбъркали и просто обикаляха, без да спазват местата си в танца. Оркестърът още свиреше, но никой не му обръщаше внимание. Почти всички присъстващи гледаха към домакина. През цялата вечер Девега се бе държал изключително сърдечно и любезно, обикаляйки сред гостите, за да разменя с тях комплименти и учтиви реплики. Но сега бе застанал, изправен в целия си ръст, с възможно най-властното изражение на лицето си.

Вниманието на губернатора бе приковано върху една жена, облечена цялата в черно. Тя стоеше обърната с гръб към Майкъл и той виждаше само черния тюрбан на главата ѝ и дългата ѝ вечерна рокля от черен сатен. Нурия бе казала, че господарката на курвите няма да бъде приета радушно в „Ла форталеса“, но ето, че бе дошла.

Девета разтърси гневно глава. Нурия вдигна и двете си ръце. От мястото си Майкъл не чуваше нищо, но виждаше червените ѝ нокти. По жестовете ѝ разбра, че тя моли за нещо губернатора. Опитваше се да го убеди в нещо. Девета се обърна леко настрани, сякаш се канеше да повика стражите, но после явно промени решението си. Обърна се отново към Нурия и каза нещо. Тя кимна.

Девета се отпусна и остана за миг напълно неподвижен. После тръгна към подиума, където диригентът на оркестъра най-после бе спрял да размахва палката си в отчаяни усилия да отвлече с музика вниманието на тълпата.

В залата се възцари пълна тишина. Губернаторът се бавеше и измина цяла минута, преди да проговори. Майкъл се бе вкопчил в парапета на балкона и се бе навел напред. Ако онова, което предполагаше, се окажеше вярно, всичко щеше да е загубено. Пуерториканската му стратегия щеше да се провали само заради неточно изчисляване на времето.

— *Amigos míos* — започна Девета. — Трябва да ви съобщя тъжни и страшни новини. Все още не са потвърдени, но реших да не ги крия от вас, в случай че... — Гласът му трепна и той замълча. Тишината в залата бе гробовна. Губернаторът прочисти гърлото си и продължи: — Вярвам, че имате право да сте информирани, дори и когато вестите не са официално потвърдени. Както повечето от вас вече знаят, преди два дни американците завладяха хълма Сан Хуан в Сантяго, в Куба. Адмирал Сервера и испанската флота бяха обсадени в пристанището. Очевидно... — Девета отново замълча за момент. Този път той погледна право към Нурия, застанала в края на тълпата. Майкъл също я наблюдаваше. Сега видя, че тя кимна окуражаващо. Девета сякаш потръпна целият, след това продължи: — Очевидно храбрият генерал е избрал да се бие с врага. С най-голяма тъга ви съобщавам, че според първите вести, той е загубил. Явно американците са превзели Куба.

Майкъл въздъхна дълбоко от облекчение. Куба, а не Пуерто Рико. Поне не още. Той сграбчи Бет за ръката, без да изчака, за да види реакцията на тълпата.

— Ела! Бързо!

Бет не бе разбрала и думичка от цялата реч, но го последва, без да възрази или да попита нещо. Той тръгна с огромни крачки, като пробиваше път през развълнуваната тълпа с грамадното си тяло, а Бет

подтичваше, за да не изостава. Те бързо се спуснаха по широкото стълбище към центъра на балната зала.

Майкъл не се опита да премине през плътната маса народ, които се бяха скупчили около Девета. Вместо това тръгна към тъмния ъгъл на залата, където Нурия стоеше сама. Той не я поздрави, нито пък ѝ представи Бет, а направо попита:

— Как разбра?

Въпреки, че Нурия имаше доста мургава кожа, сега бе съвсем преbledняла. Златистите петънца в очите ѝ искряха по-силно от всякога. Тя погледна Бет и известно време я оглежда съвсем неприкрито, после се обърна към Майкъл:

— Научавам някои неща. Вслушвам се в думите на хора, за които губернаторът дори и не предполага, че съществуват. Хора, които имат свои начини да си предават съобщения на разстояние. Това ли е гостенката, за която ми спомена?

Майкъл пренебрегна въпроса ѝ. Мислеше за бившите роби, с които бе заобиколена Нурия, за Самсон, Асунта и останалите. Хората казаха, че негрите из островите поддържат постоянна връзка помежду си по някакъв тайнствен начин, можели благодарение на тяхната черна магия и вуду. Тази вечер и самата Нурия приличаше на магьосница, а може би на монахинята от хълмовете...

— Ако допуснем, че това е истина — каза Майкъл, — то какво точно е положението? Американците целия остров ли са завзели?

— Истина е. Флотата на Сервера е напълно разбита и Испания е загубила Куба. — Тя млъкна и отново погледна Бет, после премести погледа си към Майкъл. Без да каже нищо повече, Нурия се обърна и излезе от залата така бързо, че дългата ѝ черна наметка се развяваше зад нея, докато вървеше.

Бет не настоя за никакво обяснение. Не каза почти нищо, докато не се озоваха в каретата на път за странноприемницата. Едва тогава попита:

— Тя е много красива, нали?

— Кой? Нурия ли?

— Не знам как се казва, ти така и не ни запозна. Имам предвид жената в черно.

— Това е Нурия Санчес. Смятам да ти кажа още нещо за нея, защото тъй или иначе скоро сама ще разбереш за това. Тя е моя приятелка и е собственичка на местния публичен дом.

— Разбирам. Много време ли прекарваше там, Майкъл?

— Не в този смисъл, който си мислиш.

Тя хвана ръката му.

— Не си мисля нищо. Кажете ми, какво се е случило? За какво беше цялата паника?

— В момента се води война между Испания и Америка.

— Знам това.

— Е, изглежда Испания е загубила Куба, един малък остров недалеч оттук.

Тя вдигна глава и го загледа в очите, повдигнала вежди.

— Знам къде се намира Куба. И няма приятелката ти Нурия първа съобщи за това на губернатора?

— Да, така е.

— Чудна работа. Как така първа е узнала?

— Не съм сигурен. А ако ти кажа какво подозирам, ще помислиш, че не съм с всички си.

Бет тихо се засмя.

— Съмнявам се. Но това няма значение. — Тя замълча за миг. — Майкъл, има нещо друго, което не мога да разбера. Защо губернаторът съобщи на всички лошите новини?

— Това е добър въпрос. И аз се чудех за същото. Единственото обяснение, което ми идва на ум, е, че е предпочел паниката да настане точно когато почти всички влиятелни личности на острова са събрани на едно място и ще може да ги успокои.

Тя се позамисли върху думите му.

— Да, сигурно си прав. А и така той може да се прояви като честен човек, който не крие нищо от останалите, дори и да не е такъв в действителност. Сигурно това ще е от голяма полза за него, ако трябва отсега нататък да се съобразява с автономното правителство.

Майкъл я погледна. Изглеждаше прелестна на лунната светлина.

— Мислех, че политиката те отегчава.

— Политиката сама по себе си — да. Но всичко това е свързано по някакъв начин с тайнствената ти работа на този остров, а нищо, което засяга теб, Майкъл Къран, не може да ме отегчи.

Думите ѝ го накараха да я погледне през други очи и той се изпълни с ново уважение.

— Забравих да ти кажа какво каза сеньор Моралес за теб.

— Моралес беше онзи с гущеровия поглед, нали?

— Точно той. Плантадорът. Когато отведе Лус, за да танцувате, така че ние с Моралес да можем да си поговорим насаме, той каза, че съм бил умел манипулатор, а ти си съвършеният съучастник.

Тя тихичко се засмя.

— Е, не толкова съвършен, колкото можех да бъда. Знаеш ли какво си мисля, ако ще останем тук по-дълго време, може би е добре да науча испански.

— Наистина ли искаш? Няма ли да те отегчи до смърт? — Изминаха няколко секунди, без тя да отговори нищо. — Какво има? — попита Майкъл. — Защо се намръщи така?

— Мисля си, че говориш точно като Тими. Моля те, Майкъл, не бъди като него! Няма да го понеса.

— Но какво имаш предвид с това, „като Тими“?

— Той винаги ме смяташе за украшение. Винаги се държеше така, сякаш в главата ми няма и капчица мозък. Знам, че съм просто една жена, а и всички мислят, че съм своенравна и капризна. А сега, като избягах от съпруга си, още повече ще ме смятат за такава. Може и да е така, но не съм глупава, Майкъл.

— Вече и аз започвам да оценявам това — призна си той.

Кордова, седем часа сутринта

В Испания църковните камбани призоваваха вярващите за сутрешната неделна литургия. Новините за загубата на хълма Сан Хуан бяха пристигнали преди четиридесет и осем часа, а първите вести за разгрома на флотата на адмирал Сервера тъкмо започваха да пристигат по телеграфа, но все още не се бяха разчули. Онези, които вече говореха за Куба, все още не бяха склонни да признаят, че Испания е загубила една от последните си колонии, и че са свидетели на предсмъртните мъки на една някога велика империя.

На юг, в Андалусия, слънцето изгря като огромна пламтяща топка на яркосиния небосклон. Влажността във въздуха веднага се увеличи и Кордова затрептя, обвита в сутрешната мараня. Зад

високите стени, обърнали голия си гръб към улицата, приказният дворец Мендоса заблестя под лъчите на слънцето като огромен скъпоценен камък, скрит от очите на целия свят.

Дон Франсиско Валдес де Хиас, пръв по власт в испанския клон на рода Мендоса, бе изобретил голям вентилатор, който се поставяше на тавана. Бе инсталирал това съоръжение в няколко от стаите на двореца, включително и в малкия кабинет, където от векове Мендоса водеха счетоводството си.

От известно време насам Банка Мендоса се помещаваше в една модерна сграда на „Кахе Реал“, главната улица на града. Франсиско почти никога не ходеше там, но всяка неделя сутринта, още преди да отиде на църква, той се затваряше в счетоводния кабинет на двореца, за да прегледа доклада за седмицата. Ето защо бе поставил един от вентилаторите именно тук.

Той представляваше хитроумно устройство, основаващо се на система от тежести и макари. Франсиско го задвижваше, като дръпваше от време на време една връв, която висеше до стола му. Една спирална пружина поддържаше перките в движение в продължение на петдесет минути, след което той трябваше отново да дръпне връвта.

Тази сутрин вентилаторът се бе въртял непрестанно повече от час, но въпреки това в счетоводната стая бе горещо като в пещ. Но не температурата го караше да се поти. Потта, в която се обливаше Франсиско, се дължеше на документа в ръцете му.

— *Madre de Dios* — прошепна той в празната стая. — Защо трябваше да ми се случи това? Какво, за бога, да правя сега?

Това бе иск за изплащане. Бе покрит с многоцветни печати, марки и лентички и представляваше официално заявление, че руската императорска хазна, която бе вложила големи суми в много европейски банки, а не само в неговата, желае да изтегли депозита си в Кордова. А той възлизаше на много, ужасно много милиони песети.

Франсиско нахвърли някакви изчисления на едно късче хартия, после отново и отново, но всеки път резултатите бяха същите. Положението бе точно това, което управителят на банката описваше в доклада си. След десет дни, когато изплатят парите на царя, а неминуемо трябваше да го направят, резервите на Банка Мендоса де Кордова щяха да възлизат на опасно малка сума. Франсиско управляваше банката от пет години и през този период не се бе

случвало да бъдат теглени толкова много пари наведнъж. И сега, когато това се случи, той нямаше ни най-малка представа какво да прави.

Никога не бе подготвян за ролята, която му бе отредено да играе през тези пет години. Никой не бе предполагал, че някой ден ще стане banker. Преди двадесет години, когато баща му бе решил, че Франсиско трябва да се омъжи за Беатрис Мендоса, на никого не бе хрумнала подобна идея. По онова време той водеше преговори с банката за огромен заем за техните работилници за щавене на кожи. Тогава Хуан Луис бе предложил този брак, защото се опасяваше, че едва ли ще намери по-добър съпруг за грозноватата си сестра.

Всичко трябваше да върви по мед и масло. Хуан Луис бе благоволил да отпусне на Беатрис доста щедра издръжка и да покани младата двойка да живее в двореца, в един от многото апартаменти. И двамата мъже бяха останали доволни от това: Хуан Луис нямаше да се тревожи за домакинството, защото Беатрис щеше да продължи да се грижи за него, както правеше, откак майка им умря. Франсиско щеше да разполага с много повече пари, отколкото някога бе имал, както и с развлеченията, които Кордова и близката Севиля предлагаша. Но ето че нещата не се бяха развили, както очакваше.

Беатрис никога не роди дете. Дори и не зачена: нито направи спонтанен аборт, нито раждане на мъртво дете, които да свидетелстват за това, че Франсиско изпълнява съпружеските си задължения. А две години след сватбата на сестра си Хуан Луис се върна от Ирландия, като доведе със себе си една необикновено красива съпруга. Скоро след това той се побърка.

Франсиско така и не разбра какво бе тласнало шурей му към бездната на безумната му ревност. Лила го бе дарила със син една година след сватбата им. Но вместо да е доволен от това Хуан Луис напълно откачи и в продължение на дълги години в къщата нямаше и минутка покой.

Всичко това внезапно приключи, когато по някакъв тайнствен начин Лила успя да надвие съпруга си и да го накара да я пусне. Франсиско знаеше, че е взела със себе си огромна сума пари. И то съвсем заслужено, мислеше си той. Тя ги заслужаваше, след всички мъчения, на които я бе подложил Хуан Луис. Но никога не успя да разбере защо Хуан Луис ѝ бе позволил да вземе сина си със себе си.

Все пак тя го бе сторила. Явно е имала достатъчно голяма власт над съпруга си, за да го накара да пусне и нея, и детето ѝ.

Когато Хуан Луис умря, от завещанието му стана ясно, че е лишил от наследство сина си и е разпоредил Франсиско да стане негов приемник. Което значеше, че отговорността за безпрецедентно големия иск от Русия пада върху собствените му плещи.

Франсиско хвана главата си с ръце. Досега не се бе проявил като лош пазител на милионите на Мендоса. Още в първите дни на изпитанието бе установил, че не знае почти нищо за финансите. Бе оставил ежедневните грижи около банката на управителя, който бе обучен лично от Хуан Луис. Все пак, когато не бе зает със собствените си забавления, той внимателно преглеждаше докладите за състоянието на банката. Но тъй като Беатрис не му бе родила наследник, Франсиско не се безпокоеше какво ще стане след смъртта му. Несъмнено след неравна битка между многобройните братовчеди и далечни роднини от рода Мендоса тук, в Испания, в крайна сметка банката в Кордова щеше да бъде погълната от лондонския клон.

Франсиско нямаше нищо против това развитие на нещата, но все пак предпочиташе англичаните да вземат властта след смъртта му, а не да се месят в живота му, докато още може да си го живее. Точно в това желание се криеше причината да наглежда внимателно финансовите дела, а до тази сутрин сякаш успяваше да държи нещата в ред.

Дъблин, два часа следобед

В неделя централната поща на „О’Конъл стрийт“ бе затворена и приемаше единствено поръчки от крайна спешност. Когато пристигна там, икономът на Лила Къран се отправи към едно малко гише близо до входа. Над него се мъдреше табелка с надпис „Спешни поръчки“.

— Добър ден, сър — поздрави го чиновникът. Бе облечен във вълнена униформа с мръсносив цвят и се потеше обилно. Чиновникът избърса лицето си с нечиста кърпа. — Не може ли поръчката ви да почака до утре, сър? В неделя приемаме само много спешни поръчки.

— Знам. Тези са спешни — рече Уинстън и постави на тезгяха цяла купчина пликове.

Чиновникът ги огледа подозрително, после се зае да ги брой. Оказа се, че има двадесет отделни плика.

— Ама вие наистина ли твърдите, че всичките са спешни?

— Да.

— Не може да бъде. Писма ли са, или какво?

— Телеграми. До Испания.

— Двадесет различни телеграми до Испания, и всичките са спешни? Вижте какво...

— Всички са еднакви, само адресите са различни. — Уинстън не бе свикнал да увещава по-нискостоящи от себе си, но този път наистина се постара. — Съобщеното е съвсем кратко.

— И трябва да бъде изпратено точно днес? Утре няма ли да може?

— Наистина, утре не може. Работодателят ми настоява да бъдат изпратени още днес следобед.

— Работодателят ви — повтори чиновникът. — Значи не сте ги писали вие?

— Не. Написа ги работодателят ми. Госпожа Лиля Къран.

— Аха, значи Черната... — Чиновникът усети грешката си и замълча. — И иска да ги изпратя на момента, така ли? — попита той, сякаш това още не му бе станало съвсем ясно.

— На момента — каза Уинстън. — Госпожа Къран ще оцени услугата ви.

Чиновникът взе първия плик от купчинката. Бе адресиран до сеньора еди-коя си в Кордова. Прегледа набързо й останалите и установи, че всички са адресирани до Кордова. Света Богородичке, щеше да се скъса от работа, докато успее да вкара в машината всичките тези адреси на чужд език.

— Казахте, че било кратко съобщение, така ли?

— Точно така. Можете и сам да се уверите в това.

Чиновникът отвори най-горния плик и извади една внимателно попълнена официална телеграфна бланка. На реда, където трябваше да се намира съобщението, бе написано с големи печатни букви: „ПРАЗНЕНСТВО НА 26 ЮЛИ“.

— Покана за едно от празненствата й, това ли било толкова спешно?

— Да — твърдо рече Уинстън. — Госпожа Къран наистина настоява... — Той не довърши изречението, но постави още един плик в края на тезгяха. На него нямаше адрес.

И двамата мъже се престориха, че нищо не се е случило.

— Е, предполагам, че щом госпожа Къран казва, че е спешно, значи е така. — Чиновникът погледна крадешком към двадесет и първия плик. — Добре, ще ги изпратя. Ще ви струва по едно пени на дума — рече той и събра пликовете от тезгяха, като сръчно плъзна последния най-отдолу. — Ще мина отзад, за да изчисля колко струва всичко.

12.

Вторник, 6 юли, 1898

Лондон, единадесет часа сутринта

В залата за заседания на Слоун стрийт съдбата на „Сузана стар“ се обсъждаше доста безпристрастно. Единствено Хенри бе видимо разстроен. Кожата му бе с цвят на пепел и той не спираше да мърмори нещо за капитана и екипажа. Джейми въобще не говореше, но и той изглеждаше някак посърнал и напрегнат.

Без да обръща внимание на вида им, Норман се обърна към синовете си:

— Закъсна с пет дни, така че трябва да приемем, че е потънал по време на бурята. Но няма страшно. Корабът е застрахован за сто и двадесет хиляди лири, а товарът за деветдесет хиляди. Ще се справим с това. Проблемът се състои единствено в липсата на достатъчно време.

— След колко време ще получим парите? — попита Тимъти, който за пръв път се сблъскваше с подобно нещастие. Когато за последен път се случи един от корабите на Мендоса да потъне, той бе само на две години. Тоест от рекордно дълго време не ги бе сполетявало подобно бедствие, но в момента това не топлеше никого. — Дали Лойд ще се опитат да бавят парите, или ще ги изплатят навреме?

— Абсолютно навреме, но по техните стандарти. Тридесет дни след установяването на щетите.

— Но точно в установяването е проблемът. — Хенри разрови документите пред себе си. — То е въпрос на постигане на съгласие относно размера на щетите. — При тези думи той преглътна мъчително. — А Лойд не включват в тях загубата на човешки живот.

Очевидно мъртвешкият вид на Джейми съвсем не се дължеше на загриженост за трагичната съдба на екипажа. Щом чу забележката на Хенри, той махна пренебрежително.

— Чудно за какво въобще ще се пазарят? Щом всичко е потънало, то влиза в сметката и толкоз, нали така?

Норман пълнеше лулата си и наблюдаваше по-малкия си син иззад ръба ѝ. Откак бе започнало заседанието, той не бе свалял очи от Тимъти, но младежът нито веднъж не срещна погледа му.

— Застрахователите винаги се пазарят, това им е номерът. А ти какво мислиш, Тим? Ще преживеем ли бурята?

Тимъти все още не го поглеждаше.

— Предполагам, че вие по-добре от мен знаете това.

— Аз пък предполагам, че и ти знаеш и то много добре. Но сега те питам за мнението ти. Какво ще излезе от всичко това в крайна сметка? Финална завеса за Мендоса? Край с тях? Краят на една велика банка? Хайде, ако беше комарджия, на кого щеше да заложеш?

Тази атака бе прекалено свирепа и изненадваща, за да може да я пренебрегне. Тим погледна баща си право в очите.

— Дълбоко се съмнявам, че с Мендоса е свършено, сър, и то само защото един от корабите е потънал.

Норман не се отказваше.

— Но има и друга проблеми, нали? Ликвидността ни е изключително малка. А и онзи проклет парагвайски заем не получи подкрепа, и с него трябва да се справим. Първата вноска трябва да бъде направена само след шестнадесет дни. Как ще уредим това, а?

— Очаквам вие да ни кажете това, татко. Чакам вече няколко седмици.

Норман поднесе към лулата си запалена клечка и не отговори. Джейми прочисти гърлото си и всички го погледнаха.

— Има и още нещо — бавно заговори той. — Вчера вечерта в клуба ми един господин дойде да говори с мен. Един руснак каза, че иска неофициално да ме предупреди още преди да получим официално известие.

Той замълча. Другите го гледаха и чакаха да продължи, но Джейми сякаш не разбираше, че от него се очаква да каже още нещо.

— Хайде — настоя Норман — Какво друго има? Какво е това „неофициално“ нещо, което е искал да ти каже?

Джейми си пое дълбоко дъх.

— Руската императорска хазна възнамерява да изтегли депозита си преди края на месеца.

Това съобщение се стовари в тихата стая като нещо съвсем осезаемо, като някакъв гнусен и противен предмет, към който никой от петимата мъже не смееше да погледне.

Изминаха няколко мига и най-сетне Чарлз наруши непоносимото мълчание.

— Ама че отвратителна работа.

Норми, Джейми и Чарлз заговориха едновременно, като никой не изслушваше другия. Норман мълчеше, но продължаваше да наблюдава Тим. Този път Тимъти отвърна на погледа му.

Най-сетне Норман отмести погледа си и се обърна към другите:

— За бога, стига сте викали. Джейми, откъде си сигурен, че този човек не те е излъгал? Кой е той?

— Не знам точно — призна Джейми. — Но звучеше убедително. Ето визитната му картичка. — Той я подаде на Норман.

Норман огледа изписаните имена.

— Абсолютно непроизносими. Какво точно ти каза?

— Че е работил за Императорската хазна, и че все още има връзки в нея. — Джейми вече се потеше и сега избърса лицето си с голяма бяла кърпа.

— Предполагам, че очаква да му платим за предварителната информация — каза Норман и пхна визитката в джоба на жилетката си.

— Не говорихме за това. Той изглеждаше истински джентълмен, на естествено, аз предположих, че...

— Точно така. — Норман погледна по-големия си син. — Чарлз, пригответи един пакет с банкноти от пет лири. Колко да кажем, двадесет банкноти? Предполагам, че това ще е подходяща сума като за начало.

— Ще се срещнеш ли с него? — попита Джейми.

— Разбира се. Първо ще проверя това-онова за него, но непременно трябва да поговорим.

Джейми се изправи, очевидно с намерението да обяви заседанието за закрито.

— Чакай малко — измърмори Хенри. — Още не сме решили нищо за това, какво ще правим с оцелелите от кораба.

— Няма оцелели, или поне не сме чули за такива — обади се Тим.

— Чичо Хенри има предвид вдовиците и децата на моряците. — Чарлз погледна баща си. — Съгласен съм с него. Трябва да им дадем някакви обезщетения.

Още преди да може Норман да отговори, Тим каза:

— Сега положението ни не е толкова розово, че да раздаваме пари на тоз и оня.

— Не бъди такова магаре — изсъска Чарлз. — Щом можем да платим на някакъв си руснак за съмнителна информация, можем и да дадем малко пари на хората, които наистина се нуждаят от тях и имат право да ги получат.

Джейми и Хенри кимнаха в знак на съгласие.

— Ставаш прекалено сантиментален, сине — каза Норман. — А това не подхожда на един банкер. Но в този случай си прав. Ще дадем двадесет и пет лири на всяка вдовица и по пет лири за всяко малолетно дете. — След тези думи той се изправи. — Е, това е всичко. Хенри, заеми се с Лойд. Не им позволявай да увъртат. Аз ще се срещна с руснака. Чарлз ще се погрижи за раздаването на компенсациите.

Никой не очакваше, че Джейми ще получи някаква задача, но Тим гледаше баща си очаквателно. Норман не каза нищо повече.

— Ами аз? Нищо ли не исках да направя, татко?

Норман се втренчи в него.

— Нищо не ми идва на ум — каза той най-сетне. — Струва ми се, че вече направи достатъчно.

Филип Джонсън не каза нищо, когато шефът му се върна в кантората си. Джонсън знаеше за загубата на „Сузана“. Всички в банката бяха чули за това. Секретарят смяташе да изрази съболезнованията си, защото загубата на един кораб бе като смърт в семейството, но когато видя едва сдържания гняв, изписан по лицето на Норман, той благоразумно се отказа.

Норман мина покрай Джонсън, сякаш той не съществуваше. Влезе в кантората си и затръшна вратата. Джонсън остана загледан след него в продължение на няколко секунди, после се върна към бюрото си и се зае с работата си. Три минути по-късно вратата на кантората отново се отвори.

— Доведи сина ми Тимъти. Веднага.

— Да, сър.

— Не, чакай. Не прави нищо. Аз ще се кача при него.

Секретарят зяпна от изненада, когато видя Норман да профучава, покрай него и да се отправя по стълбището към третия етаж. Доколкото помнеше, подобно нещо никога не се бе случвало — господин Норман да се качи при някой от останалите, вместо да изпрати да ги повикат. Естествено, негова светлост бе изключение, но господин Норман много рядко желаше да разговаря с господин Джеймс.

Норман взимаше по две стъпала наведнъж. Гневът кипеше в душата му и се засилваше с всяка стъпка, която го приближаваше към кабинета на сина му. Проклет глупак. Мръсен сополив неблагодарник. По някакъв начин Тимъти стоеше зад всички проблеми и мътеше водата. Но как? Защо? Смяташе да получи отговори на тези въпроси още сега, на момента.

Без да отрони и дума, той подмина тримата чиновници, които седяха пред стаите на Чарлз и Тимъти, и влезе в лявата врата.

Тим седеше с гръб към вратата, подпрял крака на перваза на прозореца и склучил ръце зад врата си. Това бе позата на човек, доволен от всичко на света.

— Обърни се, искам да говоря с теб.

Тим се поколеба за секунда, после стъпи на пода и обърна стола си.

— Да?

— Да, сър. Достатъчно търпях наглостта и непокорството ти. Знаем за финийците.

Тимъти огледа зачервеното лице на баща си. Яростта в очите му бе страшна. Усети, че въпреки усилията си да запази самообладание, стомахът му се свива на топка от страх.

— Не разбирам за какво говориш. Какви финийци?

Норман се приближи и постави двете си ръце на бюрото и се наведе напред.

— Аз съм твой баща и работодател, затова ще ме наричаш „сър“. И когато разговаряш с мен, ще стоиш прав.

Тимъти се изправи.

— Не се вълнувайте толкова, татко. Ще ви прилошее.

— Ще се успокоя тогава, когато това ме устройва! Когато разбере в каква каша си се забъркал, а заедно със себе си и всички нас. Престани да ме гледаш така. Бъди спокоен, няма да получа сърдечен удар в най-подходящия момент, че да те улесня в плановете ти. Сърцето ми е в отлична форма. Така че каквото и да сте забъркали, ти и Лила Къран, знай, че няма да умра и да ви разчистя терена.

— Но какво общо има тя с нас? — възпротиви се Тимъти, и добави прекалено късно едно почти недоловимо за слуха „сър“.

— Точно ти ще ми кажеш това.

— Не мога. Не знам за какво говориш.

— Напротив, знаеш. Тя е тук, в Лондон, отседнала е в хотел „Конът“. Ти си се срещнал с нея. — Стреляше напосоки, тъй като не бе успял да разбере със сигурност дали Лила и Тимъти са се срещнали. Просто предполагаше, че е така.

Тимъти се опита да събере мислите си. Щеше да е глупаво да отрече, че се е видял с Лила.

— Бях при нея на чай преди около седмица. За да говоря с нея за жена си и онова копеле, Майкъл. Но все още не виждам какво общо има това с проблемите ни. Та нали ти ме накара да говоря с нея.

Норман знаеше, че е така, но не искаше да остави Тимъти да се измъкне толкова лесно, след като тъкмо бе захапал въдицата.

— Не говоря за онази повлекана, за която си се оженил. Лила иска власт. Исква Кордова за сина си, въпреки че в завещанието си Хуан Луис съвсем недвусмислено лишава Майкъл от наследство. Тя те използва, за да постигне целите си. Не знам само по какъв начин възнамерява да ги постигне, както и какво ти е обещала. А, и каква е ролята на финийците във всичко това. И сега ти ще ми кажеш.

На малка масичка под един от прозорците имаше гарафа, пълна с шери. Тимъти отиде до нея и наля едно питие, като през цялото време усещаше как погледът на баща му се забива в гърба му.

— Ето, изпийте това. Ще се почувствате по-добре.

Норман се пресегна, сякаш искаше да вземе чашата, но вместо това я блъсна от ръката на сина си. Тя падна почти безшумно на мекия килим в стаята и виното бързо попи.

— Жалко — тихо каза Тимъти. — Това бе от превъзходното вино, което Руес ни изпрати миналия месец. А от него не е останало много.

— Не си играй с мен, момче. Няма да ме заблудиш със спокойната си физиономия. — Гласът на Норман бе много тих, но изпълнен със смъртоносна ярост. — Знам, че в момента просто се напикаваш от страх. Както когато беше малък. Никога не си бил истински смел, Тими. Никога не си бил истински мъж. Винаги ще си останеш мамино синче, въпреки че майка ти вече е мъртва и не можеш да се криеш зад полите ѝ. Всеки път, когато заслужено си получеше боя, ти припикаше при майка си или при дойката. А сега използваш Лила по същия начин. Както винаги нуждаеш се от някоя жена, за да ти вдъхне мъничко смелост.

Гневът бе заседнал като буца в гърлото на Тимъти и го задушаваше. Трябваше да се напрегне, за да проговори.

— Нямаш никакво право да споменаваш майка ми. Ти я уби! Ти и разгоненото ти тичане след всяка фуста в Лондон. Не бе достоен дори да ближеш праха от обувките ѝ. И сега не си.

Ръката на Норман се стрелна като змийски език. Той замахна, стиснал юмрук, за да нанесе смазващ удар, но Тим се оказа по-бърз. Той хвана юмрука на баща си във въздуха и го задържа там.

Момчето бе изненадващо силно. След няколко секунди Норман разбра, че вече не може да го набие, не и в буквалния смисъл на думата. Той се отказа от опитите си да освободи ръката си и я отпусна.

Тимъти почувства това и го пусна. В него напираше необузdana радост от победата.

— Ти, деспотичен старец такъв, ти никога нищо не си разбирал, и още не разбираш. Ти си мъртъв, ти и двамата ти малоумни братя, но умът ви не стига дори да се сетите, че трябва най-после да се предадете. — Бе опиянен от силата, която чувстваше в себе си, и с всяка дума гласът му ставаше все по-висок. — Ще танцувам на гроба ти, запомни го добре.

— Но преди това ще те видя в ада. — Норман дишаше на пресекулки. — В ада! — изкреця той.

Вратата на кабинета се отвори с трясък.

— Какво, за бога, става тук? Вие двамата да не сте полудели? Цялата банка ви чува! — Чарлз гледаше ту Тимъти, ту Норман. Разтревожи го видът на баща му. От него капеше пот и той дишаше така, сякаш бе пробягал десетки километри.

Чарлз издърпа един стол от мястото до бюрото.

— Седнете, сър. Моля ви, трябва да седнете. Изглеждате ужасно зле.

Норман се обърна към Чарлз. Очите му издаваха огромното презрение, което изпитваше и към двамата си синове.

— Пет пари не струвате, нито един от вас. И никога не сте представлявали нещо повече. — Той мърмореше под носа си, сякаш говореше не на тях, а на себе си. — Не си заслужаваше дори и труда да ви създам. Никога няма да спечелите, нито един от вас.

Той ги подмина, олюлявайки се. Чарлз протегна ръка, за да го спре, но Норман се дръпна и излезе от кабинета.

Чарлз остана загледан в баща си, после погледна Тимъти.

— Какво се случи? С какво го ядоса толкова?

— С това, че съм се родил. Също като теб.

Тим вдигна гарафата и отпи голяма глътка шери.

— Ти си луд. И двамата сте луди. Това е най-неподходящият момент да се караме помежду си. Не разбираш ли какво става?

Тимъти остави виното на масата и избърса уста с опакото на ръката си.

— Разбирам какво става, и то много добре. Но онзи стар копелдак нищо не разбира. Все още не. Нито пък ти, братко мой. Но скоро ще разбереш.

Сан Хуан, десет часа сутринта

— Нямаме избор — спокойно каза Майкъл. — Трябва да действваме сега.

Лус не отговори веднага. Всеки път, когато грамадният ирландец идваше в офиса му, се случваше все същото: той все повече затъваше в това начинание. Част от него пееше от радост при мисълта за всичките пари, които го очакваха. Но някаква друга част от съзнанието му си оставаше скептична и нащрек, и доста уплашена.

— Не съм сигурен. Все още има много неизяснени неща и...

— Но онова, което е ясно като бял ден, е, че онези *norteamericanos* ще бъдат тук всеки момент.

Лус сви рамене.

— Дори и да е така, а трябва да призная, че сега тази възможност изглежда вече далеч по-вероятна, дори и да е така, какво значение има

това, дон Майкъл? Нали от самото начало ги очаквахте.

Майкъл дръпна силно от пурата си и издиша дима бавно и самодоволно.

— Наистина, очаквах ги. Но положението, в което ще ме заварят, щом дойдат на острова — ето кое има значение.

Майкъл не бе очаквал, че нещата ще се развият така. Нито той, нито Лила знаеха какво ще донесе бъдещето, за да съобразят плановете си с него. Лорд Шарик бе този, който бе казал на майка му за новия парагвайски заем на Мендоса. Бе й обяснил колко идиотски тъпо е да наливаш готови пари в пробит съд, и точно това ги бе тласнало към този план. Тъкмо тогава избухна войната между Америка и Испания и това ги убеди, че ще е добре да включат и Пуерто Рико в играта. А сега събитията се развиваха по най-благоприятния начин и Майкъл с мъка успяваше да прикрие радостта си.

А бе крайно наложително да не я издаде пред Лус. Банкерът го гледаше като кученце, сритано от стопанина си. Той бе приел загубата на „Сузана стар“ особено тежко. Именно този факт бе потвърдил убеждението на Майкъл, че Лус върти някакви лични сделчици с онази отрепка Джъдсън Хюс. Но сега Хюс се намираще на морското дъно и Лус бе уплашен до смърт. А Майкъл не желаше това, все още не.

Той се наведе напред.

— Вижте какво, за нас това е най-подходящото време да действваме. Всички са подплашени като зайци, на първо място плантаторите. Всеки очаква американците да превземат острова и да започнат да диктуват условията, при които ще им бъде позволено да търгуват.

— А вие, дон Майкъл, не очаквате ли същото?

— Да ви кажа честно, не. Те са добри капиталисти, вярват в закономерностите на свободния пазар. Смятам да склуча добра сделка и да спечеля много от това. Но когато дойдат американците, трябва вече да съм собственик на плантацията. А не да изляза на сцената като някакъв второстепенен актьор, който досега е чакал зад кулисите.

В това имаше логика, Лус не можеше да го отрече. Но все още се колебаеше.

— Това, което искате да сторя, е толкова безпрецедентно, сеньор. За един banker това е почти незаконна постъпка.

— Почти, но не съвсем. Погледнете го от тази страна: просто ще ми отпуснете един заем.

— Но много голям заем, направо огромен. Почти двеста хиляди лири стерлинги. — От брадичката на Лус се отрони капчица пот и капна върху бюрото.

— Но е гарантиран с повече от един милион — припомни му Майкъл.

— Все пак по-голямата част от парите ви още не са приведени от Каутс в сметката ви тук.

Майкъл сви рамене.

— Нали получихте телеграмата им.

Това бе напълно вярно, както и всичко, което казваше този ирландец. Но Лус бе получил и друга телеграма, въпреки че още никой не знаеше за нея. В сейфа зад портрета на Мария Ортега бе скрито съобщение, което бе получил преди петнадесетина дни от шефа си, Норман Мендоса. Бе написано на тайния код, който отдавна се използваше за подобни послания, и в него Мендоса предупреждаваше Лус да е готов при поискване да изпрати в Лондон всички резерви на банката в Пуерто Рико.

— Ако ви отпусна този заем, сеньор, вероятно ще загубя работата си — прошепна Лус.

Майкъл се изсмя.

— Знам, че и пет пари не давате за работата си. Не и ако намерите начин да се измъкнете от този проклет остров със собствено малко състояние. Къде смятате да заминете, Лус? В Европа или в Северна Америка?

Лус не отговори.

Майкъл се облегна назад, като дъвчеше пурата си.

— Обзалагам се, че е Северна Америка. Ню Йорк, прав ли съм? Да, това е обетованата земя за тази част на света. Ню Йорк, нали?

— Признавам си, че страшно ми се иска да замина за Ню Йорк, дон Майкъл. Стига да имах тази възможност.

Майкъл отново се наведе напред и прикова с поглед събеседника си.

— Давам ви тази възможност. Единственото нещо, което се иска от вас, е да се постараете да не изпортите нещата от страх. Случвало се

е мъжете да се провалят и в много по-лесни начинания само защото са им липсвали *cojones*.

Лус сви устни, замисли се за момент, след което се изправи.

— *Bueno! De acuerdo!* Ще стане така, като желаете. — Сърцето му биеше лудо. Струваше му се, че дори и ирландецът може да чуе туптенето му. Наистина усещаше, че неговите *cojones* съвсем са се смалили в панталоните. Едва успя да изрече с дрезгав глас: — Ще го направя.

Майкъл се преструваше, че не забелязва страха и притесненията на пуерториканеца.

— Добре. Седнете, за да обсъдим подробностите. Трябва всичко да бъде платено в брой. Ще предложите на всеки от плантаторите по седемдесет и пет хиляди песети, петнадесет хиляди лири. Получават ги в брой веднага, щом се подпишат договорите. И...

— Не мога, сеньор. — Лус бе пребледнял още повече. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне.

— По дяволите, човече! Нали току-що се съгласихте!

— Да направя заема, да. Срещу гаранция с вашите пари. Но не мога да тръгна из острова, за да се срещам с всички плантатори. Не и сега. Както сам казахте, в момента тук цари паника, дон Майкъл. Ако замина, ако отсъствам няколко дни, всички още повече ще се разтревожат. А това със сигурност ще се разчуе и ще стигне и до Лондон. Ние сме единствената банка в Сан Хуан. Трябва да остана. А ако не го направя, губернаторът... — Лус вдигна ръце, без да може да се доизкаже.

Майкъл се облегна на стола си и присви очи. Това бе неочаквано развитие на нещата, но може би не бе чак толкова лошо.

— Добре тогава — каза той след кратка пауза. — Сам ще свърша това.

Бет съвсем не остана доволна.

— Току-що пристигнах и вече заминаваш и ме оставяш сама.

— Знаеш, че съм дошъл по работа на острова. Защо иначе ще стоя тук? — Малко оставаше да й каже, че не я е молил да идва в Пуерто Рико, но се въздържа.

Намираха се в трапезарията на странноприемницата. Бяха стигнали до последното ястие от безвкусния обяд. Десертът представляваше ужасно сладък крем от гуава, сервиран с парченце от местното миризливо козе сирене. Тази комбинация се оказа изненадващо добра, далеч по-вкусна от ястията, които я предшестваха. Майкъл отново наля в чашите им от стипчивото червено вино.

— Бъди добро момиче. Знам, че можеш.

Тя не бе в настроение да се остави да я успокояват с нежни думи.

— Пак се държиш така.

— Как?

— Отнасяш се с мен, сякаш съм дете или малоумна. Преди никога не си правил така, Майкъл. Точно затова се влюбих в теб. Говореше ми така, сякаш признаваш факта, че и аз имам мозък.

— Ти наистина си имаш мозък.

— Така е. Затова защо не ме вземеш със себе си? Забрави ли какво ти каза сеньор Моралес, че съм хитър съучастник? Бих могла да ти помогна. Ще се изненадаш, като разбереш колко полезна мога да бъда.

— Това е изключено. Целият остров ще започне да говори за нас, ще стане истински скандал, ако пътуваме заедно.

Тя вдигна брадичката си.

— Не ме интересува. А и не виждам защо на теб ще ти пука какво говорят хората. — Изведнъж ѝ хрумна друга мисъл. — Майкъл, нали не смяташ да останеш тук? Да живееш в Пуерто Рико?

— Опазил господ! Откъде ти хрумна това?

— Защото ако смяташ да заминеш, когато си свършиш работата тук, не виждам какво значение има мнението на местните жители.

— Преди всичко те не знаят, че смятам да замина. Второ, мнението им има значение точно защото имам работа тук. Трябва да изглеждам напълно почтен и отговорен, да съм джентълмен, на когото може да се има доверие. А почтените господа обикновено не водят почтените млади дами на излети из планините.

— Бихме могли да вземем Тили и твоя Бригс. Те ще гарантират за благоприличието ни.

— Но те са слуги, а не придружители. Няма да стане, Бет. При тези обстоятелства и дума не може да става за това.

Божичко, как само ѝ се искаше да е неомъжена! Ако не бе вече омъжена, щеше толкова лесно да спечели този спор. Просто щеше да настоява веднага да се венчаят и това щеше да реши проблема. Тогава биха могли да превърнат пътуването на Майкъл в меден месец. Но тъй като това бе невъзможно, тя трябваше да смени тактиката си.

— Винаги ли ще е така? — Гласът ѝ прозвуча така, сякаш щеше всеки момент да заплаче.

Майкъл бе изненадан. Никога не се бе държала като онези жени, които с плач постигат своето. Затова сега не знаеше как да тълкува поведението ѝ.

— Как така?

Тя закри очи с кърпичката си.

— Трябва ли до края на живота си да се преструваме?

Стомахът му се сви на топка.

— Бет, скъпа, чуй какво ще ти кажа. Трябва да си изясним някои неща. Аз... — Той млъкна, защото не знаеше как да продължи. Как можеше да ѝ обясни, че по никакъв начин не може да прекара остатъка от живота си с нея? Щеше да отиде в Кордова и да поиска онова, което му принадлежи. Или поне правеше всичко възможно, за да отиде там. Трябваше му съпруга, синове. И то съпруга еврейка. Дори и Бет да успееше да се отърве от Тим, положението нямаше да се промени особено. В никакъв случай не можеше да заведе в двореца Мендоса една разведена жена.

— Какви неща трябва да си изясняваме? — попита тя.

— Става въпрос за теб и мен, за нашето бъдеще.

— Да?

Майкъл не успя да събере смелост да каже нещо повече. Не можеше да го направи, когато трябваше да се съобразява с толкова други неща.

— Онова, което имах предвид, е, че трябва да планираме хиляди неща и в момента не мога да им отделя цялото си внимание. Моля те, не може ли този въпрос да почака, докато свърша онова, за което съм дошъл тук?

Чувстваше се отвратително, като гнусен лъжец и страхливец, но Бет го дари с най-топлата си усмивка.

— Разбира се, че може да почака. Съжалявам, мили, не трябваше да те занимавам с това точно сега. Имаме на разположение цял живот,

предполагам, мога да понеса няколкодневното ти отсъствие.

Бет с готовност бе възприела, следобедната сиеста. Щом приключиха с обяда, тя веднага изчезна в стаята си. Майкъл съвсем не мислеше да спи. Той се поколеба за миг, усъмнен в благоразумието на онова, което смяташе да направи. Вероятно бе грешка, но въпреки това той възнамеряваше да я извърши.

Излезе от хана и се запъти пеша към „Кахе Крус“.

Вече не му се налагаше да спори с Асунта по въпроса за „по тъмно“. Напоследък, когато искаше да се срещне с Нурия, той направо отиваше в малката ѝ къща зад бордеа.

В знойния следобед улиците бяха пусти. Той се качи на единственото стъпало пред вратата и почука с мандалото. След малко вратата се отвори. Самсон го поздрави, като се поклони учтиво, и го покани да влезе.

— Вие сеньор сте *verdad* добре дошъл. Не сме ви виждали наистина от много време.

— Здравей, Самсон. Искам да видя доня Нурия. Спи ли?

— Миси Доня не спи — каза старият кочияш. — Тя *verdad* въобще не спи. Много е зле.

Майкъл помисли, че не е разбрал правилно.

— Искаш да кажеш, че не спи следобед?

— Не само следобед, сеньор. Миси Доня, тя и по тъмно не спи.

— А доколкото виждам, ти се безпокоиш за нея, така ли? — Майкъл погледна стария негър. — Е, ще видя дали мога да я убедя да промени навиците си. Къде е сега?

— Миси Доня е при птиците. Все при тях стои.

— На двора по това време? Да не се е побъркала? Сигурно там е поне четиридесет градуса. — Той подмина слугата и забърза към двора.

Стотиците птици в клетките издаваха тихи, гальовни звуци. Следобедните им звуци, така ги бе нарекла веднъж Нурия. Майкъл видя птиците просто като цветни петна по белите стени на двора, защото вниманието му бе изцяло фокусирано върху Нурия. Тя седеше край фонтана, а черната ѝ коса се спускаше по раменете ѝ. Никога не я бе виждал облечена така. Около тялото ѝ бе увито парче съвсем

обикновен бял плат, а краката ѝ бяха боси. Единственото ѝ украшение бе лилавият папагал. Хиацинтът бе кацнал на китката ѝ, а ярката му синьо-лилава перушина блестеше под ослепителните лъчи на тропическото слънце.

Майкъл се приближи, но тя сякаш не забеляза присъствието му.

— Какво правиш на открито в тази жега? — попита той. — Дори не си сложила нищо на главата си. Ще получиш слънчев удар.

— Здравей, Майкъл. — Гласът ѝ бе съвсем безизразен, монотонен, сякаш присъствието му нямаше никакво значение. Тя дори не отмести очи от папагала.

Птицата обърна към него стъкления си поглед и изкрещя пронизително.

— Тихо, красавцо — прошепна Нурия. — Няма страшно, той е приятел.

— Как опитоми тая дяволска птица толкова бързо? Та само преди няколко дни той бе едно съвсем диво създание!

— Не съм го опитомявала.

— Какво искаш да кажеш? Изглежда ми доста питомен. Седи на китката ти и не помръдва, вързала ли си го?

Нурия поклати глава. Майкъл го огледа по-внимателно, но наистина не беше вързан.

— Дяволска работа — измърмори той.

— Този *raragaуо* е създаден за мен. Казах ти го от самото начало. Дошъл е на острова, за да ме намери.

— Пак тия мистични дрънканици. — Той седна до нея. Слънцето препичаше непоносимо и водите на фонтана почти не успяваха да посмекчат жегата в двора. Майкъл не бе свалил панамената си шапка, но въпреки това чувстваше как горещината прониква чак до мозъка му. — Ще получиш слънчев удар — повтори той. — И двамата ще слънчасаме, ако останем още тук.

Тя не отговори. Майкъл протегна ръка и хвана брадичката ѝ, за да обърне лицето ѝ към себе си.

— Нека те погледна. Самсон казва, че въобще не спиш. Той се тревожи за теб.

Нурия го погледна мълчаливо, погледите им се срещнаха и те останаха така, приковали очи в очи. Нейните бяха същите като в събота вечер на бала, две черни дупки в едно лишено от цвят лице.

— Изглеждаш ужасно — каза той направо. — Какво ти е?

Нурия махна ръката му и отметна глава, за да отхвърли назад тежката завеса на черните си коси.

— Добре съм. — Тя погали птицата по перата. — Не е ли красив?

— Забрави проклетата птица, говоря за теб.

Папагалът отново изкрещя пронизително, сякаш бе разбрал думите му. Нурия го погали и птицата се успокои.

— Сънищата стават все по-лоши — каза тя, без да поглежда към Майкъл. — Ужасни са. Как мога да спя, когато сънувам такива неща?

— Какви неща сънуваш?

— Не мога да ти кажа. Ужасни неща.

— По този начин ли разбра за Куба? Насън?

— Не. Разбрах след едно от онези черни състояния, които ме обземат, когато съм будна. Бях ти разказвала за тях.

— Да, каза ми. Нурия, трябва да отидеш на лекар.

— Отидох. И това ти казах. Но бях права за Куба, нали?

— Разбира се, че беше права. Няколко часа след като каза на Девега, се получи телеграма със същите новини. Виж какво, не знам как си разбрала, може би е по-добре да не знам, но това не е изненадващо. Нурия, американците няма как да не спечелят тази война, това се знаеше още от самото начало. Убеден съм, че ще превземат и Пуерто Рико. Мислила ли си за това? Какво ще правиш тогава?

Тя сви рамене.

— Ще правя същото, каквото правя и сега. Американците са като всички останали мъже, нали?

— Предполагам, че е така. Може ли вече да влезем? Ако ти не усещаш горещината, аз я усещам, и то доста силно.

Тя се изправи, а птицата още стоеше на ръката ѝ. Направи една крачка към къщата и папагалът литна и започна яростно да крещи.

— Не иска да влиза вътре — каза Нурия. Тя се спря на място и погледна нагоре. Вътрешният двор нямаше покрив и синьото небе се простираше подканващо над главите им. Хиацинтът летеше във все по-големи кръгове, като току блъсваше крилете си в стените, но не отлетя на свобода.

— Защо не иска да отлети? — попита Майкъл.

Нурия го погледна.

— Толкова пъти вече ти казах, но ти не искаш да ми повярваш. Не мога да вляза, моят *rarađayu* не ми позволява. — С тези думи тя се върна при фонтана и седна отново на старото си място. Птицата направи още два кръга и се спусна към нея. Нурия вдигна ръка и създанието кацна на китката ѝ.

Майкъл наблюдаваше тази сцена с все по-голямо учудване и объркване.

— Не знам какво си направила на този папагал, какво има между вас, но ти искаш да се разболееш, Нурия. Прекалено много си се отдалечила от реалността.

— Но какво е реалността? Ти мислиш, че живея двойствен живот, че съм едновременно и монахинята в метоха, и *la dona de las putas*. Нима това е реално?

— Вече не мисля така.

— А защо не?

— Не знам точно. Просто нещо не се връзва. Вече те познавам много по-добре и знам, че това не може да е истина.

— Истина, реалност. Ти си роб на собствените си представи, Майкъл.

Разговорът се въртеше в омагьосан кръг. Майкъл реши да ѝ каже онова, за което бе дошъл, и да си върви.

— Ще отсъствам от града за няколко дни, може и за седмица. Не исках да замина, без да ти кажа.

Тя се обърна към него:

— Тя ще дойде ли с теб?

— Бет? Не, разбира се, че не. Заминавам по работа.

— Тя е твоята работа.

— Какви ги говориш?

— Онази вечер, когато ви видях заедно, разбрах. Дълбоко в себе си тя е твърда като теб. Тя е твоята жена. — На испански изразът „твоята жена“, *tu mujer*, означаваше много неща. Твоята любовница, твоята съпруга, твоето създание.

— Не, не е — рече Майкъл.

Нурия сякаш не го бе чула.

— Всичко е така, както трябва да бъде. Ти имаш нея, а аз — моя красив *rarađayu*.

— О, за бога, Нурия! Тая работа с птицата е напълно откачена! Затвори го в клетката му и ела вътре, за да си легнеш. Това, от което се нуждаеш, са няколко часа здрав сън и добра храна. Станала си като вейка. Когато се върна, пак ще поговорим. Има много неща, които не разбираш. Искам да ти ги обясня, но сега нямам време.

— Всичко разбирам — тихо рече тя. — Довиждане, Майкъл.

Той отчаяно се загледа в нея, но след няколко мига си тръгна, защото нямаше какво повече да ѝ каже.

Майкъл стоеше на улицата пред бордея, загледан в голямата къща и си мислеше за Нурия в малката къщичка зад по-голямата постройка. Не искаше да се разделят така. Имаше чувството, че тя върви по опънато въже. Майкъл бе сигурен, че сама си причинява това, но знаеше също така, че рано или късно неминуемо ще падне от въжетото. А той нямаше да е при нея. Освен това трябваше да помисли и за Бет. По дяволите! Въобще не трябваше да се поставя в такова положение, да се чувства отговорен за двете жени, когато трябваше да мисли за толкова друга неща. Но вече бе прекалено късно.

Един човек мина по улицата, погледна първо Майкъл, а после вратата на публичния дом, и се усмихна. Мъжът изглеждаше познат. Отначало Майкъл не успя да се сети кой е той, но после си припомни. Пристъпи към мъжа и се озова достатъчно близо, за да разбере, че е сгрешил. Не беше Роса. Но пък това бе добра идея. Можеше да помоли Роса да наглежда Бет, може би дори и Нурия. Не му бе съвсем ясно какво би могъл да стори старецът за тях, но мисълта поне му позволи да забрави за малко безпокойството си. Майкъл бръкна в джоба си и потърси адреса на Роса.

Кордова, един часа следобед

Франсиско бе получил съобщението преди половин час. Едно момче, изпратено от управителя на банката, бе почукало на вратата на двореца и бе казало, че носи спешно съобщение за дон Франсиско.

Бележката бе съвсем кратка. Трябваше да иде в банката, а ако разполага с по-големи суми в брой, трябваше да ги донесе.

Франсиско за пръв път получаваше подобно известие и въобще не му хрумна да се обиди или да не му обърне внимание. Той отиде с една кожена кесия в счетоводния кабинет, отвори тайната вратичка в стария шкаф и от дупката, която се разкри, извади петдесет пачки банкноти. Всяка пачка възлизаше на петстотин песети. И така, когато пристигна в мраморната сграда на „Кахе Реал“, той носеше със себе си скромните си спестявания, които бе скрил за всеки случай.

Хуан Луис бе построил новата банка през 1890 година три години преди да умре. Тя бе част от плана му за модернизирание на дейността им в Испания.

— Ние забогатяхме от златото от колониите и винаги сме разчитали на търговците — бе казал той на шурей си. — Но времето на колониите отмина. Бъдещето на bankerството е другаде.

Според Хуан Луис това бъдеще бе в ръцете на дребните вложители.

— Много малки рибки тежат колкото няколко големи, а малките могат да бъдат уловени много по-лесно.

Самият Франсиско бе сметнал това за празни приказки. По онова време въобще не му бе хрумвало, че някой ден той ще бъде отговорен за банката. Първият път, когато чу за плана с малките рибки, той само се бе изсмял развеселено. Хуан Луис имаше предвид жените!

— Те до една са страстни комарджийки, всяка жена в Испания е луда по хазарта. Богатите няма какво да правят по цял ден и само клюкарстват и играят на карти. *La Escoba, La Ronda, La Brisca*, тези игри запълват целия им живот. А за да има какво да залагат, те пестят пари.

— Няколко монети от женските портмонета, Хуан Луис? И заради това строиш голямата си нова банка, така ли? — С големи мъки Франсиско бе успял да потисне смеха си.

— Много жени ще съберат много монети.

В крайна сметка, оказа се, че това съвсем не бе толкова налудничавата идея. Хуан Луис бе накарал Беатрис да каже на всичките си приятелки, че Банка Мендоса приема малки влогове от дамите.

— Кажи им, че всичко ще бъде строго поверително. Не е нужно мъжете им да научават за това. А всяка жена, която, си открие банкова сметка с депозит от десет песети, ще получи подарък едно ветрило.

Хуан Луис бе накарал някакви цигани от Севиля да изработят ветрилата. Те бяха направени от яркоцветна хартия с рисунки и дантели. Всяко ветрило струваше само няколко сентимос. Хуан Луис успя да раздаде немалко от тях, защото много от знатните дами в Кордова бяха истински заинтригувани от идеята да имат собствена банкова сметка.

Този следобед Франсиско си помисли, че те до една бяха дошли в банката по едно и също време. Салонът бе претъпкан с дърдорещи жени. Те се редяха на дълги опашки, които, отразени в големите огледала по стените на обширната зала, изглеждаха безкрайни. Гласовете им изпълваха въздуха като бръмченето на хиляди пчели.

— *Madre de Dios!* — прошепна Франсиско в ухото на управителя. Намираха се в кабинета на управителя и двамата надничаха през една пролука на вратата, за да разберат какво става навън. — Какво става? Защо са дошли?

— *Yo no se.* Знам само това, че сутринта дойдоха няколко жени, после от час на час идваха все повече и повече. Всички искат да изтеглят парите си. Наистина, сметките им съвсем не са големи, но все пак, всички наведнъж. В трезора са останали много малко пари, дон Франсиско. Донесохте ли повече?

Франсиско вдигна кесията.

— Всичко, което имам, но руският депозит... Личните ми спестявания не могат да покрият сумата, която трябва да изплатим на императорската хазна. — Лицето му бе придобило болнаво сив цвят.

Управителят на банката преглътна ругатнята, която бе на върха на езика му. Да работиш за един идиот, който и понятие си няма от банкерство, бе направо невъзможно. Трябваше да си намери друга работа.

— Не говоря за всички резерви на банката, дон Франсиско. Само за оборотните пари в брой, които държим в трезора. Утре мога да донеса още пари, но остава половин час, докато затворим. Той погледна през рамо към часовника на бюрото му. — Вече само двадесет и пет минути. Моля ви, дон Франсиско. — Управителят посочи кесията.

Франсиско я пъкна в ръцете му.

— Да, да, вземи я. Но защо всички тия жени дойдоха точно днес, те...

— Може би вие ще разберете това и ще ми кажете, дон Франсиско. А сега трябва да занеса тези пари на касиерите.

Франсиско наблюдаваше как управителят разпределя пачките между трима мъже, застанали зад дълъг тезгях. До всеки от тях имаше дебела счетоводна книга и докато обслужваха клиентките, те попълваха разграфените страници възможно най-обстойно. Касиерите пишеха безкрайно бавно и внимателно. Франсиско се досети, че сигурно имат нареждане да се бавят колкото може повече, за да може да обслужат по-малко клиентки, докато стане време да затварят.

Но това бе просто една отлагаща тактика, нищо повече. Само бог знаеше какво е накарало тези жени да се втурнат вкупом към банката. Сигурно бе плъзнал някакъв слух, но ако го разкажеха на съпрузите си... *Jesus!* Това щеше да е истинско бедствие.

Оказа се, че Франсиско познава много от жените, които чакаха на дългите опашки. Те бяха приятелки на Беатрис и той почувства, че у него се надига гняв. Защо Беатрис не бе тук, където поне веднъж щеше да е от полза? Можеше да посети тези жени и да разбере какво са чули и къде. Можеше да ги успокои. Но не, тя отново доказа, че с нищо не може да бъде полезна. Ето на, мотаеше се някъде из Европа, когато трябваше да си е у дома.

Отнякъде прозвуча камбанен звън. Един и половина. Време беше да затварят. Всички касиери затвориха дебелите книги и заключиха чекмеджетата с пари, чието съдържание досега бяха опустошавали.

От тълпата жени се разнесе недоволен ропот, сякаш сто свраки се надвикваха. Не, не сто, хиляди. Управителят се движеше между тях и ги убеждаваше, че банката отваря утре точно в осем и половина. Ако искат да изтеглят парите си, можели да го направят и на следващата сутрин. Но всъщност, нямало никаква причина да го правят. Знаел от сигурен източник, че семейство Мендоса възнамеряват да вдигнат лихвения процент... Всички слухове били пуснати от злонамерени противници...

Управителят погледна с копнеж към откренатата врата, зад която се криеше шефът му. Франсиско разбра, че с този поглед той го моли да му помогне, да излезе в салона и да се изправи пред жените. Самото присъствие на собственика или поне на човека, когото хората смятаха за собственик, щеше да им подейства успокояващо. Това би успокоило жените и би им внушило, че всичко е наред.

При мисълта, че трябва да излезе пред тия разбеснели се харпии, му прилоша от страх.

Франсиско затръшна вратата на кабинета и се втурна към задния изход. В алеята зад банката той се преви на две и започна да повръща, без да може да спре. След няколко минути бе повърнал всичко, което бе ял през последните два дни.

Хълмовете над Сан Хуан, четири часа следобед

Сестра Палома почука на вратата на стаята на игуменката и влезе, без да изчака отговор.

— Искали сте да ме видите, *Madre!*

— *Si, mi nina. Sientate.*

Палома седна на дървената табуретка край масата.

Старата монахиня пишеше писмо. Тя се забави, колкото да го довърши и се подпише, и едва след това обърна внимание на Палома.

— Ти ли носеше храната на сестра Магдалена?

— *Si, Madre.* От много месеци насам тази чест се пада на мен.

— Но сестрата готвачка ми каза, че подносителите с храна се връщали при нея непокътнати, вярно ли е това?

Палома кимна.

— Вярно е. Все повтарям на светата сестра, че трябва да се храни, но тя не ме слуша. Много е отслабнала, *Madre.* Дори и в тъмнината мога да забележа колко тънка е станала. Мисля, че се покаява за нещо и затова е на пълен пост.

— Покаянието с глад е едно — твърдо рече игуменката, — но самоубийството е съвсем друго нещо. То е грях. От колко време продължава това?

— Откак я посети негово преосвещенство епископът — обясни Палома. — Откак той залости вратата на килията ѝ, тя не е хапнала нищичко.

Игуменката въздъхна. Когато повери това дете на грижите им, епископът бе наредил тя да не е част от обществото в метоха. Още тогава игуменката бе разбрала, че това ще донесе неприятности. И ето че сега детето бе станало жена, може би светица, но основният проблем си оставаше. Сестра Магдалена не бе дала обет да се подчинява на игуменката за всичко, както бяха направили всички

останали монахини. Тя бе пряко подчинена единствено на епископа. Въпреки това, всички смятаха, че е част от метоха. И ако умре при съмнителни обстоятелства, може би от глад, хората щяха да обвинят за това именно метоха. Игуменката погледна отново писмото, което току-що бе написала, взе писалката си и добави следния послепис: *Моля ви, елате бързо, ваше преосвещенство. Въпросът е много спешен.*

Тя постави инициалите си под изреченията, написани под подписа ѝ, и запечата писмото.

— Доколкото знам, Палома, утре ще ходиш в Сан Хуан, за да купиш плат за нови одежди за монахините, нали?

Дребната монахиня кимна ентусиазирано. Тя бе една от сестрите, на които се позволяваше да излизат извън пределите на метоха, но доста рядко се случваше да има тази възможност. Ето защо с нетърпение очакваше пътуването до града.

Игуменката се усмихна.

— Мечтаеш ли да отлетиш от тук, малка гълъбице? Да напуснеш това място? Тогава би могла да ходиш в Сан Хуан когато си поискаш.

— Да напусна метоха! О, не, свята майко, не ме карайте да напускам. Няма да понеса една раздяла с метоха. Ще...

— Шшшт. Не се извинявай. Това бе просто един въпрос, а не предложение. Ето какво трябва да направиш утре. Преда да тръгнеш, ще дойдеш при мен. Това писмо ще е готово и ти трябва да го занесеш в дома на епископа и да изчакаш отговор. Бъди много дискретна, Палома. В момента хората в Сан Хуан са много разтревожени, наистина много. Внимавай да не издадеш нещо, което да ги разтревожи още повече. Никой не трябва да разбере, че сестра Магдалена гладува.

13.

Четвъртък, 8 юли, 1898

Лондон, седем часа сутринта

Чарлз вървеше бързо и свърна в тясната уличка Базил стрийт, тъкмо когато някакъв часовник отмери седем удара. Кварталът Найтсбридж изглеждаше съвсем пуст. Единственият човек на улицата бе някакъв мъж, който лъскаше колелата на фургон за доставки на фирмата Хародс. Той бе спрял пред една къща, недалеч от дома на Тимъти. Носеха се слухове, че Хародс искали да се разраснат още повече и че са предложили по хиляда лири за повечето от къщите, с които граничеха и без това огромните им владения. Но Чарлз бе сигурен, че ако Тим бе получил от тях предложение и за своята къща, не би му го съобщил. И нищо чудно.

Чарлз се изкачи по стъпалата до входната врата и силно почука. Слугинята, която му отвори, бе много млада, сигурно бе само на четиринадесет или петнадесет години. Престилката ѝ бе измачкана и в ръката си държеше парцал за чистене на прах.

— Да?

Това бе наистина лошо уредено домакинство. Сара никога не би позволила нейният дом да посреща посетителите по такъв начин, дори ѝ толкова рано сутринта.

— Аз съм Чарлз Мендоса. Искам да говоря с брат си.

Момичето вирна глава с нагло изражение.

— Господин Мендоса още не е станал.

— Добре, тогава го събудете.

Чарлз понечи да влезе, но момичето не се отдръпна от вратата. Чарлз видя зад гърба ѝ, че Хार्кърт, икономът на Тим, се приближава по коридора. Той оправяше полите на фрака си.

— Кой е там, Флоси?

— Един господин, който търси господин Мендоса.

— Съжалявам, сър, но господин Мендоса... О, но това сте вие, господин Чарлз. Не ви видях. Флоси, защо не каза, че това е господин

Чарлз? Влезте, сър.

Чарлз подаде на Харкърт шапката си, но отказа да му даде куфарчето, което носеше.

— Благодаря, но това ще взема със себе си. Моля събудете брат ми и му кажете, че съм тук. Спешно е, иначе нямаше да го безпокоя по това време.

— Разбира се, сър, веднага. — Икономът покани Чарлз във всекидневната, изпрати прислужницата да донесе чай и изчезна някъде.

Чарлз седна до едно изискано писалище от махагон, поигра си за малко със старинната попивателна и със сребърния комплект писалки, после се изправи. Тръгна из стаята, като се вглеждаше в картините по стените — предимно ловни сцени — и оглеждаше килимите и мебелите. И друг път бе идвал тук, но не особено често. Бет и Сара не изпитваха помежду си по-голяма симпатия, отколкото той и Тим. Сара никога не би си го признала, но тя завиждаше на Бет за изумителната ѝ красота. Колкото до Чарлз, Бет му допадаше доста. Поне я бе харесвал, докато не изигра този отвратителен номер, да избяга с Майкъл Къран. Може би за Тим бе добре, че се отърва от нея. Но въпреки това отсъствието ѝ от къщата бе очевидно. Липсата на грижовна женска ръка се виждаше навсякъде, като се започне с това, например, че във всекидневната нямаше цветя.

— Какво, по дяволите, търсиш тук по това време?

— Добро утро. Извинявай, че те вдигнах от леглото. — Чарлз се извини по навик. В действителност, той ни най-малко не съжаляваше. Само като видя Тим, Чарлз почувства как у него отново се надига яростният гняв, който го бе изгарял през цялата нощ.

Тим бе нахлузил някакви панталони и халат от копринен брокат, но не си бе направил труда да се обръсне. По лицето му бе набола тъмна брада. Той прокара пръсти през косата си, но това не подобри особено вида му.

— Не приемам извиненията ти. Не и докато не ми обясниш какво може да е толкова спешно, че да не почака още няколко часа, докато се видим в банката?

Още преди Чарлз да успее да му отговори, той се приближи към вратата и извика.

— Харкърт! Къде е чаят? — После се обърна към брат си и добави: — Не мога да мисля, преди да съм пил чай.

— Значи по-добре да изчакам да ти го донесат. Ще ти се наложи да мислиш. — Говореше отсечено и твърдо, с гневни нотки в гласа.

— За какво? Какво си дошъл да ми кажеш? Нещо за стария ли?

— За татко, да, до известна степен.

— Така си и мислех. Виждал ли го е някой?

Норман бе напуснал банката веднага след скандала си с Тим във вторник и оттогава никой не го беше виждал. Филип Джонсън бе ходил в къщата му в сряда следобед, но и там никой от слугите не бе виждал Норман.

— Все още не сме го открили — рече Чарлз. — А вече минаха тридесет и шест часа. Снощи се обадох в „Уайтс“, но и там никой не го е виждал.

— Е, аз не съм... — Тим млъкна, защото Флоси влезе в стаята.

Къщата беше на повече от двеста години и вратата на всекидневната бе от масивен дъб и украсена с дърворезба. Слугинята не почука, а просто отвори вратата, като я бутна с коляното си, защото и двете ѝ ръце бяха заети с голям сребърен поднос.

— Чаят ви, сър.

Тя остави подноса на малка масичка край Тим.

— Господинът ще остане ли за закуска, сър?

— Предполагам, че ще остане. Кажете на готвача да я пригответи колкото може по-бързо.

Флоси се поклонил съвсем равнодушно и ги остави сами.

— Съгласен ли си да останеш на закуска? — попита Тим. — Предполагам, не си изгубил апетита си само защото старият копелдак не се е появявал, нали, Чарлз?

— Не говори така за него.

— А защо не, дявол го взел? „Копелдак“ е дори много меко казано. — Той наля чая. — Мляко и захар?

— Да, благодаря. Слушай, вече получи чая си, сега готов ли си да чуеш онова, което съм дошъл да ти кажа?

— Мислех, че вече го каза. Сега от нас сигурно се очаква да проливаме горчиви сълзи и да преровим целия Лондон, за да открием човека, който ни е дарил с живот, така ли?

— Вече наредих да го търсят — рече Чарлз. — Нямам намерение да включвам и теб в издирването му.

— Надявам се, че който го търси, ще го прави достатъчно дискретно. Хич няма да е приятно из Ситито да подушат, че около нашите врати има нещо гнило. Точно сега не е най-подходящият момент за това.

— Така е — съгласи се Чарлз. — Но доста се чудех дали това всъщност те интересува.

— Разбира се, че ме интересува. Хич не ми се ще да видя как банката рухва и става на пух и прах пред очите ни.

— О, не ти се ще, така ли?

— Какво, по дяволите, значи това? — попита Тим.

— Значи точно това, което те питам. Дали искаш или не искаш да рухне банката Мендоса.

— Това е най-дяволски откаченият въпрос, който някога съм чувал. Та нали моите интереси напълно съвпадат с твоите? Кого изпрати да търси баща ни?

— Филип Джонсън. Той бе най-подходящият доброволец за тази работа.

— Да, сигурно си прав. Къде го търси, сигурно в разни болници?

— Там също.

— Добре. Наистина, Филип ще е достатъчно сдържан в търсенето.

Чарлз изпи чая си и остави чашата на писалището.

— Ти също си такъв, нали? Наистина много сдържан.

— Нещо не схванах.

— Напротив, схвана. Казах, че досега се проявяваш като особено сдържан в личните си работи. Може да се каже, направо потаен.

— Ако имаш предвид проблемите с жена ми, мисля, че не е особено полезно да правим от това публичен скандал, нали?

— Не говоря за Бет.

— А за какво говориш тогава?

— Говоря за това, че си долен лъжец.

Чарлз не повиши тон, но думите бяха изстреляни под налягане, сякаш досега едва се бе сдържал да не ги изрече. Тимъти не реагира веднага. Известно време двамата братя се гледаха изпитателно.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш, въз основа на какво получавам тази обида?

— Не, нямам нищо против. Получавах я, както сам се изрази, въз основа на това, което се намира ето тук, вътре. — Чарлз посочи куфарчето на бюрото.

— Така, разбирам. И следващото действие в тази мелодрама е да ми покажеш какво има вътре.

— Това ми изглежда добър ход и ще го направя. — Чарлз се приближи към писалището и отвори куфарчето. От него извади свитък документи, които подаде на брат си. — Това са копия. Прибрал съм оригиналите на сигурно място.

— Копия на какво? Не разбирам... — Още щом видя първата страница, Тимъти млъкна. — Откъде взе това? — Гласът му бе променен, заядливите и саркастични нотки бяха изчезнали.

— Това не е важно. Както виждам, знаеш какво е.

Тимъти осъзна грешката си, но вече бе прекалено късно да я поправи. Трябваше да се преструва, че не знае, че това всъщност е доклад за финансовата и политическата обстановка в Парагвай, съвсем същият като онзи, който бе получил в Дъблин.

— Знам какво се предполага, че е — призна той.

— Знаеше още преди седмици. Точно там е работата. Получил си това на петнадесети юни, в една кръчма, наречена „Лебедът“, на Ергенската алея в Дъблин.

— Много неща знаеш, но сигурен ли си, че са истина?

— Сигурен съм.

— Откъде си сигурен? Кой ти наговори всички тия глупости?

— Кой ми ги е казал, не е важно. Важното е, че ти си знаел за бъркотията в Парагвай осем дни преди да пуснем на пазара акциите. На онова заседание ти много добре си знаел за какво се безпокои чичо Хенри. Тогава татко ни попита, теб и мен, дали знаем нещо, което да потвърждава мнението на чичо Хенри. А ти не каза нищичко.

Тим разлистваше страниците на доклада. Сега го хвърли небрежно на бюрото.

— Не съм доверчива душица като теб, брат ми. Не съм склонен да вярвам на всичко, което пишат хората в разни анонимни доклади.

— Лъжец — повтори Чарлз.

— Внимавай — тихо рече Тим. — Внимавай, Чарли, момчето ми, навлизаш в опасни води. Продължавай с обидите и ще бъда принуден да ти отвърна. Да поискам удовлетворение, да хвърля ръкавица в лицето ти или каквото там правят истинските джентълмени.

— Не мисля, че знаеш каквото и да било за истинските джентълмени. Защото, първо на първо, те не крият жизненоважна информация от кръвните си роднини. Не гледат със скръстени ръце как нещата се развиват по начин, който заплашва да разори всички около тях.

— „Да разори“ е доста силна дума.

— Но в случая е напълно подходяща. Ето още нещо, за което и понятие си нямаш. — Чарлз подаде на брат си един бледожълт плик. — Тази телеграма пристигна снощи, след като напусна банката.

За миг Тим се зачуди дали не е искане от Русия за изтегляне на всичките суми, вложени от императорската хазна. Възможно ли бе Лила да има толкова голямо влияние? Бе сигурен, че тя стои зад онзи руснак, който бе причакал Джейми в клуба му. Но бе предположил, че това е само хитър номер, тактика, която да ги изнерви. Ами ако руският депозит наистина бъде изтеглен?... Божичко, каква бъркотия: щеше да настане тогава! Доста по-голяма от онази, за която се бе спазарил.

— Какво чакаш? — подкани го Чарлз. — Прочети го!

Тимъти отвори плика и извади телеграма, дълга половин страница.

„СПЕШНО МОЛЯ ИЗПРАТЕТЕ НЯКОЙ ДА ПОЕМЕ
ЗАДЪЛЖЕНИЯТА МИ В КОРДОВА ТОЧКА ТРУДНА
СИТУАЦИЯ С РЕЗЕРВИТЕ ТОЧКА НЕ МОГА ДА
ОТГОВАРЯМ ЗА ТЯХ ПОРАДИ ЗДРАВΟΣЛОВНИ
ПРИЧИНИ“

ПОДПИС ФРАНСИСКО ВАЛДЕС ДЕ ХИАС

— Боже господи! — прошепна Тимъти. — И е изпратил това по обществения телеграф?

— Точно така.

— Е, това е. Вече няма как да не изтече информация. Старият Франсиско ни насади на пачи яйца.

Тонът му направо вбеси Чарлз. Не можеше повече да се сдържа. Тим говореше така, сякаш обсъжда нещо, което въобще не го засяга, нещо, за което не носи никаква отговорност.

— Ти, мръсен лъжец такъв! — извика Чарлз и пристъпи към Тим, свил двете си ръце в юмруци, а гласът му се засилваше с всяка дума. — Ти си този, който ни насади на пачи яйца! Можеше да предотвратиш всичко това. Знаел си още преди няколко седмици неща, за които никой от нас не подозираше, но не каза и една думичка. Ти накара татко да продължи с плана, когато можеше да го спреш.

— Нищо не може да спре татко да направи нещо, след като веднъж го е решил. Много добре го знаеш. Какъв смисъл има, да се бориш с факти срещу един безмозъчен бик? Той просто продължава да лети с рогата напред.

Вече й двамата крещяха, Чарлз успя да извиси глас толкова, че да заглуши брат си.

— Знам, че ти стоиш зад всичко. Именно затова татко бе толкова ядосан онзи ден. Истина е. Имаш си някакъв собствен план, за да поемеш ти управлението. Толкова се страхуваш, че аз ще получа банката, а не ти, че... — Чарлз се втурна към Тим в същия миг, когато Флоси влезе.

Като отстъпи назад, за да избегне удара на брат си, Тим се блъсна гърбом в отварящата се тежка дъбова врата. Чу се силно изпукване, когато гръбнакът и главата му се удариха в дървото. Тим се олюля, залитна напред и рухна на земята. Отново се чу силно тупване, защото челото му се удари в месинговата решетка около камината.

— Закуската е... О, господи, сър, какво стана?

Чарлз гледаше ту ужасената прислужница, ту тялото на Тими, сгърчено на пода. От решетката се процеждаше тънка струйка кръв, която образуваше все по-голямо червено петно върху кремавото килимче пред камината.

— Повикай Харкърт! Кажи му веднага да повика доктор.

— Да, сър, ще го направя, сър. Но не бях аз, кълна се. Нищо не съм направила, само отворих вратата да кажа за закуската, че е готова и...

— Стига дрънка! Направи каквото ти казах!

Прислужницата се втурна навън. Чарлз клекна до брат си. Тим лежеше с лице към земята, напълно неподвижен. Чарлз се питаше какво да направи. Дали щеше да е опасно, ако се опита да напипа пулса му, като провере ръка под тялото? Накрая протегна внимателно ръка. Едва тогава осъзна, че тя все още бе свита в юмрук.

Сан Хуан, единадесет часа сутринта

Мъжът бавно прекоси двора на странноприемницата, като се подпираше на бастун. Съдържателят седеше на плетен стол край вратата, дъвчеше върха на незапалената си пура и наблюдаваше приближаването на непознатия без особен интерес.

— *Buenos días, señor* — рече новодошлият.

— *Muy buenos.* — Съдържателят не извади пурата от устата си, за да отвърне на поздрава му. — *Que quieres, abuelo?*

Роса се намръщи, когато чу, че го наричат „дядо“. Куцаше само от една седмица, откак пиян бе паднал по стъпалата към килера в таверната. Но това не го правеше стар. Роса реши, че този островитянин е абсолютно невъзпитан, глупав и фамилиарен, както всички останали пуерториканци.

— Бих желал да се срещна със сеньоритата от Англия. Веднага я повикайте. — За разлика от съдържателя, Роса говореше съвсем официално, изправен толкова, колкото му позволяваше височината на бастуна.

— Имаме много гости, *abuelo*. Как се казва тази сеньорита?

— В кочината ви има само една дама от Англия. А сега я доведи, или когато се върне високият *caballero* от Ирландия, ще му кажа, че му взимаш двойно повече пари, отколкото искаш от местните си наематели.

Съдържателят се изправи, извади пурата от устата си и изстреля жълта хрчка към една месингова паница на земята.

— Почакай тук — рече той и се запъти към стълбите, но се спря и попита: — За кого да ѝ съобщя?

— Един приятел на сеньор Къран, това е достатъчно.

Бет пристигна след пет минути. Роса бе седнал на един от полуизгнилите плетени столове, но щом я видя, се опита да стане.

— Моля ви, не се мъчете да ставате. Искали сте да говорите с мен?

Роса пренебрегна молбата ѝ и с мъка се изправи на крака.

— *Si*, сеньорита. Надявам се, че не ви обезпокоих.

— Съвсем не. Вие говорите английски много добре. Съжалявам, но аз не говоря испански.

— Това не е важно. Вие сте млада. Аз съм живял достатъчно дълго, за да науча много езици. Сигурно ще ми направите честта да дойдете с мен във вътрешния двор, където можем да поговорим насаме.

Бет тръгна бавничко край него, като съобразяваше крачките си с неговите. Този мъж бе облечен като селянин, но бе много чист и се държеше като истински джентълмен.

— Доколкото разбирам, носите някакво съобщение от господин Къран — каза тя, щом стигнаха до двора.

— В известен смисъл. Нека седнем тук, сеньорита, ако нямате нищо против. — Роса посочи с бастуна си към една пейка, скрита отчасти под сянката на една палма. — Слънцето е доста силно, нали? В Лондон нямате толкова силно слънце.

— Не, наистина. Били ли сте в Лондон, сеньор?

— Преди много години, когато бях млад. Прекрасен град, наистина много ми хареса. Освен дъждът.

Стигнаха до пейката и седнаха.

— Удобно ли ви е, сеньорита?

— Напълно. А сега, моля, кажете за господин Къран...

— А, да. Вие, англичаните, се захващате направо със съществените неща. Простете ми, че по испански обичай се отклонявам от най-важното. Господин Къран ме помоли да ви се обадя още преди да замине.

— О, така ли? Значи, откак замина, не сте получавали вести от него?

Косата ѝ имаше невероятен цвят. Роса не можеше да откъсне очи от нея. Цвят на бледожълта роза. И само една англичанка можеше да има такава нежна кожа. Нищо чудно, че ирландецът се тревожи за нея.

— Нищо не съм чувал за него от онзи ден, когато сеньор Къран дойде при мен и ме помоли да ви посетя и да ви попитам дали се нуждаете от нещо.

Тя бе разочарована, но ѝ стана приятно, че Майкъл е тъй загрижен за нея.

— Това е много мило от ваша страна, сеньор. Не, от нищо не се нуждая.

— Добре. А това пуерториканско прасе, съдържателят, той добре ли се държи с вас?

— Съвсем добре. Вие сигурно не сте от острова, сеньор?

Роса се усмихна. Липсваха му доста зъби.

— Не, сеньорита. Аз съм *madrileno*, от Мадрид.

— А познавахте ли сеньор Къран, когато живеехте в Испания? Преди той да напусне страната?

— Когато замина от Испания, той бе още малко момче. Не го познавах, но познавах доня Лила, майка му.

Бет си играеше с ресните на копринения си шал и не го погледна, когато каза:

— Лила Къран е изключителна жена.

— Така е — съгласи се Роса. — Наистина забележителна. А синът ѝ изглежда е... Как казвате на английски?... Замесен от същото тесто.

— Да. — Бет го погледна, изучавайки със зелените си очи лицето му. — Майкъл Къран е орисан да стори велики неща. Бих искала да знам повече за детството му в Кордова. Завиждам ви, че сте познавали семейството му там.

— Семейството. — Роса направи кратка пауза. — Те са нещо повече от семейство. Мендоса са... — Той замълча, уплашен, че е казал повече, отколкото трябва.

— Познавам Мендоса много добре — увери го Бет. — Бих могла да кажа дори, че ги познавам отблизо. Или поне английските Мендоса. Испанецът сви рамене.

— Съмнявам се, че има голяма разлика между английските и испанските Мендоса. Ако ги познавате, сигурен съм, че ще разберете какво имам предвид.

Бет трескаво обмисляше дали да се осмели да разпитва повече. Бе рисковано. Ако Майкъл научи, сигурно много ще се ядоса. Но този старец таеше неща, които тя копнееше да узнае. Неща, които никой друг не би могъл да ѝ каже. А той се бе появил така неочаквано, като

дар от съдбата. Майкъл не бе споменал, че ще изпрати някой да се срещне с нея. Бет се наведе и сложи ръка върху неговата.

— Сеньор, чувствам, че мога да ви се доверя. Искам да ви попитам нещо.

— Каквото желаете, сеньорита. На ваше разположение съм.

— В Англия е добре известно, че Мендоса, преди да приемат християнството, са били евреи. Вярно ли е, че в Испания това не се знае?

— В Испания — започна той колебливо, — всичко е много по-различно. В Англия не сте имали Инквизицията.

— Не, но...

— Съвсем различно е — повтори той, този път по-уверено. — В Испания има много хора, които знаят за произхода на Мендоса. Но никой не говори за това. Да се говори за такива неща се смята за... — Той отново се поколеба, търсейки точната дума на английски. — ... нещо лошо. Нечисто. Не знам дали това са точните думи, но мисля, че е нещо подобно.

— А самият вие мислите ли — попита тя много тихо, — че е лошо и нечисто да се говори за евреите?

Тъмните му очи разглеждаха лицето ѝ.

— Не, сеньорита. Не мисля така.

Сянката на палмовото дърво вече не успяваше да ги предпази от жегата. Бе наближило пладнe и слънцето печеше безмилостно точно над главите им. Бет навлажни устните си с език и си повя с ветрилото.

— Сеньор... мога ли да ви попитам за името ви?

— Простете ми, наистина бе грубо от моя страна да не се представя. Аз съм Роса.

— Сеньор Роса, мислите ли, че сеньор Къран е... че вярва в юдаизма?

— Не е възможно да каже човек в какво вярва някой друг, сеньорита. Какво ви кара да предположите това?

— Моята прислужница и слугата на господин Къран са брат и сестра. Чисто съвпадение, но...

Роса се наведе напред, подпрян на бастуна си.

— Да?

— ... Но разбрах, че сеньор Къран отказва да яде свинско. Нали евреите не ядат свинско?

— Точно така. Но да се каже, че един човек е евреин, само защото не яде определена храна... — Той сви рамене.

— Да, знам, че звучи ужасно нелепо. Но и всичко останало...

— Какво друго има?

— Не съм сигурна — призна Бет. — Но Лила, госпожа Къран, за нея казват, че била... — Тя млъкна. Всичко бе прекалено сложно и заплетено и Бет усети, че е навлязла в прекалено дълбоки води. Майкъл наистина щеше да се вбеси, ако разбере за този разговор.

— Хората приказват много неща, сеньорита. Едно време, например, в Испания, по време на Инквизицията, ако се разчуеше за някого, че сменя дрехите си в събота, веднага го обвиняваха, че е *марано*, таен евреин. Защото събота е свещеният ден на евреите. А ако някой откажеше да яде свинско, вече бяха напълно сигурни. Така че може би думите ви съвсем не звучат смешно и абсурдно.

— Но Майкъл се държи така, сякаш не принадлежи към никоя вяра. Така че, защо...

— Сеньорита, вие знаете, че е роден в Кордова. Може би това е всичко, което трябва да знаете.

— И че е един от рода Мендоса — добави Бет.

Роса се изправи.

— Да, това също. А сега, сеньорита, ако сте сигурна, че наистина нищо не мога да направя за вас...

— Нищо, сеньор Роса. Много благодаря, че се отбихте при мен.

Испанецът учтиво се поклони.

— Бе чест за мен да се запозная с вас. Надявам се, че пак ще се срещнем.

Бет се изправи и диплите на бледосинята ѝ памучна рокля се спуснаха грациозно около дребната ѝ фигурка.

— Мисля, че ще се срещнем, сеньор Роса. Всъщност, напълно съм сигурна в това.

Лондон, два часа следобед

Филип Джонсън бе обиколил всички места, за които се сещаше. Бе време да помисли и за такива, които не биха му и минали през ума. Господин Норман не бе у дома, не бе в клуба си, нищо не подсказваше,

че е претърпял нещастен случай или че се е разболял. Така че, къде можеше да се намира?

Секретарят вървеше по Бейкър стрийт. Бе влязъл във всяка кръчма в Марлибоун, както и в Мейфеър и в Белгрейвия и, в половин дузина други квартали. Ако господин Норман бе решил да се напие до несвяст то явно не го правеше в никое от заведенията, които бе вероятно да посещава редовно. Не беше и на Бейкър стрийт.

Филип стигна до края на улицата и се спря. Нещо се прокрадваше в дъното на съзнанието му, нещо, което му се струваше важно, но не можеше да го извади на повърхността.

Минувачите го блъскаха от всички страни. Преди половин час хубавото време бе отстъпило пред стена от гъсти сиви облаци. Ето че започна да ръми ситен дъждец. Моментално по улицата се появиха чадъри. Лондончани прекалено добре познаваха местния климат, за да си позволят риска да излязат навън без чадър. Филип също носеше своя, но не го разтвори. Бе прекалено зает с мислите си, за да усети, че дъждът се усилва и скоро ще го измокри до кости.

Някакъв забързан човек се блъсна в него.

— Съжалявам, гос'ине — измърмори той. Само тези две думички бяха достатъчни, за да се разбере, че е от източните квартали на Лондон. Мъжът понечи да се отдалечи, но се спря и попита: — Да ви трябва помощ гос'ине? Да не ви е зле, а?

— Какво...? О, много мило от ваша страна. Не, нищо ми няма.

Непознатият докосна периферията на шапката си и се отдалечи.

Ужасно мило от негова страна, помисли си Филип. Такива си бяха кореняците от Ийст енд. Грубовати хора, но... Господи, ами че това е то! Крийчърч лейн в Ийст енд. Ето какво се бе спотайвало в подсъзнанието му — старата къща, в която Мендоса бяха живели векове наред, където бяха въртели и бизнеса си, докато негова светлост не продаде всичко, за да преместят банката на Слоун стрийт.

Филип разтвори чадъра си с решително изщракване и тръгна целеустремено.

— Как се сети да ме потърсиш тук? — попита Норман.

— Изведнъж ми хрумна, че е доста вероятно, сър. Както бяхте разстроен от нещо, каквото и да е то, си помислих, че е съвсем

естествено да се върнете по старите места.

— Е, прав си бил.

Седяха край прозореца на една кръчма. От мястото си Норман можеше да наблюдава пресечката на Майтър стрийт с Крийчърч лейн. Номер седем се намиреше точно насреща им.

— Погледни я, Филип. Тая тясна къщичка, с огънатите си греди, стои тук почти четиристотин години. Как е оцеляла от Големия пожар^[1], а и от кой знае колко друга пожари, е истинска мистерия.

— Така е, сър. Кой живее сега в нея?

— Сигурно човекът, на когото я продаде брат ми Джеймс. Един banker от Германия, дошъл в Англия, за да преуспее.

— Може би къщата и на него ще донесе късмет, сър.

Норман изсумтя.

— Късмет? Сигурно откън така изглежда. — Той махна с празната си чаша към тезгяха. — Терънс, дай още едно. Донеси едно и за господина.

Часовникът показваше три без две минути, почти време за затваряне, но кръчмарят даже не погледна към него. Той наточи още две чаши силна бира и ги донесе на масата.

— Благодаря ти, Терънс. Познаваш ли госта ми?

— Разбира се, сър. Добър ден, господин Джонсън. Надявам се, че сте добре.

В добрите стари времена, преди да се преместят, Филип често бе спирал тук за едно питие на път за вкъщи.

— Отлично, Терънс. А вие?

— И аз, сър. Все така.

Кръчмарят ги остави сами и отиде да заключи входната врата и да дръпне завесите.

— Господа, стойте колкото си искате. Никой няма да ви безпокои. Когато ви потрябвам, ще ме намерите отзад, господин Норман.

— Работи тук още отпреди да се родя — каза Норман. Изглеждаше ужасно: костюмът му бе измачкан и мръсен и не се бе бръснал от два дни, но не говореше завалено. Може би е искал да се напие, помисли си Филип, но не е успял.

— Вие не сте роден в старата къща, нали, сър?

— Не. Баща ми вече се бил преместил на Гордън скуеър. Но бизнесът все още се управлявал от Крийчърч лейн. Когато бях малък, понякога ме водеше тук, за да видя как работи банката. Отгледан съм за нея, Филип. Всички мъже от рода Мендоса са възпитани да могат да управляват банката. Е, били са.

— Те все още са — тихо рече Джонсън. — Младите мъже трябва да се докажат, сър. Те не искат да са непочтителни към по-старшите, но...

— Някои млади мъже — прекъсна го Норман. — Но понякога нещо във възпитанието им се обърква. В тях се промъква някакъв бунтарски елемент. Точно за това си мислех през тези два дни. Че ако има такъв елемент, трябва да го изкорениш. Независимо колко жесток се налага да бъдеш понякога, трябва да сториш това. — Той замълча и си пое дълбоко дъх. — Пий. Време е да си вървим.

Няколко секунди след това Норман попита:

— Кой те изпрати да ме търсиш? Хенри ли?

— Не, сър, господин Чарлз. Много бе разтревожен.

— Чарлз, разбирам.

Изпиха бирата си и повикаха Терънс да отключи вратата. Дъждът бе спрял и локвите се изпаряваха под яркото слънце.

— Значи Чарлз — измърмори Норман сякаш повече на себе си, отколкото на Филип. Мисълта го постопли. Откак бе излетял разярен от банката, през двата дни от тогава непрекъснато бе треперил от студ. Имаше чувството, че никога вече няма да се стопли. А сега се чувстваше малко по-добре. Норман махна с ръка, за да спре едно минаващо такси.

Чарлз стоеше от едната страна на леглото и наблюдаваше как докторът преглежда неподвижната фигура в него. Тимъти не помръдваше. Изглеждаше смъртно бледен на фона на белите чаршафи. Докторът се наведе и повдигна последователно двата му клепача, после въздъхна и се изправи.

— Никаква промяна.

— А възможно ли е вече да има? Искам да кажа, не е ли още много рано? Изминали са само няколко часа откак се случи това.

Докторът погледна часовника си. Минаваше три часа.

— Осем часа. Освен това, загубил е много кръв. — Той докосна превръзките около главата на Тимъти. — Направих всичко възможно. Сега ни остава само да чакаме.

— Да, разбирам.

— Надявам се, че наистина разбирате, сър. Не искам да прозвучи грубо, но от опит знам, че е добре някой от семейството да е наясно с положението на нещата от самото начало. Брат ви има много сериозно сътресение на мозъка. Не мога да кажа със сигурност дали мозъкът му е увреден, но... — Той се поколеба, след което продължи. — ... но е напълно възможно.

— Значи може да остане напълно обездвижен, това ли имате предвид? Дори и след като се събуди?

— Ако се събуди. Да, така е.

Чарлз потрепери. Имаше чувството, че не е спирал да трепери, откак той, Харкърт и докторът бяха успели да занесат безчувственото тяло на Тимъти до спалнята му на горния етаж. Докторът бе предложил да влезе в болница, но Чарлз абсолютно забрани подобно нещо. Всичко, което се случва в една болница, неминуемо се разчувства сред персонала. На такива места слуховете се разпространяват с бързината на горски пожар. Онова, от което Мендоса най-малко се нуждаеха в момента, бяха нови слухове и предположения. А сега Чарлз се замисли върху думите на доктора.

— Искате да кажете, че може и да не се събуди? Че може да остане в това състояние... години наред?

— Точно така.

— Разбирам. Предполагам, че трябва да ви благодаря за откровеността. — Чарлз преглътна с мъка. — Кога ще дойде болногледачката?

— Всеки момент. Госпожица Дансър обеща да дойде преди три и половина, а тя е...

Прекъсна го тихо почукване на вратата. И двамата мъже в стаята предположиха, че това е болногледачката. Но вместо нея влезе Харкърт.

— Господин Чарлз — прошепна той.

— Да, Харкърт, какво има?

— На телефона, сър. Обаждат се от банката. Казаха, че е спешно.

— Благодаря. Идвам веднага — рече Чарлз, а когато слизаха сами по стълбите, го попита: — Харкърт, нали не си казал нищо...

— За нещастния случай с господаря ли? Разбира се, че не, сър. Нали ми казахте да не споменавам това пред никого.

— Да, точно така. Браво, човече.

Чарлз последва иконома в кабинета на Тим. Над камината висеше портрет на Бет. Той го погледна и се зачуди за момент, че Тимъти не го е свалил, след като тя така подло го бе напуснала. После вдигна слушалката.

— Чарлз Мендоса на телефона.

— Аз съм Лоусън, господин Чарлз. Извинете, че ви безпокоя, но казахте да ви се обадя, ако има нещо спешно.

Чарлз още не бе казал на никой от чичовците си за нещастieto, но се бе обадил в осем сутринта на секретаря си, за да му съобщи, че двамата с брат му ще останат да работят в къщата на Тимъти през целия ден. Можеха да ги безпокоят само при крайна необходимост.

— Е, какво е спешното нещо, Лоусън?

— Едно телефонно обаждане, сър. Един господин каза, че е жизненоважно да говори с вас днес. Попита, дали бихте му се обадили.

— Кой е този господин?

— Лорд Шарик, сър. Точно затова реших, че ще е най-добре да ви предам незабавно съобщението му. Като имах предвид, че именно той бе човекът, написал онази статия в Таймс миналия месец.

— Добре, правилно си постъпил, Лоусън.

Окачвайки слушалката, Чарлз потъна в мисли. Ама че странна работа! Какво пък можеше да иска Шарик точно сега? Не бе ли напакостил достатъчно? А и защо не искаше да говори с Джеймс или поне с Норман или Хенри? Хора като Шарик обикновено желаят да разговарят направо с най-висшестоящите. Той поклати глава. Нямаше смисъл да седи тук и да се притеснява. Щеше веднага да се обади на Шарик и да получи нужните отговори.

Въпреки това той все още не вдигаше телефона. Чувстваше се ужасно виновен за Тим и смазан от бремето на всички неприятности, от чувството, че за всичко е отговорен самият той. Божичко, дано Филип Джонсън открие баща му по-скоро. Ако не успее, един бог знае какво още може да се случи.

Чарлз чу, че някой пристигна в къщата, чу се гласът на Харкърт и един непознат женски глас. Сигурно това бе болногледачката. Чарлз се поколеба дали да отиде да я посрещне, но после реши, че това може да почака. Той решително вдигна слушалката.

Ларес, четири часа след обяд

Къщата на Коко Моралес представляваше една прелестна развалина. Някога е била забележително красива постройка, разположена като някакво бижу сред хълмовете над града. Сега боята се лющеше, градините бяха буренясали, покривът — провиснал, а повечето мебели изглеждаха така, сякаш ще се разпаднат само ако ги докосне човек. Единствената стая, пощадена от всеобщата разруха, бе голямата всекидневна, в която Майкъл се намираше в момента заедно с плантатора.

Тя бе добре обзаведена и прясно боядисана. Килимите по покрития с плочки под бяха ориенталски, явно дошли от Испания в подобри времена. Прозорците гледаха към края на плантацията и се виждаха редове кафеени дървета. Денят бе мрачен и мъглив и на сивата светлина стволите на дърветата се сливаха един с друг.

Подобно на госта си, Моралес бе отправил поглед към плантацията.

— Ще ми е мъчно, когато напусна това място.

— Къде смятате да отидете? — попита Майкъл.

Моралес сви рамене.

— Не съм сигурен. Може би в Панама или в Мексико.

— А не в Мадрид? Страната майка не ви ли привлича?

— Аз съм човек от островите, сеньор Къран. Испания не ми е майка. Испания изпи кръвта на островите.

— Но без нея нямаше да сте тук. Вие не сте нито индианец, нито негър, Моралес. Във вените ви тече испанска кръв. Ако испанците не бяха дошли тук, вие нямаше да съществувате.

Плантаторът сви рамене.

— Аргументите ви са логични. Но тези неща не значат нищо ето тук. — Той потупа гърдите си. — Дълбоко в себе си съм убеден, че когато Испания ни лиши от робите, тя ни изтръгна сърцето. Виждате на какво е заприличало това място. То е в това окаяно състояние,

защото в Европа взеха едно решение, без да се допитат до нас, без да помислят какво ще стане с всичко, което сме градили години наред.

И друг път Майкъл бе водил подобни спорове. Знаеше, че е безполезно да се опитва да убеди хората, които са се разорили от загубата на робите си, че поначало са нямали никакво право да ги притежават. Може би ако бе на тяхно място, и той щеше да се чувства като тях.

— Приемам, че сте прав — каза той спокойно. — А сега трябва да тръгвам, ако не искам да изпусна влака.

Майкъл прекоси стаята и взе кесията си. Сега, когато вече ги нямаше пачките песети, които бе донесъл със себе си, тя бе съвсем олекнала.

Вълна на радост и задоволство се надигна в гърдите му, но не си позволи да я издаде. Мислеше трескаво. Бе направил точно това, за което бе дошъл тук. Шестнадесет от първоначалните седемнадесет цели бяха негови. Само доня Мария де лос Анхелес бе отказала да се съгласи с условията му и въпреки че се бе престорил на безкрайно разочарован, Майкъл можеше да си позволи да не купи имота ѝ. Засега единствено той знаеше, че от този момент нататък пуерториканската Банка Мендоса е под негов контрол. Всичко вече бе приключило, освен олелията, която щеше да си вдигне, щом всички разберат истината. Щеше да се вдигне голям шум, но от това абсолютно нищо нямаше да се промени. И все пак трябваше да продължи да разширява това представление, поне още малко.

— Благодаря за гостоприемството ви — каза той на Моралес. — Много любезно бе от ваша страна да ми позволите да използвам къщата ви, а и другите плантатори бяха толкова любезни, че дойдоха да се срещнат с мен тук.

Немигащите очи го наблюдаваха внимателно.

— Много хора биха пропътували огромни разстояния, за да получат седемдесет и пет хиляди песети в брой, сеньор Къран. Нищо чудно няма в това.

Майкъл се досети какво премълча Моралес: че чудното в случая е желанието на този ирландец да купи наведнъж седемнадесет плантации, като плати в брой за тях, и то в такива размирни времена. Той се усмихна на плантатора и отвърна:

— Всеки има различна представа за това как да се грижи за благополучието си, сеньор Моралес. Времето ще покаже кой от нас е бил прав и кой не. Но като споменах времето... — Майкъл извади джобния си часовник и го погледна.

— Да, трябва да тръгвате — съгласи се Моралес. — Елате, каретата ми чака, за да ви отведе до гарата.

Двамата мъже се запътиха заедно към вратата. Моралес изведнъж спря и погледна назад.

— Сеньор Къран, мисля, че забравяте най-същественото.

Той се върна в стаята до мястото, където бе седял гостът му, и донесе едно куфарче. В него се намираха документите, подписани от шестнадесетте плантатори.

Моралес го занесе на Майкъл и ирландецът го взе. Искаше му се да се засмее, но бе сигурен, че Коко Моралес не би разбрал шегата.

[1] Големият пожар — пожар, обхванал цял Лондон през 1660 г. — Бел.прев. ↑

14.

Лондон, осем часа вечерта

— Радвам се, че дойдохте — каза Шарик. — Моля, седнете.

Той посочи към един стол край огъня и Чарлз се настани на него. Шарик се разположи от другата страна на камината. Намираха се в кабинета. Въздухът бе изпълнен с миризмата на горящ торф.

— Нали не ви е прекалено топло? — попита Шарик. — Опасявам се, че тропическият климат ме е разглезил. Обичам тук да гори огън дори и през лятото.

— Много е приятно. Вечерта е доста хладна. Това е торф, нали? В Лондон човек рядко може да помирише такъв огън.

— Това е една от прищевките ми. Торфът е донесен от Гленкрий, имението ми в Уиклоу. Докарват ми го тук с кораб... Напомня ми за дома.

Чарлз съвсем не бе изненадан, че този човек смята Ирландия за свой дом. Във вените му сигурно течеше саксонска или норманска кръв, но един бог знае колко поколения от рода му са живели от другата страна на морето. Несъмнено вече се смятаха за ирландци.

Между тях имаше малка масичка с гарафа и две чаши.

— Уиски? — предложи Шарик.

— Благодаря. С удоволствие.

Уискито също бе ирландско, много старо и меко.

— Чудесно питие — рече Чарлз.

— Радвам се, че ви харесва. Това е частна марка. Дестилираме го сами в Гленкрий. Но ще ви призная, че след него любимата ми напитка е шерито на Мендоса. Вашето вино е невероятно.

Чарлз се усмихна и вдигна чашата си за наздравица. После отпи съвсем бавно, както заслужаваше превъзходното питие, а над ръба на чашата си не откъсваше очи от домакина. Той бе необикновен човек. Почти легендарна личност. Още от малък Чарлз бе чувал за пътешествията на Шарик от Гленкрий. Сега за пръв път се срещаше очи в очи с този човек. Както и за пръв път осъзнаваше, че един

плешив мъж може да изглежда привлекателен. Приглади назад собствената си оредяваща коса и си помисли, че може би е крайно време да спре да се тревожи толкова за нея. На камината тиктакаше часовник. Това бе единственият звук в стаята.

Гласът на Шарик наруши тишината.

— Е, какво си помислихте за съобщението ми?

— Бях изненадан, че желаете да говорите с мен, а не с баща ми или с някой от чичовците ми — съвсем откровено каза Чарлз.

— Не говоря за телефонното обаждане.

— Така ли? В такъв случай, не разбирам за какво говорите.

— За пакета, който получихте снощи. Предполагам, че сте прочели документите.

Ръката на Чарлз затрепери. Той остави чашата си на масата.

— Все още не съм сигурен, че разбирам...

— Нека не губим време — прекъсна го Шарик. — В момента Мендоса не разполагат с кой знае колко от това ценно нещо.

Чарлз все още се колебаеше, но след миг взе решение.

— Нима твърдите, че вие сте Кели?

Точно с това име бе подписана бележката, която съпровождаше документите в плика. Тя гласеше: „Моля, прочетете веднага приложените документи. Същите бяха предоставени на брат ви Тимъти в кръчмата «Лебедът» на Ергенската алея в Дъблин, на петнадесети юни“. А под това кратко съобщение имаше едно-единствено име — Кели.

— Да, аз съм Кели — призна Шарик. — Това е моминското име на майка ми. Използвам го, когато случаят налага.

Фактите започнаха да се подреждат.

— Неотдавна вие сте били в Южна Америка. В Таймс пишеше така. Предполагам, че сте били и в Парагвай, въпреки че в статията ви тази страна не бе спомената.

— Точно така. Но споменах това на брат ви Тимъти. Както ви казах, изпратих му копие от този доклад преди почти един месец. Но той предпочете да не предприеме нищо. Вие какво бихте направили?

— Вече е прекалено късно да правя каквото и да било. Акциите са пуснати на пазара. Сигурен съм, че това ви е добре известно.

— Да. Но не е прекалено късно. Все още имате време да спасите Мендоса от фалит.

— Вижте какво, не отричам, че в момента положението ни съвсем не е розово. Но и дума не може да става за фалит. Абсурдно е да твърдите подобно нещо. Уверявам ви, че...

Шарик махна пренебрежително в отговор на протестите му.

— Разберете, с Тимъти е свършено. Дори и да излезе от комата, ще остане обездвижен и безмозъчен като растение до края на живота си. Колкото до...

Чарлз ужасно пребледня.

— Откъде знаете за Тим?

— Имам си източници. Всъщност, вече няма нужда дати крия от вас. Тъй като отсега нататък ще трябва вие да се грижите за домакинството на брат си, ще ви дам един безплатен съвет. Уволнете Уилис, прислужника. Този човек е продажна свиня, верността му се купува за няколко дребни банкноти.

— Но защо ви е било необходимо да шпионирате Тим? Какво общо имате с всичко това? — Чарлз едва се владееше и сега гласът му леко потрепна. Денят се бе оказал прекалено дълъг й тежък.

— До тази сутрин Тимъти бе главно действащо лице. Трябваше да следя отблизо какво прави.

— Действащо лице в какво? Какво означават Мендоса за вас? Ето кое все още не разбирам.

Шарик се наведе и напълни отново чашите им.

— Признавам, че връзката ми с вас е косвена. И напълно лична. Става въпрос за една дама.

— Една дама? Нима говорите за Бет? Но не беше ли Майкъл този, заради когото тя... — Чарлз млъкна за момент. — Не е заради Бет, нали? Тя не би заинтересувала мъж като вас. Всичко е заради Лила Къран, Черната вдовица. И тя е ирландка. Всичко съвпада.

— Уверявам ви, че госпожа Къран не е единствената красива жена в Ирландия. Пийнете уиски. Изглеждате така, сякаш доста се нуждаете от няколко глътки.

— Тя трябва да е — настояваше Чарлз. — Тя е една от нас, поне съпруга на един Мендоса. Тя е единствената възможна връзка между вас и банката. — Чарлз вдигна чашата си и я пресуши на един дъх. Този път алкохолът се плъзна по гърлото му и тупна в стомаха, а по тялото му се разля приятна топлина.

— Още едно? — попита Шарик.

— Не, благодаря. Струва ми се, че за този разговор ще ми е нужен бистър ум.

Негова светлост се усмихна.

— Сигурно е така. Както вече ви казах, сега всичко зависи от вас.

— Не разбирам как сте стигнали до това заключение. Чичовците и баща ми...

— С тях е свършено. — Ирландецът се наведе напред. — Слушайте, млади човече. Банка Мендоса е на няколко сантиметра от ръба на бездънна пропаст. И неминуемо ще се сгромоляса в нея. Джеймс, Хенри и Норман също ще полетят надолу. Така трябва да стане. Всичко е заради тях. Личната им собственост — цялото недвижимо имущество, парите в брой, абсолютно всичко, което притежават — ще рухне заедно с тях в ямата на фалита. Онези, от които зависи всичко, няма да се съгласят на никакъв друг вариант.

— Не разбирам за какво говорите. Простете ми, но мисля, че сте луд. — Чарлз бе ужасен, но дълбоко в него едно гласче нашепваше, че всяка дума, която чува, е самата истина.

— Знаете, че не съм. На колко години сте, на тридесет? Помните ли кризата на Баринг? Сигурно я помните, беше преди осем години, през деветдесета.

— Помня я. — Чарлз с мъка изговаряше думите. Говореше тихо и гласът му потрепваше. — Но Баринг се измъкнаха в отлична форма. Реорганизираха се и...

— Именно. Реорганизацията изискваше напълно нова структура. Баринг станаха дружество с ограничена отговорност, а начело застана младият Джон Баринг. Тогава той се намираше в почти същото положение като вас сега. Не бе един от старшите съдружници, така че не бе отговорен за цялата бъркотия, предизвикана от лошото управление на банката.

Шарик продължи съвсем бавно, защото бе наясно, че на слушателя му е нужно време, за да осмисли думите му.

— Баринг загазиха заради Аржентина. Не е ли странно, и Баринг, и Мендоса намериха своите битки при Ватерло именно в Южна Америка. Това е необикновено място, изглежда никой от нас, европейците, не можете да схванете логиката на този район. Нещо ми подсказва, че вие няма да сте последните банкери, които ще се подхлъзнат по този коварен склон.

— Но не сме и първите — най-сетне успя да каже Чарлз. Бе престанал да трепери и гласът му отново звучеше уверено. — През последните петдесетина години много пъти се случи страните от този район да не могат да върнат дълговете си.

Шарик кимна.

— Ще се наложи да реструктурирате заема, когато поемете управлението. Но съм сигурен, че вие знаете как да направите това много по-добре от мен.

— Би могло да се направи — бавно рече Чарлз, като обмисляше въпроса. — Бихме могли да наложим една по-реалистична схема на плащанията, да отделим по-голям фонд за непредвидени загуби, които биха възникнали там. Освен това мисля, че ще е най-добре да откупим обратно акциите, които сме продали. Искам да кажа, по-добре за общественото доверие. — Вече се разгорещяваше по темата. — Виждате ли, ако човек се отнася към един дълг като към неизгоден още от самото начало, тогава не би имал неприятни изненади. А освен това, както вече казах, запазва общественото доверие. Доверието е *sine qua non*^[1] за банкерството.

Той млъкна, изведнъж осъзнал, че думите му звучат така, сякаш всичко ще стане точно както го предвижда ирландецът. Сякаш няма търпение още сега да вземе властта от ръцете на баща си и чичовците си. Дори сякаш е загрижен това да стане на всяка цена.

Шарик прочете мислите му.

— Не се смущавайте. Напълно естествено е да искате да поемете управлението, да планирате как да го използвате. Ако не бе така, щяхте да сте напълно безполезен.

— Не, не — възнегодува Чарлз. — Нямам намерение да ставам част от каквото и да било заговор срещу баща ми и чичовците ми, за да бъдат хвърлени на вълците. Просто обсъждах сценария, който вие предложихте.

— Жалко — рече Шарик. — Мислех, че можете да ги спасите. Ако не искате...

Чарлз бе сплел пръсти, а кокалчетата му бяха побелели от стискане.

— Не съм казвал, че не искам. А само, че няма да заговорничат срещу тях.

— Чуйте какво ще ви кажа, млади човече. Не може да изберете и двата варианта едновременно. Или ще си измиете ръцете като Пилат Понтийски и ще откажете да поемете каквато и да е отговорност, или ще разберете, каква възможност ви се предлага и ще поемете рисковете и неприятностите, свързани с нея. Изборът е ваш, но трябва сам да решите.

— Кой сте вие, че да ми казвате какво да правя?

— Аз съм човек, който е замесен в тая история още от самото начало. Още преди някой от вас да е разбрал какво става. Човек, който знае за живота много повече от вас. Давам ви дума, всичко ще се развие точно както ви казах. В крайна сметка ще получите титлата, каквото и да се случи. Но освен нея ще е останало страшно малко. Може би ще успеете да спасите мъничко средства от развалините. Освен ако... Както ви казах, трябва да избирате. Или империята Мендоса, или малка къщурка някъде в провинцията. Ще трябва да се оттеглите от активния живот и да ближете раните си при доход от около петстотин лири годишно.

Часовникът на камината тиктакаше безспир. Чарлз не каза нищо. Шарик чакаше. Най-сетне младият човек вдигна очи.

— Не мога да оставя Мендоса да загинат — тихо рече той. — Това би означавало да се изплюя на всичко, което семейството ми някога е представлявало, на всичко, което са градили поколения наред.

Шарик кимна.

— Много добре — тихо каза той. — Одобрявам решението ви, каквото и да значи за вас мнението ми. А сега, преди да поговорим за подробностите, трябва да ви попитам нещо. Разбирате ли се с братовчед си, Майкъл Къран?

— Майкъл Къран? Срещали сме се само няколко пъти. Изглежда ми с гореща кръв, испанското в него сякаш преобладава.

— И аз не го познавам добре, но мисля, че сте прав. Може би това все пак не е недостатък. Той ще поеме управлението в Кордова.

— Но Франсиско... — Чарлз млъкна, припомняйки си телеграмата.

— А, да — тихо продума Шарик. — Какво за Франсиско?

— Нищо.

— Хайде, не си играйте с мен. Не и сега. Знам, че в Кордова се случва това-онова. Получихте ли вести от Франсиско?

— Откъде знаете... — Чарлз отново замълча, защото се сети какъв е отговорът на въпроса му. За пръв път разбра колко голяма и дълбока е мрежата, която са хвърлили, за да ги хванат. — И в това сте замесен, нали? Каквито и да са проблемите в Кордова, вие стоите в дъното им.

— До известна степен, да — хладно призна Шарик.

— О, господи! — Чарлз бе отвратен от мащабите на плана, но след миг се сети за следващата логична връзка. — Всичко е заради Майкъл, защото Черната вдовица иска той да управлява в Испания. Но завещанието на Хуан Луис...

— Няма да важи за институцията от съвсем друг вид. Завещанието няма да важи за новото дружество с ограничена отговорност, което ще възкръсне като феникс от руините на старата банка. От сигурен източник знам, че в това отношение испанските закони са същите като нашите.

— И кой е този сигурен източник? Лиля Къран?

— Да. Но не бива и за миг да се съмнявате, че е провела разследванията си най-подробно. Тя е необикновена жена. Който я подценява, е в голяма опасност. Тимъти направи точно това и то се оказа голяма грешка.

— Значи Тим е заговорничил с нея, така ли?

— Така си мислеше. Госпожа Къран просто го използваше. Би използвала и вас, ако се оставите.

— А как мога да се предпазя от това?

— Като запазите трезвия си разсъдък, като бъдете толкова хитър и съобразителен, колкото е тя. И като никога не позволите да си помисли, че вие смятате, че сте успели да я заблудите. За каквото и да е.

— Тя знае ли за този разговор? За нещата, които ми казахте тази вечер?

— Не. Тя има причини да приема тези неща далеч по-емоционално от мен. Исква да срине банката в Лондон до основи. И това е единственото слабо място в плана ѝ. Но аз ще се погрижа за това, когато настъпи подходящият момент. Нека се върнем на въпроса за Майкъл Къран. Можете ли да работите с него?

— Не знам. Предполагам, че мога. Стига да мисли като банкиер.

— В това отношение вие имате по-голям опит от него. Но смятам, че лесно може да бъде научен да разсъждава така. А той има умения, които вие не притежавате. Въображение, нюх. Да, наистина двамата бихте се допълвали идеално.

Чарлз все още се опитваше да осмисли всичко това. Пресегна се към гарафата и попита:

— Мисля, че сега ще приема с удоволствие още едно питие. Може ли?

— Разбира се. И аз ще се присъединя към вас.

Двамата мъже отново вдигнаха чаши за наздравица. Поговориха още известно време, но Шарик не даде повече обяснения на Чарлз. Подробностите щяха да му бъдат съобщени по-късно. Имаше още много неща, които младият човек не знаеше, но Шарик не бе готов да му ги разкрие.

В един момент Чарлз осъзна, че домакинът му просто поддържа учтивия разговор и очаква той да си тръгне.

— Предполагам, че за момента няма какво повече да си кажем? — попита го Чарлз.

— Засега е така — отвърна негова светлост.

Шарик се изправи и Чарлз направи същото.

— Мога и сам да се изпратя, няма нужда да си правите труда да идвате с мен.

— Това не е проблем. — Шарик го поведе по дългия коридор към входната врата. Чарлз наблюдаваше как накуцва и се чудеше как един човек, сагат с единия крак, може да върши нещата, които Шарик правеше. А той явно можеше да направи абсолютно всичко, което си поиска.

Часовникът в антрето удари девет и половина.

— Направо у дома ли се прибирате? — попита Шарик — Денят сигурно ви се е сторил прекалено дълъг, с толкова премеждия.

Чарлз разбра, че този човек знае за посещението му при Тим още в седем сутринта. Прислужникът Уилис сигурно му е докладвал и за това. Както и за факта, че Чарлз се е намирал в дома на Тим по времето, когато се случи нещастиято. Мисълта за онова, което ще направи с Уилис, му донесе известна доза удовлетворение.

— Не — отвърна той, а гласът му с нищо не издаваше мрачните мисли за възмездие, които се въртяха в главата му. — Не направо у

дома. Първо ще се отбия в дома на брат ми, за да видя как е той.

— Да, наистина лош късмет. Надявам се, че в крайна сметка нещата ще се развият... е, по-добре, отколкото изглеждат в момента.

Чарлз кимна мълчаливо в знак на благодарност за добрите пожелания.

— Кога ще ви... искам да кажа, ще се срещнем ли пак?

— Разбира се. Скоро, предполагам. Ще ви се обадя.

Чарлз излезе в нощта.

Шарик го гледаше как се отдалечава, после затвори вратата и остана замислен в коридора. След малко край него изникна икономът.

— Извинете, сър. Не разбрах, че господинът си тръгва — пропя Джоунс с уелския си акцент.

— Няма нищо. Не ти позвъних, защото не ни беше нужен.

— Добре, милорд. Желаете ли още нещо?

— Не, благодаря ти, Джоунс. Лягай си. Аз ще изгася свещите, преди да се кача горе.

Икономът се отдалечи.

Какво да прави сега, този въпрос вълнуваше Шарик. Той погледна старинния часовник. Това бе прекрасна вещ, изработена по време на царуването на кралица Ана. Освен часа показваше фазите на луната и разположението на съзвездията. Но сега Шарик не се интересуваше от небесните явления, а само от часа. Беше десет и двадесет. Прекалено късно ли бе да се обади на Лила в „Конът“? Но по важното бе, наистина ли искаше?

Той се върна в кабинета си. Джоунс бе минал оттам преди него. Чашите от уискито бяха изчезнали и на тяхно място имаше чисти чаши. Възглавничките бяха подредени и огънати — засилен. Сега гореше с ярък пламък и из стаята се носеше приятната миризма на торф. Изведнъж го обзе носталгия по зелените хълмове на Ирландия, по синьо-сивите планини и свежия въздух, силна тъга за звуците и усещанията на родния дом.

Не още. Още не бе спечелил това състезание и наградата все още го очакваше.

Как да каже на Лила, че е решил да предаде на Чарлз Мендоса скиптъра на империята Мендоса? Тя искаше да строши на малки парченца този скиптър, да го зарови дълбоко вовеки веков. Шарик знаеше достатъчно за миналото ѝ, за да разбира защо таи в себе си

такава омраза, но знаеше също, че Лила я насочва в грешна посока. Кордова бе изворът на страданията ѝ, но Лила не можеше да я унищожи, защото желаше синът ѝ да властва там. Ето защо бе прехвърлила гнева и омразата си към по-близката цел. Красивата и умна Лила, дори и тя можеше да греши. Е, той нямаше да ѝ позволи да направи тази грешка. Но как да ѝ каже? Кога?

Не сега, реши той. Прекалено късно е. А и не може да ѝ съобщи такива взривоопасни вести по телефона. Щеше да се срещне с нея утре. При тази мисъл сърцето му подскочи от радост, макар да знаеше, че срещата им ще е доста бурна.

Шарик си наля още една чаша уиски, застана край огъня и отпи малко, замислен за Лила. Удивително как тя още не разбираше, че прави всичко само заради нея. Лила все още вярваше, че той действа, подтикван от други мотиви, че разчиства някакви лични сметки. Но грешеше. Простата истина бе, че след толкова години най-сетне бе открил жената, която желае, и бе решил да я притежава. Каквото и да му струва това. Но както той иска. Ако остави Лила да налага условията, да диктува правилата, тя никога не би го уважавала. Той не би могъл да живее с нея при такива обстоятелства. И знаеше, че рано или късно такива условия биха отвратили и нея също толкова, колкото и него.

Той изпи наведнъж остатъка от питието си и се усмихна.

— Накрая ти ще ми благодариш за това, прекрасна моя Лила — промълви той на глас, а мислите му полетяха към бъдещето. Какъв щастлив край ще е това. — Ти и аз, лорд и лейди Гленкрий, ще се наслаждаваме на родните земи, красотата им ще изпълва ирландските ни сърца, а когато пожелаем, ще скитаме по света, където си искаме. Щастлив край. На едно щастливо начало.

Но първо трябваше да приключи с тази история. И то така, че накрая да не изпитват горчиви съжаления. Ще те спася от самата теб, Лила Къран. Ще те спася, за да те имам.

В банката нямаше жива душа — всичко бе тихо и заключено, освен кантората на Норман на първия етаж. Той и нощният пазач бяха единствените хора в сградата. Норман знаеше това и то усилваше самотата, която го измъчваше през целия ден. Искаше да се махне, но

трябваше да свърши още много работа. Все още не можеше да си тръгне. Все пак нуждаеше се поне от глътка свеж въздух.

Норман стана от бюрото си и се отправи към вратичката, която излизаше от кабинета му направо на улицата. Нощта бе необикновено мразовита за сезона, но приятна. Небето бе обсипано със звезди. Слоун стрийт бе пуста, само някакво такси бе спряло недалеч. Сигурно чака клиенти. Той бе наредил собствената му карета да се върне в единадесет без четвърт, значи оставаха още четиридесет и пет минути. Но и много работа. Най-добре да се върне и да се захваща за нея.

Папката, която Филип бе оставил на бюрото му днес късно следобед, все още бе претъпкана с документи, които чакаха подписа му, както и с писма, на които трябваше да отговори. А под тях се намираше копие на телеграмата и плика. Освен всичко друго, трябваше да се погрижи и за тях.

Наближаваше четири часа, когато Норман бе успял да стигне в банката. Щом напуснаха Ийст енд, той не отиде направо в банката заедно с Филип. Първо мина през дома си, за да се изкъпе и да смени дрехите си, да измие от тялото си, ако не от душата, поне част от мръсотията, натрупана през последните два дни. После, когато най-сетне пристигна, готов да свърши онова, което знаеше, че трябва да направи, откри, че съдбата, или бог, или каквото там имаше, му бе отнело възможността да вземе решение. Джейми веднага се приближи към него с думите:

— Чарлз току-що ми съобщи ужасна новина. Страшно съжалявам, Норман.

— Съжаляваш? За какво? — Това бе точно в стила на Джейми: да започне не отначало, а от средата на проблема. Типично за него бе, да не попита брат си къде е бил и защо, а да действа и говори според моментното си настроение. Точно това бе най-големият му недостатък: Джейми не можеше да разграничи чувствата от бизнеса. — Хайде, кажи какво има — подкани го Норман. — Какво се е случило? Какво ти каза Чарлз?

— За Тимъти. Случило се е нещастие. Опасявам се, че е сериозно.

След това — забързаното посещение в дома на Тим и там той бе стоял край леглото на момчето, гледал бе как лежи, неподвижен, почти бездиханен, с превързана глава. Като някаква египетска мумия. А и

обърканият водовъртеж на собствените му чувства, противоречиви, мъчителни. Мразеше сина си, и в същото време го обичаше. Радваше се, че това бе станало и не му се налага да предприема каквото и да е, за да го накаже. И в същото време се срамуваше, че се радва.

Болногледачката се казваше госпожица Дансър^[2]. Името ѝ звучеше като гротескна шега. Тя бе огромна жена, цял слон, и бе малко вероятно да танцува. Но, изглежда, си разбираше от работата.

— Не чувства никаква болка, сър — увери го тя. — Бъдете сигурни, младият господин не усеща абсолютно нищо.

Норман бе постоял там още малко, загледан в сина си и замислен за всичко онова, което го бе тормозило през изминалите четиридесет и осем часа. Бе мислил за наследството на Мендоса, как е предавано от баща на син в продължение на векове, как някои от синовете са били достойни, а някои се оказвали негодници. Той имаше двама сина — единият изключително умен, но ненадежден, другият напълно верен, но некомпетентен. Как да избере един от тях, този въпрос го бе измъчвал винаги. А ето че сега съдбата реши вместо него. Трябваше да се примири с по-лошия вариант на една поначало лоша сделка.

В тишината на кантората, осветена само от лампата на бюрото му, Норман отново се замисли за това. Ръката му лежеше върху едно писмо, което трябваше да подпише, но мисълта му отлетя на хиляди мили далеч. Може ли Чарлз да носи това бреме, да пази тайните, да носи отговорността, да се грижи за интересите на Мендоса? Мили боже, още не бе сигурен в това. Може би някой от другите, от многобройните далечни братовчеди или роднини... Както и да е. Имаше достатъчно време, преди да се наложи да решава това. Все още самият той бе достатъчно млад и жизнен, за да управлява още дълги години.

Той прогони тези мисли, взе писалката си и драсна подписа си на листа. После отново и отново. Двадесет минути по-късно приключи и с последното от обичайните делови писма. Оставаха двете, които съвсем не бяха обичайни.

Първо телеграмата на Франсиско.

Не четеше оригинала. Някой бе преписал телеграмата за него. Това бе почеркът на Чарлз. Явно момчето не е искало да довери тази информация дори на Филип. Браво, това бе добър знак. Някои неща бяха предназначени само за очите на хора от семейството. Джейми,

естествено, знаеше за телеграмата. Както и Хенри. Но Чарлз се бе погрижил това съобщение да не достигне до знанието на никой друг. А какво да кажем за телеграфиста, който го е изпратил, за онзи, който го е приел, за пощальона, който го е донесъл... и сигурно още поне дузина души, през които би могла да изтече информацията? Господи! Как може Франсиско да е такъв глупак!

Съществуваеше код за тайни съобщения между Кордова и Лондон. Измислен бе от Робърт Предателя и Лиъм още по времето, когато и двете банки бяха управлявани от англичани. Този код не се използваше често. Истински важните въпроси винаги се обсъждаха *viva voce*, устно и на четири очи, стига това да е възможно. А в последно време това правило се прилагаше по-често от всякога, заради улесненото пътуване между Испания и Англия. Но ако е имало някога случай, когато да е наистина наложително да се използва този код, това бе именно сега. Може би Франсиско не го знаеше. Това бе напълно вероятно, като се има предвид колко ненадейно бе насаден на управителското място.

Вече бе прекалено късно да се тревожи за възможно изтичане на информация. А може би прекалено рано. Ако въобще гълъбчетата с тези вести се бяха разлетели, те рано или късно щяха да се приберат по къщичките си за през нощта. Но сега по-важно бе да разбере какво става в Кордова и да реши какво да прави. Някой трябва да отиде там. Но кой? Самият той не смееше да замине. Тук, в Лондон, го чакаха прекалено много нерешени проблеми. За Джейми и дума не можеше да става. Хенри бе прекалено емоционален и плах, за да се справи в ситуация, в която по всяка вероятност ще се налага да действа решително. Преди два месеца не би се колебал. Би изпратил Тимъти. Но сега...

Трябва да прати Чарлз, реши Норман след няколкоминутен размисъл. И дано се окаже способен да свърши тази работа. Ще се погрижи за това още рано сутринта. Ако имат късмет, ще успее да хване ферибота за Континента утре вечерта.

Оставаше да обърне внимание на още нещо. То бе един кремав плик, на който нямаше адрес на подателя, а бе написано само неговото име и думите „Лично и поверително“.

Някакъв човек донесъл бележката някъде през късния следобед. Когато си тръгна от дома на Тим, тя се намиреше на бюрото му, все

още запечатана.

— Човекът, който я донесе, каза, че не му е наредено да чака отговор — бе обяснил Филип.

— Добре, благодаря ти. — Норман бе понечил да разпечата плика, но веднага се бе отказал. Защо? Един бог знаеше... Заради някакъв инстинкт. Някакво чувство, че каквото и да се съдържа в плика, то трябва да почака. Чувстваше, че няма да може да се справи с него, преди да е приключил с всички други спешни работи. И ето че моментът бе дошъл.

Норман отвори плика и извади един-единствен лист. Почеркът му бе непознат.

„Вярвам, че ще ви е от полза да се срещнем насаме през следващите четиридесет и осем часа. Ще бъда на вечерна литургия в църквата Свети Магнус Мъченик в петък в пет часа. Може би и вие ще почувствате нужда да се помолите.“

Подписана бе с името *Джонатан Хамърсмит*.

Норман познаваше Хамърсмит, но не много добре. Той бе един от старшите съдружници в Каутс. От време на време им се налагаше да сключват сделки заедно. Това бе неизбежно в сложния танц, в който участваха всички големи частни банки. Понякога се случваше да бъдат изтеглени огромни суми, които не можеха да бъдат изплатени само от една банка, затова големите банки си поделяха тежестта на заема и съответно печалбите или загубите, които го съпътстват. Но от последния път, когато Мендоса бяха сключили сделка с Каутс, бяха изминали поне шест години. Така че какво може да иска Хамърсмит сега? А и защо му е да избира такова необичайно място за среща? Е, щеше да разбере това още утре. Разбира се, ще да отиде на вечерната литургия. И това ще е първият път, когато стъпва в църква от сватбата на Тимъти насам...

Норман въздъхна, отвори едно чекмедже, пхна вътре всички документи, с които бе работил, и го заключи с ключе, което висеше на верижката на часовника му.

Десет и четиридесет и пет. Каретата трябва да го чака пред главния вход.

Нощният пазач му отключи. Кочияшът стоеше край каретата. Норман му кимна, защото изведнъж се почувства прекалено уморен дори за да говори.

— Към дома ли, сър?

Норман се поколеба. Господи, как му се щеше да поспи. Двата дни скитане си казваха думата. Но въпреки това той поклати глава.

— Не направо. Искам първо да се отбия при господин Тимъти.

— Добре, сър.

Базил стрийт не бе далече. След десет минути се намираха пред къщата. Харкърт му отвори.

— Господин Чарлз дойде преди малко, сър, но току-що си тръгна. Докторът е горе.

— Добре, благодаря ти. — Норман не изчака икономът да му покаже пътя. Изкачи стълбището и влезе в стаята на Тим, без да почука. Болногледачката стоеше от едната страна на леглото, докторът от другата.

Госпожица Дансър помести огромното си туловище по начин, който подсказваше, че това трябва да е реверанс.

— Добър вечер, сър. — После се обърна към доктора, с когото Норман още не се бе срещал. — Това е бащата на господина, сър. Дойде днес следобед, когато вас ви нямаше.

Докторът кимна, но не се обърна, за да погледне Норман. Вниманието му бе съсредоточено върху пациента му.

Норман гледаше как преслушва сърцето на Тим, опипва стомаха му, повдига клепачите му с опитни движения на пръстите си.

— Е? — попита той.

Докторът вдигна глава.

— Никаква промяна. Абсолютно никаква.

— И какво означава това? — Всъщност вече бе наясно. През краткото време, което бяха прекарвали заедно по-рано тази вечер, Чарлз му бе казал какво означава, докато разказваше какво точно се е случило. Или поне своята версия за събитията. Норман не си въобразяваше, че е чул цялата истина. Бе прочел вината, изписана в очите на по-големия си син. Нямаше време да надникне по-дълбоко в тях. Чарлз бе казал, че има неотложна среща, и бе побързал да си

тръгне, като обеща да дойде още веднъж в дома на Тим, преди да се прибере у дома.

— Какво значи „никаква промяна“? — отново попита Норман, защото искаше да чуе думите от устата на самия доктор.

— Точно това, което изглежда, че значи. Синът ви не дава никакви признаци, че ще излезе от комата.

— А колко дълго би могло да продължи това?

Докторът огледа открито другия мъж, преценявайки способността му да приема неукрасената с лъжи истина. После взе решение и каза:

— Може и години наред. Такива случаи не са непознати.

— Дявол го взел — тихо промълви Норман. — А какъв е другият вариант?

Докторът сви рамене.

— Може да умре. Може да се образува съсирек и да поразии сърцето или дробовете. В подобни случаи и това не е непознато.

— Разбирам. А каква е вероятността да се оправи? Да излезе от това състояние след няколко дни и да е същият, както преди?

— Не е много вероятно. По мое мнение, дори е невъзможно.

— Предпочитате да не говорите със заобикалки, нали?

— А вие бихте ли предпочели това?

— Не, не бих.

След като хвърли още един продължителен поглед към сина си, Норман излезе от стаята.

[1] (Conditio) Sine qua non (лат.) — условие, без което не може. — Бел.прев. ↑

[2] Dancer (англ.) — танцьорка. — Бел.прев. ↑

15.

Хълмовете над Сан Хуан, седем часа вечерта

Из тясната килия на сестра Магдалена се носеше странна миризма — не бе неприятна, но епископът не успя да се сети на какво точно мирише. Той се наведе над тялото на монахинята. Игуменката вдигна свещта си, така че негово преосвещенство да вижда по-добре.

Магдалена бе облечена в расото си и лежеше на каменна плоча, покрита с тесен сламен матрак. И двамата посетители я гледаха загрижено. Тя лежеше напълно неподвижно, сякаш бе мъртва. Игуменката се прекръсти и измърмори някаква молитва. Сестра Магдалена отвори очи и примигна няколко пъти, заслепена от непривичната светлина на свещта, после се опита с мъка да се изправи на крака.

— Ваше преосвещенство, не знаех...

Епископът протегна ръка, за да я спре.

— Моля те, не трябва да се опитваш да станеш. Няма нужда. Казаха ми, че си много болна, дете мое.

— Не, не, не съм. Просто...

— Очевидно е, че си болна. Проявила си голямо непокорство, за да позволиш здравето ти да се влоши до такава степен. Игуменката ми каза, че отказваш да се храниш. Това не влиза в обета ти, сестро.

— Вслушвам се в думите ви, както в думите на самия бог — промълви Магдалена. — Откак дойдох тук, винаги съм се покорявала на заповедите ви. Освен...

— Освен за това, че искаше да те пусна да всяваш паника сред народа и тъй като не ти позволих, ти си ми сърдита. Затова сега, в знак на протест, гладуваш и си готова да умреш.

— Не. Простете ми, ваше преосвещенство, вие не разбирате. Правя само това, което бог ми нарежда. Само изпълнявам неговата воля.

— Волята му е да спазваш обета си и да се вслушваш в нарежданията ми.

Лицето на Магдалена не бе изгубило и частица от красотата си, макар да бе отслабнало до неузнаваемост. Сега то се сгърчи от болка.

— Точно това е загадката, която разкъсва душата ми — призна тя.

— Ако гласът, който чувам, е божият глас, и ако обетът ми е даден на бог, как е възможно тези два гласа да ми повеляват да правя различни неща?

Епископът знаеше, че този проблем не измъчва само монахинята. Подобни дилеми бяха торМОЗИЛИ съзнанието на много свети мъже и жени. Знаеше също така, че светците обикновено избираха да се подчинят на гласа божи, а не на по-висшестоящите от тях в църковната йерархия, но нямаше нужда да го казва на Магдалена.

— Трябва да избиеш от главата си всички тези въпроси, дете мое, и да правиш това, което ти нареждам. Само когато спазваш обета си, можеш да постигнеш покой за душата си. А сега искам да напуснеш тази уединена килия и да се преместиш в метоха, за да може игуменката да се грижи за теб по-добре. Трябва да си почиваш и да ядеш всичко, което ти дават.

Магдалена бе чула само първата заповед.

— Да напусна килията си! Не, ваше преосвещенство, умолявам ви! Не ме карайте да...

— Само за малко. Докато отново се почувстваш здрава. После ще решим какво да правим.

— Не мога! Нека бог и Светата му майка ме съдят, но не мога да напусна това място. Освен ако го направя, за да ида сред хората и да им кажа какво ще се случи. Бог ми нареди това, и то неведнъж.

Монахинята погледна двете лица, които сезираха в нейното — игуменката, която притежаваше толкова голяма власт, и епископът, който олицетворяваше мощта и авторитета на цялата света църква.

— Моля ви — промълви тя.

— Ние ще се грижим добре за теб, малка сестро — обеща игуменката. — Знаеш колко много те обичаме.

Очите на Магдалена бяха потъмнели от скръб.

— Моля ви, ваше преосвещенство — прошепна тя. — Ще ме изповядате ли?

Епископът кимна. Не можеше да откаже на такава молба, това би значело да престъпи всички принципи на своята духовна длъжност.

Игуменката веднага остави свещта на грубата дървена маса край леглото на Магдалена.

— Ще съм отвън, ако ви потрябвам — рече тя и напусна килията.

Магдалена знаеше, че старата жена ще излезе веднага, щом чуе, че иска да се изповяда. Така повеляваха църковните канони. При изповед покаяващият се и изповедника трябваше да са съвсем сами.

Епископът бръкна в джоба на одеждите си и извади късия, тесен епитрахил, който винаги носеше със себе си. Това бе символът на най-свещеното му право — да извършва църковните тайнства. Епитрахилът бе тясна сатенена лента, пурпурна от едната страна, бяла от другата. Той го притисна към устните си и понечи да го окачи на врата си.

— Почакайте — прошепна сестра Магдалена.

— Да?

— Преди да се изповядам, искам да ви кажа нещо.

Епископът зачака с епитрахила в ръце.

— Искам да ви кажа нещо за Конча.

Ето че и това бе дошло — присъдата, която се надяваше да бъде произнесена едва когато се яви пред своя бог. Сърцето на епископа биеше лудо, а по гърба му се стичаше пот, но той успя да каже със спокоен глас.

— Моята прислужница ли? Какво има?

— Не бива да се тревожите толкова — простичко рече Магдалена.

Той не бе сигурен, че е чул добре. Наведе се към нея и попита:

— Какво? Какво казахте?

— Казах, че не бива да живеете в такъв страх. Този ваш грях, този мъничък грях, ще остане само между вас и бог. Никой няма да научи за него. Не и докато вие или тя сте живи. Бог е много търпелив към нашите слабости, ваше преосвещенство. Той разбира страховете и самотата ни.

— Но ти — прошепна той, знаейки, че е безсмислено да отрича истината, — ти знаеш.

— Това ми бе известно само за да мога да ви успокоя. Сега, в последните дни.

— Последните дни на какво?

— На живота ми.

— Но ти си още млада. Това са последните ти дни само ако ти го пожелаеш. А да направиш подобно нещо е грях. Несъмнено знаеш това.

— Това не е моята воля, а неговата.

— Как може това да е божията воля, да се оставиш да умреш от глад? — Макар да изпитваше дълбоко страхопочитание пред самото ѝ присъствие, пред светостта ѝ, в която бе сигурен, епископът не можа да скрие нетърпеливите нотки в гласа си. — Трябва да се храниш. Телата ни са храмът на Светия Дух. От нас се изисква да се грижим за тях.

— *Si*, ваше преосвещенство. Но това е така, докато бог не повели друго.

Сестра Магдалена разрови завивките на края на леглото и извади смачкано парче груб памучен плат, което някога е било бяло. Тя леко се надигна от леглото и се наведе към свещта.

— Погледнете, ваше преосвещенство. Моля ви.

Той погледна кърпичката и се отдръпна сепнат.

— Кръв!

— *Si*, от две седмици насам кашлям кръв. Затова не се храня, ваше преосвещенство. Не мога. Гърлото ми е затворено. Мога да преглътна само малко течност, нищо друго.

Епископът направи кръст във въздуха:

— *Madre de Dios*, значи е по-наложително от всякога да идеш в метоха и да се грижат за теб както трябва.

Магдалена поклати глава.

— Не, няма нужда. Тук бог е непрекъснато с мен. Не се нуждая от нищо друго. Освен...

— Освен какво?

— Две неща, ако можете да ми направите тези услуги, ваше преосвещенство.

— Кажете, какви са те?

— Първо, кажете на хората за това, което ще се случи...

— Американците. Те вероятно ще дойдат — призна епископът.

— Вече завладяха Куба. Логично е да предположим, че ще превземат и Пуерто Рико.

— Но не бива да има кръвопролития.

Той се поколеба и дълбоко се замисли.

— Мога да говоря с някои хора. Не с най-важните обществени фигури, но с хора, които имат влияние в селата. Може би...

— *Si!* Това е чудесна идея. Те ще се вслушат в думите ви.

— Сега може би ще го направят — призна той. — Преди няколко седмици, когато за пръв път спомена за това, хората все още се правеха на герои и вярваха на нелепата идея, че този мъничък остров може да устои някак на онези *norteamericanos*. Но сега ми се струва, че хората започнаха да разсъждават по-трезво. Най-тържествено ти обещавам, че ще направя каквото мога. Но ти каза две неща, какво е второто?

— Човекът, който се нарича Майкъл Къран — рече сестра Магдалена, без да се колебае. — Трябва да говоря с него още веднъж, преди да умра. Има нещо, което трябва да му кажа. Ще го изпратите ли при мен?

— Ще се опитам да направя и това. Не мисля, че ще е трудно. Сеньор Къран е много впечатлен от теб.

Сестра Магдалена се усмихна.

— Благодаря ви, ваше преосвещенство. Дано бог ви се отплати за добрината ви към мен. А сега, моля ви... — рече тя и посочи епитрахила му.

Епископът го сложи около врата си и коленичи край каменната плоча, която ѝ служеше за легло. Магдалена се прекръсти и започна изповедта си.

— Благослови ме, отче наш, защото съгреших...

Десет минути по-късно, със свещта в ръка, епископът излезе от килията и се озова в тъмната стаичка, където го чакаше игуменката. Той набързо ѝ даде някакви нареждания. Докато говореше, непрекъснато мислеше за миризмата, която витаеше из въздуха в стаята на сестра Магдалена. Най-сетне бе разбрал на какво мирише: въпреки че никъде наоколо нямаше цветя, въздухът бе изпълнен с аромата на рози.

Понсе, единадесет и половина вечерта

Майкъл стоеше на главната улица на града и проклинаше идиотското хрумване да дойде тук. Намираще се на гарата в Агуадия и чакаше влака за Сан Хуан, но точно тогава бе пристигнал един влак в обратната посока, към втория по големина град в Пуерто Рико,

разположен на южния бряг. Без да се замисли за повече от пет секунди, Майкъл се бе качил на него. И ето че сега, три часа по-късно, той стоеше сред обичайната тълпа шумни пуерториканци и се чудеше какво, по дяволите, прави тук. Майкъл спря един минувач.

— *Disculpame, senior, pero...*

— *Si, senior?* — Мъжът зяпна Майкъл, явно заинтригуван от вида му.

— Търся приюта за сираци — обясни Майкъл.

— *Que orfanto, senior?*

— Този, който се поддържа от епископа в Сан Хуан.

Човекът се изплю на земята в краката на Майкъл.

— В Понсе няма нищо, което да се поддържа от Сан Хуан.

Майкъл съвсем не се интересуваше от междуособиците и политическите им пристрастия, а само искаше да получи информация.

— Добре, но приюта...

— Не знам нищо за никакъв приют.

Непознатият понечи да се отдалечи, но Майкъл го спря с ръка.

— Моля ви, наистина трябва да открия това място. Знаем, че някъде наблизо има място, където се грижат за деца без родители.

Внезапно мъжът щракна с пръсти.

— *Yo se.* Знаем какво имате предвид, сеньор. Жената, наречена Ла Бруха, тя живее извън града, край хасиендата „Де Вивес“ и се грижи понякога за разни деца.

— Ла Бруха. Няма ли и друго име, освен това, Вещицата?

— *Si, senior* — призна той. — Предполагам, че има и друго име, май беше Долорес, но не съм сигурен. Всички така я наричаме, Ла Бруха.

Началото съвсем не бе многообещаващо. Упътиха Майкъл към някакво място на шест мили северно от града, после той вдигна багажа си и тръгна пеша.

Луната отново бе почти пълна и осветяваше пътеката, по която вървеше. Пътят не бе труден, но щеше да върви къде-къде по-бързо, ако остави нещата си скрити в храстите. Поколеба се за миг, но после реши да рискува. Скри кесията и куфарчето и сложи един голям камък пред скривалището, за да го открие по-лесно на връщане. После продължи бързо напред.

Край пътя течеше малка рекичка. Докато вървеше, той чуваше ромона ѝ. По едно време Майкъл спря и си пробви път през храсталака, за да пие вода от нея и да измие лицето си. Водата бе леденостудена. Сигурно идваше от високите планини, които минаваха през средата на острова. Те отделяха Понсе от Сан Хуан. Едно време е било почти невъзможно да бъдат прекосени. Допреди няколко години, когато бяха проправили пътища и железницата бе пусната в действие, сигурно хората от двата града никога не се бяха виждали.

Докато вървеше, той си мислеше за това как би се променило всичко, когато дойдат американците. Това бяха безцелни размисли, в действителност въобще не му пукаше какво ще стане, но тези мисли отвличаха вниманието му от нелепостта на това да върви пеша през такава пуста местност в полунощ. Търсеше една жена, за която всички говореха като за вещица, и която сигурно нямаше да му каже нищо полезно, дори и да я открие.

След час и половина вървене пред очите му изникна една колиба. Тя бе толкова мъничка и с течение на годините по стените ѝ бе наслоена толкова много вар, че приличаше на сладоледов пудинг. Зад нея част от гората бе изсечена и имаше градинка, чиито подредени лехи се спущаха до самата рекичка. Майкъл огледа къщурката. Тя нямаше прозорци, само една ниска врата, боядисана в зелено, се открояваше на бялата стена откъм пътя.

Ето, че бе стигнал. Ами сега, какво да прави? Не можеше да почука на вратата в този късен час. Но ако нямаше намерение да го стори, тогава за какво бе дошъл?

Майкъл все още се опитваше да реши какво да прави, когато вратичката се отвори.

— Влезте, сеньор.

Жената, която го заговори, бе дребна и много стара. Кожата ѝ имаше цвят на маслини и бе набраздена от дълбоки бръчки. Сивата ѝ коса бе ниско подстригана и прилепнала към главата ѝ на ситни къдрици. Съдейки по високите ѝ скули, Майкъл реши, че има много индианска кръв, както и малко негърска. Човек би я помислил за мъж, ако не бе облечена в дълга рокля и престилка. Майкъл пристъпи напред.

— Простете, че ви безпокоя в този късен час — започна той.
Жената сви рамене.

— Хората идват тогава, когато имат нужда. Времето няма значение. — При тези думи тя се отдръпна от вратата и го подкани да влезе.

Къщата бе построена по начина, който испанците бяха наложили навсякъде из островите и Латинска Америка. Майкъл се озова в малък вътрешен двор с квадратна форма, от който три врати във всяка от стените водеха към малки стаи. До четвъртата стена, която граничеше с пътя, имаше пейка. Жената го покани да седне на нея.

— Седнете и ми кажете за какво сте дошъл.

Майкъл не знаеше как да започне. Историята, която искаше да ѝ разкаже, въпросите, които напиреха в него — всичко това му изглеждаше абсурдно сега, когато вече бе тук. Освен това мястото съвсем не приличаше на приют за сираци. А епископът бе казал, че сестра Магдалена е отгледана в приют.

— Някаква жена ли? — попита Ла Бруха, когато видя, че той не казва нищо. — Ти я искаш, а тя не те иска, това ли е? Сигурно си дошъл за еликсира, който ще промени чувствата ѝ.

— Не, нищо подобно.

— Добре. Тогава какво има? Не, не ставаш достатъчно твърд — рече тя след кратка пауза. — О, не се срамувай, сеньор. Много мъже идват при мен с този проблем. Имам нещичко, което ще те направи толкова голям и твърд, че няма да повярваш на очите си. А жена ти ще се разпиши и ще избяга ужасена от спалнята... — Щом видя изражението на Майкъл, тя млъкна. — Имаш ли жена?

— Не, не съм женен.

— Тогава приятелка? Или курвите? Можеш ли да ги задоволяваш?

— Старая се — призна той. — Засега не мога да се оплача.

Старицата изглеждаше наистина объркана.

— Тогава, сеньор, защо си дошъл при мен посред нощ?

— Искам да ви попитам нещо. Поне мисля, че искам. Но не съм сигурен дали трябва да питам точно вас.

— Но мислиш, че може би аз съм човекът, когото търсиш?

— Да. Или поне когато попитах в града за *orfanto*, ми казаха да дойда тук.

Жената кимна с глава.

— Наистина, понякога се грижа за деца, за които майките не могат да се грижат. Но чак пък *orfanto*... — Тя махна към бедната къщурка. — Това е единствената ми къща, сеньор.

— Много деца ли сте отгледала?

— През всичките години, да, доста са. — Тя го наблюдаваше внимателно. — Да не търсиш някое изгубено дете, сеньор? Някое, дете мислиш, че са оставили при мен?

Майкъл поклати глава.

— Не, не е така, както си мислите. Жената в метоха, сестра Магдалена, вие сте я отгледали, нали?

Ла Бруха не отговори. Ръцете ѝ бяха склучени в скута ѝ. Тя се вгледа в тях за момент, после рязко се изправи.

— Чакай тук — нареди му тя.

Изминаха няколко минути, но тя не се връщаше. Майкъл се чудеше дали смята да го остави да си седи тук, докато му омръзне и реши да си върви. Но най-сетне тя се върна, като носеше бутилка и две метални чаши.

— Ето, това го правя сама. Ще ти хареса. — Тя наля в чашите някаква тъмнокафява гъста течност и веднага изпи своята. Майкъл направи същото. Алкохолът бе от захарна тръстика, но бе по-силен от всичкия ром, който бе опитвал на острова. От пиетието по очите му избиха сълзи и гърлото му залютя така, сякаш бе глътнал огън. Но пък стомахът му се почувства отлично. Силният ром го сгря и му помогна да не се чувства чак такъв глупак, че седи тук и разговаря с някаква стара вещица, когато трябва да е в Сан Хуан и да се грижи за неотложната си работа.

Ла Бруха наля по още едно питие. Отново изпразниха чашите си на един дъх. Сега се почувства малко замаян. Но далеч по-добре, отколкото в началото.

— Сестра Магдалена — започна старицата, докато запушваше бутилката, след което я остави на земята до краката си. — Да, да, и тя беше при мен.

— Коя е майка ѝ? — попита Майкъл. — Тя имала ли е други деца?

— Ако Мария Ниевес, тази, която наричате сестра Магдалена, имаше майка, тя нямаше да е отрасла при мен.

Майкъл знаеше, че тя просто увърта, за да спечели време и да прецени колко да му каже.

— Но това е нелепо, всеки човек си има майка, дори и изоставените деца.

— Ниевес не бе изоставена. Тя бе оставена при мен. Защото...

— Защото защо?

— Майката си имаше причини. — Ла Бруха не го поглеждаше.

— Какви причини? — Майкъл бръкна в джоба си и извади шепа песети. — Заповядайте, вземете това за добрите си дела. Сигурен съм, че ще са ви от полза. Какви причини? — попита той отново.

Тя се поколеба за миг, после взе парите и ги пъкна в джоба на престилката си.

— Ще взема парите, защото ти можеш да си позволиш да ми ги дадеш, а и както сам каза, наистина ще ми свършат добра работа. Но езикът ми не е за продан, сеньор.

— Съжалявам. — Божичко, обидих я! Това ще съсипе всичко. — Не исках да купувам информация от вас. Само да ви помогна, защото, както казахте, наистина мога да си го позволя.

— Понякога жените идват при мен, защото имат големи проблеми, хич не им е лесно. И аз правя каквото мога, за да им помогна.

— Майката на Мария Ниевес също е имала проблеми, нали? — попита тихо той.

Ла Бруха заговори бавно, сякаш му обясняваше неща, които не очаква той да разбере.

— Това бе много трудно раждане. Родилните мъки продължили с дни. Тя успя да се довлече при мен. По време на родилните мъки, тя дойде при мен пеша. Можеш ли да повярваш на такова нещо?

— Мога. Хората вършат невероятни неща, когато са отчаяни. А родилните мъки са били тъй ужасни, защото е имала близнаци, нали?

Той чакаше, но старицата мълчеше.

— Близнаци — повтори Майкъл. — Тя е родила две момиченца, не е ли така?

Ла Бруха кимна.

Той почувства как у него се надига тържествуваща радост.

— И е оставила едното, а е взела другото. Точно това се е случило, нали?

— Първо искаше да остави и двете — призна старицата. — Мъжът, с когото живееше, не беше бащата на момиченцата. Тя знаеше, че той не би приел още две гърла за изхранване, щом дори не са негови деца. Тя го обичаше, а имаше и други деца. Трябваше да избира. Затова искаше да остави и двете.

— Но не го е направила?

— Не. В последния миг, когато вече си тръгваше, тя взе едното и избяга през вратата с момиченцето в ръце.

Тя посочи вратата, която водеше към пътя. Луната вече се бе издигнала високо над главите им и осветяваше с ярката си светлина напуканата зелена боя. Лунната светлина сякаш приканваше Майкъл да си върви, да поеме своя път към собствения си свят и собствените си грижи.

— Не мисля, че тя е знаела кое от децата взима със себе си — продължи Ла Бруха. — Но аз знаех. От първия миг можех да ги различа. Тя сама им даде имена, веднага щом се родиха. Едното нарече Ниевес...

— А другото — Нурия — продължи вместо нея Майкъл.

Ла Бруха го погледна.

— Ти знаеш много неща, сеньор. За един *estranjero* като теб наистина знаеш много. Но си прав, тя взе Нурия и остави Ниевес. Трябваше да й кажа. „Нурия“ извиках аз след нея, „взе Нурия“. — Тя замълча, погълната от спомена, после попита: — Откъде знаеш всичко това?

— Стана съвсем случайно, по една случайност разбрах колко си приличат.

— Не мисля, че някой друг, освен теб знае това. Защото Ниевес бе толкова необикновена *nina*. Бог бе благословил това дете. Дори и аз не можех да разбера как научава нещата, които знае, как прави нещата, които прави.

Старицата облегна глава на стената, сякаш говореше повече на себе си, отколкото на Майкъл.

— *Mira*, има неща, които изглеждат невъзможни, но въпреки това са самата истина. Тук няма училища, а за да намериш учител, трябва да вървиш в продължение на много часове. Но когато Ниевес беше на седем години, тя можеше да чете и да пише. Аз не мога нито едно от тези неща, но тя ги можеше.

— Къде се е научила? — попита Майкъл. — Как?

Ла Бруха сви рамене.

— Не знам, сеньор. Може би бог я е научил. — Старицата се наведе напред и се загледа в лицето му. — Затова не бива да се изненадваш, че щом ми каза да я заведа в Сан Хуан, аз я послушах. Когато тя каже нещо, човек знае, че трябва да го направи. Тогаваше нямаше влакове. Прекосихме планините пеша. Отне ни цяла седмица.

— Какво стана, когато стигнахте там?

— Тя отиде в банката. При онази зла старица, Мария Ортега. Не знам какво са си говорили. Само знам това, че накрая Ниевес остана доволна. После каза да я заведа при епископа.

— И той я настани в метоха.

— Да. И той трябваше да направи онова, което тя му нареди. Той го разбра още от първия миг, както и аз го бях разбрала. Тя обясни, че трябва да е отшелничка, да не живее с другите монахини, че трябва да крие винаги лицето си зад черно було. И когато тя каза това, аз разбрах: никога никой няма да узнае, че има близначка. — Ла Бруха вдигна глава и го измери с поглед — Така че ти, сеньор, как разбра за това?

— Съвсем случайно — повтори той. — Както вече ви казах. Но това не е важно. Кажете, как реагира епископът, когато узна какво иска Ниевес?

Ла Бруха се изсмя. Звукът бе тихичък и приличаше на кудкудякане.

— Епископът просто стоеше и я слушаше и кимаше с глава, а после направи точно онова, което тя му каза. Така че никой не ги е виждал и двете и никой не знае, че са близначки. Освен теб.

Двамата поседяха известно време мълчаливо.

— Знаете ли какво е станало с Нурия? — попита най-сетне Майкъл.

Старицата сви рамене.

— Чувам разни истории. Дали са верни, а и дали става дума за същата Нурия, не знам. Но и не искам да знам, сеньор. Понякога да не знаеш е по-добре.

Майкъл се изправи и тя стана заедно с него. Посивялата ѝ глава едва достигаше височината на раменете му. Къран се наведе и я целуна тържествено по двете бузи.

— *Gracias*, доня Долорес. Наистина много ми помогнахте. И обещавам да не кажа на никого какво знам и откъде съм го научил.

— Никой не ме е наричал Долорес откак бях малка — прошепна старицата. — Знам, че си добър човек, сеньор. Мога да подуша добротата у хората. Както и опасността, ако ги заплашва нещо. Внимавай, сеньор. Мисля, че трябва много да внимаваш.

16.

Събота, 10 юли, 1898

Лондон, десет часа сутринта

Утрото в Риджънтс парк бе прекрасно. Слънцето грееше и навсякъде цъфтяха летни цветя. Подредени в лехи с правилни геометрични форми, те образуваха сложни яркочветни плетеници по безупречния зелен килим на тревата.

— Обичам невена — каза Лила.

— Аз пък мразя да го виждам подреден по такъв начин. — Шарик посочи с бастуна си със златна дръжка към една леха от оранжеви невени и яркочервени цинии, оградена с ивица сини лобелии. — Природата не принуждава цветята да растат, подредени в правилни форми като тези тук.

— Ти харесваш по-редките неща, Фъргюс. Например орхидеите и пасифлората.

— Харесвам и най-обикновени неща, но когато към тях се отнасят с уважение.

Под един голям кестен имаше свободна пейка. Лила го хвана под ръка и го поведе натам.

— Да седнем ли? Ако трябва да вървя с твоето темпо, по-добре да сме някъде в провинцията и да нося по-нормални обувки. — Тя леко повдигна крака си, за да му покаже острия връх и тънкото токче на лачената си обувка. При това движение украсеният с дантели ръб на роклята ѝ леко се повдигна и за миг се видя глезенът ѝ, обут в копринен чорап.

Шарик почувства как кръвта му кипва. Когато бе с нея, той се чувстваше като младо дърво, което се разлиства през пролетта.

— Бих искал да те видя така. — Гласът му бе леко дрезгав. — В провинцията искам да кажа... в дрехи за разходка. В Гленкрий. Мястото е прелестно, Лила. Толкова е хубаво там.

Тя долови копнежа, скрит зад думите му, и се помъчи да прикрие същите нотки в собствения си глас.

— Сигурна съм, че е така. Може би някой ден.

— Някой ден, но скоро.

Те седнаха, като и двамата се постараха да заглушат чувствата, избликнали в тях, тъй неподходящи за това място и по това време. Лила си повя с ветрилото. Шарик кръстоса болния си крак върху здравия и подпря бастуна край себе си.

— Чудно колко топло грее слънцето, макар че Лондон е толкова далеч на север — рече той.

— Да. — Последва дълга пауза, после тя продължи: — Фъргюс, струва ми се, че избягваме да говорим за най-важното. Какво не е наред?

— Защо трябва нещо да не е наред? Нали всичко върви точно както ти го бе планирала?

— Засега така изглежда. Но имам чувството, че искаш да ми кажеш нещо.

— Да, може би наистина има нещичко, което искам да ти кажа. Франсиско се е огънал. Точно както предрече зълва ти. Преди четиридесет и осем часа е изпратил телеграма до Лондон. Моли да изпратят някой, който да поеме нещата в свои ръце.

— Фъргюс! Защо не ми каза веднага?

— Опитвах се да се срещна с теб вчера, но ти ме отпъди с приказките си за разни фризьори и шивачи.

— Но не знаех, че новините са толкова важни. Ти въобще не спомена... — Тя замълча, Фъргюс винаги успяваше да я извади от равновесие, и именно това тя толкова харесваше у него, но и от това се боеше. — Как са реагирали Норман и останалите? Знаеш ли?

— Очевидно Норман е запазил самообладание както винаги. Останалите тичат подплашени насам-натам, кършат ръце и чакат да им каже какво да правят.

Лила тихичко се изкикоти.

— Съжалявам, но не мога да се сдържа, като си помисля за горкия Франсиско, как само е хукнал с подвита опашка при вида на петдесетина жени, които искат да изтеглят от банката му оскъдните си влогове.

— Уплашил се е и заради руснаците, разбира се. Сигурно страшно се е притеснил, че императорската хазна ще оттегли депозита си.

— Да, сигурно от това волята му доста е поомекнала. Но не се и съмнявам, че именно жените са нанесли решаващия удар. Мога да си представя как Хуан Луис би се справил с тях, но не и Франсиско.

— Колко жени казваш, че си насъскала срещу него? Петдесет?

— Това е само предположение. Пратих телеграми на двадесет дами. Поканих ги на празненство на двадесет и шести. Точно това бе уредила Беатрис — каквато и да е датата в съобщението, те трябва да извадят от нея двадесет. Тогава получават точната дата, когато трябва да действат.

— И в този ден те е трябвало да отидат в банката и да изтеглят парите си?

— Да. А всяка от двадесетте трябваше да пошушне на няколко от знатните си приятелки, че Банка Мендоса има сериозни затруднения и че може да загубят парите си.

— Мислиш ли, че някои от дамите са споделили този слух и със съпрузите си? Техните влогове може да са далеч по-големи.

— Разбира се, че са по-големи, и предполагам, че някои от дамите може да са казали нещо. Но ти не познаваш испанците, Фъргюс. Мъжете в Испания никога не биха се втурнали да действат само заради думите на една жена. А ако решат да проверят какво е действителното положение на нещата, сами ще се уверят, че това са просто слухове. Няма никакви доказателства в тяхна подкрепа. Не, съмнявам се, че е имало действителна атака срещу банката в Кордова, всичко е било просто женска паника. Кое то се е оказало напълно достатъчно Франсиско да си глътне езика от страх.

— Значи си спасила Кордова.

— Естествено. Не ми се ще Майкъл да се сблъска с наистина сериозна криза още в мига, в който поеме управлението на банката.

— Но как ще се справя той? — попита Шарик, сякаш това току-що му бе хрумнало. — Та той няма никакъв опит в банкерството, нали?

— Знае само онова, което успех да му кажа през тези години, както и това, което сам е наблюдавал в банките, с които съм си имала работа. Но това ще е достатъчно. Майкъл е изключително умен. Планът за кафеените плантации бе изцяло негов.

— Да, вероятно наистина е умен. Поне като гледам майка му. — Шарик протегна ръка и я постави върху нейната. — Но той

непременно ще се нуждае от помощ скъпа моя.

— Той ще се научи — рече Лила, а в интонацията ѝ се прокрадваха отбранителни нотки. — Майкъл е роден, за да властва в Кордова, съдбата му е такава. Ще видиш, бързо ще се научи. — Не ѝ се искаше да говорят повече за това. — Какво е решил да прави Норман след телеграмата на Франсиско?

— Изпратил е сина си, Чарлз. Снощи, с ферибота за Кале, а от там ще пътува за Испания с частния железопътен вагон на баща си. Сигурно по това време вече приближава Кордова.

Лила вдигна глава и го погледна подозрително.

— Струва ми се, че знаеш доста подробности. Не знаех, че връзките ти със семейство Мендоса са толкова тесни.

— Това можеше да се окаже сериозен проблем, особено след като с Тимъти се случи това нещастие. Знаеш ли за това?

Тя кимна.

— Да, Беатрис успя да ми се обади и да ми разкаже набързо историята. В Уестлейк няма телефон, но тя успяла да се добере до един в съседното село. — Лила замълча за миг. Шарик не каза нищо. — Да не би да очакваш да изразявам лицемерно съжаление за случилото се с Тимъти, Фъргюс?

— Не и ти. Ти много добре умееш да мразиш, Лила Къран. Може би прекалено добре.

— Какво означава това?

— Само това, че понякога забравяш кого точно трябва да мразиш. Ако не можеш да откриеш една цел, ти просто си избираш друга.

— Все още не разбирам накъде биеш?

Тя бе отдръпнала ръката си от неговата. Шарик гледаше дългите ѝ изящни пръсти, свити на скута ѝ, а под черните ѝ ръкавици проблясваха скъпоценните камъни на пръстените ѝ.

— Това, което, искам да ти кажа — рече тихо той, — ако ме извиниш за изтъркания израз, е, че се опитваш да отрежеш клона, на който седиш.

Лила чакаше, сигурна, че ще ѝ даде някакво обяснение, когато сам пожелае. Тя усещаше, силата му, стоманената му решителност, която отдавна бе разбрала, че е не по-малка от собственото ѝ упорство. Фъргюс бе първият мъж, за когото знаеше, че е по-умен от нея.

— Лондонският клон на банката ти е необходим — каза той след малко. — Синът ти се нуждае от него.

Сега тя разбра смисъла на думите му и целта на целия им разговор.

— Нима и ти омекна и започна да ги съжаляваш?

— Ни най-малко. Джейми, Хенри и Норман заслужават онова, което ще ги сполети. Тимъти вече е въвн от играта, горкият нещастник. Но остава Чарлз.

— Остава къде?

Шарик си играеше с бастуна си и наблюдаваше отблясъците на слънцето по златната му дръжка.

— Остава като наследник на сегашната управа на Банка Мендоса. Във вените му тече кръвта на законен наследник на Мендоса, потеклото му е точно каквото трябва да бъде. — Той говореше така, сякаш обсъжда някой от арабските коне, които отглеждаше в Гленкрий. — Най-добрият вариант е Чарлз да стане главен управител на едно ново дружество с ограничена отговорност тук, в Лондон. Една нова институция, създадена на същия принцип като тази, която си замислила в Кордова.

Лиля скочи на крака, като трепереше от ярост, неспособна повече да поддържа привидното си спокойствие.

— Не! Не, не, не! Няма да позволя това, Фъргиус. Няма да ти позволя да заговорничиш зад гърба ми и сам да измисляш нови правила. Те ще се разорят, всички до един. Нищичко няма да им остане.

— Седни. — Гласът му бе твърд и спокоен. — Седни, Лиля. Ще ме изслушаш, защото така трябва. Затова седни.

Тя седна обратно на ръба на пейката, като на тръни, без да се докосва до него.

— Продължавай — рече тя с горчивина в гласа. — Казвай, каквото имаш да казваш, и да свършваме.

— Не можеш да изровиш от гроба един труп, трябва да разбереш това. Врагът ти е мъртъв и не можеш вече да му отмъстиш. Сега ти удряш напосоки, а от това губите и ти, и синът ти. Най-голямата сила на Мендоса се крие в двойствената природа на банката. Поне...

— Кордова е съществувала векове преди някой дори и да си помисли за Лондон — прекъсна го тя.

— Знам. Но това е било преди. Сега bankerството е далеч по-сложно нещо. А това, което прави Мендоса толкова всемогъщи, е фактът, че имат две организации, тясно свързани помежду си. Същото е и при Ротшилд, Франция и Англия. Но никой друг няма клон в Испания, друг — в Латинска Америка, както и един тук, в Лондон. Това е уникално преимущество, а ти си готова да го захвърлиш само защото един мъж те е оскърбил.

— Оскърбил? Така ли наричаш това, което... което ми се случи? Бъди сигурен, тази думичка съвсем не е достатъчно силна, за да го изрази.

Шарик долови болката в гласа ѝ, усети грозотата на спомена, мъката и обидата.

— Знам — рече той по-нежно. — Но каквито и ужаси да си преживяла, те са вече минало. Хуан Луис е мъртъв. Но ти си жива, Майкъл също е жив. Ето това е твоят триумф, скъпа моя Лила, твоето възмездие. Моля те, не го превръщай в победа, спечелена с цената на големи жертви. Това би било най-голямото ти нещастие.

— Свърши ли най-после?

— За момента, да. Това е всичко, което исках да ти кажа сега. Мисля, че е достатъчно.

— Повече от достатъчно, Фъргюс. Достатъчно, за да ми покажеш каква фурнаджийска лопата си бил.

Лила се изправи и се отдалечи.

Шарик не тръгна след нея. Знаеше, че ще е напълно безполезно. Щеше да дойде моментът, когато ще я успокои, ще я убеди в мотивите си, но сега не бе време за това. Той почувства как в сърцето му зейва дълбока, леденостудена празнота, как го бодва болката от една загуба... макар да знаеше, че това е само временна загуба. Но ако се окаже, че не е така? Не искаше да си помисля за тази възможност.

Той стана от пейката и се запъти към дома, като през цялото време си мислеше колко мрази глупавите лехи с цветя, които украсяваха Риджънтс парк. Животът не бе така подреден и предсказуем. Онези, които се преструваха, че е така, бяха просто идиоти, които заблуждават само себе си.

Норман Мендоса също гледаше цветя. Бе се втренчил в кръглата леха с мушката, които украсяваха малката морава пред прозореца на приемната в дома му. Всъщност, къщата нямаше истинска градина, а само малка квадратна морава, две дървета и няколко храста край задния вход и две по-малки морави от двете страни на главния вход. Въпреки това трябваше да плаща по двадесет лири годишно на един градинар. Въобще струваше му се, че напоследък всички са се побъркали. Нещата все по-малко и по-малко приличаха на това, което са в действителност.

Вчера — на срещата с Хамърсмит — ето кое му се бе сторило най-откаченото нещо досега.

Норман бе пристигнал в „Свети Магнус Мъченик“ по време на литургията. *Има време за всяко нещо, и срок за всяка работа под небето* — напяваше свещеникът от амвона край олтара. — *Време за раждане, и време за умирање; време за посаждане, и време за изкореняване на посаденото; време за убиване, и време за изцеляване...*

Църквата бе голяма и добре осветена от големите висящи месингови полилеи. Норман бе успял да открие гърба на Хамърсмит сред малкото присъстващи и се бе приближил към него по пътеката между пейките.

— Добър ден, Джонатан.

— Добър ден, Норман. По-добре да изчакаме литургията да свърши.

Норман бе кимнал. Свещеникът стигна до края на този прочут откъс от Еклесиаст: *... Време да обичаш и време да мразиш; време за война, и време за мир.*^[1] *Това казва нашият Бог Отец, амин.*

Норман се бе присъединил към общото „амин“. Стори му се, че Хамърсмит го произнесе малко по-силно и отчетливо, отколкото бе необходимо. Може би този човек искрено вярваше. Страшно малко такива хора бяха останали напоследък. Може би Джонатан уреждаше голяма част от сделките си в църквата. Ама че странна работа, ако наистина е така.

Службата продължаваше, паството монотонно напяваше химни и псалми, четеха още от библията. Норман се въртеше неспокойно на мястото си, гледаше мраморните колони с позлатени орнаменти, дело на великия архитект Рен, сложната дърворезба по олтара, и през цялото време се чудеше, защо Хамърсмит не му направи знак да се

измъкнат навън. И двамата стояха и коленичеха заедно с останалите в църквата, а накрая сведоха глави и се помолиха бог да ги благослови.

— В името на Отца и Сина и Светия Дух, амин — приключи най-сетне свещеникът.

— Амин — повториха заедно Норман и Хамърсмит, като два дресирувани папагала.

— А сега може ли да излезем някъде и да поговорим? — бе прошепнал Норман, стиснал зъби.

— Да, разбира се.

Норман последва важния служител на Каутс и заедно излязоха от църквата. Хамърсмит го поведе към Темз стрийт, покрай пазара Билингсгейт с отвратителната му миризма на риба. След двадесетина метра свърна по една алея, водеща към кейовете край реката.

Стигнаха до една кръчма, над която висеше табела с надпис „Еврейското злато“. Норман рязко спря.

Хамърсмит проследи погледа му.

— Съжалявам — измърмори той. — Въобще не се сетих... не исках да ви обидя, приятелю. Идвам тук от години, още преди да възникнат тези предразсъдъци.

— Че защо да се обиждам? Просто бях изненадан, защото подобни имена не се срещат често, това е. Хайде да влизаме, че гърлото ми пресъхна.

Двамата мъже се настаниха в онова отделение, което обикновено наричаха „тихото кътче“. То представляваше сепаре в задната част, отделено от общото помещение с висока дървена преграда и прашна и избеляла кретонена завеса.

— Сигурно няма смисъл да ви питам защо не се срещнахме в моя или във вашия клуб — рече Норман, — нито пък защо не дойдохме направо тук, вместо първо да се отбиваме за молитва.

— Често ходя на вечерна литургия. Действа много успокояващо. Но ако ми дадете възможност да ви обясня, мисля, че ще се съгласите, че така е по-благоразумно.

— Не се и съмнявам. Бирата става ли за пиене?

— Много е добра — увери го Хамърсмит.

Поръчаха си две халби горчива бира и изчакаха кръчмарят да ги донесе. Хамърсмит държеше ръцете си склучени върху масата. Очите му нито веднъж не бяха срещнали погледа на Норман.

Три минути по-късно халбите бяха пред тях. От бирата се носеше приятен аромат на бирена мая, а пяната изглеждаше точно като трябва. Норман отпи мъничко и със задоволство установи:

— Превъзходно. Докажете, че имате добър вкус за избора на кръчми. — После се наведе напред и попита: — А сега, за какво е всичко това?

— Дълго обмислях доколко е етична постъпката ми, искам добре да разберете това. Наистина дълго мислих за това. Преценявах доколко е морално, дали е правилно или ще сгреша.

— Сигурен съм, че е така, Джонатан — търпеливо рече Норман. — Уверен съм, че постъпвате правилно. Човек като вас, който ходи на църква, не би направил нещо неморално, нали? Но, честна дума, все още не разбирам за какво става въпрос.

— Да, знам, че не разбирате. Трудно ми е да ви кажа.

— Така е, явно и двамата се сблъскваме с трудности — увери го Норман. Пейката бе прекалено твърда, чувстваше се неудобно и леко раздразнен, все още уморен от четиридесет и осемчасовото си скитане из улиците на Лондон. Искаше му се да се настани по-удобно, но се въздържа и остана неподвижен на мястото си.

— Цял живот съм работил в банката — рече Хамърсмит. — На нея дължа всичко, което притежавам. Знаете как е.

— Разбира се. В това отношение и двамата сме в едно и също положение. И двамата сме от банкерски родове, винаги сме знаели, че някой ден на нас ще се падне да носим тежката отговорност. Това оформя характера на човека.

— Така е. Но аз не съм точно във вашето положение. Вие до голяма степен трябва да взимате решенията сам, не е ли така, Норман?

— Не, напротив. Джейми е най-старшият съдружник, добре знаете това. А и Хенри има думата.

— Негова светлост е официалният ръководител, знам. Но за никого не е тайна, че той не се интересува особено от банкерството, както и това, че вие сте този, който движи нещата в Банка Мендоса.

— О, така ли? Е, та кой съм аз, та да отричам онова, което е публично достояние? Добре, Джонатан, нека бъде както вие желаете. Аз съм шефът в Банка Мендоса, а вие не разполагате с такава свобода в Каутс. Докъде ни довежда това?

Хамърсмит си пое дълбоко дъх, издиша шумно и отпи голяма глътка от бирата си.

— Предполагам, че е най-добре да кажа направо онова, което искам да ви съобщя. — Той все още се колебаеше, като очевидно събираше смелост. — Скоро ще се наложи да посрещнете искане за един милион лири стерлинги. В брой. Ще трябва да ги изплатите в десетдневен срок.

— Искане от кого? — Норман не успя да изрече нещо друго, освен тези три думички. В гърлото му бе заседнала голяма буца и от страх по гърба му потекоха студени струйки пот. Но не издаде нищо от онова, което чувстваше. — От кого? — успя да повтори той.

— Ами, всъщност, от нас. От името на клиента ни Майкъл Къран.

Норман си отдъхна, но му бе доста по-трудно да прикрие облекчението си, отколкото обзелия го преди миг панически страх.

— Не дължим на Майкъл Къран нито пени. Това е нелепо. Сигурно грешите.

— Не, не греша — настоя другият мъж. — Дължите му един милион лири. Писмото, в което той иска да му бъдат изплатени, вече е на път за Лондон. Ще пристигне във вторник, най-късно в сряда.

Норман се люшкаташе между противоположните полюси на чувствата си. В един миг му се искаше да се засмее на глас, защото бе уверен, че цялата тая история е просто някаква нелепа шега, но в следващия миг бе сигурен, че Хамърсмит казва истината. Че някаква отдавна забравена история изведнъж се е измъкнала на бял свят, като грозно привидение, което се появява с гръм и трясък в най-неподходящия момент. Въпреки това успя да запази самообладание, защото знаеше, че непременно трябва да го направи.

— Мисля, че е най-добре да ми обясните, въз основа на какво твърдите, че му дължим пари?

— Всичко е много просто. Съществува един документ от 1825 година, който недвусмислено гласи, на приносителя да бъдат изплатени един милион лири стерлинги, без лихва. В него има и една клауза, според която не са възможни никакви условия и отлагане на плащането. Както вече ви казах, срокът за изплащане е десет дни.

Всемогъщи боже! Може и да е истина. Не, сигурно имаше някаква грешка.

— Самият вие виждали ли сте този документ?

Хамърсмит кимна.

— Да, и то много пъти. Днес следобед, преди да дойда на срещата ни, отново отидох в трезора и го погледнах. Документът изглежда напълно законен. На сметката на Майкъл Къран е от шест месеца. В края на миналия месец получихме съобщение, че господин Къран възнамерява да поиска изплащането му. Получи се телеграма, но, разбира се, няма да пристъпим към действие без писмени инструкции. Преди три дни агентът ни в Ню Йорк ни събщи, че писмото с инструкциите вече е на път за Англия.

Норман се втрени в Хамърсмит, после отметна назад глава и пресуши бирата си, като през цялото време си мислеше: през двадесет и пета Робърт Предателя е управлявал в Кордова, а Лиъм — в Лондон. Те са имали някои разногласия през годините, но в края на краищата са се сближили и заработили заедно. Лиъм изпратил сина си, Джоузеф, дядото на Норман, в Испания, и тогава половинката от медальона се върнала в Англия.

— Знаете ли кой е подписал проклетия документ? — попита той.

— Лиъм Мендоса.

— Разбирам.

— Той е дядо ви, нали?

— Точно така.

— Да, така си и мислех. — Хамърсмит последва примера на Норман и пресуши и своята бира. После дръпна завесата и извика: — Още две от същото, моля.

— Веднага, сър.

Бирите им бяха сервирани. Норман изпи половината от своята наведнъж. Хладната пенлива течност поохлади огъня, който го изгаряше. Майкъл Къран, продължаваше да мисли той. Лила трябва да е в дъното на тая история, сигурно е така, но... Изведнъж в мозъка му проблесна въпросът, който трябваше да зададе още от самото начало, но досега не се бе сетил.

— Казвате, че инструкциите идват от Ню Йорк?

— Да, точно така.

Не е достатъчно. Ню Йорк не му подсказваше нищо. Нямаше логика Ню Йорк да е част от атаката, замислена от Лила и Майкъл Къран.

— А първата телеграма също ли пристигна от там? — попита той.

Хамърсмит поклати глава.

— Не, не от Америка.

— А откъде тогава?

Това си беше чисто престъпване на правото на клиента за пълна поверителност, но пък и целият им разговор представляваше именно това. Хамърсмит бе направил правилен избор, сега не му оставаше друго, освен да продължи в същия дух.

— Телеграмата пристигна от Пуерто Рико.

Норман бавно въздъхна. За разлика от Ню Йорк, Пуерто Рико вече му говореше твърде много.

— Ами средствата, да не би случайно да трябва да бъдат приведени в Банка Мендоса в Сан Хуан?

— Да, точно така.

Пуерто Рико, това извънбрачно дете на банката. Като повечето копелета, от него не можеше да се очаква нищо друго, освен неприятности. Дявол да го вземе, трябваше да се досети за това. Не биваше и за миг да допусне, че Черната вдовица няма да надуши и най-малката слабост. Но какво си бе наумила?

— Имате ли представа за какво ще бъдат използвани тези пари?

— Норман запази гласа си напълно спокоен.

— Абсолютно никаква — измърмори Хамърсмит. Още не бе докоснал втората си бира, само я зяпаше така, сякаш очаква нещо да му каже. След няколко секунди мълчание, той прочисти гърлото си. — Знам, че е против всякакви правила да ви предупреждавам предварително. Разберете това. Но все пак един милион в брой, като гръм от ясно небе... За никого от нас не би било лесно. А точно за вас, и то в такъв момент...

— Няма да имаме никакви трудности да ги изплатим — рязко отвърна Норман. — Не ме разбирайте погрешно, оценявам високо услугата ви — добави той след миг. — Наистина, това, че ме предупредихте, е много мило от ваша страна. Няма да го забравя. Но естествено остава да проверим дали този документ е напълно легитимен.

— Напълно разбирам съмненията ви — рече Хамърсмит. — На ваше място, и аз бих се съмнявал. Но може би нещата ще ви се изяснят

повече, ако ви кажа, че този документ е при нас от по-дълго време, още преди да бъде вложен на сметката на господин Къран.

— Как така?

— Госпожа Лила Къран също е наш клиент. Тя има сметки и в Ротшилд и Баринг, но откак се върна от Испания преди шестнадесет години, тя е клиент на Каутс.

— Казвайте най-важното, човече.

— Работата е там, че когато се върна от Испания, тя донесе документа със себе си и го даде на съхранение при нас. Преди шест месеца дойде и го прехвърли на сметката на сина си.

Сина й, сина й, сина й...

Ето че ден по-късно думите все още се въртяха в главата на Норман, докато се взираше в яркочервените мушката пред прозореца. Синът на Лила Къран, момчето, лишено от баща си от наследство, мъжът, на когото майка му бе решила да върне бащиното наследство. Синът на Лила Къран.

Най-сетне парченцата на тази сложна мозайка се нареждаха по местата си. Майкъл Къран бе ключът към загадката на всичко, което се бе случило през последния месец. А досега не бе успял да го разбере. Нищо чудно, че досега се бе чувствал като слепец, бе вървял пипнешком в тъмнината. Въобще не бе включвал Майкъл Къран в сложното уравнение и това се бе оказало опасна грешка.

Норман лесно се сети кой е следващият логичен въпрос, но отговорът му си оставаше загадка. Какво смята да прави Майкъл Къран?

Сан Хуан, единадесет часа сутринта

— Много мило, че изпрати сеньор Роса при мен.

Бет и Майкъл седяха в двора на странноприемницата, на пейката под палмовото дърво.

— Помислих си, че сигурно ще се нуждаеш от някой, който да се грижи за теб и да говори английски — рече той. — Разбирахте ли се с него?

Бет усилено си вееше с ветрилото. Денят бе потискащо задушен и мрачен, влажността на въздуха бе много висока, а небето бе напълно

забулено от черни облаци. Имаше чувството, че приближава буря, но местните жители твърдяха, че още е прекалено рано за урагани.

— Много добре се разбирахме. Той е страшно интересен човек.

— Интересен? — попита Майкъл. — Дори не ми хрумна, че Роса ще ти се стори интересен. Полезен, може би, но само толкова.

— Сгрещил си. Той знае толкова много неща. Във вторник, когато дойде да ме види, доста дълго си поговорихме. Затова и вчера отидох да се срещна с него.

Майкъл я зяпна удивен.

— Но как го откри? Къде?

— В таверната „Ел Гайо“. Той ми каза да изпратя някой да го доведе, ако имам нужда от него.

— О, разбирам. Кого изпрати, Тили или Бригс?

Бет поклати глава.

— Никого. Отидох сама.

— Какво? Божичко, сигурно доста глави са се извърнали след теб.

— Сигурно. Но в същност бе напълно безопасно. Отидох веднага след обяд и там нямаше никой друг, освен кръчмаря, Педро. Знаеш ли, че е син на Роса?

— Да. — Господи, тя непрекъснато му сервираше такива изненади. И когато искаше нещо, бе дяволски решителна и твърда. Майкъл започваше да опознава и тази страна от характера на Бет Мендоса, която бе останала скрита за него по време на тайните им любовни срещи. — За какво си говорихте със сенъор Роса в таверната?

— Не останахме там. Той ме заведе на скалите край крепостта, не онази, която е дворец на губернатора, а другата, която наричат Ел Моро. Наоколо нямаше жива душа. Наистина беше много уединено, и страшно приятно.

— Разбирам. Но това не отговаря на въпроса ми. А може би не искаш да отговориш, защото си търсила Роса и за какво сте си говорили.

Тя затвори ветрилото си с рязко движение на китката. Бе напълно безполезно да продължава да си вее. В ден като този нищо не можеше да я спаси от жегата.

— Нямам намерение да ти кажа. Просто се чудя колко от това би успял да разбереш сам.

— Пробвай тогава — тихо продума Майкъл. Гневът се надигаше у него. Помисли си, че е напълно безсмислено да се ядосва. Знаеше, че няма причини за това... но все пак, цялата история направо го вбесяваше. Бет се размотава самичка из Сан Хуан, привлича вниманието на хората, пъха си сладкото носле в неща, които въобще не я засягат. — По-добре ми кажи какво се е случило — хладно рече той.

— Ти си ми сърдит.

— Не, разбира се, че не съм.

— Добре, но сигурно ще ми се разсърдиш.

— Дявол да го вземе! Извинявай, прости ми, че ругая. Но ти наистина си много опърничава.

— Опитвам се да не съм такава. — Тя се поколеба, после реши да каже всичко. — Със сеньор Роса обсъждахме юдаизма. Той е син на Израел, знаеше ли това?

— Казва се „евреин“ — поправи я Майкъл. — Всички тия евфемизми са просто зле замаскирани обиди. Той е евреин, просто и ясно. И отговорът ми е да, знаех това.

— Майка ти също е еврейка, нали? Позволено ли ми е да използвам думата „еврейка“?

— Тя е по-малко обидна. Да, родителите на Лила, моите дядо и баба Къран, са били евреи. Виж какво, накъде биеш?

— Ти си уморен, Майкъл. Не мисля, че е добре да обсъждаме този въпрос точно сега.

Наистина бе уморен. Бе се върнал от Понсе вчера в късния следобед. Искаше веднага да иде при Нурия, но първо трябваше да е сигурен, че с Бет всичко е наред, а и трябваше да се изкъпе и преоблече. Когато се върна в странноприемницата, намери бележка от епископа и една от Лус. И двамата искаха да говорят с него по много спешни въпроси. Веднага изхвърли Нурия от ума си и каза на Бет, че ще се срещне с нея утре сутринта. Негово преосвещенство епископът също можеше да почака. Лус все още можеше да направи някоя беля, ако не го държи непрекъснато под око, затова Майкъл реши първо да говори с Лус.

Цялата вечер бе прекарал в апартамента на Лус над банката. Разказа му за успеха на пътуването си, успокояваше Лус, остави го да си подърдори, колко хубаво е, че дон Майкъл вече е успял да купи плантациите. Как сега и двамата щели да са богати хора. Поне дон

Майкъл щял да е по-богат, а той, Лус, щял да притежава достатъчно, за да се надява на спокойни старини.

Преди да си тръгне, Майкъл бе платил на Лус равностойността на петнадесет хиляди лири стерлинги. На банкова сметка. Оставащата сума от осемдесет и три хиляди лири щеше да бъде приведена веднага щом получат парите от Каутс. Когато цъфнат нальмите, каза си Майкъл, освен ако в Лондон не се случи някое чудо невиджано.

Сега Майкъл не мислеше за Лус, само си даваше сметка, че той е една от причините да е толкова уморен. Погледна Бет.

— Може би това, за което искаш да говорим, каквото и да е то, е трябвало да почака. Но ти повдигна въпроса, затова най-добре продължавай.

— Да, сигурно така е по-добре. Наистина не знам как досега не се бях сетила за това. Искам да кажа, всички знаят, че Мендоса са... — Тя млъкна.

Нямаше нужда да пита, но въпреки това той го направи:

— Какво за Мендоса?

— Те също са евреи. Или поне са били такива, докато лорд Уестлейк е приел християнството.

— Някои от тях все още са евреи. — Майкъл се стараеше да говори спокойно, като при обикновен разговор, защото не искаше да издаде яростта си. Чувстваше се някак засрамен, че точно тази тема може да го разгневи до такава степен. — Имам братовчеди, които не се преструват, че са християни.

— Мисля, че Джейми и Хенри също се преструват. А за Тимъти съм сигурна.

— Да не би да искаш да кажеш, че те тайно си остават евреи? В дъното на душата си, както се казва?

— Не, не е това. Те не са никакви. Всичко е преструвка, заради благоприличието. Мъжете Мендоса, които познавам, не вярват в нищо, освен в самите себе си.

— И мен ли включваш в това число?

— Не съм сигурна — прошепна тя. — Точно това се опитвах да разбера, но все още не знам със сигурност.

Вече не можеше да се сдържа. Част от чувствата му се прокраднаха в думите му.

— Защо не ме попита направо, вместо да обсъждаш личните въпроси на семейството ми с някакъв непознат?

— Не можех.

— Какво значи това?

— Значи, че знаех как ще реагираш. Ще си бесен за това, че се опитвам да... да проникна през черупката, в която си се затворил. Ти си потаен човек, Майкъл Къран. Чувствам, че те познавам истински само... в леглото — прошепна тя, като страшно се изчерви.

— Някои неща е по-добре да си останат там — изсъска той, стиснал зъби. — Но тъй като вече си напъхала носа си доста надълбоко в тия неща, ще ти кажа още нещо. В Кордова нещата са различни. Роднините ми в Испания са били християни в продължение на няколкостотин години. Поне откак съществува Инквизицията. Може би и малко преди това. А когато съм се родил, съм бил покръстен като римски католик. Ето как стоят нещата.

— Това няма значение. — Тя говореше припряно, копнееше той да я разбере, да схване какви са истинските ѝ подбуди и да знае, че те се крият само в огромната ѝ любов към него. — Какъв е бил баща ти няма никакво значение, защото юдаизма се предава от майката на децата ѝ. Господин Роса ми го каза.

— По дяволите. — Този път Майкъл не се извини за ругатнята си. — Би ли ми казала още само едно нещо? Какво общо имаш ти с това, дявол го взел?

— Не аз, ние! Майкъл, не разбираш ли? Знам, че не ядеш свинско. Бригс казал на Тили, а тя — на мен. Знам и че това, за което винаги си мечтал, е да си върнеш наследството, което баща ти ти е отнел така подло — Кордова. Затова събрах две и две. И разбрах, че ако искам да ти помогна, трябва да знам повече неща. Ето защо отидох при Роса и го накарах да ми каже всичко, което знае.

— Как да ми помогнеш? — процеди той през зъби.

— Да ти помогна, за да живеем заедно.

Толкова се ядоса, че бе готов да ѝ го каже. Никога няма да живеем заедно. Невъзможно е. Ти беше просто едно временно удоволствие и никога няма да бъдеш нещо повече. Но това бе прекалено жестоко, толкова щеше да я заболи. А Бет не заслужаваше такова отношение. Затова той се изправи и понечи да се отдалечи.

— Майкъл! — извика тя след него. — Майкъл, къде отиваш?

— Не знам, но знам, че трябва да се махна от тук, поне за малко. Бесен съм, Бет. Няма да си никакво право да се бъркаш, където не ти е работа, дявол да го вземе. А ако продължим да говорим, ще ти наговоря такива неща, за които и двамата ще съжаляваме.

Той се отдалечи с големи крачки, прекоси двора и излезе на улицата. Тя отново извика името му, но този път Майкъл не се обърна.

Майкъл скиташе безцелно из тесните виещи се улички и калдъръмените проходи на града, за да си даде време да се успокои. В Сан Хуан бе много тихо. Усещаше, че островът знае за надвисналата опасност.

Но защо и той се чувстваше в опасност? Защото Бет бе... каква? Красива, привлекателна, интелигентна. Тя притежаваше всичко онова, което го бе накарало да я пожелае. Бет го вълнуваше, но в същото време се страхуваше от нея. Заради начина, по който го караше да се чувства, за това, че може да открие същината на нещата и да я извади на повърхността. Защото до известна степен тя бе също като Лила.

Точно това го бе разгневilo толкова днес. Също като майка му, Бет не се бе побояла да действа на своя глава. От жените не се очакваше такова нещо, но Лила винаги го правеше, и ето, че Бет бе същата. Явно му бе писано винаги да се сблъсква с такива силни жени.

Те едновременно го привличаха и отблъскваха. По дяволите! Една жена трябва да утешава мъжа, да му осигурява спокойствие и уют, а невинаги да го кара да доказва силите си.

Половин час по-късно той се почувства малко по-спокоен. Бе успял да овладее гнева си, защото бе обмислил причините за него. Реши още сега да отиде при Нурия. Запъти се към „Кахе Крус“, като все си мислеше за разликата между Нурия и Бет, съмняваше се доколко я разбира и точно тогава чу някой да го вика по име.

— Сеньор Къран, търсих ви!

— Лус, какво правиш тук?

Банкерът хвана Къран за рамото. Ръката му трепереше и пръстите му се вкопчиха в ръкава му, сякаш това бе спасително въже.

— Дон Майкъл, моля ви, трябва да поговорим.

— Нали снощи говорихме четири часа!

— Но сега... — Лус млъкна и се огледа, като погледът му обиколи къщите край улицата. — Моля ви, елате в дома ми, там ще е по-безопасно — дрезгаво прошепна той.

Нямаше как да му откаже. Лус все още играеше прекалено важна роля. Заедно повървяха до Кахе Форталеса, като и двамата мълчаха. След десет минути изкачиха стъпалата към апартамента на Лус. Пуерториканецът заключваше всяка врата зад гърба си, като избираше точния ключ от една голяма халка, закачена на верижката на часовника му. Като превъртеше ключа, проверяваше поне два пъти добре ли е заключена вратата.

— Най-последно сме сами, *gracias a Dios*. Отпратих всички прислужници.

Майкъл се разположи на един стол, без да чака покана.

— Защо го направи, Лус?

— За да мога да мисля. За да мога да говоря с вас напълно насаме. За да мога...

— За да ми кажеш за какво става въпрос. Снощи ти бе един щастлив човек, Лус. А сега изглеждаш така, сякаш майка ти току-що е умряла.

— Майка ми ли, дон Майкъл? Не разбирам, та тя отдавна е...

— Това е просто метафора, забрави го. Кажете защо си толкова разстроен.

Лус се приближи към бюрото си и извади още един ключ от халката. Този бе по-мъничък и с него отключи една дървена вратичка, която въобще не можеше да бъде забелязана, докато не я отвори човек. Извади оттам един плик и го подаде на Майкъл с треперещи ръце.

— Телеграма? От Лондон, нали? — Къран погледна Лус. Усещаше как някаква огромна радост се надига в него и се постараше с нищо да не я издаде.

— *Si*, сеньор, от Лондон.

Майкъл вече държеше листчето хартия в ръцете си, но не можеше да разбере нито една от думите на него.

— Това е някакъв шифър.

— *Au, mi Madre!* Забравих. — Лус изтича до друго чекмедже на бюрото и се върна с друг лист хартия. — Ето, тук го дешифрирах.

Думите бяха малко и съвсем простички.

„ИЗПРАТИ В ЛОНДОН НЕЗАБАВНО
РАВНОСТОЙНОСТТА НА ТРИСТА ХИЛЯДИ
СТЕРЛИНГИ ТОЧКА“

ПОДПИС НОРМЪН МЕНДОСА

— Не мога да го направя — прошепна Лус. — Резервите са напълно изчерпани. Дадох ви всичко. Какво да правя сега, дон Майкъл?

Майкъл тържествуваше, душата му пееше от радост. Действаше! Планът действаше точно както бяха го измислили! Той скри радостта си и съвсем спокойно и уверено каза:

— Първо, налей си едно питие, налей едно и за мен. И стига си се държал така, сякаш светът се е свършил. Всичко е наред.

— Но...

— Но няма защо да се тревожиш. Ти си в пълна безопасност.

— Как мога да съм в безопасност? Как може банката да е в безопасност? Казах ви, че това, което направих, е почти незаконно, казах ви...

— А аз ти казах, че това е въпрос на гледна точка. Ти се намиращ на мястото на действието, а шефовете ти са на хиляди мили далеч от тук. Ти свърши работата си, Лус, и направи добре. Няма защо да се тревожиш. — Чудеше се дали да каже още нещо, но накрая се отказа. Правилната преценка на времето бе най-важното нещо, а моментът още не бе дошъл. Останалото трябваше да почака — може би още няколко дни, най-много седмица.

Лус бе послушал съвета му и бе напълнил две големи чаши с бренди. Подаде едната на Майкъл и изпи на един дъх своята.

— Какво да правя? — попита той отново.

— Изпрати една телеграма на Мендоса в Лондон. Дай ми писалка и хартия и ще я напиша вместо теб.

Лус направи, каквото му бе казано, после мълчаливо започна да наблюдава как ирландецът съчинява съобщението.

— Това ще е достатъчно — рече Майкъл, когато свърши. Подаде листчето на Лус.

— Резервите временно изчерпани за мащабно начинание, което ще донесе значителни печалби на банката — прочете Лус на глас, като

бавно движеше устните си и се спираше след всяка дума. — Ако изпратя това, то би значело край на кариерата ми тук, сеньор. — Вече говореше по-тихо, явно брeндитo бе успяло да го поуспокои.

— Може би, но не веднага. В момента Мендоса имат и други грижи.

— Какво искате да кажете? Откъде знаете...

Майкъл се изправи.

— Сега това няма значение. Ще ти обясня по-късно. Междувременно, зашифровай съобщението и го изпрати.

— Дон Майкъл — проплака умолително Лус, когато видя, че гостът му се запътва към вратата.

— Не се тревожи. Когато всичко свърши, ти ще си в отлично положение. Далеч по-богат, отколкото когато се захвана с тая работа. Не си ли вече по-богат с петнадесет хиляди лири?

— Да. Но тези пари, сеньор Къран, все за това си мисля. Парите, които ми дадохте, те са от... и те са от заема, който ви дадох, нали? Значи и те са от резервите на банката, а не ваши. Нито пък мои — добави тъжно той.

— Твои са — увери го Майкъл. — Давам ти дума, твои са.

Лус кимна, защото много му се искаше да вярва в това.

— Да, защото когато вашият милион пристигне, вие ще върнете...

— Точно така. А сега извади тия ключове от джоба си и ми отключи, за да си вървя.

Майкъл тръгна по Кахе форталеса с много по-бодра стъпка, отколкото преди. Отдавна не се бе чувствал толкова добре. Действаше, целият сложен план действаше точно така, както той, Шарик и Ли́ла го бяха замислили. Господи, сигурно бе така, щом Мендоса са опре́ли до сравнително оскъдните резерви на този далечен преден пост на империята им. Значи идването му тук не се оказа безполезно. Пуерто Рико наистина водеше към Кордова.

Той свърна по Кахе Крус, подмина голямата къща и тръгна по алеята край нея. Щеше да спаси и Нурия от демоните, които я измъчват. Това бе допълнителна награда за престо́я му на това проклето островче. Майкъл силно почука на вратата.

— *Buenos días*, сеньор Къран — поздрави го Самсон.

— Добър да е и за теб. Искам да видя доня Нурия.

— *Verdad* много съжалявам сеньор, но Миси Доня не иска никого да вижда.

— С мен ще иска да се срещне. Кажи й, че е спешно. Кажи й, че трябва да й кажа нещо много важно.

Самсон поклати глава.

— Сигурен съм *verdad*, че нищичко не мога да сторя, сеньор. Миси Доня, тя *verdad* съвсем ясно ми каза. Никого няма да вижда. Особено големия ирландец. Вярно е *verdad*, сеньор Къран. Съжалявам.

Майкъл пак се примоли да го пуснат вътре, но наистина нямаше начин да мине покрай стария негър. Спокойно можеше да го избута от пътя си, но освен него имаше още поне шестима млади мъже, готови да направят всичко, което им нареди Нурия. В случая, да го изхвърлят. Ами ако натупа всичките и се добере до нея? Пълна глупост. Ако тази жена не иска да й помогне, тогава да върви по дяволите. Това не беше негова работа.

Лондон, пет часа следобед

— Значи така, оставям те в „Конът“ и когато три седмици покъсно се връщам, те намирам отново тук. — Беатрис свали зелената копринена наметка от раменете си и я остави на едни от столовете в приемната на Лила. — Сигурно престоят тук ти струва цяло състояние.

— Това са добре похарчени пари.

Лила се приближи към зълва си, за да я поздрави. Целунаха се по двете бузи, по испански обичай.

— Нека те погледна. Хм, май добре си си похапвала в Уестлейк. Освен храната, как ти се стори?!

— Досадно. Дъщерите на Джейми може би щяха да са позабавни, но сега са на така наречената голяма обиколка из Континента. Посещават разни музеи с гувернантките си. Бяхме само аз, Джейми и Карълайн. И приятелите им, естествено. — Тя повдигна вежди и леко потръпна, сякаш от отвращение. — Когато не говорят за цветя, говорят за коне и убиване на малки беззащитни лисички. Бях толкова отегчена, че не можех да спра да ям. Ето как мина времето.

Беатрис тежко се отпусна в едно кресло и посочи към подноса на масичката край един диван.

— Чаят още ли е топъл?

— Не. Ще наредя да донесат нов. — Лила отиде до връвта на звънеца, висяща край камината.

— И малко от онези прекрасни неща, дето се мажат с масло. Как им казваха? А кифлички! — добави Беатрис, доволна от себе си, че се е сетила за думата. — Обожавам тези кифлички.

— Да, личи ти. По-добре щеше да ти се отрази да не ги обожаваш чак толкова.

Но когато прислужницата се появи, Лила поръча още чай и топли препечени кифлички с масло.

— А сега — рече тя, когато прислужницата се отдалечи, — разкажи ми всичко.

Беатрис сви рамене.

— Вече го направих. Отегчително. И толкова много ядат! Пък и няма какво друго да правиш, освен да гледаш цветя.

— Разбрах, че Джейми изглеждал ужасно. Едва сега и той си е хапвал толкова добре.

— Не, наистина. До момента, когато отпътува за Лондон, все си мислех, че толкова ще отслабне, че накрая дори ще изчезне. Карълайн непрекъснато поръчваше от любимите му неща, но той само побутваше храната из чинията си. Горкичките, въобще не разбират какво става. Трудно е да не ги съжали човек.

— О, само не и ти!

— Не разбирам. И аз какво?

— Да започнеш да съжالياваш Мендоса — горчиво рече Лила.

— Ще ми се да знам рецептата, която да лекува ненавременен съжаление.

Беатрис я наблюдаваше с присвити очи.

— Не ги съжالياвам, Лила. Не знам кой го прави. Но ти забравяш, че и аз съм една от Мендоса. И то по кръвна линия, а не само по брачна.

— Знам. Извинявай. Нямах предвид теб, а само онези проклети мъже.

— Майкъл също е Мендоса.

— Но това е различно.

— Защото ти казваш, така ли? Не, съвсем не. Мисля...

Тя замълча, защото прислужницата тихо почука на вратата, после влезе с пълния поднос.

— Да ви наля ли чай, мадам?

— Не, остави го. Ще го направя сама.

Когато отново останаха сами, докато наливаше чая, Лида каза:

— Кажи, какво щеше да кажеш. Какво мислиш?

— Че си прекалено напрегната. Много нервна си, *querida*. Имам едно тонизиращо лекарство, което ще ти помогне. Една стара циганка ми го приготвя в Кордова. Ще ти го дам, веднага щом разопаковам багажа си.

— Благодаря, но нямам нужда от тонизиращи еликсири. — Лида подаде на Беатрис пълна чаша и сложи две кифлички на малка порцеланова чинийка.

— Благодаря. Но ако не ти трябват тонизиращи еликсири, тогава от какво се нуждаеш? Знам, трябва ти мъж.

Лида се изчерви.

— Ама че глупости.

— Не, не са глупости. Що се отнася до мен, аз никога не съм имала добър мъж, а онзи, когото имах, въобще не ми липсва. Но ти, Лида, ти си различна. Трябва да ти намерим подходящ мъж, *querida*. Тогава ще си по-спокойна.

— Сама съм от шестнадесет години. А преди това прекарах десет години в нещо, което едва ли би нарекла „рай“, много добре знаеш. Нямам никакво желание да се обвързвам с друг мъж.

— Тогава от какво се нуждаеш? Само се погледни! — Беатрис щипна пълничкото си рамо и рече: — Ще ми се да можех да ти дам малко от моите тлъстини. Прекалено слаба си.

— В момента се нуждая само от вести от Майкъл.

Беатрис се сепна изведнъж, застана по-изправена на стола си, внезапно разтревожена.

— Нещо не е наред ли? Да не би нещо да се е объркало?

— Не, не в този смисъл. Доколкото знам, всичко върви по план. Но направо ме съсипва неизвестността за Майкъл.

— Трябваше ли да ти пише?

Лида поклати глава.

— Не, решихме, че няма смисъл. Писмата пътуват толкова дълго, че докато пристигнат, всичко ще е вече останало в далечното минало. А телеграмите се четат от прекалено много хора, така че са опасни.

— Значи не си очаквала вести от него и нищо не се е объркало.
— Беатрис се облегна отново назад и се зае с наслада с чая и кифличките си.

— Мисля за Тимъти — тихо рече Лила.

— *Au, mi Madre!* Това наистина е ужасно, да си мъртъв е едно, но така, да си жив, и в същото време мъртъв... направо ужасно!

— Така е. Беатрис, знаеш ли за Бет?

— Жената на Тимъти? Какво е станало с нея?

— Никой ли не ти е казал?

— Какво да ми каже? Нали бях в онзи *carcel* в провинцията.

Carcel означаваше затвор. Лила разбра защо Беатрис нарича така Уестлейк. Тя също се чувстваше така на това място. Веднъж бе ходила там заедно с Хуан Луис, още в първите дни на брака им, преди да започнат ужасите. Тогава мястото ѝ се бе сторило красиво, но студено. А Карълайн се бе държала с нея като с прокажена.

— Тя добре ли се държа с теб? — попита сега Лила.

— Карълайн ли? О, много е мила. Непрекъснато прелита насам-натам и се смее със звънливото си гласче, което звучи като сребърни камбанки, говори забавни неща, но в нея няма нищо истинско. С Карълайн не можеш да говориш за нищо смислено и реално.

— През живота си едва ли съм разменила и две думи с нея — призна Лила. — Когато Хуан Луис ме заведе в Уестлейк, Карълайн просто се направи, че не ме забелязва.

— Естествено. Ти не си, как беше изразът, не си от горните чекмеджета.

— Да, всъщност съм от доста долно чекмедже. Но нали това никога не те е смущавало, Беатрис?

— Ха! Разбира се, че не. Аз съм Мендоса. Семейството ми е с достатъчно древно потекло, за да не обръщаме внимание на такива снобски предразсъдъци. Мисля, че Карълайн едва се крепи на обществената стълбица, и точно затова я е страх да не би някой да я бутне от там.

— Дори и след като се е омъжила за Джейми и има титла ли?

— Но няма синове — отсече Беатрис с тон, който не търпеше възражения. — Въобще не съм изненадана, че Карълайн те мрази. Ти бе не по-малко красива от нея, а имаш син. — Тя се наведе напред и остави празната си чаша и чинийката на подноса. — А сега кажи ми

какво щеше да ми съобщиш преди малко? Нещо, което никой не ми е казал, защото говорих само с Карълайн, Джейми и досадните им приятели.

— Ами ще ти го кажа. Жената на Тимъти го е напуснала преди месец. Тя... — Лила замълча.

— Да? Лила, моля те, не ми разказвай половинчати истории. Ни мога да понасям това. Защо го е напуснала? Къде е отишла?

— Напуснала го е, за да иде при Майкъл. Доколкото знам, в момента се намира заедно с него в Пуерто Рико.

В продължение на няколко мига Беатрис не каза нищо. Когато най-сетне проговори, гласът ѝ бе твърд и студен.

— Тя е християнка, нали? Протестантка?

— Естествено. Иначе Тимъти не би се оженил за нея, нали?

— Сигурно не. И скоро ще е разведена, нали?

— Преди да се случи нещастиято, Тимъти смяташе да се разведе с нея. Знам, защото самият той ми го каза.

— Няма да стане. — Беатрис решително поклати глава. — Абсолютно неприемливо е разведена протестантка да стане господарка на двореца Мендоса. В Андалусия никога не биха я приели.

— Ти също, нали?

— Не. Знаеш каква сделка сключихме, Лила. Ти ми обеща. Каза ми, че Майкъл е обещал.

— Знам, наистина. Майкъл също е наясно с това. Не се тревожи, той просто се забавлява. Няма да направи някоя глупост.

Лила се молеше думите ѝ да са истина.

— А сега — рече тя, — нека ти разкажа най-важното. За Франсиско...

Пеещият говор на иконома на лорд Шарик стържеше в ушите на Норман. Никога не бе харесвал уелците. Сега стисна зъби и обясни на този тук, че да, с радост ще почака.

— Кажете на негова светлост, че се извинявам за това неочаквано посещение — добави той. — Но е в интерес и на двамата ни да се срещне с мен.

— Разбира се, сър. Ще предам на негова светлост съобщението. Влезте тук, ако обичате. — Икономът отвори една врата, изчака

Норман да влезе, после тихо я затвори.

Намираше се в приемната. До височината на облегалките на столовете стените бяха облицовани с дърво, светло като слонова кост, а над тази линия — с някаква фина коприна, по която бяха изрисувани китайски пейзажи. Страшно скъпо удоволствие. Норман си спомни, че Пенелопи искаше да тапицира по същия начин стените на трапезарията им в Белгрейвия. Но той ѝ бе казал, че и дума не може да става за подобно нещо. Струва цяло състояние. Тогава се бяха спрели на обикновени мъхести тапети. Това се бе случило около шест месеца преди смъртта ѝ. После винаги се бе чувствал малко виновен, че ѝ бе отказал.

— Добър ден, Мендоса. Виждам, че се възхищавате на тапетите ми. Сам ги донесох от Кантон.

— Добър ден, Шарик. Да, наистина са красиви. Жена ми ги харесваше. Преди да почине... — Той млъкна. Нелепо бе да си бърбят за обзавеждането на стаята. — Всъщност, не съм дошъл, за да си говорим на приятни теми. Смятам, че и вие мислите така. Затова, нека и двамата не се преструваме.

— Да се преструваме? Та аз въобще не се преструвам. Вие изглеждате смутен. Заповядайте, пийнете малко шери. Сигурно предпочитате от собственото ви вино.

На една масичка стояха наредени множество гарафи. Шарик наля в една чаша малко от шерито на Мендоса и го подаде на госта си.

Норман пое чашата, като измърмори някакви благодарности, после поднови атаката.

— Може би самият вие ще се нуждаете от нещо по-силно, когато разберете за какво съм дошъл.

— Така ли? Не мога да се досетя защо. Може би е най-добре да ми кажете.

— Лила Къран — рече Норман.

Шарик присви очи, но изражението му не се промени.

— Какво имате да казвате за нея?

— Познавате тази жена, нали? Знаете, че е наша далечна братовчедка по мъж.

— Опасявам се, че не мога да схвана връзката. Братовчедка на кого, на мен или на вас?

Норман остави чашата си и се наведе към ирландеца.

— Не си играйте с мен, Шарик Нямам време за това, нито пък вие имате.

— Ако смятате да използвате такъв тон, срещата ни много скоро ще приключи — каза Шарик. — А сега или седнете и ми кажете за какво сте дошъл, или се махайте от тук.

— Знам, че имате връзка с Черната вдовица.

Шарик тръгна към вратата.

— Личният ми живот не ви влиза в работата. Нито пък нейният. Ще наредя на Джоунс да ви изпрати.

Норман не се помръдна.

— Тогава ще пробвам с друго име — каза той към обърналия му гръб Шарик. — Фъргюс Кели.

Ирландецът спря на мястото си, но не се обърна.

— А мога ли да запитам кой е този човек?

— Вие. Когато си играете игрички с проклетите финийци. В Лондон има доста хора, по-точно, в правителството има доста хора, които биха проявили особен интерес към тази информация. Не сте ли съгласен с мен?

Шарик бавно се извърна.

— За бога, за какво говорите?

Норман се приближи към един тапициран с брокат стол и се разположи на него.

— Помолихте ме да седна, нали, Шарик? Мисля, че ще е най-добре и вие да направите същото.

Шарик седна на един стол и зачака.

— Всичко започна със статията в Таймс — рече Норман, някак съвсем разговорливо и непринудено. — Тогава не разбирах какво целите, защо ни нападате така зверски. Затова проведох едно малко разследване и...

— Какво разследване?

— О, такава, каквото се прилага в подобни случаи. Има някои изключително неприятни хорица, които могат да бъдат наети да следят други хора. Но съм сигурен, че тези неща са ви добре известни. Сигурно във вашата работа доста често ви се налага да ги използвате. — Норман стана и се приближи към масата. — Имате ли нещо против да си наляя още малко от това? — Той вдигна гарафата с шерито, напълни чашата си и отпи, преди да продължи.

— Както и да е, вече всички парченца от мозайката се подредиха на местата си. Вие и съюзниците ви, Лила Къран и проклетият ѝ син, дори и предателството на Тимъти. Всичко разбрах, Шарик. Ето защо дойдох тук, за да го обсъдим.

— Разбирам. — В началото Шарик се бе почувствал напълно объркан. Това че Норман знае за Фъргюс Кели, бе прекалено голям удар за него. Но вече бе успял да си възвърне самообладанието, спомнил си бе колко близо до пропастта се намира този човек, и колко по-здраво стои самият той на краката си. — Да, Мендоса, може би наистина е време да проведем този малък разговор.

Шарик се изправи, отиде, накуцвайки, до масичката и се върна с гарафата в ръка. После седна на стола си и постави шерито така, че да е под ръка и на двамата.

[1] Библия: Еклесиаста или Проповедника, гл. 3, ст. 8, изд. С., 1992 г. — Бел.ред. ↑

17.

Сряда, 14 юли, 1898

Лондон, единадесет часа сутринта

Джейми погледна телеграмата на бюрото, после Норман, и после пак телеграмата.

— Съжалявам, но не мога да си спомня как се разшифроваше това — отчаяно рече той.

— Съмнявам се, че някога въобще си знаел — измърмори Норман. — Нищо, казах ти какво пише.

— Че в Пуерто Рико няма резерви, които да изтеглим. Но...

— Но нищо. Това е то. Няма време да изпращаме някой, за да провери какво става. Засега ще трябва да се задоволим с това, което пише Лус. Сигурно по пощата ще получим по-пълни обяснения.

Каза го, за да залъже Джейми. Норман знаеше какво е обяснението. Още от срещата си с Хамърсмит очакваше от Пуерто Рико други неприятности. Първият удар на Майкъл Къран беше искането за изплащане на един милион. Телеграмата бе вторият му залп. Дяволски хитро, не можеше да му се отрече. Но как, по дяволите, бе успял да изпразни трезора на банката?

Джейми гледаше брат си с неразбиращо изражение.

— Лус — повтори Норман. — Той е управителят в Пуерто Рико.

Джейми кимна, сякаш бе разбрал.

— Естествено, ще го уволня. Но дори и това вероятно ще трябва да почака, докато разберем как ще свърши тази нелепа война и дали Испания или Америка ще спечелят острова. А дотогава фактите са просто тези: още една врата се затръшва под носа ни.

— Да, още една. Норман, срещна ли се с човека, който говори с мен в клуба ми? С онзи руснак?

— Да.

— И? — Джейми си играеше с ножа за писма с дръжка от нефрит, буташе го насам-натам по бюрото като дете, което си играе на влачета. — Какво каза той?

— Почти същото, което е казал и на теб. Предупреждава ни, че Императорската хазна ще оттегли голяма част от депозита си. Може би дори и целия депозит.

— Ти повярва ли му? — Джейми говореше пресипнало от умора и страх, но поне веднъж проявяваше интерес към належащите въпроси.

— Не съм сигурен — призна Норман. — Успях да разбера само това, че някога наистина е работил в руската хазна. Но за останалото... — Той сви рамене. — Кой знае?

— Но...

— Виж какво, мисля, че може да е блъф, част от някакъв заговор... — Норман млъкна. Не можеше да събере сили да обясни подозренията си на Джейми, да му опише ролята на Лиля Къран и сина ѝ в сполетелите ги трудности. — Както и да е, трябва да действваме така, все едно информацията, дадена ни от руснака, е вярна — рече той. — Трябва да се подготвим за най-лошото.

В очите на Джейми проблесна искрица надежда.

— Норман, имаш ли някакъв план? Как да се подготвим? Все за това си мисля, но нищо не ми хрумва. Все пак си мисля, че можем да вземем назаем...

— Ти си се побъркал. Мендоса не могат да се появят на пазари, за да искат заеми. Това би причинило страхотна неразбория и срив на доверието. Цялата Лондонска фондова борса може да се срине. И ние да се провалим заедно с нея в дън земя.

— Какво да правим тогава?

— Направих някои много дискретни проучвания и уредих някои неща. Можем да разчитаме на половин милион от един частен заемодател. Е, това е капка в морето, но за съвсем кратък срок.

— Какъв е тоя частен заемодател? Кой е той?

— Няма значение, не ти трябва да знаеш кой е — уморено отвърна Норман. — Виж какво, Джейми, остави на мен подробностите. Но искам да те попитам нещо. Всъщност, две неща. Първо, ако се наложи, би ли заложил Уестлейк и Гордън скуеър като допълнителна гаранция?

— О, господи. Аз... Норман, наистина ли мислиш, че...

— Мисля, че ако фалираме, абсолютно всичко, което притежаваме, ще потъне заедно с нас — грубо отвърна Норман. —

Питам те просто дали би се съгласил да използваш имуществото си по по-смислен начин. Ако се стигне до там.

— Разбира се, че ако се наложи, ще го направя — прошепна Джейми.

— Добре. Същото ще направим аз, Хенри и Чарлз, макар че общо собствеността ни не може да се сравнява дори и с половината от стойността на твоите имоти. А сега, вторият ми въпрос. Когато татко ти предаде управлението, спомена ли нещо за някакъв документ, даден на Кордова по времето на дядо?

— Документ? Какъв документ?

— Обещание, че при поискване ще бъдат изплатени един милион лири стерлинги. Без никакви условия.

Джейми пребледня. Норман се чудеше дали ще припадне. Не, реши той, сигурно не още. Значи може да го притисне още малко. Кой знае кога отново ще види Джейми да се интересува от належащите въпроси.

— Е, казал ли ти е?

— Не. Нищо. Поне не се сещам...

Не, естествено. На Джейми може да са му казали какво ли не, баща им бе вярвал до последния миг, че най-големият му син ще порасне и ще узрее за ролята си. Но бе малко вероятно Джейми да се е вслушал в думите му на времето, а още по-малко вероятно — да се сети за това сега. Все пак Норман чувстваше, че трябва да опита.

— Сигурен ли си?

— Не, наистина съжалявам, но въобще не съм сигурен. Нищичко не си спомням. Норман, съществува ли такъв документ? Кой го притежава?

— Казаха ми, че има. И че Лила Къран го е притежавала, докато не го е дала на сина си.

— На Майкъл? Но откъде го е взела Лила?

— Сигурно от Хуан Луис. Тя успя да го накара да ѝ даде цяло състояние, когато напусна Кордова. Много добре знаеш това.

— Да, но така и не разбрах...

Норман го прекъсна.

— Нито пък аз. Но това сега не е важно. Мисля, че скоро ще поискат да изплатим дълга.

Джейми сякаш се смали на стола си. Целият се разтрепери и като уви ръце около тялото си, започна да се люлее напред-назад на стола си като уплашено дете. Норман се приближи към масичката край прозореца и наля малко бренди от една стъклена гарафа, толкова стара и изящна, че спокойно можеше да бъде изложена в музей.

— Ето, изпий това. И се стегни малко. Още не сме умрели, Джейми.

Джейми пие чашата и измърмори едно „благодаря“. Сръбна мъничко, после отпи по-голяма глътка.

— По-добре ли си? — попита го Норман.

— Да, мисля, че да. Къде е този документ? В теб ли е?

— Не. Ако беше в мен, отдавна щях да съм му драснал клечката. При Каутс е. Днес следобед ще отида при тях и ще го видя, а може и да получа официалното поискване за изплащане.

— Но ние не можем.

Норман се облегна с двете си месести ръце на бюрото и се наведе.

— Не го казвай. Знаеш го, аз също го знам. Но не го казвай на глас. Дори не си го помисляй. Ако някога тези думи бъдат произнесени, ако наистина някога не успеем да изплатим някаква сума, с нас е свършено, Джейми. Разбираш ли? — Брат му кимна. — Добре, това е много важно.

— Каза ли вече на Хенри?

— Да.

— А той какво каза?

— Каквото би могло да се очаква, но с Хенри всичко е наред. Той е по-твърд, отколкото го смятаме, по свой си начин. Чувства се ужасно зле, но няма да се огъне.

— Всичко лежи на твоите рамене, нали, Норман? В действителност ти си единственият, който разбира, който може да ни измъкне. Ти трябваше да си... Искам да кажа, както трябваше да...

— Да, но фактът е, че не го направи. Виж, най-добре е ти да си вървиш. От теб няма никаква полза, а може само да навредиш с нещо. Не отивай в клуба си. Само като видят как изглеждаш, и ще настане паника. Прибери се на Гордън скуеър. Остани там, докато ти се обадя. Не говори по телефона с никого, освен с мен или Хенри. Кажи, че си болен. Между другото, къде е Карълайн?

— Не е в града. Остана в провинцията.

— Много добре. А момичетата?

— Още пътуват из Континента. Ще се върнат в края на месеца.

— После, сякаш това го подсети за нещо, той попита: — Имаш ли вести от Чарлз?

— В неделя вечерта получих телеграма. Казва, че пристигнал в Кордова. Засега това е всичко. Тази вечер или утре очаквам да получа по-дълго съобщение.

Джейми кимна, допи блендита си и се изправи.

— Ще си тръгвам, може ли?

— Да, Джейми. Иди направо у дома на Гордън скуеър. И там си помисли за тая работа с документа. Виж дали ще се сетиш за нещо, което татко може да ти е казал.

Джейми вече бе стигнал до вратата, когато се спря и попита:

— Извинявай, че не се сетих досега да те попитам. Как е Тим?

— Все същото. Никаква промяна.

— Мили боже...

Норман отвори вратата и внимателно избута брат си навън.

Дъблин, малко след пладне

Пади Ший обядваше в кухничката зад кръчмата. Наричаше го „обяд“ — варени картофи, зеле и хляб, натопен в мазнината от някакво печено месо. Ший бе сам. Жена му бе отпред, в кръчмата, и обслужваше клиентите. Той чуваше гласовете на шумната тъжа в общото помещение. Ший погледна към часовника над печката. След около половин час повечето клиенти ще се разотидат по домовете си, за да обядват или за да идат на работа. Тогава ще иде да я смени, за да може жена му да си почине и да се нахрани.

Стана и отиде до тенджерата на печката. Във водата плуваха два големи картофа. Добре, тя и без това рядко яде по много. Той набучи единия картоф и го занесе обратно до масата. Пусна го в чинията си и шумно се оригна. Едно хубаво оригване правеше повече място за храната. После с наслада се захвана с допълнителния картоф.

— Сам ли си? — разнесе се глас зад гърба му.

Ший се обърна и видя младия О'Лиъри застанал на вратата.

— Аха, сам съм. И освен това обядвам. Човек трябва да бъде оставен да обядва на спокойствие.

— Трябва да говоря с теб.

Ший набучи на вилицата си последното парченце картоф, сложи отгоре и последното зеле и напъха храната в устата си. Дъвчеше бавно, като не откъсваше очи от момчето. О'Лиъри бе някак променен. Изглеждаше различен, откак се върнаха от Лондон, станал бе по-самоуверен.

— Е, влизай и седни, щом си решил да дойдеш.

— Имаш ли една чаша бира? Толкоз съм ожаднял. Пак стана ужасно топло.

— Бирата е в кръчмата и я продаваме. — Ший се изправи и сложи ръка върху един чайник, бутнат в края на печката. — Има малко от това, ако искаш заповядай.

Той наля чая в една голяма чаша. Отварата бе престояла няколко часа и бе станала горчива и черна, почти напълно изстинала. О'Лиъри отпи мъничко и направи гримаса на отвращение.

— Ама ти май изсушаваш използваните листа чай и после пак ги запарваш, Пади Ший.

— Аз пък май съм чувал, че на харизан кон зъбите не се гледали.

— Какъв ти харизан кон? В цивилизованите къщи на гостите се предлага питие, а не трябва сами да си го поискат.

— А тъй ли било? На Доусън стрийт тъй ли правят? Сигурно в Белрев раздават питиета на всеки, който дойде, а?

— Точно за туй съм дошъл да говоря с теб. Искам да напусна тая работа. — О'Лиъри избута настрани чашата с отвратителния чай.

— Сега това ли искаш? А мога ли да попитам защо?

— Няма никакъв смисъл да стоя повече. Черната вдовица не си е вкъщи вече почти цял месец. Никой не знае кога ще се върне.

Ший се наведе напред.

— Ама ще се върне. Ще се върне, както прави винаги, тая Лила Къран. А комитетът иска да стоиш там и да докладваш какво прави.

— Не, вече не искат това. — О'Лиъри бръкна в джоба на ризата си. — Тая бележка дойде преди два дни. Пише, че трябва да ида в Уиклоу, в Гленкрий. Там имало работа за мен.

Ший грабна бележката от ръката му.

— Дай да видя. Кой го е изпратил? — Той се загледа в подписа. Имаше само два инициала, Ф. К. — За туй нещо нищичко не съм чул, а аз съм ти капитан.

— Че нали затова идвам при теб и ти казвам, защото си ми капитан. Ама виждаш ли това Ф. К.? Това е той, сигурен съм.

— Кой той?

— Мъжът, който дойде и ни даде нарежданията, когато бяхме в Лондон. Тоя, дето ни даде пакета да го донесем тук. Фъргюс Кели.

Ший все още не беше убеден.

— Всяка промяна в длъжността трябва да мине от комитета през капитана и тогава да бъде дадена на по-нискостоящия. Тъй е редът.

— Е, ама може тоя път да са променили нещо.

— А може и да е някакъв номер.

— Че какъв номер да е? Кой, освен нас, се интересува дали ще работя в Белрев или в Гленкрий? Че даже и в ада, дет' се вика.

— Не знам — призна Ший. — Ама с проклетите англичани човек никога не знае. Все се опитват да ни разкроят, все ни шпионират. Хитри са като усойници. И толкоз отровни.

— Не е номер. — О'Лиъри прибра бележката обратно в джоба на ризата си. — Въобщо не виждам смисъл да е номер.

— Няма да ходиш там, докато не говоря с комитета.

— Хайде де, ще ида. Защо пък не? Ако е номер, агентът ще каже, че даже не е и чувал за мен. Точно с него трябва да се срещна, с агента. — Той се потупа по гърдите. — Тука така пише.

— И какво ще работиш там?

О'Лиъри сви рамене.

— Отде да знам? Ама каквото и да е, няма да е по-зле от това да си лакей и шеф да ти е тоя проклет Уинстън.

Ший се наведе напред и се вторачи в лицето на младежа. О'Лиъри усети зловонния му дъх.

— Ще чакаш първо да говоря с комитета, иначе с теб е свършено, що се отнася до нас. Мъртъв. Или едното, или другото.

— Не, аз... — О'Лиъри млъкна и поклати глава. Наистина, в очите на Пада Ший се четеше действителна заплаха, но не това го накара да отстъпи. Беше финиец откак бе станал на дванадесет години. Не можеше точно сега да наруши клетвата си. — Добре — рече най-

сетне той. — Говори с тях, Пади. Разбери дали мога да ида в Гленкрий и да видя какво ме чака там.

Кордова, три часа следобед

Чарлз много пъти бе ходил в Уестлейк. Докато бе обикалял из огромната къща и обширните земи, често бе мислил за това, че ако Карълайн не роди наследник, което от година на година ставаше все по-малко вероятно, някой ден имението ще стане негово. Двамата с Тим бяха най-близките роднини на Джейми, а той бе по-възрастният от двамата. Щеше да наследи титлата и имотите. Бе осъзнал това още като съвсем млад, бе свикнал да живее с тази успокояваща мисъл. Но съзнанието за богатството, което някой ден ще притежава, не бе подготвило Чарлз за онова, което видя в двореца Мендоса в Кордова.

В този дворец имаше нещо, което не бе срещал в никое от английските провинциални имения, колкото и да бяха величествени и старинни. Може би защото се намираше точно в средата на града — скрит зад високите стени — но от къщата лъхаше някаква тайнственост. Докато се разхождаше из разкошните стаи, къщата му нашепваше забравени тайни. Вътрешните дворове бяха още по-невероятни. Бе чул, че са общо четиринадесет на брой, но досега не бе успял да разгледа всичките. Всеки бе различен. Те изведнъж изникваха пред очите му, щом заобиколи някой ъгъл, или прекоси някоя от огромните зали.

Сега се намираше в така наречения Патио де лос Наранхос, дворът с портокаловите дръвчета. Той представляваше дълъг правоъгълник, с красив басейн, украсен с блестящи плочки, около който растяха десетина портокалови дръвчета. Сега те цъфтяха. Никога през живота си не бе помирисвал такъв опияняващ аромат.

— А Чарлз, ето къде сте били.

Щом чу гласа на Франсиско, той се обърна. Слава богу, този човек говореше английски, колкото и лош да бе акцентът му.

— Дойде ли вече? — попита Чарлз.

— Управителят на банката ли, да, дойде. Чака ни вътре.

Чарлз погледна за последен път портокаловите дръвчета, изпълнен със съжаление, че трябва да напусне това спокойно място и да се захване за работа.

— Тук е прекрасно — промълви той.

— Да, да. Всичко е толкова красиво, нали? А вие сте също Мендоса, така че старите истории ще означават нещо за вас.

— Какви стари истории?

— Легендите. За всяка стая и всеки двор в този *palacio* има по една легенда. Някаква история за нашето семейство. Не знаете ли някоя от тях? — Чарлз поклати глава. — Жалко, че Беатрис не е тук — рече, Франсиско. — Тя знае всички легенда и много обича да ги разказва. Но мисля, че сега трябва да влезем... — Той посочи една сводеста врата.

— Да, разбира се. — Чарлз неохотно влезе след Франсиско.

Очакваше, че управителят на банката ще ги чака в счетоводната стая, където Франсиско го бе завел още в деня на пристигането му. Бе му обяснил, че това е най-старата стая в двореца, и че главата на семейството винаги я използвал за важните си дела. Но сега не отидоха там. Вместо това Франсиско го поведе по лабиринт от коридори с подове, покрити с плочки и застлани с турски килими, и окичени с гоблени стени.

Чарлз предполагаше, че се намират в източното крило, но бяха направили толкова много завои, че вече не бе съвсем сигурен. Стигнаха до една стая с безброй книги по рафтовете. Франсиско бе отворил вратата и изчака младият мъж да мине пръв.

Вътре ги чакаше един човек, седнал до дълга дъбова маса с тежка плюшена покривка. Сега той се изправи и се поклони на Чарлз и Франсиско.

— Това е сеньор Мартин — рече Франсиско. — Той не говори английски, затова аз ще превеждам.

Двамата мъже се здрависаха. Чарлз забеляза, че ръката на управителя е потна. Освен това той не го погледна право в очите.

На масата имаше множество дебели счетоводни книги. Мартин махна към тях и каза нещо на испански.

— Казва, че цялата необходима информация е тук — обясни Франсиско. Мартин отново заговори. — Сигурен е, че щом веднъж се запознаете с цифрите, ще разберете, че няма никаква причина за безпокойство.

Чарлз кимна. Тримата мъже се настаниха около масата. Чарлз тайничко наблюдаваше Франсиско.

В неделя вечерта братовчед му сякаш се намираше на ръба на нервен срив. Сега бе сърдечен и доста добре се владееше. От ден на ден, докато чакаха управителят да приготви отчетите си, Франсиско ставаше все по-спокоен. Явно бе решил да абдикира, да прехвърли отговорността на лондонските си роднини. Колкото по-дълго стоеше Чарлз, толкова повече нарастваше увереността на Франсиско, че нещата наистина ще се развият по този начин. Той щеше да се отърве от тази отговорност и щеше да заживее с онова, което бе успял да отмъкне и да скрие по разни дупки като лалугер.

— Първо текущите сметки — каза Чарлз и изчака Франсиско да преведе думите му.

Веднага щом разбра какво е казал, управителят кимна. Той разтвори една от счетоводните книги и тримата се захванаха за работа.

Лондон, четири часа следобед

Каутс се помещаваха в същата сграда, която им бе служила за седалище в продължение на повече от сто години. В нея нямаше такова изобилие от изящни антики и редки предмети, както в сградата на Мендоса. Това място миришеше на стара кожа, старо дърво и стари, много стари инвестиции. Преди сто години крал Джордж III бе поверил на Каутс „личния си портфейл“. Оттогава банката бе станала управител на личните финанси на кралските особи. А това бе изключително сигурна позиция, въз основа на която да сключват всички останали сделки.

— Влезте тук, Норман. — Хамърсмит отвори вратата на обширен кабинет. — Хубаво е, че се съгласихте да дойдете.

— Как можех да ви откажа — промърмори Норман. Той се огледа наоколо. В стаята нямаше никой друг.

— Не мисля, че е нужно да разширяваме кръга на запознатите с тази работа, не сте ли съгласен?

— И аз мисля така. Оценявам дискретността ви.

— Моля, седнете.

Те се разположиха в двата края на огромно махагоново бюро. Единствените предмети върху лакираната му повърхност бяха една сребърна поставка за писалка, безупречна преса за попиване,

кристална ваза, в която имаше една-единствена роза, и синя папка, завързана с черна панделка. Хамърсмит сложи ръка върху папката.

— Предполагам, че това е въпросният документ?

— Да.

— Може ли да го видя?

— Разбира се. — Хамърсмит развърза панделката и отвори папката. Документът се намираще най-отгоре, върху някакви други книжа. Той го взе и го подаде през масата.

Норман го пое, като мислено поблагодари, че ръцете му не треперят видимо. Зачете съвсем бавно. Не искаше да пропусне нещо, което би подсказало, че документът е хитра фалшификация. Но още преди погледът му да стигне и до средата на страницата, той бе напълно уверен, че няма нищо подобно.

Това несъмнено бе почеркът на дядо му Лиъм. Много пъти го бе виждал в старите регистри на банката. Слогът също бе неговият — прост и ясен.

„В отплата за лични услуги и гаранции обещавам и се заклевам в името на дома Мендоса да изплатя на приносителя сумата от един милион лири стерлинги в момента на представянето на документа от приносителя. Да няма никакви ограничения за времето, когато ще бъде представен иска за изплащане. Сумата да не бъде обременена с лихви, нито променена при каквито и да е обстоятелства...“

— Легитимен е, нали? — попита Хамърсмит, след като в продължение на цели пет минути Норман мълчаливо бе разглеждал документа.

Последва секунда мълчание. После още една. Ръцете на Норман се бяха изпотили и усещаше устата си пресъхнала.

— Да, мисля, че е така — тихо рече той.

Беше казал на Джейми, че ако може, би изгорил този документ, и бе дошъл тук с намерение да блъфира, да настоява, че това е просто един фалшификат, да увърта и шикалкави. Но сега, когато четеше

ясните думи на дядо си, когато държеше това нещо в ръцете си, той не можеше да го направи.

Документът бе истински. Дългът бе истински. Ако го отрече, тогава какъв смисъл, по дяволите, ще има всичко, направено досега? Мендоса, семейството, легендарната им репутация за абсолютна благонадеждност? Какво ще означава всичко това, ако той излъже сега за онова, за което е сигурен до мозъка на костите си, че е самата истина?

Хамърсмит наблюдаваше как се сменят чувствата по лицето на госта му. Той се наведе напред.

— Норман, заради всички нас, кажете ми съвсем честно: можете ли да ги изплатите? Платежоспособни ли са Мендоса?

Миналия месец, миналата седмица, той би отговорил с лицемерна увереност и престорена храброст. Без да се поколебае. Но сега? След часовете, прекарани край леглото на Тим, опитвайки се да разграничи предателството на момчето от сполетялата го трагедия; след часовете мъчителен размисъл върху въпроса, способен ли е Чарлз да поеме управлението; след часовете, прекарани в размишления за собствения му живот, за ролята му в изграждането или разрушаването на онова, което преди него поколения наред бяха градили — след всичко това той не можеше да излъже.

— Не — тихо промълви той. — Не, не можем да ги изплатим, не и в десетдневен срок. И не, не сме в особено добра форма.

Хамърсмит се облегна назад и затвори очи.

— Така си и мислех. Онзи ден, в кръчмата, за пръв път се усъмних, че слуховете може и да са верни. Мълвата плъзна горе-долу тогава, когато парагвайският заем получи толкова оскъдна подкрепа, но тогава не й обърнах никакво внимание. Рекох си, та това все пак са Мендоса. От години това е най-голямата банка в Европа. Струваше ми се невъзможно. Но онзи ден нещо във вида ви, в очите ви, ми подсказа...

— Ако ние се провалим, и вие няма да се измъкнете от кризата невредими — рече Норман.

Бе казал истината. Бе говорил съвсем честно. Но сега бе време да се бори с всички възможни оръжия, защото и това бе част от завещанието на рода му. Какво бяха прочели онзи ден на литургията?

Има време за всяко нещо и срок за всяка работа под небето. Ето, че бе дошло време да се измъкне със зъби и нокти от ямата.

— Ще настане опасна паника. Цялото лондонско Сити ще се сблъска с най-голямата досега криза в общественото доверие.

— Но оцеляхме след Баринг — напомни му Хамърсмит.

— Да, но едва-едва. Ами втори фалит, и то по-малко от десет години след предишния? Това вече няма да преживеете, Джонатан. Не и без да получите сериозни рани. А те може да се окажат фатални.

Хамърсмит го гледаше в очите.

— Предполагам, че търсите заем. — Норман не отговори. — Колко? — Хамърсмит настояваше. — Колко ви трябва? Каква е разликата между постъпленията и акцептираните ви полици?

„Акцептирани полици“ бе старомоден термин. Бе възникнал през седемнадесети век. Компанията Смит в Делхи изпращаха с кораби чай за компанията Едуардс в Лондон срещу разменна полица, гарантирана от банкер, в когото и двете страни имат доверие. Казваше се, че банкерът е „акцептирал“, или приел отговорността. Вече никой не говореше за „акцептиране“. Странно, че Хамърсмит използва тази дума. Но пък и всичко в Каутс бе толкова старомодно. Мъжете все още идваха на работа с фракове. Само че Норман не желаше да играе по такива остарели правила.

— Ако броим и това... — Той посочи към документа, който сега се намираше на масата между тях. — ... задълженията ни възлизат на около осемнадесет милиона, а активите ни... — Той замълча.

— Да? — подкани го Хамърсмит.

— ... Активите на банката може да бъдат пресметнати по много начини.

Норман още не бе съгласен да говори за личните имоти на съдружниците. Но си мислеше за натоварените кораби, които все още се намираха някъде в открито море, които също можеше да бъдат сполетени от лошия късмет, който бе причинил потъването на „Сузана стар“.

— Някои активи наистина са в доста несигурно положение. Други са действително напълно сигурни.

— Това ми е известно. Винаги е така. Но очаквам да чуя някаква цифра, Норман. Мисля, че е най-добре да ми кажете най-лошия вариант.

— Да кажем пет милиона — и опазил господ, ако руснаците решат да изтеглят депозита си.

Хамърсмит кимна, а изражението му не издаваше нищо.

— А от тези пет милиона, каква част от тях са в ликвидност?

Норман извади лулата си и торбичката с тютюн.

— Имате ли нещо против?

— Не, съвсем не. — Хамърсмит се пресегна към перваза на прозореца, взе от там един месингов пепелник и го побутна през масата към Норман. Известно време той наблюдава как гостът му се суети със запалването на лулата си. — Кажете каква е ликвидността ви, Норман — рече най-сетне той. — На каква сума възлизат?

— По-малко от сто хиляди. — Норман каза това през зъби, стиснал лулата. Думите прозвучаха съвсем неясно.

— Какво? Не съм сигурен, че ви чух добре.

— Около сто хиляди, приблизително. — Този път го каза по-отчетливо и не отмести очи от втренчения поглед на Хамърсмит.

— Всемогъщи боже! — ахна Хамърсмит. В неговата уста думите прозвучаха като молитва.

Норман нямаше намерение да обсъжда с него отговорността на управата на банката за предизвикване на този фалит. Сега бе време да предприеме някаква тактика за отвличане на вниманието, която бе неразделна част от задължителния танц във всички преговори. Нямаше нужда да го моли за дискретност. Смисълът на целия им разговор се състоеше именно в това — да не позволят Мендоса да рухнат и да повлекат със себе си другите частни банки. Каутс бяха лично заинтересовани да запазят тези неща в пълна тайна.

— Кажете ми нещо — рече Норман. — Имате ли представа какво е подтикнало Майкъл Къран да поиска изплащане именно сега?

— Абсолютно никаква.

— Сигурно е нещо, свързано с Пуерто Рико, тъй като иска средствата да бъдат приведени там.

Хамърсмит явно се чувстваше доста неловко.

— Мисля, че тази страна се намира във вашия район на действие, Норман, а не в моя. Нали открай време вие се занимавате с островите.

— За момента те все още са наш регион. — Норман изтръска пепелта от лулата си в месинговия пепелник. — Но, разбира се, докато

продължава тази идиотска война, никой не знае какво крие бъдещето.

— Вижте, не е ли по-добре да се съсредоточим върху въпроса как да ви измъкнем от тази каша?

— Споменахте нещо за някакъв заем — тихо рече Норман.

— Не и за тринадесет милиона! Господи, Нормън, нали не очаквате, че...

— И дума не може да става за тринадесет милиона. Това е абсурдна сума. Не ни трябва тринадесет милиона. Трябват ни само толкова пари, колкото да посрещнем исканите плащания за следващите тридесет до шестдесет дни. Само да пристигнат корабите ни...

— Търгуването от свое име е остаряла система за една банка — рязко отвърна Хамърсмит. — Това трябва да бъде прекратено. Несъмнено именно то ви е довело до това положение. Поне отчасти то е причината.

— Вижте какво, Джонатан. — Норман понечи да каже на домакина си, че това въобще не му влиза в работата, но веднага се отказа, защото знаеше, че не бива. — Какво предлагате в такъв случай? — Усещаше, че в корема му се е образувала ледена буца. Ами ако бе направил грешен ход, да довери на Хамърсмит толкова голяма част от истината, за бога, докъде щеше да ги отведе това?

Хамърсмит се поколеба, знаейки колко силни възражения щеше да има този човек, когато чуе думите му.

— Мисля, че има само един изход — тихо заяви той. — Трябва да говоря с Рансъм. Да му предложи да се срещнем при първа възможност.

Това бе най-лошият отговор, който можеше да получи. Рансъм бе главен управител на „Банк ъв Ингълънд“. Намесеше ли се веднъж една толкова висока инстанция, нямаше да има връщане назад. Нещата вече нямаше да са под контрола на Норман. В главата му вилнееше буря, ушите му бучаха, но въпреки това гласът му бе твърд.

— Ако смятате, че е необходимо, добре.

Сан Хуан, три часа следобед

— И думичка не й е проговорил, казвам ти, от неделя насам. — Тили изсумтя презрително, сякаш обидата бе лично към нея.

Брат й изглеждаше притеснен.

— Едно не мога да разбера, оставаме ли или си тръгваме? Какво смята да прави господин Къран, туй не ми е ясно.

Братът и сестрата се намираха в кухнята на странноприемницата. Срещаха се там всеки следобед, докато останалите си почиваха по време на тестата.

— Не знам — рече Тили. — И аз за туй се безпокоя, ама и госпожица Бет нищичко не ми е казала. Много е разстроена. Той да се държи толкоз надменно, след като тя е дошла толкоз надалеч заради него и изгори всички мостове зад гърба си, само от любов. — Тили въздъхна. Винаги се бе вълнувала от романтичната страна на цялата история, ето защо с готовност бе станала съучастник още от самото начало на връзката им.

— Значи тя наистина държи на него, така ли? — попита Бригс, докато наливаше чай в чашата на сестра си.

— Разбира се. Тя не е лека жена, моята Бет. Възпитана е много добре. Ама оня господин Тимъти, мъжът ѝ, голям нехранимайко беше. Хич не я заслужаваше. Господин Къран е друго нещо. Поне винаги съм го смятала за по-различен. Ама напоследък не съм много сигурна в това.

Бригс пиеше чая си, дълбоко замислен.

— Мислиш ли, че американците ще дойдат?

— В Пуерто Рико? Ами не знам. Всички разправят, че може и да дойдат. Ама и да дойдат, няма да имат нищо общо с нас. Тъй ми каза госпожица Бет. Ние сме чуждестранни граждани, поданици на неутрална сила. — Тили се усмихна, доволна, че е запомнила тоя термин. — Точно тъй ми каза госпожица Бет. Много е умна.

— Ама куршумите не питат кой е англичанин и кой не е — мрачно рече Бригс. — Те просто си летят насам-натам.

— Куршумите! Ти да не си се побъркал, Том? Че защо ще летят куршуми?

— Мисли с главата си, жено. Когато една страна завладява друга, винаги се стреля. Винаги, откак свят светува, все така е било. Дори и в библейските времена. В свещената книга така пише.

— Ама тогава въобще не са имали пушки!

Той махна нетърпеливо с чашата си.

— Туй не е важно. Работата е там, че пуерториканците ще се бият. Или поне може да решат да се бият. Всъщност, точно това не

знам със сигурност. Дали ще се бият, или не?

— За нас туй няма значение — отново рече Тили. — Можем да си останем тук и да се спотайваме като църковни мишки, докато всичко свърши. Пък то сигурно ще свърши на бърза ръка. Американците непременно ще глътнат островитяните както китът е глътнал Йона.

— Може да си тръгнем, преди да започне това, ако сме умни и имаме късмет — каза Бригс. — Чух, че имало един кораб, дето ще отплава след няколко дни. Струва ми се, че който има ум в главата си, ще отплава с кораба.

— Какъв кораб?

— Казва се *Арабела*, плава под британски флаг. Често търгува из тия острови. Знаем го тоя кораб. Паракораб е — добави той, а по лицето му се изписа отвращение. — Ама въпреки това е бърз и здрав.

— Каза ли на господин Къран?

— Не още. Тия дни се мръщи като болна крава. Откак той и госпожица Бет се скараха.

— Бас държа, че се срамува, дето се държа с господарката ми толкоз лошо, ама е прекалено горд да си го признае. И точно затуй все гледа да е някъде навън. Не може да погледне госпожица Бет в очите. Крие се.

— Господин Къран не се крие от никого.

— О, тъй ли мислиш? Хубаво, ама къде е сега? Ей туй само ми кажи.

— Не знам — мрачно призна Бригс. — Все обикаля насам-натам и не ми казва къде отива.

— Крие се, казах ти. — После, като видя, че брат й не отговори, Тили рече: — За едно съм сигурна, Том. Не искам пак да ни разделят. Не искам пак да сме далеч, както през всички тия години. Ти и аз, ние сме едно семейство.

Бригс кимна.

— Знаем. И аз не искам да ни разделят.

— Мислиш ли, че той може да замине, без да вземе мен и госпожица Бет? — попита Тили, внезапно разтревожена от тази мисъл.

— Никога — твърдо отвърна Бригс. — За каквото и да са се скарали, господин Къран е джентълмен. Никога не би оставил две беззащитни жени, и то по време на война. Не и две англичанки.

Тили изсумтя презрително.

— Дочух това-онова, как доста му допадали жени, дето съвсем не са англичанки. И дето не струват кой знае колко.

Бригс не я погледна.

— Откъде си чула това?

— О, хората приказват. Има някои хора на острова, дето могат да говорят нормално. Не са много, повечето нещастници знаят само тоя глупав език, дъра-бъра. Ама може да срещнеш и някои, дето са порядъчни християни и говорят английски.

— И какви работи са ти наговорили тия „порядъчни християни“?

— Туй-онуй. Само намеци. Ама разправят как господин Къран прекарва доста време в една къща с ужасно лоша репутация.

— Мъжете правят някои неща, които жените не могат да разберат — заяви Бригс, предан на господаря си. — Това е нормално. А порядъчните дами не разпитват толкоз много. Пък мога и да кажа, че порядъчните дами не напускат мъжете си, за да тичат след някой, за когото не са омъжени.

— Внимавай какво приказваш, Томас Арчибалд Бригс! А като говорим за това кой какво не разбирал, нека ти кажа нещо: моята Бет не е лека жена! Тя е изискана дама. Тя е смела, точно такава е тя. Много храброст се иска, за да избереш любовта на каквато и да е цена. Затова не прави разни презрителни физиономии. Освен господин Къран, не е имало никой друг!

— Не се вълнувай толкоз — спокойно рече Бригс. — Не се ядосвай, Тили. Нищо не исках да кажа. Просто се тревожа за бъдещето.

Тили погледна през прозореца. Слънцето се бе спуснало доста по-ниско, отколкото когато бе дошла в кухнята.

— Става късно. Ще ида да видя дали господарката ми не се нуждае от мен. Ама слушай, Том, мисля, че трябва да поговориш с господин Къран, да му кажеш за кораба. Аз пък ще го спомена на госпожица Бет.

— Тя би ли тръгнала без него?

— За нищо на света, бас лоя. Ама не мисля, че за това въобще може да става въпрос. Те двамата се обичат. Сигурна съм. За каквото и да са се скарали, то ще мине, ще го забравят. Помни ми думите.

Майкъл спря коня си на няколко метра от портата на метоха. Дали да позвъни, или да заобиколи и да влезе сам отзад? Като говориха с епископа, не се бе сетил да попита за тази подробност.

— Чувам, че сте свършили онова, за което сте дошъл на острова, сеньор — бе казал епископът вчера следобед, когато двамата се бяха срещнали в голямата му къща.

— О, какво точно сте чули, ваше преосвещенство?

— Че сте купили всички кафеени плантации в Пуерто Рико.

— Сключих договори за покупката на някои от тях — бе признал Майкъл, — но не на всичките.

— Всички големи плантации, освен тази на доня Мария де лос Анхелес — поправи се епископът. — Това е удивително начинание, сеньор Къран.

— Обичам да рискувам на едро, ваше преосвещенство. Подобни рискове са подправките на живота. А вие сте наистина много добре информирани.

Епископът лекичко бе свил рамене.

— Аз съм отговорен за паството си, затова се налага да бъда добре информиран.

— Да, разбира се. — Майкъл не бе казал нищо повече. Този духовник го бе извикал и той трябваше да каже за какво. Едно бе сигурно: най-вероятно то нямаше нищо общо с кафето. Епископът нямаше да действа толкова открито, ако ставаше въпрос за светски работи.

— Ще пийнете ли малко шери, сеньор? — попита негово преосвещенство.

— С най-голямо удоволствие, благодаря.

Този път епископът не позвъни за прислугата. Сам отиде до един шкаф в ъгъла на стаята и се върна с две чаши и бутилка.

— Това е специално питие, което ми изпратиха направо от Мадрид. Мисля, че ще ви хареса.

Той сложи шишето на масата до Къран. На етикета пишеше Лече де Херес и имаше рисунка на птица, а под нея бе написано Мендоса-Руес. Прадядо му бе започнал пръв да произвежда това шери още в началото на века. В историята се казваше, че Робърт сам измислил етиката.

— Познавате ли това вино? — попита епископът, докато наливаше. Гласът му не издаваше нищо.

— Пил съм от него, наистина. Превъзходно шери. — Майкъл се държеше също толкова спокойно както епископа.

— Забележителни хора са тези Мендоса, забележително семейство.

Майкъл вдигна чашата си и се чукнаха с духовника.

— За ваше здраве, ваше преосвещенство.

— И за ваше.

Отпиха от шерито, промърмориха няколко похвали за качеството му, след което настана мълчание.

Епископът пръв се отказа. Каквото и да знаеше или подозираше за връзката на Майкъл с Мендоса, очевидно не бе достатъчно, за да му позволи да сондира по-дълбоко.

— Имах много причини да ви поканя тук. — Тонът му подсказваше, че окончателно променят темата.

— Сигурен съм, че е така — отвърна Майкъл, като вече дишаше малко по-спокойно.

— Да. Много важни причини. Още шери?

— Благодаря, след малко.

Епископът напълни отново своята чаша.

— Сеньор Къран, помните ли нещата, за които говорихме при предишното ви посещение?

— Да, помня. Говорихме за острова, както и за сестра Магдалена.

— Да, за острова.

Майкъл бе разочарован. Бе сигурен, че е тук, за да говорят за монахинята. Трябваше да говори за нея, и то вече не просто от любопитство. Магдалена бе ключът към Нурия, а Нурия бе в някаква голяма беда. От неделя насам, когато Самсон го бе отпратил, много пъти се опита да се срещне с нея. Всеки път достъпът до къщичката зад бардака му бе отказван. Но Къран не можеше да остави нещата така. Усещаше, че му е нужно да разреши този проблем, да събере двете жени.

— Сестра Магдалена... — започна той.

Епископът вдигна ръка.

— По-късно, сеньор. Първо трябва да направя онова, което дългът ми повелява, и да ви припомня нещата, които ви казах предния

път. Пуерториканците са католици. Не държим и вие да вярвате в нещата, в които вярваме ние. Това време вече отмина за нашата църква, но вие не бива да нарушавате нашите правила, сеньор. Или може би е по-добре да кажа, нещата, към които ние сме особено чувствителни.

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— О, напротив, мисля, че ме разбирате. Има една млада англичанка, мисля, че се казва доня Исабела.

— Да, на испански името ѝ се произнася така. На английски казваме Елизабет. — Мили боже! Трябваше да се досети. Колкото и да се бе старал да спазва благоприличието, нямаше как отношенията му с Бет да не станат обект на хорските клюки. Къран ужасно се ядосваше на себе си, че не е предвидил това. Напоследък бе толкова зает, че пропусна да забележи тази толкова явна клопка.

— Дамата е дошла в Пуерто Рико, за да е с вас, нали? — попита епископът.

— Доня Исабела е стара моя приятелка. Тя е на пътешествие из островите. Тъй като знаеше, че аз съм тук, съвсем естествено тя реши да се отбие, за да разгледа прекрасния ви остров.

— Значи е... Как беше тази нова дума?... Туристка. Разбирам. Може би съм твърде старомоден. Но ми се струва странно една млада и красива жена да пътува самичка толкова далеч от дома, придружена само от прислужницата си. Но ми е изключително приятно да узная, че дамата е туристка. Ще си тръгва ли скоро?

— По някое време, да, разбира се.

— Разбира се. Добре. Защото, сеньор Къран, трябва да ви кажа, че на нашия остров не се гледа с добро око на незаконните връзки. Ние ценим високо семейния живот, за нас бракът е свято нещо.

По дяволите! Да не би този човек да го питаше дали смята да се ожени за Бет или още по-зле, може би смяташе, че някак вече е оженен за нея?

— Аз също високо ценя светостта на брака ваше преосвещенство.

— Радвам се да чуя това, синко.

Майкъл не пропуснала забележи промяната в тона му, факта, че превключи към бащинското снизхождение, типично за духовниците.

— Наистина се радвам, че се запознах с епископ, който е толкова загрижен за моралното благоденствие на паството си, ваше

преосвещенство. Както съм сигурен, че знаете, това невинаги е така.

— Да, историята познава и други случаи — съгласи се епископът. — Но в наши дни нещата са различни. — Той повдигна шишето с шери и този път Майкъл кимна в знак на съгласие. — А сега — рече епископът, докато му наливаше, — по въпроса за сестра Магдалена. С огромно съжаление трябва да ви съобщя, че е болна.

— О, надявам се, че не е нещо сериозно?

— Опасявам се, че е много сериозно. Именно затова ви помолих спешно да дойдете.

— Не съм сигурен, че ви разбирам, ваше преосвещенство.

— Сестра Магдалена изрази силно желание да се срещне с вас, сеньор. Обещах ѝ, че ще я посетите.

— Но аз толкова пъти се опитах да се срещна с нея през последните седмици, а...

— Нека ви кажа нещо съвсем откровено — прекъсна го епископът. — Не одобрявах опитите ви да говорите със сестра Магдалена, но сега не ѝ остава много време на този свят. При тези обстоятелства... — Той отново едва забележимо сви рамене. — Мисля, че трябва да я посетите колкото може по-скоро, сеньор Къран. Сигурен съм, че от това посещение душата ви ще спечели много.

Майкъл веднага се бе изправил.

— С ваше позволение, мога да ида още сега.

Епископът погледна часовника.

— Не, не сега, монахините се оттеглят за почивка рано. Когато пристигнете в Лас Ниевес, ще е твърде късно. Утре, сеньор. Утре следобед ще е възможно. Може би ще е добре да пристигнете в метоха веднага след вечернята. Да кажем в четири и половина, добре ли е?

Ето че сега Майкъл държеше юздите в едната си ръка и извади с другата часовника си от джоба на жилетката. Беше четири и тридесет и две. И тъй като посещението бе предложено съвсем официално, той реши, че ще е най-добре да се представи пред главната порта.

Той поведе коня си напред, после скочи от седлото и го завърза за едно близко дръвче. После хвана връвта на камбаната и силно я дръпна. Камбанните удари отекнаха в неподвижния, горещ въздух.

18.

Вратата отвори сестра Палома.

— А, сеньор, чакахме ви.

— Как е сестра Магдалена? — веднага попита той.

— Много е болна, сеньор, но все още е с нас, слава на бога.

— Епископът каза, че искала да ме види. Каза, че мога да дойда.

— Да, знам. Моля, седнете тук на сянка, сеньор. Трябва да повикам майката игуменка.

Тя се отдалечи, преди Майкъл да успее да каже още нещо. По дяволите, не му се щеше да си разменя учтиви реплики с игуменката. Искаше да види Магдалена. Ако наистина бе толкова болна, това бе единственият му шанс да... да направи какво? Всъщност, какво очакваше, че Магдалена може да направи, за да излекува странната болест на близначката, която никога не е виждала? Не знаеше. Но чувстваше дълбоко в себе си, че може да стори нещо. Имаше някакъв ключ и ако той успееше да го намери, щеше да отключи с него всички мистерии в тази тайнствена история.

— Сеньор Къран, аз съм майка Еванджелиста. Много мило, че се съгласихте да дойдете.

Двете монахини, сестра Палома и другата жена, бяха дошли толкова тихо, че Майкъл въобще не ги бе чул. Той скочи на крака.

— *Mucho gusto, Madre Reverenda*. Радвам се да се запозная с вас.

— Аз също се радвам, сеньор. Малката ни сестра много мисли за вас.

— Наистина съжалявам, че е толкова болна, преподобна майко. Надявам се да оздравее.

Монахинята поклати глава.

— Само ако бог направи чудо, сеньор, а не мисля, че малката сестра се е помолила за такова нещо. Тя наистина бърза да иде в рая.

— Наистина не мога да кажа, че разбирам желанието на някого да умре — призна Майкъл. — Но знам, че има и такива хора.

— Уверявам ви, че има, сеньор. Вие не сте вярващ, нали?

Майкъл не можеше да я погледне в очите, в които се четеше такава мъдрост, и да излъже.

— Не съм, преподобна майко. Но понякога ми се прииска да съм.

— Значи сте изминали половината път, сеньор Къран. Що се отнася до вярата, да търсиш, значи да намериш. — Тя видя съмнението, изписано по лицето му, и се усмихна. — Но елате, ще ви заведе при сестра Магдалена. Да прекарате дори и мъничко време с нея ще ви донесе повече полза от моите скромни думи.

Тя го поведе по същия път, който Майкъл помнеше от първото си идване тук, през поредицата красиво поддържани вътрешни дворове, докато стигнаха до последния, толкова по-беден и изоставен от останалите.

— Нали ви казаха, че този двор не е част от метоха, че на практика се намира извън него? — попита майка Еванджелиста.

— Да, сестра Палома ми обясни.

Игуменката кимна със задоволство. Прекосиха грубия калдъръм и стигнаха до малката вратичка в стената.

Майкъл влезе след монахинята, като се наведе, защото си спомни ниския таван. Както и преди, тъмнината обгръщаше всичко.

— Почакайте тук — промълви майка Еванджелиста. Той чу как запали клечка кибрит, после блесна един фенер. — Ето, така е по-добре. Епископът позволи сестра Магдалена да ви приеме във вътрешната килия, сеньор. Но тя предпочита да дойде тук. Ако ме извините, ще ида да ѝ помогна да стане.

Тя влезе във вътрешната стаичка, като отнесе светлината със себе си. Къран чакаше в мрака. Днес в малката килия се носеше прелестна миризма. Рози. Не си спомняше да е усетил този аромат предишния път. Може би монахините носеха цветя тук, сега, когато сестра Магдалена бе болна. Странно, че това бяха рози. Не си спомняше да е виждал рози в Пуерто Рико.

— Значи дойдохте, Майкъл. Слава на бога.

Гласът ѝ бе първият знак за присъствието ѝ. Игуменката не се бе върнала, нито пък фенерът.

— Здравейте, сестра Магдалена. Опитвах се да дойда и преди, но не ми бе позволено.

— Знам. Това няма значение. Всичко това е минало. — Гласът ѝ бе невероятно слаб. Трябваше да напряга слуха си, за да я чува. — Седнахте ли? Помните ли столчето? Не съм идвала в тази килия от много дни, но съм сигурна, че още е на мястото си.

— Бях забравил. Почакайте. — Къран опипа в тъмното. — Намерих го. Ето, седнах. Защо не ви виждам? Няма ли да запалим поне една свещ днес?

— Предпочитам тъмнината. Очите ми са много уморени, откак се разболях.

— Както желаете. Съжалявам, че не сте добре. Прегледа ли ви доктор?

— Не се нуждая от доктор, Майкъл. Бог чудесно се грижи за мен. А и сестрите са толкова мили.

— Струва ми се, че имаше една поговорка: ако сам не си помогнеш, и бог няма да ти помогне. Сигурен съм, че ако повикате лекар...

— Моля ви, не се тревожете за мен. И не бива да пилеем думите си, Майкъл. Нямам много сили.

— Разбирам. Трябва да ви кажа нещо, една удивителна история. Може ли?

— Да, кажете каквото искате.

— Вижте, зная, че това може да ви се стори странно, но бях в Понсе и се срещнах с жената, която ви е отгледала. Доня Долорес, тази, която наричат Ла Бруха. Тя ми каза, че имате сестра близначка. А аз вече се бях сетил за това, защото още първия път, когато видях...

— Значи Долорес ви е казала за Нурия — тихо рече Магдалена. — Сигурно е решила, че сте много добър човек, иначе не би ви доверила подобно нещо.

Къран не се опита да прикрие удивлението си.

— Значи знаете за Нурия? Но аз мислех, че вие и тя...

— Никога не сме се виждали. Не и откак майка ни я е отвела.

— Но откъде знаете тогава? Тя не знае нищо за вас. Нима и затова сте имали видение, свише?

— Вече не ми изглеждате толкова скептично настроен, както предишния път.

— Може би не съм. Но оттогава се случиха, много неща.

— Каквито и да са причините, радвам се за това. Но отговорът на въпроса ви е не, бог никога не ми е казал за Нурия. Преди да дойда тук, Долорес ми каза, че имам сестра близначка.

Той леко се отпусна и задиша малко по-спокойно, защото обяснението се оказа толкова просто.

— Нурия е в голяма беда. Не знам какво точно я е сполетяло. Но мисля, че можете да ѝ помогнете. Чувал съм какви ли не истории за това какво се случва, когато близнаците бъдат разделени. Може би...

— Наистина съжалявам, че Нурия е в беда — прекъсна го Магдалена. — Откак дойдох тук, всеки ден се моля за нея. Но не мога да ѝ помогна по никакъв друг начин. Ако можех, нашият бог би ми казал за това.

— Вижте, признавам, че сте узнали много нещо по странен начин, който ми е непонятен. Но това не значи, че не можете да узнаете нещо по най-обикновен начин. Ако ми позволите да доведе Нурия тук, така че двете да можете да поговорите, мисля...

— Майкъл, моля ви. Толкова малко време и сили ми остават. Трябва да ви съобщя онова, което ми бе наредено да ви кажа.

Той въздъхна.

— Добре, нека свършим първо с това. Този път какво съобщение сте получили за мен?

— Това е единственото съобщение, което съм получавала за вас.

— Казах ви, че имах три видения за семейство Мендоса. Първото бе истината за доня Мария Ортега и онова, което бе извършила, второто бе за вашата майка, а третото бе просто това, да ви очаквам.

— Да, това ми го казахте още преди. Ами сега?

— Сега трябва да ви кажа, че не можете да заблуждавате бог. Бог не би позволил да се подиграят с него, Майкъл.

Той мълчеше, невярващ на ушите си. Най-сетне успя да попита:

— Какво, по дяволите, значи това?

Този път тя не се потруди да го укори за ругатнята.

— Означава, че онова, което възнамерявате да направите само външно, всъщност трябва да направите с цялата си душа и сърце, иначе вие ще се подиграете с бог.

— Не знам за какво говорите. Какво е това, което смятам да направя?

— Не зная — простичко отвърна Магдалена. — Не ми е дадено да знам. Но това трябваше да ви кажа.

— Разбирам — каза той, рязко и твърдо, защото въпреки че бе толкова болна и обстоятелствата толкова странни и необикновени, той бе вбесен. — Така значи, разни мистериозни предупреждения за кой знае какви работи, но не искате да проявите и най-малката загриженост за сестра си.

— Не мога.

Той стана и столчето падна зад него с глухо тупване. Магдалена рязко си пое дъх.

— Тръгвате ли?

— Не виждам за какво да оставам повече.

— Не, моля ви, недейте. Има още нещо, което трябва да ви кажа.

Той усети напрежението в гласа ѝ, разбра какви усилия ѝ струва всяка думичка, колко ѝ е трудно да го умолява.

— Добре, какво още трябва да узная?

— Две неща. Че силата е свята, а силата на една жена е най-святото нещо. И помнете реките на Вавилон.

Къран почака за някакви обяснения. Тя не каза нищо повече.

— В това не виждам никакъв смисъл. Може би са ви казали грешен адресант за съобщението ви, сестра Магдалена. Може би небесните ви пратеници са объркали нещо.

— Няма никаква грешка. Когато му дойде времето, ще разберете. Майкъл, аз ще... — Гласът ѝ бе заглушен от мъчителна кашлица. — Мисля, че трябва да си вървя — рече тя, когато отново можеше да говори.

Той долови умората и болката в гласа ѝ.

— Вижте, съжалявам, че ви уморих. Идете и си починете. Но ако мога да доведа Нурия утре, или вдругиден, ще се съгласите ли да се срещнете с нея?

Тишината бе единственият отговор.

— Сестра Магдалена, тук ли сте? — Той тръгна напред, като протегна ръце към посоката, от която бе идвал гласът. В този миг тясната килия отново бе осветена от блясъка на фенера. Къран запремигва на внезапната светлина.

— Аз съм, сеньор Къран, майка Еванджелиста. Малката сестра се върна в леглото си. Сега трябва да си вървим.

Те излязоха заедно в двора, като отново монахинята вървеше напред. Къран искаше да ѝ зададе хиляди въпроси, но тя въобще не извърна лице към него и той не можеше да ги зададе на черния ѝ изправен гръб.

Когато стигнаха до двора край входната врата, тя му кимна за сбогом.

— Трябва да се върна към задълженията си, сеньор. Сестра Палома ще ви донесе кафе и малко храна, за да се освежите преди дългата езда към Сан Хуан.

— Преподобна майко, почакайте малко. Искам да ви попитам нещо.

— Да?

— Преди да дойде тук, сестра Магдалена е живяла с една възрастна жена, в нещо като приют за сираци, и...

— С Долорес, онази, която наричат Ла Бруха, знам това.

— Говорих с Долорес и тя ми каза...

Игуменката вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Нашият живот, преди да дойдем тук, е нищо, сеньор. Една монахиня се ражда в мига, когато облече черното расо. Желая ви на добър час. Нека бог ви пази при пътуването ви. — Тя спря за миг, но още преди Майкъл да успее да каже каквото и да е, добави: — Мисля, че вашето пътуване ще бъде много дълго, сеньор Къран. Ще се моля за вас.

Къран бе вече стигнал до средата на пътя към Сан Хуан, когато мисълта го осени. При реките на Вавилон. Това бяха първите думи на 137-ми псалм, единственият откъс от Библията, който някога бе учил наизуст. Защото именно в този псалм се съдържаше семейният девиз на Мендоса: *Ако те забравя, Йерусалиме, нека забрави десницата ми силата си.* Той докосна златния полумесец, овесен на врата му и скрит под ризата. Посланието на Магдалена, откъдето и да идваше и каквото и да значеше, наистина се отнасяше за него.

Лондон, десет часа вечерта

— Очаквах да намеря тук лорд Уестлейк. — Управителят на Банк във Ингълнд погледна Норман и Джонатан Хамърсмит, после огледа стаята, сякаш очакваше, че Джейми може да се крие зад тежките завеси от Дамаск.

— Брат ми не се чувства добре, сър — рече Норман. — Упълномощен съм да говоря от негово име, всъщност, от името на цялата банка.

Намираха се в „Бейсуотър“, в добре обзаведения кабинет на Хамърсмит. Дъждът биеше по прозорците. В камината горяха, въглища. Хамърсмит предложи на Рансъм кожен стол с висока облегалка край огъня и той намести пълното си тяло в него.

Рансъм бе нисък, набит човек, около шейсетгодишен, със светлоруса коса, която още не бе започнала да посивява, и с изненадващо тъмни очи. Нямахше брада, но пък имаше увиснали мустаци и големи бакенбарди. Приличаше на някаква реликва отпреди петдесет години, от златната ера на кралица Виктория. И думите му звучаха точно така. Рансъм говореше рязко и отсечено, доста безцеремонно, като речта му можеше да мине за карикатура на англичанин от най-висшите слоеве на обществото. В миналото Норман бе намирал този човек направо смешен, като комичен герой от някоя оперета. Но сега съвсем не мислеше така.

— Упълномощен сте. — Рансъм повтори думите на Норман, като се наведе към огъня и разтърка ръцете си. — Да, и аз така чувам. Коего говори, че цялата отговорност за тая каша лежи на вашите плещи, нали така, господин Мендоса?

— До известна степен.

Хамърсмит пристъпи към тях.

— Уиски, сър? — Въпросът бе зададен проформа. Вече бе налял в една тежка кристална чаша солидна доза светло уиски без лед.

— Благодаря. — Рансъм взе питието. — Умирам от студ. Навън е студено като през февруари.

— Наистина, странно лято — рече Хамърсмит. — Ту горещо като в преизподнята, ту студ като на полюса.

— Това е английско лято — настоя Рансъм. — И няма нищо странно. Не и тук. — Той се обърна към Норман. — Няма смисъл да говорим за времето. Вие сте загазили.

Управителят изстреля думите, сякаш бяха куршуми.

— Джонатан ми каза, че положението ви е същото, както при онази бъркотия с Баринг преди няколко години. Това не може да продължава така, Мендоса. Няма да търпим подобно нещо. Лондонското Сити трябва да се управлява въз основа на надеждни принципи.

— Да, сър, разбирам добре това.

Норман знаеше, че Хамърсмит е женен за кръщелницата на Рансъм. В малкия свят на едрите финансисти такива подробности се знаеха от всеки, затова бе напълно естествено управителят да се обръща към домакина си на малко име. Норман много пъти се бе срещал с Рансъм, но не бяха стигнали дори и до там да се преструват, че между тях съществува приятелство или близост. Той се наведе и заговори колкото можеше по-откровено:

— Уверявам ви, сър, че в основата си Банка Мендоса е ръководена от напълно надеждни принципи. Просто сега обстоятелствата се стекоха по неочакван начин и нямаме достатъчно време до края на срока...

— Неочаквани обстоятелства не са позволени. По дяволите, човече! Вие отговаряте за това да не допуснете неочаквани обстоятелства.

Господи, какъв глупак! Норман се облегна на стола си и пое една чаша уиски от Хамърсмит. Отпи голяма глътка от превъзходното малцово питие. То го успокои и му помогна да съдържи думите, които напиреха в него.

— Може би трябваше да кажа необикновени, а не неочаквани. Не всичко в живота е предсказуемо, дори и в банкерството. Сигурен съм, че знаете това.

— Това е друга тема. Какво да правим? Това е въпросът. Доколко лошо е положението ви? Ето кое все още не съм разбрал.

Ефектът от уискито бе краткотраен. Норман отново чувстваше устата си пресъхнала и с вкус на пепел.

— Ами, сър, изглежда, че ние...

— Моля ви, Норман, ако ми позволите... — Хамърсмит обърна честните си сини очи към госта си. Тонът му бе на човек, на когото съвсем не е приятно да направи нещо, но се чувства длъжен да го стори. — Може би ще е по-лесно, ако аз обясня.

Норман кимна и не каза нищо. Рансъм погледна домакина.

— Е, казвай тогава. Колко зле е?

— Мисля, че е най-лошото възможно положение. — Служителят на Каутс отново хвърли бърз поглед към Норман. — Съжалявам, но наистина мисля, че няма смисъл, нали? Искам да кажа... — Той замълча за миг, колкото да подреди мислите си. — Ако не задействаме веднага някаква спасителна програма, Мендоса трябва да прекратят.

— Да прекратят какво? — Рансъм явно бе твърдо решен да разиграе тази драма до последната трагична нотка.

— Да прекратят дейността си, сър.

— Искаш да кажеш, да фалират? Да обявят неплатежоспособност за всичките си дългове?

— Да, сър, или поне за огромна част от тях. Точно това исках да кажа.

— Мили боже — измърмори Рансъм. — Наистина цялата история с Баринг се повтаря.

— Да, сър.

Норман бе пребледнял като платно. Гневът и отчаянието се бореха за надмощие в главата му.

— Мисля, че това е прекалено силно казано — започна той.

Хамърсмит го спря.

— Не, Норман. Съжалявам, но не е. Разликата между активите и пасивите ви е тринадесет милиона, а в ликвидност имате по-малко от сто хиляди. Не мисля, че преувеличавам сериозността на ситуацията.

Рансъм се облегна, поглади мустака си с пръст и изгледа Норман с присвити очи.

— Ами ако не ви помогнем? Ако този път не се разтичаме, за да разчистваме кашата, която вашата некомпетентност е забъркала? Да речем, че ще оставим нещата да се развият по най-естествения начин, пазарните сили да вземат надмощие. Тогава какво?

— Сър, вие не можете...

Този загрижен вик на Хамърсмит бе заглушен от избухването на Норман.

— Всемогъщи боже! Моите уважения, сър, но нима предлагате най-старата и мощна банка в Лондон просто да фалира и си мислите, че никой, освен нас няма да пострада от това?

— Точно това предлагам. — Очите на управителя бяха станали непроницаеми. В тях не можеше да се прочете абсолютно нищо.

— В такъв случай, трябва да ви кажа, мисля, че сте... — Норман почти щеше да изрече онова, което мисли: че го смята за пълен идиот, но успя навреме да се спре. — Мисля, че сте се заблудили, сър. Може би дори думата наивност ще е точна.

Губернаторът сякаш ни най-малко не се засегна.

— Защо? — меко попита той.

Най-сетне Норман разбра каква игра играе. Рансъм прекалено добре знаеше, че не може да остане със скръстени ръце и да бездейства. Но искаше Норман да каже защо, да изрече всички причини, които бяха съвсем ясни и на двамата. Така управителят можеше да ги цитира като аргументи, представени не от него самия, а от Мендоса. Рансъм можеше да се държи и да говори като тъпо магаре, но явно в действителност умееше майсторски да пази гърба си.

— Защото, сър, ако фалираме, всеки по-заможен човек в империята ще заключи, че никоя банка не е сигурна, че цялата финансова структура, залегнала в основата на британската икономика, е игра на шикалки. Пред всяка банка в Лондон и провинцията ще има разгневени тълпи, а за броени часове паниката ще се разпростре и в колониите. Цялата банкова система ще рухне като къщичка от карти. — Норман се бе навел напред и думите му звучаха като камбанни удари в ушите на мъжа, седнал срещу него. — Французите имат точен термин за онова, което ще се случи, „suave qui reuit“. С други думи, всеки за себе си, а последните да вървят по дяволите.

Рансъм кимна.

— Сещам се за още един термин за ситуацията, която описвате — тихо рече той. — Хаос.

— Да, и така може да се каже.

Хамърсмит гледеше ту единия, ту другия, усещаше враждебността, която трептеше във въздуха между тях. Поне в момента това можеше да се нарече истинска омраза.

— Вижте, наистина нищо няма да постигнем, ако драматизираме нещата. Простете ми, ако ви изглеждам нетърпелив, но сигурно вие, сър, ще се съгласите, че не бива да позволим Мендоса да фалират.

— О, да, наистина съм съгласен с вас. Тъй или иначе, Мендоса трябва да бъдат спасени.

Хамърсмит си пое дъх, малко поуспокоен.

— Е, тогава...

— Просто искам да си изясним едно: не смятам, че отговорността за спасяването им се пада на Банк във Ингълнд.

Хамърсмит се отдръпна, сякаш го бяха ударили.

— Но ако вие...

— Правителството отказа да помогне на Баринг — прекъсна го Норман. Напрежението в стаята едва доловимо бе намалало. Най-сетне бе изрекъл истината, която се бе спотайвала под повърхността на този разговор още от самото начало. И тримата знаеха, че същата сцена се бе разиграла преди по-малко от десет години, и знаеха, че веднъж установеният прецедент трудно може да бъде пренебрегнат. Норман отпи още мъничко от уискито си.

— Но? — попита Рансъм.

— Но Баринг не са Мендоса.

— Какво значи това? — Рансъм се наведе, като въртеше празната си чаша в дланите си. — С какво са по-различни те от вас?

— Баринг не са евреи. А това вече прави нещата доста по-различни.

Двамата мъже ахнаха почти едновременно. Неприличните думи висяха във въздуха като някаква противна миризма.

Норман побърза да се възползва от временното си надмощие.

— Добре ви е известно, че историята на семейството ми не е тайна за никого. Няма защо да се преструвате, че не знаете как баща ми е приел християнството, и че векове наред преди това Мендоса са били евреи. Нито пък това, че много, дори голяма част от мъжете, които се занимават с банкерство в тази страна, си остават евреи.

— Наистина не виждам... — започна Рансъм, но бе очевидно, че се чувства неловко.

— Напротив, сигурен съм, че разбирате за какво говоря — отново го прекъсна Норман. — Ако откажете да помогнете на Мендоса, това съвсем няма да е същото като да откажете да помогнете на Баринг. Може би не е особено логично, но хората често разсъждават именно така. В този случай една значителна част от хората, занимаващи се с финанси, ще го приемат като лична обида. Може да се каже дори и като атака. Като явна проява на предразсъдъци.

Това бяха пълни глупости. Норман го знаеше много добре, наясно бе още докато изричаше тези думи. Първо, евреите в Англия не си правеха никакви илюзии за общественото си положение. От години

могъщият барон Ротшилд не можеше да заеме мястото си в парламента, защото не искаше да се закълне с думите „с вярата си на християнин“. Второ, когато Джоузеф Мендоса се бе покръстил, това бе отчуждило еврейската общност от тях повече от всичко, което можеше да направи Банк във Ингълънд.

Но всичко това нямаше никакво значение. Важното в случая бе, че нито Хамърсмит, нито Рансъм бяха наясно по въпросите, засягащи евреите. Те гледаха на тях като на нещо чуждо и екзотично. Нямаха никаква представа как биха реагирали тези хора. А щяха да си мислят, че Норман Мендоса знае това: че някакво тайнствено наследство му дава знания, които те не притежават.

Рансъм и Хамърсмит се гледаха. И двамата избягваха погледа на Норман. Джонатан се сети за домакинските си задължения. Той донесе гарафата с малцово уиски и напълни чашите им, като все още отбягваше да поглежда Норман.

— Е, добре — най-сетне продума Рансъм. — Ще говоря с лорд канцлера. Това наистина е всичко, което мога да направя.

Наближаваше полунощ, когато Норман отключи със собствения си ключ входната врата на къщата в Белгрейвия. Слугите му бяха инструктирани никога да не го чакат, когато закъснява. Това не бе акт на снизхождение от страна на Норман. Той просто предпочиташе никой да не знае кога се прибира и кога излиза от дома си.

Във фойето лампата светеше и на масичката имаше нещо. Норман не му обърна внимание, докато сваляше шапката си и оставяше мокрия чадър край вратата. Господи, колко бе уморен! И какъв ужасен ден бе това. Вихрушка от неприятности. Как се бе измъкнал от нея? Все още не знаеше със сигурност. Хамърсмит напълно го бе отчаял при първата им среща днес следобед.

Първоначално бе сигурен, че Джонатан ще се съгласи да му отпусне таен краткосрочен заем от името на Каутс. Именно затова бе решил да бъде откровен с него. Но вместо това той се бе втурнал веднага да намесва и Рансъм. Норман усещаше, че вината бе негова. Не биваше да забравя за връзката между управителя на Банк във Ингълънд и съпругата на Хамърсмит. Съвсем логично бе да предположи, че Джонатан ще пожелае да се довери на Рансъм. Само

че, дявол да го вземе, как можеше да помни всичко, особено напоследък, когато всичко се случваше толкова бързо.

Може би в края на краищата, нещата не се бяха развили чак толкова зле. Идеята да ги изненада с тая работа за евреите съвсем не бе лоша. Наистина, направи го, защото изведнъж му бе хрумнало. Бе се вкопчил в тази мисъл като удавник за сламка, знаейки, че не е достатъчно, но също така наясно, че нищо друго не му остава. А можеше и да проработи. Човек никога не знае. Случвало му се бе да участва в преговори, в които най-странните хрумвания дават резултат. Може би и този път...

Норман прекъсна разсъжденията си. Предметът, поставен на масичката под лампата, бе някакъв жълт плик. Сигурно бе телеграма. Той грабна плика и, без да си прави труда да взима от кабинета си ножа за писма, разкъса единия му край. От Кордова, за бога! И то добре кодирано.

Изведнъж се почувства по-добре. Браво на Чарлз. Браво, че се е сетил да изпрати телеграмата до дома му. Бе готов да се обзаложи, десет към едно, че е изпратил копие и в банката, за да може баща му да го получи веднага, когато и да пристигне. Браво на момчето. Наистина се чувстваше несравнимо по-добре.

В сейфа в банката имаше копие на книгата с шифъра, но оригиналът се намираше в кабинета на Норман. Сега той отиде там и застана под портрета на жена си, зад която бе скрит сейфът.

Картината бе нарисувана от Сарджент. И двамата му синове въобще не я харесваха. Самата Пени не я харесваше. Но пък Норман я харесваше достатъчно. Наистина, очите ѝ изглеждаха много тъжни, но пък и те обикновено си бяха такива. Големи тъжни очи, като на кокер шпаньол. Въпреки това в момента картините на Сарджент поскъпваха. Затова му бе особено приятно да има една на стената си.

Ако лорд канцлерът реши Мендоса да заложат личното си имущество като гаранция за заема, каква ли цена биха определили за портрета на Пени? Мисълта го накара да потрепери. Норман отмести рязко картината, завъртя комбинацията на механизма, която само той знаеше, и отвори сейфа. Книгата с шифъра бе в дъното и той я взе с известно облекчение.

По-добре да се погрижи за нещата в Кордова, отколкото да се тревожи за Хамърсмит и Рансъм. По-добре да се съсредоточи върху

належащите въпроси, да се справя с проблемите един по един. Много по-добре.

Норман поддържа известно време книгата, без да я отваря. Бе подвързана с черна говежда кожа, а ъгълчетата ѝ бяха изтъркани от употреба. Страниците бяха от тънък пергамент. Тази тетрадка бе направена така, че да издържи дълго време. Мастилото бе изсветляло и от черно бе станало жълтеникавокафяво, но Лиъм Мендоса бе писал много внимателно, така че думите бяха напълно четливи.

„Това е код, измислен от мен и от брат ми Робърт в лето 1819. В наши дни времената станаха несигурни и нравите сред обикновените люде дотолкова западнаха, че решихме да използваме този код за съобщения, свързани с важни въпроси, засягащи семейството и институцията, която представляваме, и да предаваме този код на владетелите на къщите Мендоса в Лондон и Кордова. Нека Всевишният, благословено да е името му, се погрижи идните поколения да използват този код мъдро и да пазят семейството във всичко, на каквато и да е цена.“

Всевишният, благословено да е името му. Това бе типично еврейско изречение. Норман знаеше това. Баща му му бе казал. Нито старият Лиъм, нито Робърт Предателя бяха религиозни, но по някакви странни стечения на обстоятелствата, съпругите и на двамата бяха отдадени с цялата си душа на юдаизма. Не можеше и мъжете им да не са прихванали малко от това. Поне за Лиъм бе сигурно. Джоузеф бе изчакал родителите му да починат и чак тогава се бе присъединил към Англиканската църква, но нещо от еврейското му наследство бе останало в душата му.

Когато бе дал на Норман книгата с шифъра, Джоузеф бе казал: „Това е оригиналът, написан от ръката на дядо ти. На Крийчърч лейн има копие, Джейми може да го използва“.

Бе отворил книгата и посочил словата. „Виждаш ли какво е написал дядо ти? Всемогъщият, благословено да е името му. Така говорят евреите.“ Очите на Джоузеф се бяха замъглили. Това бе

единственият път, когато Норман бе чул баща му да говори за религия, а и да се вълнува от това.

Лиъм и Робърт са били хладнокръвни хора, а не емоционални. Този шифър не бе особено сложен или гениален, но бе достатъчно находчиво измислен. Стойността на буквите от азбуката се променяше в зависимост от месеца. Бяха разделили годината на четири тримесечия и за всяко имаше различен код. От януари до март към А се прибавяха три букви, към Б — четири, и така нататък. От април до юни бе обратно, числените стойности нарастваха с по едно, но не се прибавяха към буквите, а се изваждаха от тях. Бе прекалено сложно, за да го запомни човек наизуст. Преди Чарлз да замине за Кордова, Норман му бе дал препис за шифъра за юли. Сега разгърна книгата на тази страница, постави я на бюрото заедно с телеграмата и се захвана за работа.

Н се равняваше на В, значи първата буква от първата дума бе В. Втората бе П, значи в действителност бе С...

Телеграмата бе дълга. Отне му цели два часа, за да я разшифрова, но работата го успокои. Когато приключи с разшифроването на цялото съобщение от Чарлз, Норман се чувстваше много по-добре. Когато се облегна, за да я прочете, часовникът върху камината отмери два удара. Два часа сутринта, но съвсем не бе уморен... по-скоро бе превъзбуден. Като се замисли, петнадесети юли можеше да се окаже доста добър ден. Бе сигурен, че ще се справи с Рансъм и с лорд канцлера, а Чарлз сякаш щеше да разреши проблемите с Франсиско.

„ВСИЧКО ПО-ДОБРЕ ОТ ОЧАКВАНИЯТА ТОЧКА
ПРИБЛИЗИТЕЛНО ПОЛОВИН МИЛИОН В
ЛИКВИДНОСТ ТОЧКА ВЯРВАМ Е БЕЗОПАСНО
ПРЕХВЪРЛЯНЕТО НА ПОЛОВИНАТА В ЛОНДОН
ТОЧКА ГОЛЯМА БАНКОВА АКТИВНОСТ НА НЯКОИ
ДАМИ НЕИЗВЕСТНИ ПРИЧИНИТЕ ТОЧКА ПОЛУЧЕНО
ОФИЦИАЛНО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ТВЪРДЯЩО
РУСКАТА ИМПЕРАТОРСКА ХАЗНА ВЪЗНАМЕРЯВА ДА
ИЗТЕГЛИ ДЕПОЗИТА ДО ТРИДЕСЕТ ДНИ ТОЧКА
ЗАРАДИ ДВЕТЕ СЪБИТИЯ Ф ИЗПАДА В ПАНИКА

ТОЧКА Ф НЕСПОСОБЕН ДА УПРАВЛЯВА ТУК И НЕ
ЖЕЛАЕ ТОЧКА НАСТОЯЩИЯТ УПРАВИТЕЛ
НЕКОМПЕТЕНТЕН ЗА ПЪЛНИ ПРАВОМОЩИЯ ТОЧКА
ПРЕДЛАГАМ ВРЕМЕННО ДА ОСТАНА В КОРДОВА И
ПОЕМА НЕЩАТА ТОЧКА МОЛЯ ПОСЪВЕТВАЙТЕ“

Норман се изкикоти. Сигурно Чарлз безумно се е влюбил в Испания. В Кордова всичко изглеждаше като в сън, а в Андалусия слънцето винаги грееше. Всеки англичанин би си паднал по това. Но, разбира се, и дума не можеше да става за подобно нещо. Чарлз бе следващият лорд Уестлейк и следващият управител на банката. Мястото му бе тук, в Лондон, въпреки че в идните няколко години все още нямаше да поеме нещата в свои ръце. Самият Норман щеше да остане на управленското място и да обучи момчето. Значи трябва да намери някой друг, който да се заеме с Кордова. Това бе една чудесна възможност да се отърват от Франсиско и Кордова да мине под контрола на Лондон.

Норман погледна към телефона и се намръщи. Бе чул, че американците са успели да свържат толкова отдалечени места като Ню Йорк и Чикаго, а през деветдесет и втора година под Ламанша бе прекаран кабел, свързващ Париж и Лондон. Само че Испания бе все още толкова изолирана, колкото и далечна Монголия. Ама че назадничави загубеняци.

Норман сложи нов писец на писалката си, топна го в мастилото и започна да съчинява телеграма до сина си. Няколко минута по-късно я прочете и остана видимо доволен.

„НЕКА Ф ПОДПИШЕ ПРЕД СВИДЕТЕЛИ
ПРЕХВЪРЛЯНЕ НА ВСИЧКИ ПРАВОМОЩИЯ НА НАС
ТОЧКА СЪЩО ПОДПИСАН ОТКАЗ ОТ ВСИЧКИ ПРАВА
НАД БАНКАТА ТОЧКА НАСТОЯВАЙ Ф ДА ОСТАНЕ НА
МЯСТО ДОКАТО УРЕДИМ НЕЩО ДРУГО ТОЧКА
НЕПРЕМЕННО ВЕДНАГА СЕ ВЪРНИ“

Норман промени няколко думи, после се захвана с трудната задача да закодира съобщението.

* * *

Шарик се уви по-плътно в мушамената си пелерина и забърза. Силният дъжд биеше по раменете му и в лицето му, а кракът го болеше. Винаги, когато времето бе такова, коляното му се обаждаше.

Писнало му бе от гадния английски климат. Е, не че в Ирландия бе по-различно. Когато всичко тук приключи, щяха да прекарат няколко седмици в Гленкрий, но след това трябваше непременно да заведе Лила на някое горещо и екзотично място. Може би в Африка. Или пък Индия. Отдавна имаше покана от махараджата в Джайпур да идат там на лов за тигри. Сигурно на Лила страшно щеше да ѝ хареса. Просто си я представяше как седи до него в обсипано със скъпоценни камъни и украсено с пискюли седло на гърба на огромен и величествен слон...

Шарик не си позволи да се замисля за факта, че откак се скараха в Риджънтс парк, не се бе срещал с Лила. Нещата щяха да се развият точно така, както той ги бе планирал, защото нямаше да позволи нищо друго.

Той се приближаваше към моста Тауър бридж откъм страната на Ситито, като гледаше към кея Света Екатерина от лявата му страна. Наоколо нямаше жива душа. А и как ще има? Бе полунощ и валеше като из ведро. Всички хора, които имат мозък в главите си, се намираха у дома, в топлите си легла.

— Насам, гос'ине.

Шарик се спря. Трябваше да го чака ирландец, както винаги, но този говореше с акцента на кореняк лондончанин. Той почака, докато мъжът, скрил се под моста, излезе от там и се приближи. Бе едър мъжага. Шарик бе стигнал до заключението, че всички финийци са дребни хорица, които могат да се промъкват незабелязано из всички сфери на живота и политиката.

— Чудесна нощ, а? — попита мъжът, когато се бе приближил достатъчно.

Шарик стоеше с наведена глава. Качулката на пелерината му хвърляше сянка върху лицето му, а и нощта бе черна като в рог. Този тип никога нямаше да успее да го разпознае.

— Не чак толкова, колкото можеше да бъде — отвърна той.

— Ще изгрее ли луната?

— Ще изгрее. Идват по-добри времена.

Мъжът кимна в знак, че приема отговорите на паролата за правилни.

— Имам съобщение за вас, гос'ине.

— Ами какво стана с другия? — Шарик говореше със силния ирландски акцент, който отличаваше Фъргюс Кели.

— Какъв „друг“?

— Ами че момчето, с което обикновено се срещам тук.

Лондончанинът сви рамене.

— От'де да знам? Тоя път изпратиха мен.

— И значи с теб трябва да върша работа?

— Май аз съм единственият тук, нали?

— Да, само че не говориш като нашите от другата страна на морето — тихо рече Шарик.

Мъжът се изкикоти.

— Не е ли по-добре да заблуждаваме проклетите англичани? Роден съм на пъпа на Ситито, ама въпреки това съм си ирландец до мозъка на костите.

Такива случаи съвсем не бяха редки. Този човек бе роден в центъра на Лондон, но родителите му ирландци го бяха възпитали да е такъв, каквито се чувстваха и самите те — син на Ирландия във временно изгнание. Често ставаше така.

— Хубаво, радвам се да чуя това — каза Шарик. — Но сега, момче, давай да си свършваме работата и да бягаме от проклетия английски дъжд. Какво ми носиш? — Шарик протегна ръка, но остана с наведено лице.

— Нищо писмено — тихо отвърна лондончанинът.

Косата му настръхна, ето още проблеми. Всяко отклонение от каналния ред на нещата бе наистина необичайно. А ето че при кратката им среща, само в продължение на пет минути бяха възникнали две необичайни неща. Шарик премери с поглед разстоянието между гърба на мъжа и реката. Ако се стигнеше до борба, там беше единственият

му шанс. Тоя мъжага бе по-млад и по-тежък от него, а и нямаше куц крак. Изненадата и едно силно блъсване към Темза, ето кое бе най-добрата тактика за защита. Шарик се стегна, готов да скочи напред.

— Това, дете ми го каза съветът, е устно съобщение — рече лондончанинът. — Май му се вика „вербално“.

Шарик огледа стойката на мъжа. Изглеждаше отпуснат и спокоен, сякаш нямаше намерение да напада. Той чакаше.

— То май е по-скоро един въпрос — добави лондончанинът.

— Ами хубаво, питай тогава.

— Съветът иска да знае, защо в Дъблин едно момче е получило бележка, подписана от теб, в която му се казва да направи нещо, дете съветът не е дал съгласието си да прави.

Значи младият Донълд О'Лиъри не се е възползвал от възможността да се измъкне от Дъблин и от финийците. Вероятно бе грешка да очаква от него да го направи. Явно Шарик бе сгрешил, като се бе загрижил за едно момче, което е виждал само веднъж, колкото и да го бе харесал.

— Че кое може да е това момче? — попита той.

— Ами аз откъде да знам, гос'ине? Знам само туй, дете ми го каза съветът. Само онова, дете трябва да знам. Както и ти.

— Ако не знаеш за какво да говорим, как тогава да ти отговоря?

— Като ми кажеш отговора на въпроса, дете съветът ме изпрати да ти задам, гос'ине. Как е станало така?

— Май трябва да помисля — бавно рече Шарик, за да печели време. — Това са два въпроса, даже три. Кое е момчето? Какво съобщение е получило? И защо съветът ще мисли, че аз съм го изпратил?

Вятърът внезапно промени посоката си. Задуха откъм гърба на Шарик и въздухът стана по-топъл. Лондончанинът същото почувства.

— Вятърът се промени — измърмори той. — Толкоз неочаквано. Тия дни човек на нищо не може да има вяра, нали?

— Не и на времето, момче.

— Съветът ти имаше доверие. От години е така. Но сега не са сигурни, че нещата са такива, каквито изглеждат.

— Съветът сам трябва да реши на кого да има вяра и на кого не — меко рече Шарик. — Едно е сигурно, никога не съм ги лъгал. А съм им сторил много добрини.

— Какъв е отговорът на въпроса ми, гос'ине? — Лондончанинът сякаш се бе уморил да спори, бе готов да признае, че Фъргюс Кели умее да заобикаля темата по-добре от него.

— Отговорът ми е тези три въпроса. Туй е всичко, което мога да ти заръчам да им занесеш обратно. Освен може би още едно нещо.

Лицето на мъжа почти не се виждаше, но в гласа му се чувстваше, че му е омръзнало.

— Въпросите няма да ги задоволят, когато искат отговори, гос'ине. — После, тъй като бе наясно, че няма да чуе нищо повече, той попита: — Какво е последното нещо?

— Не е кой знае какво, момче. Просто им напомни, че винаги съм работил сам. Извън организацията, може да се каже. Това им бе угодно и на мен ми харесваше. Но ако искат за в бъдеще да вършим нещата по друг начин, тогава може би наистина е време пътищата ни да се разделят.

19.

Четвъртък, 15 юли, 1898

Сан Хуан, девет часа вечерта

Стаята на Бет в посадата Сан Хуан де Батиста гледаше към занемарения двор, който граничеше с улицата. Все още имаше пълнолуние. Застанала край прозореца, тя съвсем ясно виждаше Майкъл.

От пет дни насам не си говореха. Няколко пъти бе видяла Майкъл да идва или да заминава нанякъде, но той нито веднъж не бе погледнал към стаята ѝ. Тили ѝ бе казала, че често отсъствал и почти не се хранел в странноприемницата. Въпреки това Бет винаги поръчваше да ѝ носят храната в стаята ѝ, за да не се срещнат в трапезарията. Тази вечер той сигурно бе вечерял рано, или тук, или някъде навън. Сега седеше на пейката под палмовото дърво и пушеше пура.

Изглеждаше замислен и много тъжен. Тя го гледа дълго, като се чудеше какво да прави. От скарването им в неделя непрекъснато мислеше за това. Можеше и сега да се държи мило и нежно, да играе ролята на слаба жена, на което я бяха учили още от малка. Можеше още сега да иде при него и да се извини, да каже, че вината е изцяло нейна, да го помоли за прошка.

Бет знаеше какво би станало, ако го направи. Майкъл можеше да бъде много твърд и упорит, но почти никога не се бе държал така с нея. Не, и тази вечер нямаше да ѝ откаже. Тя усещаше настроението му. Ако още сега идеше при него, той щеше да я прегърне, щяха да се промъкнат до неговата или нейната стая и да се любят. И после всичко щеше да е както преди. Но откак бе обмислила внимателно и хладнокръвно проблема, без да се поддава на чувствата си, всичко ѝ бе станало пределно ясно.

През трите седмици, откак бе пристигнала в Пуерто Рико и се бе хвърлила в обятията му, Майкъл все правеше намеци. Не, не намеци. Точно онова, което не бе казал, говореше само за себе си. Нито веднъж

не бе споменал бъдещето. И това сигурно се дължеше на факта, че не вижда никакво бъдеще с нея.

Тя лекомислено бе предположила, че ще е безкрайно радостен от това, че е напуснала Тим и е готова да прекара остатъка от живота си с него. Нима не ѝ бе казал толкова пъти, че я обожава, че иска да я има само за себе си? Да, но сякаш бе казал това в някакъв друг живот, когато бяха в Лондон и тайните им срещи разпалваха любовта им още повече. Тя само подсъзнателно разбираше това, но откак ѝ бе казал, че заминава по работа за по-дълго време, нещата се бяха променили. А откак дойде тук, той ни веднъж не бе споменал тяхното бъдеще.

Сега, когато се замисляше за това, нещата изглеждаха толкова ясни. Майкъл не я искаше, поне не за постоянно. За каквото и да бе дошъл на този остров, каквито и да бяха плановете му, в тях нямаше място за нея. Защо? Това бе въпросът, на който не можеше да си отговори. Той я обичаше, тя бе сигурна в това. Но...

Майкъл се раздвижи. Бет се отдръпна в сянката на стаята си, но той само хвърли угарката на пурата си в една счупена глинена делва, която служеше за пепелник, и отново се замисли.

За какво ли мислеше? Сигурно за нея, как да намери начин да я отпрати, без да я обиди, да се освободи от бремето на присъствието ѝ в Пуерто Рико. Но несъмнено тя не беше най-важната му грижа. Сигурно размишляваше за сложния замисъл, който го бе довел на този остров. От неделя насам Бет се опитваше да събере фактите, които знаеше. Майкъл Къран бе в Пуерто Рико, защото искаше да е в Кордова. Това място бе просто една спирка по пътя му към Испания, колкото и заобиколен да изглеждаше този маршрут. И ако Майкъл смяташе, че има някакви шансове да си върне онова, което Хуан Луис му бе отнел, то сигурно бе така, защото Лила Къран му бе казала, че има шансове.

Бет прехапа устни, като все още се изкушаваше от мисълта да изтича при него и да го накара да поговорят за това. Ако не го направеше скоро, удобният момент щеше да премине. Той не бе човек, способен дълго да седи на едно място и да размишлява. Скоро ще стане и ще иде там, където ходеше през повечето време напоследък. Най-вероятно при Нурия Санчес.

Бет се намръщи, но не се безпокоеше толкова от Нурия, колкото от Лила Къран. Бръкна в джоба си и извади телеграмата, която бе

получила предния ден. На никого не бе казала за нея, нито дори на Тили.

„СЪС СЪЖАЛЕНИЕ ВИ СЪОБЩАВАМ ЧЕ
ТИМЪТИ Е ЛОШО РАНЕН ТОЧКА ПРЕДЛАГАМ ДА СЕ
ВЪРНЕТЕ НЕЗАБАВНО ТОЧКА“

ПОДПИС Л. К.

Бет отново я прочете и въздъхна. Горкият Тимъти. Наистина го съжеляваше. Той я обичаше по свой си начин, а някога и тя бе смятала, че го обича. Докато не бе срещнала Майкъл и не бе открила истинския смисъл на тази дума. Това се надяваше да се случи и с Тимъти, да срещне някоя и да разбере какво означава истинската любов, и да заживее щастливо. Но сега...

Бет отново погледна инициалите, от които се състоеше подписът на телеграмата. Л. К. трябваше да е Черната вдовица. Лила Къран бе единственият човек, който можеше да знае, че в момента Майкъл е тук. А Бет не се бе опитала да скрие, че отива при Майкъл. Съвсем ясно го бе заявила на Тими в бележката, която му остави. Може би това бе грешка. Но нямаше да сгреша, ако се възпротиви на идеята да припне обратно към Англия точно сега. Без значение колко съжелява Тим, Бет бе отдала верността си на друг и сега знаеше какво повелява дългът ѝ. Лила имаше погрешно мнение за нея. Сигурно си мислеше, че Бет просто е решила да си поживее, но смята някой ден да се върне при съпруга си. Е, грешеше. Именно заради Майкъл тя...

Едно малко негърче се втурна през портата на странноприемницата. Гласът му прозвъня в тихата вечер. Бет не разбра думите, но видя отчаянието, изписано по лицето на детето.

— Сеньор Къран, моля ви! Елате бързо, *verdad!* — Детето се хвърли към Майкъл и го задърпа за ръката. — Бързо, сеньор, моля ви, елате бързо!

— Какво става, Обадия? Какво има?

— Миси Доня, сеньор. Тя замина с тях. Самсон, той се опита да я спре, но той *verdad* нищо не може да стори. Той тръгна след нея, сеньор, но ми каза да ви доведе. Елате, сеньор. Миси Доня, тя съвсем не е наред напоследък. Тя не разбира...

— Добре, Обадия, успокой се. Идвам.

Бет видя, как той тръгна с момчето. Поколеба се за миг. Накрая реши какво да прави.

— За всичко е виновна Асунта — измърмори Самсон. — *Verdad* Асунта беше тази, която правеше лоши неща на Миси Доня.

Самсон ги чакаше на края на града Майкъл и Обадия го бяха настигнали за по-малко от пет минути. Майкъл се изненада, че вижда стария кочияш сам. Ако се нуждаеха от физическа сила, щяха да доведат няколко от младите мъже, които работеха в бордея.

— *Verdad* не можем да имаме доверие на никого от тях, сеньор. Асунта е наистина силна магьосница. Прави к'вот' си поиска с всички в къщата. Освен с мене и Обадия. — Самсон бръкна под ризата си и извади тежък златен кръст. — Обадия и аз, ние сме *verdad* в безопасност. Исус, той ни пази.

Момчето извади кръст и от своята пазва и обърна големите си, ужасени очи към Майкъл. После кимна, за да потвърди всичко, което бе казал Самсон, но не добави нищо. Детето бе изплашено до смърт.

Майкъл все още не разбираше защо са толкова ужасени.

— Къде е сега Миси Доня?

Самсон посочи един черен път, който извиваше от града към гората.

— Във фермата, която се намира нататък по пътя. Знам, че Асунта е завела Миси Доня точно в онази лоша ферма. Всички зли неща Асунта ги прави *verdad* точно там.

— Какви зли неща? Какво прави Асунта?

Самсон вдигна очи към небето и изстена.

— Много лоши, черни неща.

Майкъл се опита да запази търпение.

— Добре, тогава ме заведи в тази ферма.

Пътят бе тъмен и надвесените дървета скриваха луната. Няколко пъти тримата се препъваха в големи камъни и дълбоки коловози.

— Още колко остава? — попита Майкъл, след като бяха вървели четвърт час.

— Още няколко крачки по тоя път, сеньор. — Самсон посочи напред и прошепна думите в ухото на Майкъл.

Страхът им бе заразителен. Майкъл се взря напред и вдигна ръка, за да ги накара да забавят хода си.

— Тихо. Опитайте се да не вдигате шум.

Видяха кокошките, още преди да забележат къщата. Пътят правеше завой надясно, като заобикаляше малка акациева горичка. Когато излязоха от нея, те се озоваха наред десетки задрямали кокошки. Птиците се разкудкудякаха и се разхвърчаха на няколко стъпки от земята, като пляскаха с криле срещу смутителите на спокойствието им. Самсон изпъшка, а Обадия извика от страх.

— Тихо! — нареди им Майкъл с пресипнал шепот, докато отблъскваше една кокошка, която се бе опитала да го клъвне по ръцете. — Тихо, стойте мирно и не мърдайте.

Те зачакаха. Кокошките протестираха гневно още малко, после се успокоиха.

— Така, елате сега.

Майкъл ги поведе напред, като внимателно избираше пътя си сред птиците.

Бяха направили само няколко крачки, когато Самсон дръпна Майкъл за дрехата.

— Сеньор — прошепна той, — погледнете там. *Madre de Jesus, verdad* пази ни!

Майкъл погледна напред и видя един мъж. Непознатият гледаше втренчено право пред себе си, като явно, не забелязваше приближаването им. Стоеше неподвижен като някаква статуя.

— Какво, по дяволите... — измърмори Майкъл.

— Това е зомби — простена Самсон. — *Verdad* е зомби.

Мъжът пред тях бе изключително едър, на ръст горе-долу колкото Майкъл. Главата му бе обръсната и голият му череп лъщеше на лунната светлина. Майкъл чуваше как тракат зъбите на Обадия, даже усещаше как момчето трепери.

— Зомби, сеньор — повтори Самсон, а думите му бяха тихи, почти приглушени от огромен ужас. — Мъртъв човек, дете Асунта *verdad* го е върнала към живот. Зомби.

— Не ставай глупак, той е истински, а не призрак. Нека видим дали смята да се бие. — Майкъл пристъпи напред, после спря.

В нощта се разнесе странен звук, niskия тътен на някакви туземски барабани. Звукът и ритъмът не приличаха на нищо, което

Майкъл някога бе чувал, и смразяваха кръвта му.

Зомбито започна да се поклаща, като огромните му рамене помръдваха в такт с барабаните. Имаше нещо хипнотично в движенията му. Майкъл не можеше да откъсне очи от него. Самсон пръв наруши магията.

— Миси Доня — прошепна той. — Барабаните вещаят нещо *verdad* лошо за Миси Доня.

Майкъл се насили да направи още няколко крачки, като наблюдаваше дали зомбито на Самсон смята да ги пресрещне. Явно не смяташе. Каквото и да правеше там това странно същество, то очевидно не беше на стража. Те минаха точно покрай него, а той сякаш въобще не разбра, че са там. Тътенът на барабаните все още се носеше из въздуха. Кожата на Майкъл бе настръхнала и той усещаше как косата му се изправя.

— *Madre de Jesus* — непрекъснато повтаряше Обадия. — *Madre de Jesus!*

Малките му ръце стискаха кръста, окачен на врата му.

Майкъл се сети за старата легенда, че разни вампири могат да бъдат убити само със сребърна кама. Точно сега той нямаше нищо против да има сребърна кама или поне един златен кръст и за себе си. Барабаните започнаха да бият по-бързо и по-силно, вече направо пулсираха в главата му.

Нещо тъмно и голямо се очерта пред тях. Майкъл напрегна поглед. Бяха стигнали до някаква колиба.

— Това ли е фермата?

— *Si* — прошепна Самсон. — Това е *verdad* мястото, където Асунта... — Старият човек млъкна и изстена, прекалено ужасен, за да продължи, но все пак тласкан напред от любовта и верността си към своята господарка.

Майкъл разбра, че Нурия сигурно се намира в смъртна опасност, за да могат Самсон и Обадия да превъзмогнат ужаса си и да дойдат на това място. Той се приближи. Колибата нямаше истински прозорци, а само отвори в стените, покрити с полупрозрачна хартия. Зад нея прозираше зловещо червеникаво сияние.

Майкъл се наведе и надзърна вътре. Дъхът му спря. Каквото и да бе очаквал, съвсем не бе подготвен за гледката, която се разкри пред

очите му. Не можеше да си представи нищо, което да се сравнява с това.

В единия ъгъл, върху нещо като платформа, седяха трима много стари мъже. Всеки държеше между краката си кожен тъпан и голям бял кокал, който служеше за палка. В средата на стаята, в дупка в пръстения под, гореше огън. На светлината на червения му пламък Майкъл видя, че подът се движи.

Това бе невъзможно, подът не можеше да се движи. Трябваше да има някакво обяснение. Той напрегна поглед, твърдо решен да разбере какво става. Жаби! Подът бе покрит с жаби! Сигурно имаше хиляди, всички скачаха и щъкаха насам-натам, търсейки изход. Хората в стаята тъпчеха по лигавите твари, като нарочно ги размазваха по пода.

— Какво виждате *verdad*? — прошепна Самсон. Той стоеше зад Майкъл, прекалено уплашен, за да се опита сам да надникне. — Виждате ли Миси Доня, сеньор? Вътре в това лошо място ли е?

— Не, не я виждам. Те...

Майкъл млъкна, защото не можеше да изрече какво вижда вътре. Хората сега бяха коленичили на пода и търкаха ръцете и лицата си с кръвта на смачканите жаби. Много от тварите бяха все още живи и хората се хвърляха, за да ги уловят, после откъсваха главите им със зъби. След това жадно изстискаха кръвта на жабите в устите си.

— Мили боже! — промълви Майкъл. Щеше всеки момент да повърне, но успя да се овладее само със силата на волята си.

— Миси Доня — простена Самсон. — Трябва *verdad* да идем да я спасим.

Малкият Обадия стоеше на няколко крачки от Майкъл и стария кочияш, клекнал на земята и обвил с ръце коленете си. Клатеше се напред-назад и плачеше.

Самсон зашепна в ухото на Майкъл, защото тътенът на тъпаните толкова се усили, че бе почти невъзможно да се чуват. Майкъл му направи жест да мълчи, а с другата си ръка засенчи очите си, за да вижда по-добре. Хората в стаята се отдръпнаха и направиха място, след което се появи и Асунта.

Огромната жена бе гола, освен няколкото наниза от синци и пера, увити около туловището ѝ. Грамадните ѝ провиснали гърди стигаха почти до кръста, а около двете ѝ зърна със синя боя бяха изрисувани кръгове. Тя се изправи в средата на стаята, точно до огъня. Един от

мъжете грабна една гърчеща се жаба, отхапа главата ѝ и подаде тялото ѝ на Асунта. Тя изкрещя, отметна глава и изстиска вътрешностите на жабата в гърлото си.

Погледът на Майкъл търсеше сред тълпата. Може би сега, когато се бяха разместили, щеше да види Нурия. Не, нямаше никой в стаята, който да прилича на нея, а и не познаваше никоя от жените. Трима от мъжете, обаче, му се сториха познати. Те работеха в бордеа. Значи Самсон бе прав за това, че там няма да намерят съюзници.

Изведнъж всичко замря. Тъпаните замлъкнаха и никой вътре не помръдваше. Тишината бе хиляди пъти по-ужасна от звука на тъпаните. Майкъл усети как го обзема още по-голям ужас. Усещаше присъствието на Самсон до рамото си, на Обадия малко по-назад, на зомбито някъде зад тях сред дърветата.

— Айййа! — писъкът прониза нощта. Той отекна сред мрака и заглъхна.

Майкъл помисли, че идва от вътре, затова погледна по-отблизо, но Самсон го смушка по рамото и безмълвно го накара да погледне назад. Майкъл се обърна. Зомбито се приближаваше към тях, като все още се тресеше и клатеше така, сякаш ритъмът на тъпаните отекваше в тялото му. През няколко секунди той се спираше и отново надаваше пронизващия мозък писък.

— Айййа! Айййа!

Някой рязко отвори вратата и сиянието на огъня превърна тясната пътечка в червен поток от светлина. Зомбито продължи напред.

Майкъл, Самсон и Обадия бяха добре скрити в сянката. Никой от вътре не можеше да ги види, но зомбито можеше. Майкъл застана нащрек и се приготви за очакваната атака, но мъжът мина покрай тях, сякаш още не осъзнаваше, че съществуват.

Зомбито изпищя още веднъж.

— Айййа!

После тъпаните отново забиха, този път по-бързо и лудешки.

Асунта стоеше край вратата, за да посрещне зомбито. Тя го хвана за ръка и го поведе към центъра на стаята. Останалите пляскаха и стенеха, после се подредиха в кръг около двойката в средата. След това кръгът се разпръсна и най-сетне Майкъл видя Нурия.

Тя лежеше на пода в краката на Асунта, гола и явно в безсъзнание. Майкъл пристъпи към отворената врата, без да е сигурен

кога ще настъпи подходящият момент. Той стискаше и отпускаше юмруци, стъпи на пръсти и се опита да не слуша ужасяващата музика на тъпаните, опита се да състави някакъв план.

Щеше да е трудно, може би дори невъзможно. Вътре имаше поне дванадесет мъже. Само зомбито бе едър като него, но въпреки това не би могъл да се пребори с всичките. Значи трябва да разчита на бързината. Да влети като светкавица и да изскочи с Нурия на ръце. Толкова бързо, че никой да не разбере какво става, докато не е вече прекалено късно. И дано бог му помогне да не се подхлъзне на пода, покрит със слуз и мъртви жаби.

Сега? Не, не още. Удобният момент бе преминал. Кръгът се бе образувал отново и клатушкащият се танц продължаваше.

Минаваха дълги мигове, когато не виждаше Нурия, а само върхът на главата на Асунта и огромните рамене на зомбито се издигаха над тълпата. После ритъмът за трети път се промени. Отново танцуващите се разбъркаха и кръгът се разкъса.

Майкъл пристъпи напред, после пак се спря. В сатанинския ритуал бе настъпила нова фаза. Мъжете и жените започнаха да падат на пода. Изглеждаха така, сякаш бяха в някакъв транс. Коленичиха на място, въртяха телата си от кръста нагоре и се втренчваха в огъня. Приличаха на опиянени от нещо. Може би кръвта на жабите...

Майкъл прекъсна мислите си и понечи да тръгне напред, убеден, че сега е най-подходящият момент. Виждаше Нурия, а и до мястото, където лежеше, се бе образувала удобна пътека между телата. Тя все още беше в безсъзнание, все още лежеше на пода пред Асунта. Но сега зомбито стоеше над нея. В ръката си държеше нож, готов всеки миг да го забие.

— Не! Какво правиш, луд ли си? Спри!

Това бе гласът на Бет. Викът ѝ, изпълнен с тревога и гняв, прониза нощта на чист английски!

Майкъл се поколеба за миг, замръзнал на място от изумление. Повечето от хората вътре се държаха така, сякаш нищо не са чули. От отворените уста на някои капеше слюнка, други бяха припаднали. Но Асунта бе чула яростния вик.

— Хвани тая жена! — извика тя на зомбито. — Веднага иди и направи каквото ти казвам!

Зомбито пушна ножа и се обърна. Движеше се като тромав великан — сковано, тежко, но идваше неумолимо към Бет, застанала на вратата.

Майкъл се втурна към нея и я изблъска от пътя на връхлитащия гигант.

— Бягай! — извика той. — Бягай от тук!

— Айййа! — Този път гласът на Асунта нададе зловещия писък. — Айййа! Той оскверни ритуала! Хвани го! Хвани го! Убий ирландеца!

Няколко от телата на пода се сгърчиха, сякаш искаха да изпълнят заповедите на жрицата, но бе прекалено късно. От каквото и да бяха опиянени, те бяха вече прекалено далеч, за да бъдат върнати от нейната или от собствената си воля.

Старците с тъпаните отново подхванаха ритъма. Асунта стоеше на мястото си, като все още крещеше от ярост и даваше заповеди. Зомбито се приближаваше и сега се намираще точно между Майкъл и Нурия.

Майкъл се хвърли срещу създанието и му нанесе страхотен удар по брадата. Зомбито сякаш не почувства нищо. Сега двамата мъже се намираха само на няколко сантиметра един от друг, но зомбито не го удари. Вместо това, той сграбчи с огромните си ръце гърлото на Майкъл и започна да стиска.

С ъгълчето на очите си Майкъл видя, как Самсон и Обадиа се втурнаха към него. Момчето се подхлъзна на слюзестия под, но старецът го издърпа на крака и продължиха напред. Асунта непрекъснато крещеше. Бе взела ножа, който зомбито бе изпуснал, и сега замахна с него към Самсон, но не успя да го отклони от пътя му. Старият кочияш хвана подарката си за раменете, а детето хвана краката ѝ. Двамата я повлякоха към изхода на стаята.

Майкъл не можеше да им помогне. Бореше се за живота си. Не можеше да диша. Пред очите му започна да се спуска черен воал. Продължаваше да се съпротивлява, напрегна всичките си сили, за да разтвори ръцете на зомбито, но пръстите около врата му стискаха все по-силно.

Секунди по-късно, когато коленете му вече започваха да поддават и той разбра, че това е краят, Майкъл усети присъствието на трети човек. Който и да бе това, той се промъкна между неговите крака

и тези на зомбито. После нещо накара зомбито да потрепери, да отпусне за част от секундата смъртоносната си хватка. Майкъл знаеше, че това е единственият му шанс да избере между живота и смъртта. Той напрегна с всички сили рамене назад и за последен път дръпна ръцете на грамадното същество. Пръстите му се отпуснаха и той бе свободен.

— Майкъл! Насам! Бързо!

Все още погледът му бе прекалено замъглен, за да открие вратата, но чуваше гласът на Бет и чувстваше как ръката ѝ го дърпа в посоката, в която трябва да бягат. Той я последва тичешком, макар да знаеше, че няма нито сили, нито дъх, за да побегне. Миг по-късно бяха навън в нощта и отново можеше да вижда, а ужасната болка, която изгаряше дробовете му, вече поутихваше.

— Самсон!

— Тук съм, сеньор. Миси Доня *verdad* е при мен.

— Браво! Ранен ли си? Обадия добре ли е?

— Ще се оправя, сеньор. Само малко съм порязан. Обадия, той също ще се справи.

— Къде е Миси Доня?

— Тук — повтори Самсон.

Къран вече можеше да ги види. Тримата се криеха сред кокошките, под едно дърво на двадесетина метра от къщата на ужасите. Майкъл се обърна и я погледна. Тъпаните още биеха и Асунта стоеше на вратата заедно със зомбито. Вече тръгваха по пътеката.

— Хайде! Трябва да се махнем от тук. — Майкъл погледна Бет. Косата ѝ бе разрошена и се спускаше по раменете ѝ. Роклята ѝ бе скъсана и мръсна, но самата тя изглеждаше напълно невредима. Как, за бога, се бе озовала тук? Какво общо имаше тя с тези хора? Не сега. Нямахме време. — Можеш ли да се справиш сама? — задъхано попита той.

Тя кимна.

— Да. Да, мога. Не се тревожи за мен.

Майкъл реши да не пилее повече от ценния си дъх за думи. Вдигна безчувственото тяло на Нурия и четиримата побягнаха по черния път, който водеше към Сан Хуан. След малко разбраха, че могат

и да вървят, защото чуваха пукането на клоните под тежките стъпки на зомбито все по-далеч зад гърба си.

— Той *verdad* няма да влезе в града, сеньор — увери го Самсон. — Зомбитата, те никога не идват в града.

— Надявам се и той да знае това. — Майкъл все още дишаше трудно. — Няма значение, той явно не може да се движи бързо. Можем да намалим темпото.

Бет подтичваше до Обадия и го държеше за ръка. Погледна Майкъл и се усмихна. В отговор и той ѝ се ухили. Продължиха нататък.

Намираха се на половината път до града Нурия все още бе в ръцете на Майкъл, покрити с палтото му, и сега започна да стене тихо, връщайки се в съзнание. Точно тогава Майкъл разбра, че в мига, когато и двете жени се намираха в смъртна опасност, той бе скочил да спаси Бет.

Майкъл не искаше да остави Нурия в собствената ѝ къща, но Самсон настояваше, че така е най-добре.

— *Verdad* Асунта и хората ѝ няма да посмеят да се върнат, сеньор. Сега, когато видяхме *verdad* какви ги вършат, много ще ги е страх. Сега на „Кахе Крус“ ще е съвсем безопасно за Миси Доня.

Въпреки това Майкъл огледа малката къща, преди да ги пусне да влязат вътре, а после заключи и залости вратата към прохода, който водеше към бордеа.

— Дамите на доня Нурия и техните гости могат и сами да се грижат за себе си, поне тази вечер.

— Това е *verdad* добре идея, сеньор — съгласи се Самсон, като се ухили така, че се видяха златните му зъби.

— Все още не ми се ще да ви оставям. — Майкъл погледна към Нурия. Тя лежеше на дивана, където я бе оставил още щом пристигнаха. Очите ѝ бяха отворени и тя го гледаше. — Нурия, как си? Чуваш ли ме?

— *Si* — промълви тя. После затвори очи и той разбра, че е заспала. Каквото и да ѝ бяха дали, ефектът му бе толкова силен, че все още я държеше във властта си.

— Тя сега *verdad* ще се оправи, сеньор — уверяваше го Самсон.
— Сам ще се грижа за Миси Доня.

— Да, сигурен съм, че е така. Ти се държа чудесно. Но все пак ми се ще да можем някак да ви пазим...

Лицето на Самсон цъфна в още по-широка усмивка.

— Ще повикам пазачи, сеньор. Лесно ще се намерят пазачи за Миси Доня. И то мъже, дето *verdad* не дават на Асунта да им омагьосва ума. — Той се обърна и извика: — Обадия! Къде си бе, момче?

Момчето дотича. Носеше нещо и в стаята го показа на другите. Това бе парче плат, тъмносиньо с бели геометрични фигури. Явно го бе взел от гардероба на Нурия.

Бет стоеше сама в един тъмен ъгъл на стаята. Обадия ѝ подаде плата.

— Ето, Миси *Estranjera*, вземете го *verdad*.

Бет пристъпи напред, разбрала ако не думите, поне жеста. Тя бе малко по-висока от момчето и то съвсем лесно се пресегна, за да увие парчето плат около главата и раменете ѝ. Бет се усмихна и грациозно прибра диплите към себе си. Така разрошената ѝ коса и скъсаната и изцапана рокля бяха отлично прикрити под фината тъкан.

— Благодаря ти, Обадия. Това бе много мило от твоя страна. Майкъл, моля те, преведи му какво казах.

Когато Майкъл преведе думите ѝ, Обадия се ухили до ушите. Бет спонтанно се наведе и го целуна по бузата. Той сложи ръката си върху мястото и продължи да се усмихва.

— Хайде, стига си се правил на великия любовник. Иди да повикаш приятелите на Миси Доня от „Кахе Торина“ — каза му Самсон. После се обърна към Къран. — Много мъже в Сан Хуан са добри приятели на Миси Доня. Тя *verdad* им е помагала преди. Асунта не може да им бърка в главите. Сега ще дойдат и ще ни пазят, докато всичко се оправи.

— Добре, Самсон, добре, че се сети.

Двадесет минути по-късно мъжете пристигнаха. Бяха трима яки младежи — един негър и двама метиси.

— Вече можем да си вървим — каза Майкъл на Бет. — Извинявай, че трябваше да чакаш толкова дълго.

Тя излезе първа от къщата, като придържаше импровизираната си мантия, сякаш бе хермелинова наметка.

Беше единадесет и няколко минути. Сигурно всички пуерториканци бяха наизлезли от домовете си, пиеха безкрайните си чаши чай и ром в малките кафенета, увлечени в разговори за онези *norteamericanos*.

Майкъл поведе Бет към странноприемницата по разни задни улички и странични проходи, за да избягнат „Кахе форталеса“ и тълпите, които неминуемо се разхождаха по нея. Никой от двамата не проговаряше.

Странноприемницата имаше един заден вход, откъм кухнята. Бригс го бе показал на Майкъл и при някои случаи той се бе оказвал доста полезен. Смяташе да преведе Бет от там и да избегне погледите на другите във фоайето. Това значеше, че трябва първо да прекосят едно тясно място в двора, обрасло с бурени и храсталаци. В един миг някакви надвиснали сенки върнаха ужасите от тази нощ. Той чу как Бет си пое рязко дъх и усети, че също като него тя си припомни страшните събития.

Майкъл я хвана за ръката и я изведе от мрака в осветеното от луната пространство. Нощта бе тиха и топла, въздухът, наситен с аромати, галеше кожата. Бялата стена на хана изглеждаше някак истинска и безопасна. Майкъл се приближи към нея, после спря. Бет чакаше, решена да не проговори, докато той не го направи пръв.

— За бога — прошепна той пресипнало, — кажи ми, как се озова там? Не мога да повярвам, че имаш нещо общо с онези хора. Просто не мога да повярвам.

Бет се стегна, очите ѝ хвърляха искри, но каза съвсем спокойно:

— Това ли си помисли? Че съм била там, още преди ти да дойдеш? Че имам нещо общо с тези... с тези отвратителни неща?

— Не. Това е единственото обяснение, но не мога да повярвам в него. За нищо на света няма да повярвам.

Част от напрежението ѝ я напусна.

— Обяснението е много по-просто. Наблюдавах те от прозореца на стаята си, когато Обадия дойде. После те проследих.

— Проследила си ме! Господи! Какво те е прихванало, че си направила такова нещо? Как можа да рискуваш толкова? Бет, осъзнаваш ли, че...

— А ти осъзнаваш ли, че ако не бях там, Нурия можеше да е мъртва? Както и ти. Аз ти осигурих онова мъничко отвлечане на вниманието, от което се нуждаеше. Дадох ти онези няколко допълнителни секунди, които обърнаха хода на събитията.

Майкъл гледаше така, сякаш никога не я бе виждал, опитвайки се да схване всичко това. В главата му напиреха толкова много въпроси, че не знаеше с кое да започне.

— Защо си ме проследила? Друг път...

— Никога. Никога не съм те следила, през целия си живот. А и се съмнявам, че някога пак ще го направя. Но тази вечер... Не мога да го обясня. Нещо ми каза, че трябва да тръгна след теб, че ако не го сторя, ще съжалявам до края на живота си. Трябваше, Майкъл. Просто трябваше да го направя.

Той кимна, като сложи ръка на бузата ѝ.

— Ти направи най-храброто нещо, което някога съм виждал. Беше прелестна — призна ѝ той. — Като ангел на отмъщението.

Тя сведе поглед.

— Не знам какво ме прихвана.

— Нито пък аз. Само още нещо, когато онова същество ме бе хванало за гърлото, ти беше тази, която го накара да отпусне захвата си, нали?

Тя кимна.

— Кажете, как го направи?

Бет ужасно се изчерви.

— Не мога.

— Можеш. Искам да знам. Моля те. — Смахът напираше у него, това бе някакъв истеричен подтик да се разсмее с цяло гърло. Майкъл знаеше, че това е всъщност реакцията организма му, причинена от изживяния страх и от опасността, затова се насили да го овладее. — Кажете ми — повтори той.

— Ухапах го.

— Къде?

Тя се поколеба и погледна настрана.

— Между краката — прошепна тя. — Много силно.

Майкъл остави смехът му да избухне, а само след миг и Бет се смееше заедно с него.

Лондон, полунощ

Телефонът в кабинета на Норман извъня. Той моментално вдигна слушалката.

— Да?

— Мендоса?

— Да, сър. Чаках да ми се обадите.

— Извинете, че звъня толкова късно — рече Рансъм. — Но нали вие искахте да ви се обадя веднага, щом приключи срещата ми с лорд канцлера.

— Да, разбира се. Благодаря, че си правите труда. — Давай, казвай какво стана, мислеше си той, стига празни приказки.

— Вижте, Норман... Там ли сте още?

За пръв път Рансъм се обръщаше към него по име. Това бе лош знак. Норман започна да се поти, почти се задушаваше от напрежение.

— Да, сър, слушам ви.

— Добре, добре. Още не мога да свикна с тия проклети уреди. Предпочитам да виждам лицето на човека, с когото говоря.

— Разбира се, сър. Съгласен съм, че така е по-добре. Но все пак телефонът е голямо удобство. За канцлера, какво...

— Да. Разговарях с него повече от час. Тръгнах си преди няколко минути. Говорихме много на широко, наистина, много подробно.

— В такъв случай, да разбирам ли, че той е наясно със същината на проблема? Че това е само временно...

— Не е достатъчно — прекъсна го Рансъм.

— Какво не е достатъчно, сър?

— Да го наричате просто проблем и просто временен. Канцлерът е напълно наясно с положението. Че вие сте в криза, Норман. И мога да кажа дори това, криза, която сами сте създали. Решенията...

— Сър, ако дадете на Мендоса деветдесет дни, няма да има никаква криза, уверявам ви. — Норман знаеше, че вече всичко е безполезно. Усещаше го с цялото си тяло. Стомахът му се бунтуваше и в устата му имаше вкус на жлъчка.

— Трябва да извървим същия път, както и при кризата с Баринг. Не можем да пренебрегнем прецедента, Норман. Ако го направим, после никой няма да знае какво да очаква. И докъде ще се стигнем така?

— В такъв случай, да разбирам ли, че канцлерът е отказал помощта на правителството? — Давай да си разкрием картите и да свършваме. Нямаше смисъл да опипва в тъмното.

Рансъм се колебаеше.

— Да — рече най-сетне той. — Трябва да разберете, че макар да ви съчувства, канцлерът наистина няма възможност да ви помогне. За целта ще е необходимо специално постановление от парламента. А това би означавало дебати. Което може да влоши положението, да предизвика точно онази паника, която се стремим да избегнем. Норман, още ли сте там?

— Да, тук съм. Значи, това е всичко? Последната дума?

— Това е. Никаква правителствена помощ. Ситито само трябва да си помогне. Ние сме свободна икономика, Норман. В това се крие силата ни. Знаете това не по-зле от мен и от канцлера. В една свободна икономика човек сам трябва да си проправя път през трудностите. За добро или за зло.

— Разбирам. Благодаря ви, сър. Лека нощ.

— Норман, почакайте малко.

— Да, сър?

— Ще се образува синдикален съвет, предполагам. Много хора ще съберат средства, за да спасят Мендоса. Точно така стана и с Баринг. Искам да знаете, че лично аз много ви съчувствам. Смятам веднага да се обадя на Джонатан. Ще му кажа да ме запише с участие от сто хиляди. Лично мен, нали разбирате. Но това няма нищо общо с Банк във Ингълънд.

— Благодаря ви, сър, много щедро от ваша страна.

— О, няма нищо. Това е най-малкото, което мога да направя. Лека нощ Норман.

— Лека нощ, сър.

Норман остави слушалката и се загледа в телефона. Стоеше напълно неподвижен и се опитваше да осмисли фактите, да открие някакви добри страни в случилото се. Нещата вече излизаха от контрола му, развиваха се толкова бързо, че вече не можеше да сглоби отделните парченца в едно цяло. В тая каша имаше и тъмни страни, за които само той знаеше. Лила Къран и синът ѝ, от една страна, лорд Шарик от друга.

— Шарик — рече той на глас. — Шарик.

Срещата им онзи ден бе протекла по-гладко, отколкото бе очаквал. Щом като ирландецът разбра, че Норман знае за връзката му с финийците, той не губи повече време, за да отрича фактите.

— В такъв случай, какво искате? — бе попитал Шарик.

— Заем.

Негова светлост бе повдигнал вежди.

— Това изнудване ли е?

— Съвсем не. Нищо подобно. Просто си искам парите, които ми струваше статията ви в Таймс. Вие съвсем умишлено направихте така, че публикацията да излезе в деня, в който пускаме акциите на пазара, нали?

— И така може да се каже. Но може да го приемете и като чисто съвпадение. Животът е пълен с подобни съвпадения, нали?

— Това не бе съвпадение. Каквото и да сте планирали вие и Лила Къран, какъвто и да е заговорът, в който сте въвлекли сина ми Тимъти, искам да знаете... — Норман спря наред изречението, знаейки, че оставя да говорят чувствата, а не мозъкът му. Сега не бе важно какво иска той, нито пък онова, което те си мислеха, че ще постигнат. — Един безлихвен заем. Който да бъде изплатен наведнъж след три години.

— Много щедри условия — тихо отвърна Шарик. — Дълбоко се съмнявам, че бихте ги предложили, ако местата ни бяха разменени, ако банката беше кредиторът.

— Не, не бих. Но нещата в момента съвсем не стоят така.

— Добре. Колко?

— Половин милион.

Предварително бе обмислил сумата, бе преценил, че толкова може да очаква в замяна за дискретността си, а и вероятно такава сума можеше да намери в брой самият Шарик, и то веднага, щом Норман поиска. Изненадан бе от бързината, с която ирландецът се съгласи на условията му, но бе и прекалено доволен от себе си, за да се тревожи, че е можел да поиска и повече. И след това Хамърсмит се престара в усилията си и направи глупостта да замеси проклетото правителство, и ето, че половин милион въобще не бе достатъчен при сегашните условия.

— Шарик — повтори Норман. Може би въпреки всичко лорд Гленкрий притежава някакъв ключ към разрешаването на този

проблем. Или пък Лиля Къран. Господи, как мразеше тази жена. Но имаше нещо, което тя иска, а той може да ѝ даде. Значи можеше и да сключат някаква сделчица. Ако това проработи и ако Черната вдовица наистина има толкова много пари, колкото разправят, това можеше да се окаже правилният отговор на въпроса.

А трябваше да има отговор, защото онова, което предлагаша Рансъм и канцлерът, не бе никакво решение на проблема. На Норман му бяха пределно ясни подробностите на прецедента, който Рансъм толкова обичаше да цитира. Знаеше какво се случи с Баринг и тази мисъл смразяваше кръвта му.

На няколко мили от там, на „Бейсуотър“, Джонатан Хамърсмит също бе удостоен със среднощно обаждане от страна на кръстника на жена си. Въобще не бе изненадан от това, че канцлерът е отказал правителствен заем. Бе подготвен за такъв изход още от срещата между Рансъм и Мендоса предната вечер. Тая история с евреите съвсем не бе допаднала на главния управител на Банк ъв Ингълънд. Норман Мендоса също не му харесваше. Бе прекалено напорист, прекалено агресивен. Точно каквито бяха всички евреи или поне както хората разправяха за тях. Така че, може би... О, по дяволите. Религията и расата нямаха нищо общо с това. А може и да имаха, поне собствената му религия. Той бе англичанин и християнин и знаеше какво поведява дългът му.

Хамърсмит отвори едно чекмедже в бюрото си, извади лист хартия и започна да съчинява телеграмата, която трябваше да изпрати в Пуерто Рико. Преди всичко, той имаше дълг към своя клиент, а клиентът му имаше право да знае какъв е най-вероятният отговор на искането му за изплащане от Мендоса.

20.

Петък, 16 юли, 1898

Лондон, единадесет и половина сутринта

Норман Мендоса стоеше пред хотел „Конът“ и събираше сили за онова, което трябваше да направи. Тази сутрин на площад „Карлос“ бе оживено. Таксите и частни карети се движеха и в двете посоки, много от тях спираха пред хотела и пътниците им слизаха или някой се качваше. Той си пое дълбоко дъх, после се запъти през тълпата и влезе във фойето.

— Да, сър, с какво мога да ви помогна?

— Искам да се срещна с Лила Къран. — Норман подаде визитката си. Чиновникът я погледна, после позвъни с едно звънче. Появи се младеж, облечен в ливреята на хотела, получи нареждания и изчезна нанякъде. Норман се отдръпна настрани и зачака.

Можеше да й се обади по телефона, но бе решил, че така е по-добре, някак по-направо. Тя можеше и да откаже да се срещне с него, но тази възможност не му се стори много вероятна. Лила Къран нямаше да се лиши от възможността да позлорадства.

Няколко минути по-късно младежът се върна.

— Госпожата казва, че господинът може да се качи.

— Е, Норман, толкова отдавна не сме се виждали.

— Да, Лила, така е. Откак умря Пенелопи, не се срещам с много хора.

— Но що се отнася до мен и сина ми, и преди това не се срещрахме често. Всъщност, не се срещам някога аз или Майкъл да сме били канени в дома ви, докато Пени бе жива.

— Така е — призна той. — Никога не сме се харесвали, Лила. Няма смисъл да се преструваме и сега, нали? Може ли да седна?

Лила кимна и той се настани в едно кресло, тапицирано с брокат. Лила се разположи на дивана срещу него.

— Съгласна съм, че не бива да се преструваме — каза тя. — Затова няма да играя ролята на добра домакиня и да ти предлага

питие. Защо си дошъл?

— За да сключим една сделка.

Тя се усмихна.

— Да, помислих си, че сигурно е затова. Какво имаш предвид?

— Мисля, че знаеш, не е ли така?

— Може и да знам. Въпреки това бих искала ти да ми обясниш, Норман. И то с най-големи подробности.

Проклетата кучка. Наслаждаваше се на всичко това. Но нали поначало си знаеше, че ще е така. Ако бе на нейно място, сигурно щеше да се чувства по същия начин. Норман запази лицето си съвсем безизразно. Извади часовника си, вдигна капачето и погледна часа.

— Наближава обяд.

— Така ли? А това какво общо има с нашата работа?

— В момента в Ситито се провежда едно съвещание. По-точно, в Банк ъв Ингълнд. Аз не трябваше да знам за това, но ето, че знам... защото един-двама от участниците в него са много съпричастни... — Той я погледна. — ... съпричастни към нещастията ни, искам да кажа. Към положението, в което се намира банката в момента.

— Но аз не съм ни най-малко съпричастна, Норман — тихо рече тя.

— Да, това ми е съвсем ясно. Но някои хора са. Знам за съвещанието и за вероятния изход. — Лила не каза нищо. Той прочисти гърлото си и продължи: — Ако не получим голям приток на краткосрочен капитал, Мендоса ще трябва да спре дейността си. Затова една групичка мъже, които са на доста отговорни длъжности в Остито, сега са се събрали и правят синдикат, за да осигурят този капитал.

— Какъв късмет за вас.

— Не, ни най-малко. — Норман хвърли бърз поглед към гарафата на една масичка наблизо, но тя бе казала, че няма да му предложи питие, и проклет да е, ако я помоли за едно. — Имам основания да съм сигурен, че ако разрешим временните си проблеми, като вземем пари от този скалъпен синдикат, това би било краят на Мендоса.

Лила се наведе напред, подпряла брадичка на ръката си и се втренчи в лицето му.

— Нима, Норман? Мендоса като такива въобще? Или имаш предвид само лондонските Мендоса?

— Това е едно и също нещо.

— Не, не е. И двамата знаем, че активите на Кордова и Лондон са съвсем отделни неща. Никой извън семейството не знае доколко тясно е сътрудничеството им, както и това, кога действат заедно и кога — не.

— Това е така, но...

— Няма никакво „но“ — прекъсна го тя. — Това е така. Кордова не зависи от Лондон. Никога не е зависила.

— Ти си мислиш, че знаеш всичко за тази операция. Но въобще не знаеш всичко, което си мислиш, че ти е ясно. Че и как ще ти е ясно? Ти си само една жена, никога не си участвала във взимането на делови решения. Дори и когато беше с Хуан Луис.

— Норман, нека си спестим времето. Първо, знам всичко, което трябва да знам за тази история... а и много повече, отколкото предполагаш. Второ, спомена за някаква сделка. Не мисля, че притежаваш нещо, което желая.

— Напротив. — Той повиши глас. — Ти искаш Кордова за сина си Майкъл.

— Точно така. Но ще я взема със или без твоя помощ.

— Повярвай ми, няма. Не и ако не...

— Добре, Норман. Да оставим това и да продължим нататък. Говорим за предполагаема сделка. Ти предлагаш да дадеш на Майкъл онова, което, както и да го погледнем, по право му принадлежи. А аз какво трябва да ти дам в замяна?

— Пари.

— А разбирам.

— Много пари. Може би повече, отколкото притежаваш — съвсем откровено рече Норман. — Не съм сигурен.

— Колко имаш предвид?

Рансъм и Хамърсмит все повтаряха сумата тринадесет милиона, но това бе абсурдно, можеше да я сметнеш за реална само ако гледаш на bankerството далеч по-консервативно, отколкото гледаше той.

— Три, може би четири милиона — рече той. — Заем за срок от три години. А Майкъл да оттегли иска за изплащане на документа, който притежава. — Норман направи кратка пауза и попита: — Знаеш за този документ, нали?

— Естествено. Аз му го дадох.

— Знаем. Имам предвид, знаеш ли, че е поискал да му се изплати?

Ли́ла кимна.

— Знам, че възнамеряваше да го направи много скоро. — Тя се облегна, като потупваше буза с ветрилото, окачено на ръката ѝ. — Значи, в действителност говорим за около пет милиона лири. Както сам каза, Норман, това наистина са много пари.

— Така е. Но нека кажем три милиона в брой. Имаш ли толкова?

— Леле, леле, ама че некавалерски въпрос!

— Няма време за учтивости, Ли́ла. Не може да говорим за сделка, докато всяка от страните не е сигурна, че другата страна притежава нещо, което желае. Аз мога да уредя Майкъл да поеме управлението в Кордова. А ти можеш ли да осигуриш три милиона лири стерлинги? Най-много за пет дни?

Тя кимна.

— Тъй като ме питаш за това, ще ти отговоря: да, вероятно мога.

Той бавно издиша.

— Така си и мислех.

— Но няма да го направя, Норман.

— Мисля, че ще поискаш да премислиш още веднъж отговора си. Ако фалираме, в Кордова няма да остане кой знае какво. Освен това, без моя помощ никога няма да вземеш онова, което искаш.

— О, напротив, ще го взема.

— Може ли да политам как?

— Франсиско е подал оставка. Няма кой друг да поеме нещата в Кордова. Беатрис реши, че Майкъл е този, който ще управлява там.

Дявол да я вземе! Не очакваше, че знае за Франсиско, не и толкова скоро. А въобще не бе очаквал, че и Беатрис е замесена. Смяташе, че Беатрис ще дойде при него за съвет и помощ.

— А да, Беатрис — рече той, като се надяваше, че лицето му не е издало мислите му. — Тя е тук, в Англия, нали? Струва ми се, че преди няколко дни бе в Уестлейк.

— Сега е в Лондон. Всъщност, точно в този хотел.

Това вече обясняваше много неща. Сигурно двете жени бяха останали приятелки, след като Ли́ла напусна Хуан Луис. Въобще не се бе сетил за това.

— Разбирам — рече той. — Е, каквото и да мислите ти и Беатрис, управлението на банката в Кордова не е в нейна власт. В това семейство винаги мъжете са били тези, които...

— Мъжете, поне от това поколение, забъркаха тая воняща каша — прекъсна го Лила. Тя се изправи. — Мисля, че е по-добре да си вървиш, Норман.

— Правиш голяма грешка, Лила, запомни това.

— Не, не мисля, че греша. — Тя отвори вратата и зачака той да си тръгне. Норман се поколеба, но не можеше да направи нищо повече, за да я разубеди.

Сега реши да изиграе последната си карта.

— Ако откажеш да ми помогнеш сега, Майкъл никога няма да управлява в Кордова, Лила. Кълна се, че няма.

— Грещиш, Норман. Има още нещо, което знам, а ти не знаеш. И сега ще ти го кажа, съвсем безплатно при това. Майкъл притежава половинката от медальона на Хуан Луис.

Яростта пулсираше като зловонна буца в стомаха му. Целят трепереше. Норман бе доволен, че на кочияша му трябваше повече от час, за да си пробие път през мелето на уличното движение от Мейфеър до Нйтсбридж. Забавянето му даде време да се овладее поне мъничко. Да гори в пъкъла дано, тая проклета жена! Нищо чудно, че я наричаха Черната вдовица. Смъртоносна... и се наслаждаваше да гледа как жертвите ѝ се гърчат. Но медальона, как по дяволите... Мили боже, виеше му се свят и му се повръщаше. Трябваше да мисли. Трябваше да намери изход от тая бъркотия.

Норман докосна гърдите си с дланта, си. Неговото парченце от медальона бе у дома, в сейфа. От години вече не го носеше. Но то някак бе оставило отпечатъка си върху гърдите му. Точно в това беше смисълът, нали? Медальонът нямаше никаква правна сила. Майкъл можеше и да притежава половинката, която принадлежи на Кордова, но какво може да докаже с това? Че все пак Хуан Луис е искал синът му да наследи всичко? Не, не бе възможно. Човекът бе написал волята си черно на бяло в завещанието си. По това нямаше никакво съмнение.

И въпреки всичко, притежанието на медальона даваше някаква морална власт. Това никой извън семейството не би могъл да разбере, но всички Мендоса го знаеха, и точно то бе най-важното.

— Суеверни дивотии — измърмори гласно Норман. Гласът му прозвуча някак кухо в ушите му. Не беше истина. Силата на медальона,

страхопочитанието, което изпитваха към него... това бе нещо толкова важно, залегнало в основата на нещата. Не можеше да го отрече, никога. Никой от тях нямаше да го стори. Нито Джейми, нито Хенри, нито...

— Пристигнахме, сър.

Каретата бе спряла и кочияшът бе слязъл, за да отвори вратата на Норман, а той дори не бе разбрал, че вече са на Базил стрийт. С мъка върна мислите си към действителността, измърмори нещо и слезе от каретата.

Къщата на Тим изглеждаше притихнала и спокойна. Стъпалата пред входната врата бяха добре пометени, в двете саксии край вратата цъфтяха цветя, месинговото мандало бе лъснато. Никой минувач не би предположил каква трагедия се разиграва в къщата. Е, може би днес ще има някакво подобрение, някаква искрица надежда. Нещо хубаво трябваше да се случи скоро, човек не може да бъде преследван непрекъснато от толкова лош късмет.

Харкърт го въведе.

— Докторът е горе, сър.

Икономът изглеждаше страшно мрачен, но пък така бе вече дни наред. Явно се тревожеше за работата си Норман го подмина и тръгна по стъпалата.

Госпожица Дансър го посрещна пред вратата на стаята на Тим. Огромното ѝ туловище запречваше пътя.

— Ако нямате нищо против, изчакайте за момент тук, сър. Докторът сега е при младия господин. — Тя затвори вратата под носа му още преди той да успее да ѝ отговори.

Норман облегна чело на раирания тапет в коридора. Мили боже, защо се тревожеше толкова? В края на краищата той и Тим бяха скарана от години, а и предателството на момчето бе съвсем доказано. Но това не променяше нищо. Сърцето го болеше, искаше му се да чуе, че нещата се подобряват, че Тим има шансове да се оправи. Той е мой син, каза си Норман, мой син... и после идва останалото. Плът от плътта ми. Това е връзка, която никой не може да разкъса. Също като моралната повеля на медальона, това бе реалност, която съществува благодарение на дълга поредица от събития. Ако човек отрича тези неща, накрая ще трябва да отрече и смисъла на собственото си съществуване.

Вратата на спалнята се отвори. Докторът излезе в коридора.

— Господин Мендоса, съжалявам...

Норман се втренчи в него. Знаеше, още преди да е узнал. Интонацията на този човек му казваше всичко.

— По-зле ли е? — попита Норман, опитвайки се да скрие ужаса си с този груб въпрос.

— Не точно, не в този смисъл. Съжалявам, сторих всичко, което можех. Той е мъртъв.

Хамърсмит огледа мъжете около масата в малкото преддверие на Банк ъв Ингълънд.

— Господа, приближава обяд и вече сме тук повече от два часа. Може би е време да гласуваме.

Никога не предлагай гласуване, докато не си преброил гласовете и не си сигурен за резултатите, бе му казал баща му и Хамърсмит не бе забравил съвета му. Сега бе напълно сигурен, че ще получи желаните гласове. Повечето от присъстващите мразеха Мендоса, биха гледали с удоволствие как те се продънват в дън земя. Но въпреки това трябваше да помогнат. Единственият друг вариант бе да настъпи паника и хаос.

Той почака някакъв знак на съгласие от останалите, местейки поглед от човек на човек. Господи, тук бяха събрани най-могъщите хора в лондонското Сити — цялото му величие и мощ на едно място, но и цялата му жлъч и продажност. Някои от нещата, които бяха казани, представляваха образци на чиста злоба и завист, но в края на краищата всички знаеха, че сега трябва да спасяват собствените си кожи, а цената за това бе да спасят Мендоса.

Хамърсмит не гледаше на останалите като на личности. В съзнанието му към името на всеки мъж около масата бе прикачено името на институцията, която представлява. Зачака съгласието на могъщите Ротшилд и след миг получи едва забележимо кимване. Човекът от „Морган“ вдигна единия си пръст. „Хамброс“ направо се усмихна. „Глен & Милс“ се покашля и кимна иззад голяма бяла носна кърпа. Погледна „Баринг“. Той поклати глава.

Хамърсмит се сепна. Точно от там не бе очаквал проблеми. Ако някой трябваше да е съпричастен, това бяха точно „Баринг“. Не,

жестът не можеше да означава това. „Баринг“ мърмореше нещо в смисъл, че било срам да се случи подобно нещо.

— Но да разбирам ли, че сте за? — попита Хамърсмит.

— Да, разбира се. Какво друго ни остава.

— Да, така е. „Каутс“ се ангажираха със същата сума. Значи общо събрахме осем милиона. — Хамърсмит погледна книжката пред себе си. Това бе просто за да печели време. От два дни пресмяташе цифрите и те се бяха запечатали трайно в съзнанието му. Сега се обърна към Рансъм. — Което значи, че не ни достигат пет милиона, сър. Ако искаме Мендоса да стъпят здраво на краката си, това остава.

Управителят на Банк ъв Ингълънд прочисти гърлото си.

— Да, много мило от страна на всички вас, много щедро. Разбира се, това е във ваш интерес, но все пак... — Рансъм отпи глътка вода от чашата пред себе си и продължи: — Тъй като Ситито отново полага забележителни усилия да се спаси, банката ще гарантира петте милиона, които не достигат.

От шестимата мъже, които го наблюдаваха напрегнато, се откъсна всеобща въздишка на облекчение.

— Но, разбира се, ще поставим някои условия — добави Рансъм. — Когато една обществена институция се ангажира толкова сериозно, не може без условия.

— Какви условия имате предвид, сър? — попита човекът от Хамброс.

Рансъм отново прочисти гърлото си.

— Става въпрос за, тъж... за настоящата управа на Мендоса. Доказаха недалновидността си. Мисля, че трябва да помолим негова светлост и двамата му братя да отстъпят отговорността за управлението на банката.

Петима от мъжете кимнаха дълбокомислено. Хамърсмит се въздържа от каквато и да е реакция. Горкият Норман, мислеше си той, клетият нещастник, няма представа какво му кроят.

— Значи предлагате — поинтересува се Ротшилд, — Мендоса все пак да прекратят дейността си, така ли? Имам предвид, когато изплатят всичките си дългове, естествено.

„Глен & Милс“, бе този, който тихо рече:

— Ако Мендоса изчезнат от сцената, кой, ако позволите да запитам, ще ни върне парите?

Около масата се понесе тих кикот. Забележката не бе особено смешна, но всички се нуждаеха да се засмеят на нещо.

— Е — настояваше „Глен & Милс“, — какво предлагате?

— Едно ново дружество — спокойно рече Хамърсмит. — Нещо като това, което се получи след реорганизацията на „Баринг“.

„Баринг“ се усмихна и кимна.

— Добро предложение — рече Рансъм, сякаш идеята бе някакво гениално хрумване. — Това естествено зависи от тях самите, но ако бъде предложена тази идея, ние можем да я подкрепим. Между другото, има още нещо. Участието на Банк ъв Ингълънд в този фонд трябва да бъде гарантирано с личното имущество на всички старши съдружници.

— Гарантирано? — попита Хамърсмит. — Имате предвид, като евентуална гаранция ли, сър?

— Не. Съжалявам, че звуча толкова коравосърдечно, но се опасявам, че в този случай това не би било достатъчно. Банката ще настоява Мендоса да ликвидират имуществото си възможно най-скоро. Сам ще им съобщя това.

Сан Хуан, на разсъмване

Колкото и да бе изтощен, Майкъл не успя да спи добре. Мъчеха го ужасни кошмари и когато слънцето започна да се издига над хоризонта, той се събуди, целият облян в студена пот.

Бе оставил завесите дръпнати и вратата на балкона отворена, но въпреки това в стаята бе страшно задушно. Майкъл стана от леглото и наплиска с вода лицето си, без да ходи до банята в дъното на коридора, а с помощта на каната и легена, които Бригс винаги оставяше в стаята му.

На Кахе Сан Франсиско имаше една таверна, която отваряше много рано. Той се запъти натам, зажаднял за чаша горещо силно кафе и малко ром. Вратът му бе ожулен и го болеше. Той го разтърка и си припомни. Мили боже, какво бе онова създание? Мъртвец, върнат към живот, по думите на Обадия. Това бе напълно откачено, но каква бе истината? И ония жаби, защо...

Майкъл разтърси глава, за да се отърси от спомена за невероятните сцени, на които бе станал свидетел. Замисли се за Бет и

Нурия. Първо ще изпие кафето и рома си, после ще провери как са и двете. Можеше да се отбие на „Кахе Крус“ на връщане към странноприемницата.

Имаше нещо, което се опитваше да си припомни през цялата нощ, докато се измъчваше в съня си. Сега то неочаквано нахлу в съзнанието му — гласът на Магдалена прозвуча в ушите му, кристално ясен и разбираем в светлината на новия ден. *Силата е свята, а силата на една жена е най-святото нещо.*

Бет. Велики боже, това се казваше сила. Винаги я бе усещал у нея, дори малко себе боял, но...

— Сеньор Къран! Слава богу, че сте тук. Бях тръгнал към...

— Добро утро, Лус. Много рано си станал.

Банкерът излизаше от пощата, стиснал в ръката си някакъв плик. Изглеждаше ужасно, по-зле, отколкото се чувстваше Майкъл. Кожата на пуерториканеца, както и бялото на очите му, имаха болнаво жълт цвят. Челото му бе обсипано с капчици пот и целият трепереше:

— Какво има? — попита Майкъл. — Какво е станало?

— Сеньор — промълви Лус, после млъкна, сякаш устата му не можеше да изрече думите.

Майкъл го хвана за ръката.

— Ела с мен. Ще си поръчаме кафе и нещо за пиене. Тогава ще ми разкажеш всичко.

Наложи се почти да влачи банкера през улицата, после по прохода, който водеше към таверната на „Сан Франсиско“. Лус все се дърпаше и се опитваше да каже нещо.

— Не сега — няколко пъти му каза Майкъл. — Първо малко ром, че да ти дойде малко живец, после ще говорим.

Край тезгяха стояха няколко работника, а на една маса в дъното седеше някаква беззъба старица. Тя спеше с отворена уста, подпряла глава на стената. Майкъл издърпа Лус към дъното на дългото тясно помещение, като се спря само колкото да поръча на кръчмаря две кафета и два двойни рома.

Чашите бяха донесени бързо. От няколко седмици насам Майкъл си бе спечелил трайно репутацията на богат и могъщ човек.

— Пий — нареди той, като сам направи същото. — Кажеш сега какво става? Сигурно е свързано с телеграмата в ръцете ти, нали?

Лус сякаш бе забравил телеграмата. Сега я погледна, леко изненадан.

— Да, да — прошепна той. — Телеграмата. Тя е за вас.

Той му я подаде през масата. Майкъл изглади плика, смачкан от потните пръсти на Лус, и видя, че е адресиран до него.

— Кога пристигна това?

— Преди половин час, сеньор. Може би час. Не повече.

Пликът бе запечатан, но това нищо не доказваше. Лус сигурно знаеше какво пише в него, иначе нямаше да е в подобно състояние. По устните на Майкъл заигра лека усмивка. Досещаше се за съдържанието. И ако беше прав, всичко се нареждаше точно както трябва.

— Кажете какво пише.

— Но, дон Майкъл, телеграмата е до вас. Просто така се случи, че се намирах в пощата, когато пристигна. Защото се надяхах да получа съвет от банката в Лондон. От Каутс. И тогава...

— Това е от Каутс, нали? Не се прави на потаен, смешно е. Знаем, че държиш телеграфиста в джоба си. И аз на твоето място бих направил същото.

Лус кимна. В очите му имаше сълзи.

— *Si*, телеграфистът ми каза. От Каутс е. Казват... — Той преглътна думите, неспособен да продължи.

— Нека ти помогна — тихо рече Майкъл. — Казват, че няма пари, нали? Че не могат да пратят един милион на сметката ми.

Лус кимна, а нещастие му не можеше да се опише с думи. Майкъл си позволи да извика от радост. Старицата захърка по-силно, в знак на протест срещу шума. Кръчмарят хвърли бърз поглед към тях, но веднага отместе очи.

— Всичко е точно както го бях планирал — тихо каза Майкъл, съдържайки радостта си. — Точно по график.

— Но, сеньор, банката ми... — Гласът на Лус бе просто дрезгав шепот. Той се огледа, за да е сигурен, че наблизо няма никой, който може да ги чуе, после се наведе напред. — Няма пари, с които да отворя днес. Всички са уплашени от американците. Сега теглят спестяванията си, за да могат да заминат оттук. Ако от Каутс ме бяха посъветвали както очаквах, щях да ида при губернатора и да го помоля за...

— Чуй какво ще ти кажа. — Майкъл прекъсна потока от думи и прикова с поглед банкера, накара го само с изражението си да мълчи и да слуша. — Стегни се. Онзи милион бе въз основа на документ, издаден от Мендоса. Трябваше да се изплати при поискване, без отлагане. В десетдневен срок. Щом парите не идват, то е, защото Мендоса не могат да платят.

Лус го зяпаше, притихнал и изумен. Заклати главата си невярващо.

— Не — изграчи най-сетне той. — Мендоса, не, не може да бъде.

— Напротив, може. Това е самата истина. — Майкъл отвори плика и бързо прегледа съобщението. — Да, точно както ти казах. Хамърсмит, служителят на Каутс, е много предпазлив. Винаги е такъв. Но точно това означават думите му. Мендоса не могат да платят.

— Но...

— Но нищо. Точно това исках.

— Вие? Но, сеньор, аз ви се доверих. Казахте ми, че...

— Казах ти, че ще спечелиш добре от това, което предлагам. И ето, че стана точно така. Притежаваш равностойността на петнадесет лири стерлинги. Плюс онова, което си спестявал в банковите си сметки в Ню Йорк. Сега е време да си тръгнеш, Лус. Вземи си билет за първия възможен кораб. Иди в Ню Йорк и заживей така, както планираш от години.

— Но как мога да замина? Банката... клиентите ми... те ще ме разкъсат на парчета.

— Не и ако не могат да те открият. Вземи всичко необходимо, както и парите си... — Майкъл млъкна и се вгледа в лицето му. — Нали не си използвал собствените си пари, за да покриеш недостига в резервите на банката?

Лус поклати глава.

— Не още. Разбира се, ако бях сигурен.

— Отлично. Значи няма проблеми. Скрый се, Лус. Скрый се в миша дупка, докато успееш да заминеш от острова. А аз ще ти помогна с каквото мога.

— Сеньор, не разбирам. Банката, плантаторите... — Той вече съвсем открито плачеше. По жълтите му хълтнали бузи капеха големи сълзи.

— Я се стегни — заповяда му Майкъл. — Не се дръж като жена.

Силата на една жена е най-святото нещо. Думите проблеснаха в главата му, но Майкъл се отърси от тях. Не сега, няма време.

— Чуй ме. Плантасторите съвсем не са в неизгодно положение. И те получиха по петнадесет хиляди лири. Това ще остане за тях, когато се откажа от покупката на плантациите. Сам написах тази клауза в договорите. Това е цената за това, че сключих с тях сделка.

— Значи през цялото време сте знаели — прошепна Лус. — Въобще не сте възнамерявали...

— Точно така. Но сега това няма значение. — Майкъл извади часовника от джоба си. — Наближава седем часа. Имаш малко повече от час. Иди в апартамента си, вземи си парите и нещата, от които най-много се нуждаеш, и тръгвай. — Той направи пауза. — Имаш ли къде да идеш? Сещаш ли се за някое място, където да се скриеш, докато намериш кораб?

— Разбира се — глухо каза Лус. — Роден съм и съм и съм отраснал в Пуерто Рико. Разбира се, че знам къде да се скрия.

— Чудесно. Заклучи хубаво банката. Сложи всички ключове в плик и го запечатай добре, а на него напиши името ми. На път за където и да решиш да идеш... — Лус понечи да каже нещо, но Майкъл вдигна ръка. — Не ми казвай, не искам да знам. Но където и да отиваш, отбий се в странноприемницата и остави ключовете там. Дай ги лично на слугата ми, Бригс. Не, чакай малко. — Майкъл се поколеба, но после реши. — Попитай за Бет — за доня Исабела — дай на нея плика. На кой друг, разбра ли? И се постарай да идеш там преди осем часа. После изчезвай от Сан Хуан.

— Банката... — отново промълви Лус, съвсем отчаян.

— Сега банката е моя. — Майкъл се усмихна. — Аз ще се погрижа за банката.

Оставаше само час до отварянето на банката. Дори по-малко. Часовникът му показваше седем и пет. Нямах време да иде на „Кахе Крус“. Трябваше да остави Нурия на грижите на Самсон, поне засега. Посещението при Бет също трябваше да почака. Но поне за нея бе сигурен. Силата на една жена, най-святото нещо.

Майкъл се запъти бързо към „Ла форталеса“. Хората вече излизаха по улиците, но той никого не поздрави, просто вървеше

толкова бързо, колкото можеше, без да изглежда сякаш бяга.

Пред вратата, която водеше към личния апартамент на губернатора, стоеше един униформен служител от местната милиция.

— Искам да се срещна с генерал Девега. Кажете му, че Майкъл Къран го търси по въпрос от крайна спешност.

Войникът се изправи още повече.

— Генералът не се среща с никого преди девет часа. Тогава той ще е в кабинета си.

— С мен ще се срещне. Предайте му съобщението ми.

— Девет часа, сеньор. В кабинета. Входът е от другата страна.

Господи! Нямаше никакво време да спори с този човек. А ако реши да го избута от пътя си, това би донесло някои сериозни последствия. Военните, както навсякъде по света, много се засягат, когато някой прояви незачитане спрямо тях. Майкъл бръкна в джоба си и извади шепа песети. Нямаше представа колко са. Но явно се оказаха достатъчно. Войниците бяха с достатъчно ниски заплати и от това, естествено, ставаха лесно подкупни.

Мъжът не погледна парите, докато ги взимаше и ги пъхаше в джоба на униформата си.

— Почакайте тук. Ще предам съобщението ви на генерала. Но това е всичко, което мога да направя.

Майкъл кимна.

Не чака дълго, но му се стори, че всяка секунда е цяла вечност. И през цялото време в главата му отекваха истините, на които започваше да вярва. Планът действаше. Бе проработил. На практика всичко бе готово. Господи! Вече държеше в ръце наследството си!

— От тук, сеньор. Генералът ще се срещне с вас.

Майкъл последва войника по дълъг коридор, докато стигнаха малка слънчева стая с изглед към морето. Девега закусваше с *churros* и кафе. Имаше една чаша и за Майкъл, а докато той седеше, един слуга я напълни с кафе.

— И така, сеньор Къран, какво може да е толкова спешно, че не може да почака още час, докато се преместя в кабинета си?

Майкъл изчака слугата да излезе от стаята и едва тогава проговори.

— Банка Мендоса не може да отвори днес. Няма паре.

Девега се втренчи в него.

— Това е невъзможно — рече той след няколко секунди.

— Уверявам ви, че е самата истина.

Генералът понечи да се изправи.

— Лус. Сигурно той си е присвоил резервите. Ще изпратя войниците...

— Седнете, сър. Моля да ме изслушате. Лус не е направил нищо. Поне нищо незаконно, което да се отнася до вас. Мендоса в Лондон са фалирали.

— Мендоса? Откъде знаете това?

— Получих една телеграма. — Къран размаха плика, но не даде на губернатора да я прочете. Съобщението не бе точно в този смисъл, в който го представяше Майкъл. Девега нямаше да разбере намеците на Хамърсмит. — Освен това, аз съм член на семейството.

— Вие сте Мендоса?

— Точно така. Роден съм в Кордова. Баща ми е Хуан Луис Мендоса Калеро. Истинското ми име е Мигел Мендоса Къран.

— Познавах баща ви, поне бях чувал за него. Но вие въобще не споменахте...

— Извинете ме за това. Беше по-удобно да запазя в тайна връзката си, поне за известно време.

Девега се облегна на стола, отпи малко кафе и заговори бавно и отчетливо:

— Започвам да си мисля, че има много неща в плановете ви, които не са ми известни, сеньор Къран... извинете, сеньор Мендоса. Може би ще бъдете така любезен да ме осветлите по някои въпроси.

— Можете засега да продължите да ме наричате Къран. И признавам, наистина не бях кой знае колко откровен. Но сега това няма значение, нали? Вашето управление тук почти приключва, не мислите ли така?

— Доколкото разбирам, говорите за американците.

— Разбира се.

Девега кимна.

— В това има известна доза истина. Искам да кажа, че предположението ви не е напълно неоснователно.

— Нали не смятате да се биете? Никога не сте възнамерявали да направите това.

— Някои битки са толкова неравни, че са направо абсурдни. Не сте ли съгласен с мен?

— Да, съгласен съм. Един мъдър човек винаги знае коя битка каква е. Затова скоро вие ще се приберете в Испания. Може би ще се срещнем там. Самият аз, предполагам, скоро ще ида там.

Генералът не бе наясно накъде се насочва този разговор, но бе готов да чака търпеливо, докато узнае.

— Така ли? В Кордова, може би?

— Именно, в Кордова. Банката в Лондон е пред фалит. Но Банка Мендоса в Испания е силна, както винаги.

— Радвам се да го чуя — тихо рече Девега. — Това е добра банка, надеждна, добра опора за клиентите си. Особено когато се върнат у дома след продължително отсъствие.

— Да, съгласен съм с вас. А аз ще бъда *patron* на банката в Кордова. Това е мое законно право, като син на баща ми.

Девега кимна още веднъж.

— Всичко това е много интересно, сеньор. Но междуременно се намираме в Пуерто Рико, а на този остров има само една частна банка. И ако сега вие ми заявявате, че в нея няма пари, че тази сутрин не може да отвори, аз трябва веднага да ида при войниците си и да им кажа да са готови да потушат един бунт.

— Няма нужда да се стига до бунт, генерале.

— О, така ли? Радвам се да го чуя. Но как предлагате да го предотвратим?

— Смятам веднага да поема управлението на банката, да набавя средства от личните си пари.

— Разбирам. Много добре. Но имате ли лични пари, сеньор Къран? Ако те са вложени в банката, която няма пари... — Той сви рамене и остави изречението си недовършено.

— Парите ми са в Лондон, генерале. Това, от което се нужда в момента, са пари в брой — истински песети — и то тук, в Пуерто Рико. Не много, просто толкова, че банката да продължи да изплаща влогове, докато стане възможно да се приложат по-обикновени мерки.

— И колко смятате, че е това, сеньор Къран?

— Около двеста хиляди песети, или около петдесет хиляди лири стерлинги.

— Разбирам. Е, сеньор, ако имах на разположение такава сума, с радост бих ви я заел, но...

— Тридесет дни — рече Майкъл, като натъртваше на всяка дума. — Лихва от седем процента. Цялата сума ще ви бъде изплатена на частна сметка на ваше име в Банка Мендоса в Кордова.

Губернаторът присви очи.

— Американците — тихо рече Майкъл, — ще конфискуват всичко ценно, което намерят, нали? И преди всичко парите в брой.

— Да, при всички нахлувания става така.

— Е, тогава?

Девега отново се колебаеше. Но след миг стана и излезе от стаята, без да каже нищо. След четири минути се върна с преносима каса.

— Вътре са. Това е ключът. Ще изпратя някой от войниците си, за да ви охранява по пътя до трезора на банката. И се благодарете на своя бог, сеньор Къран, че войникът няма да знае, че в тази каса се намира цялата му заплата за август, както и заплатите на колегите му в милицията.

— Няма да му кажа, генерале. А е малко вероятно това да има някакво значение в края на август. А сега, предполагам, че желаете да подпиша някакъв документ?

Губернаторът извади хартия и мастило. Майкъл написа бележката в два екземпляра, един за него и един за Девега, после и двамата сложиха подписите си под тях. Когато свършиха, той се изправи усмихнат и кимна в знак на благодарност. Съчиняваше наум телеграмата, която щеше да изпрати на Норман Мендоса в Лондон.

Бет го чакаше в двора на странноприемницата.

— Почти нищо не разбрах от онова, което ми каза сеньор Лус — рече тя. — Но мисля, че това е за теб. Че трябва да го получиш преди осем часа.

Той взе плика от ръцете ѝ. Бе вързан с мръсна червена лента и бе удивително тежък.

— Да, и за двете неща си права. Благодаря ти. Извинявай, но нямам време да ти обясня. Добре ли си? Някакви последици?

— Не и такива, с които да не мога да се справя.

Тя изглеждаше удивително — спокойна, самоуверена и красива. Косата ѝ бе вдигната на кок, челото ѝ бе открито, облечена бе в красива синя ленена рокля, в която изглеждаше толкова прохладна, въпреки жегата на утрото.

— Ти си фантастична — каза Майкъл и наистина го мислеше. — Няма равна на теб, Бет Мендоса, освен може би майка ми.

— Струва ми се, че това е най-смисленият комплимент, който някога съм получавала от теб, Майкъл.

Той се ухили.

— Преди няколко дни сигурно нямаше да е, но днес е така. Трябва да тръгвам. По-късно — обеща той. — По-късно ще поговорим за всичко.

Той се наведе и я целуна. Устните ѝ бяха нежни и меки като коприна, прелестни.

— По-късно — повтори той. После изтича към улицата, където войникът с касата в ръце го очакваше.

Банка Мендоса отвори пет минути след осем. Закъснението не се дължеше на Майкъл, но просто намирането на точния ключ за всяка врата във връзката, оставена от Лус, го бе забавило толкова. Касиерите чакаха в края на голяма тълпа. Когато отключи входната врата, Майкъл направи знак на персонала на банката да се приближат.

— Сеньор Лус не е тук — тихо рече той. — Сега аз управлявам. Идете по местата си и се пригответе да отворите. — После се обърна към множеството пред вратата и каза на висок глас: — Ще ви пуснем вътре след десет минути, веднага щом чиновниците се приготвят. Моля да ни извините за закъснението и да проявите търпение. Няма място за притеснения. Всичко е под контрол.

Хората замърмориха недоволно помежду си, раздразнени от закъснението, но готови да повярват на този *esranjero*, защото искаха да му вярват. Ако лъжеше, всичко бе загубено и те никога нямаше да видят спечелените с тежък труд песети, които бяха вложили в банката. Освен това всички знаеха, че този ирландец е приказно богат. Ако той управлява, значи и банката ще има пари.

Майкъл въведе тримата чиновници в банката, като затвори здраво вратата зад гърба им.

— Сеньор — прошепна единият от тях, когато Майкъл се запъти към кабинета на Лус. — Сеньор Къран.

— *Si, digame.*

Мъжът погледна към улицата и чакащите клиенти. Вместо да каже нещо, той отвори чекмеджето под тезгяха със счетоводните книги. Беше празно. Той погледна Майкъл с безмълвна молба в очите.

— *No passe nada* — рече Майкъл. — Нищо не е станало. След минутка ще ви донеса пари. Преди да отворим.

Чиновникът кимна, но в очите му още се четеше предпазливост. Все пак и той, както хората отвън, бе готов да повярва, защото искаше да вярва.

Майкъл отиде в кабинета на Лус и пусна резето. Отзад имаше друга врата, която водеше към прохода зад банката. Надяваше се, че и тя ще се заключва с плъзгащо се резе. Но уви. Трябваше да намери още един от тия проклети ключове. Пробва с три от тях, преди да открие точния ключ, с който успя да отвори вратата. Откак бе пуснал чиновниците, бяха изминали седем минути.

Войникът чакаше, хванал в една ръка касата, а в другата си мускета. Мускети, господи! Испанската армия бе въоръжена по същия начин както по времето на Наполеон. На полуострова положението бе лошо, но пък на това, което бе останало от колониите, бе далеч по-зле. Нищо чудно, че Девета не си прави илюзии да се бие с американците. Къран взе металната кутия.

После изгледа как войникът се отдалечи, заключи вратата към прохода и отвори касата. Вътре имаше няколко подредени купчинки банкноти. Той разрови едната, за да прецени горе-долу каква е сумата, тъй като нямаше време да ги брой. После взе три купчинки и ги занесе в паричния салон, където го чакаха чиновниците.

— Това ще ви стигне като за начало. Ако ви потрябват повече, ще ви дам. Не бързайте, бавете се с всеки клиент. Записвайте всичко много внимателно. Разбрахте ли?

Тримата кимнаха едновременно. Доволен, Майкъл отключи вратата на банката. Тълпата се втурна напред, като всеки се опитваше да се нареди пръв на опашката, но в движенията и в гласовете им нямаше и следа от паника. Самото му присъствие им вдъхваше увереност. Тъй като той бе тук, а и банката отвори, вече не им се струваше толкова спешно да изтеглят парите си. Къран погледа известно време как върви работата, после се върна в кабинета.

Бюрото на Лус бе точно под портрета на Мария Ортега. Струваше му се, че очите на старицата се впиват в гърба му, докато съчиняваше телеграмата си до Лондон.

„С РАЗРЕШЕНИЕ ОТ ГУБЕРНАТОРА НА
ОСТРОВА ПОЕХ УПРАВЛЕНИЕТО НА БАНКАТА ТУК
ЗА ДА ПРЕДОТВРАТЯ ПАНИКА И ФАЛИТ ТОЧКА
ЛИЧНИЯТ МИ КАПИТАЛ ГАРАНТИРА
ПЛАТЕЖОСПОСОБНОСТ ТОЧКА ВРЪЩАМ СЕ В
ЛОНДОН ПРИ ПЪРВА ВЪЗМОЖНОСТ ЗА
УЗАКОНЯВАНЕ ПРЕХВЪРЛЯНЕТО НА
УПРАВЛЕНИЕТО ТОЧКА“

ПОДПИС МАЙКЪЛ МЕНДОСА КЪРАН

Майкъл прочете на глас съобщението и се закикоти. Това щеше да даде храна за мислите на Норман Мендоса. И още нещо, целият остров щеше да узнае за съдържанието на телеграмата почти едновременно с телеграфиста. Много добре.

Той отиде до вратата, за да се увери, че всичко в паричния салон върви добре, след което се измъкна през задната врата, за да пусне телеграмата.

Тили пристигна в банката малко преди обяд. Майкъл стоеше край тезгяха на единия от чиновниците, доволен, че клиентите се държаха спокойно. А през последния час четирима души дори бяха вложили пари, вместо да теглят. Бе успял да предотврати бунта, а две трети от парите на Девега все още стояха непокътнати.

Тили изтича при него, без да обръща внимание на тълпата.

— Госпожица Бет ме изпрати, господин Къран. Каза, че сигурно сте тук. Казва, че трябва да идете...

— Ела вътре. — Къран издърпа жената в кабинета. Каквото и да бе съобщението на Бет, той не искаше да го чува цялата тълпа, дори и да бе малко вероятно някой от тях да разбира английски.

— Кажи сега — рече той, когато затвори вратата. — Какво има?

— Не мога да ви кажа точно, господин Къран. Само това, че едно негърче дойде да ви търси в странноприемницата преди мъничко. Госпожица Бет поговори с него. Или поне се опита. Туй дете не може да каже и две думи, дето да ги разбере човек.

— Обадия — каза Къран. Сигурно е той. Нямахше друго негърче, което да го търси в посадата Сан Хуан Батиста. — Така ли се казваше момчето, Обадия?

— Май така му викаше госпожица Бет. Тя, естествено, нищичко не разбираше от думите му, но то все я дърпаше за полата да дойде с него. Казах ѝ да ви почака, или поне да вземе мен и Том, ама тя каза, че не ѝ трябвал никой, освен вас. — Тили изсумтя, очевидно чувствата ѝ бяха сериозно наранени.

Майкъл пхна касата в бюрото и го заключи. Бе успял да открие сейфа зад портрета на Мария Ортега, но той се отключваше с някаква комбинация, която Лус бе забравил да му съобщи. Бюрото трябваше да свърши работа.

Майкъл показа на Тили задния вход.

— Оттук трябва да вървиш все по прохода и ще стигнеш до „Кахе форталеса“. Върни се в странноприемницата и остани там с брат си, докато се върна с госпожица Бет.

— Ама аз не ви казах къде отиде тя — запротестира жената. — Не ви...

— Знам къде е отишла.

Майкъл заключи вратата след нея, после мина през паричния салон, като си наложи да изглежда съвсем спокоен и да върви бавничко. Но щом се озова на улицата, ускори ход и се запъти към „Кахе Крус“. Искаше му се да тича, но не смееше. Прекалено много очи наблюдаваха всяко негово движение. Животът в Сан Хуан всеки миг можеше да избухне, а той се бе превърнал в един от факторите, които поддържаха равновесието. Слава богу, че не трябваше да върви дълго.

След няколко минути вече минаваше покрай бордея. Секунди покъсно зави по уличката и се втурна да бяга.

Майкъл почука, но никой не се отзова. Натисна дръжката и вратата се отвори. Къде, по дяволите, бяха тримата пазачи, които бяха назначили предната нощ?

— Самсон! — извика той. — Бет! Къде сте?

— Майкъл! Слава богу. Дойдох веднага, щом можах, но бе прекалено късно, за да я спра. Тя... — Бет млъкна и изтича през стаята към него.

Майкъл я хвана за раменете. Колкото и да бе разтревожен, той не пропусна да забележи, че те бяха голи над широкото деколте на роклята ѝ, а кожата ѝ бе мека и нежна като сметана.

— Какво е станало? Добре ли си?

— Аз съм добре, но Нурия...

— Какво се е случило? — попита той отново. — Къде е Самсон?

— Ела. Не мога да ти обясня. Трябва сам да видиш.

Тя го задърпа след себе си и той разбра, че го води към вътрешния двор между къщата и бордея. Само след миг чу и шума. Ужасно крякане, грачене и пърхане. Бе почти толкова страшно, както и барабаните от предната нощ.

— Птиците — измърмори той. — Проклетите ѝ птици.

Бет не отвърна. Вече се намираха в двора, а въздухът бе изпълнен с летящи същества. Половината от клетките бяха отворени, а обитателите им кръжаха и пърхаха из въздуха между стените на двора. Около главата му се носеха приказно оцветените пъстри папагали, канарчета, сипки и какви ли не други птици. Те му пречеха да види какво става в двора. Но след миг забеляза Самсон.

Старецът бе коленичил на земята. Обадия се бе свил наблизко, а малко по-далеч се намираха тримата яки младежи, които трябваше да са на пост. Те се бяха сгушили в един ъгъл, закрили лицата си с ръце, очевидно ужасени от ненормалното поведение на птиците.

— Самсон, какво има? Какво е станало тук? — Майкъл се приближи, като отблъскваше крилатите създания, които кацаха по главата и раменете му и крещяха враждебно.

Старецът не го погледна. Нурия лежеше на земята в краката му, облечена в някаква дълга черна роба. Той говореше само на нея.

— Миси Доня — повтаряше старият човек. — Миси Доня. Казах ви, че *verdad* не е добре да идвате тук. Но вий не щяхте да слушате стария Самсон. Старият Самсон е роден във вериги, какво може *verdad* да знае той?

Майкъл клекна до него. Самсон люлееше главата на господарката си в скута си. Майкъл веднага разбра, че е мъртва.

Кожата ѝ бе опъната по лицето като някаква маска, очите ѝ бяха затворени, а устните ѝ бяха съвсем безкръвни.

— Какво стана? — попита той.

Самсон дръпна с пръст черния плат и посочи врата на Нурия. Там зееше рана, заобиколена от полусъсирена кръв. Майкъл ахна, когато започна да му се изяснява какво се е случило в действителност. Раменете на Нурия бяха покрити с белези от нокти, а раната в плътта ѝ бе направена от клюн. Бе изкъпвана до смърт.

— О, господи... — промълви Майкъл, задавен от скръб. — О, господи...

Самсон се клатеше напред-назад и вече плачеше открито.

— Казвах ѝ и пак ѝ казвах. *Verdad* не отивайте там, Миси Доня. Рекох, това е *verdad* странно. Сигурно тая зла Асунта е омагьосала с вуду и птиците, не ходете там. Тоя син *paragaуо*, той е най-лошият. Рекох, лошият късмет *verdad* дойде в къщата, когато донесохте вкъщи тоя син *paragaуо*.

Майкъл с мъка откъсна очи от Нурия и доказателството за онова, което му изглеждаше немислимо, и вдигна поглед. Стори му се, че птиците в двора са станали повече. Нямаше покрив, но въпреки това нито една от тях не бе отлетяла. Изведнъж, напред вресящия облак, той забеляза хиацинта. Папагалът летеше съвсем целенасочено от клетка на клетка, хващаше се с нокти за бамбуковите решетки и повдигаше с клюна си вратичките.

— Мили боже! — възкликна Майкъл. — Ако не го виждах с очите си, нямаше да повярвам. — Той се изправи на крака, обзет от внезапна тревога за Бет. Тя се бе отдръпнала и стоеше в рамката на вратата. Нито една птица не прелиташе през тази бариера. Майкъл се приближи към нея, борейки се на всяка крачка с птиците.

— Всичко е заради този син папагал. Успял е да отвори всички клетки. — Трябваше да вика до ухото ѝ, за да го чуе през страхотната врява.

— Да — извика Бет. — Наблюдавах го. Това е невероятно. Нурия, тя...

— Да. Птиците, или поне една от тях, може би синият папагал... — Майкъл спря, защото не искаше да ѝ разказва тази ужасна история.

Бет стисна ръката му.

— Майкъл, виж!

Той се обърна към двора. Вече всички клетки бяха отворени, но освободените птици сега не летяха безцелно в двора, а започнаха да се подреждат в някаква правилна форма.

Пред очите им птиците образуваха във въздуха едно голямо V, начело с хиацинта. Като едно цяло пулсиращата жива маса се придвижи към мястото, където Самсон все още коленичеше край тялото на Нурия. Обадия също бе там, притиснал лице към коленете си и покрил глава с ръце. Тримата пазачи все още клечаха в ъгъла.

В продължение на един бездиханен миг птиците сякаш увиснаха във въздуха. Хиацинтът се спусна надолу, приближи се на няколко сантиметра от тялото на Нурия и после, отново се извиси нагоре. Птиците като една се стрелнаха след него. Ярките им цветове блестяха на синия фон на небето. После хиацинтът нададе пронизителен крясък и птиците, вече свободни, изчезнаха из синевата.

— Той се сбогуваше с нея — рече Бет. — Знам, че звучи налудничаво, но съм сигурна, че папагалът ѝ казваше довиждане.

Намираха се в кабинета на банката. Вече се бе смрачило и бяха сами.

— Всичко, което се случи от вчера насам, изглежда налудничаво — съгласи се Майкъл. — Човек би повярвал само ако го преживее. Но трябва да призная, че ти изглеждаш чудесно след всичко това.

Бет сбърчи носле.

— Не мога да кажа същото и за теб, Майкъл Къран. Не си се избръснал. И миришеш.

— Извинявай. Денят наистина бе дълъг.

След като птиците бяха отлетели, те останаха с Обадия и трупа на Нурия, докато Самсон уреди подробностите около погребението.

— Няма ли някакви власти, които трябва да уведоим? — бе попитала Бет.

— Не се сещам за никакви власти. В това общество винаги всичко е било съвсем примитивно и простичко. А сега, когато хората очакват американците да ги превземат, каквито и системи да са останали, те бързо се разпадат. Губернаторът и войските му са нащрек за евентуални безредици, масова истерия или бунтове. Сега те трябва да пазят реда и не могат да се тревожат за смъртта на една жена.

— Смъртта ѝ — бавно бе повторила Бет. — Това убийство ли бе, Майкъл?

— Убийство от кого? — Гласът му издаваше умората и скептицизма му. — От една птица? Нима е възможно?

— Не — отвърнала бе тя на своя, а не на неговия въпрос. — Това не бе убийство. Мисля, че Нурия е искала да умре.

— Може би. Тя имаше някаква връзка с папагала. Но това е дълга история, сега няма време да ти я разказвам. Но някой ден ще го направя. Все пак не мисля, че хиацинтът щеше да направи нещо, което Нурия не би желала.

Това бе всичко, което успяха да си кажат, тъй като Самсон се бе върнал заедно с няколко възрастни жени. Те щяха да пригответ тялото за погребението на следващия ден.

— Казах на свещеника да направи хубаво християнско погребение на Миси Доня. Той *verdad* каза, че ще го направи.

Щом чу това, мнението му за йезуита значително се подобри. Свещеникът спокойно можеше да откаже да погребее Нурия по католически и никой, освен Майкъл и няколко бивши роби, нямаше да възрази.

И тъй, той и Бет си бяха тръгнали. Самсон и Обадия и останалите щяха да се отдадат на своята скръб, но мястото на двамата чужденци не бе там.

— Трябва да ида в банката — бе обяснил Майкъл. — Но първо ще те заведа в странноприемницата.

— Не, моля те — запротестира Бет. — Вземи ме със себе си.

Така и стори. Ето че сега се намираха в кабинета на Лус и бяха единствените в сградата.

— Искаш ли да идеш на погребението утре? — попита Майкъл.

— Да, искам. Слушай, Майкъл... — Бет се наведе, за да хване ръката му, но свъси вежди и се отдръпна. — Извинявай, но наистина миришеш ужасно.

Майкъл се изкикоти.

— Нищо чудно. От вчера сутринта не съм се къпал като хората, а оттогава се случиха доста неща. Горе, в апартамента на Лус, има баня. Ей сега ще ида там. Но първо, сигурна ли си, че искаш да останеш тук, с мен?

Майкъл ѝ бе обяснил, че трябва да остане в банката за през нощта.

— Тук има много пари, а както вървят нещата, няма да се изненадам, ако започнат грабежи. А не мога да отворя сейфа, не знам комбинацията. Утре ще повикам някого, за да го разбие, а после ще сложа нова ключалка. Но дотогава по-добре да остана да пазя.

— Тогава и аз ще остана с теб — бе казала Бет. — Не казвай не. Наистина не искам да съм сама.

Сега тя повтори същото.

— Тук, с теб, съм много по-щастлива, отколкото сама в странноприемницата. Дори и да си мръсен. Тук ли ще спим, или горе, в апартамента?

— Тук, в кабинета. Поне аз трябва да остана тук. Наистина е страшно важно да наглеждам тези пари. Хич не беше лесно да ги намеря, а с тяхна помощ избегнахме ужасна криза. За известно време няма откъде да намеря друга.

Тя огледа тясната кушетка и твърдия, покрит с плочки под.

— Хмм, добре, тогава. Това е животът на един банкер: винаги да пази парите си. Сигурен ли си, че това е бъдещето, за което мечтаеш?

— Да. — Закачливостта бе изчезнала от гласа му и изражението му бе много сериозно. — Съвсем сигурен съм. Но не тук, разбира се. В Кордова. За това съм роден, Бет. Това е наследството ми, заветът на дедите ми.

Тя кимна. Ами аз, искаше ѝ се да попита, но знаеше, че е прекалено рано за това. Бавно и мъчително изграждаха отново близостта, която бяха чувствали преди. Тя не знаеше накъде ще ги отведе този мост, но не искаше да го разруши, преди да е узнала.

21.

Неделя, 18 юли, 1898

Лондон, два часа следобед

— ... с надежда и увереност във възкресението. Амин. —
Викарият затвори молитвеника си.

Опечалените промълвиха своето „амин“, смутени и объркани, както хората винаги се чувстват на погребение, усещайки тягостното присъствие на гробарите. След няколко минути те щяха да започнат да зариват с пръст ковчега на Тимъти Мендоса.

Тълпата бе наистина голяма. Присъстваха много от най-влиятелните хора в Ситито, както и кметът на Лондон и представител на министър-председателя. Семейство Мендоса също бе представено от всички свои членове. Десетина далечни братовчеди, лели и чичовци, които бяха все още евреи, също бяха тук. Може и да бяха леко объркани от това християнско погребение, толкова различно от ритуалите на древния им произход, но не издаваха чувствата си. Поведението им бе напълно уместно и благоприлично. В момента най-силните членове на рода принадлежаха към Англиканската църква, затова нека бъде както те желаят.

Карълайн бе дошла от Уестлейк. Тя стоеше до Джейми и здраво стискаше ръката му. Сякаш се страхуваше, че ако го пусне, той също ще се изтърколи в гроба. Но и видът на Джейми съвсем не изключваше подобна мисъл. Хенри стоеше от другата страна на зейналия гроб, а до него бе Сара, съпругата на Чарлз. Самият Чарлз се бе върнал от Кордова предния ден. Сега той пристъпи към гроба и се втрени в ковчега с изражение на безкраен ужас.

Норман стоеше до викария, малко по-встрани от групата на близките, напълно неподвижен и с изправени рамене. Погледът му отбягваше дупката в земята и Чарлз. Сякаш Норман не можеше да разпознае нито мъртвия си син, нито онзи, който бе още сред живите. Той стискаше черния си цилиндър и кокалчетата му бяха побелели

така, сякаш шапката бе толкова тежка, че с усилия я държеше да не падне.

Лиля и Беатрис стояха заедно на няколко метра от останалите. И двете бяха облечени в черно. Лиля изглеждаше зашеметяващо, въпреки че роклята и шапката ѝ с воалетка бяха съвсем прости и изискани. Беатрис изглеждаше някак по-странна и екзотична. Траурните ѝ дрехи бяха общити с черни кехлибарени мъниста и дантели, като подчертаваха испанския ѝ произход. Лиля прошепна нещо в ухото ѝ и двете се отдалечиха.

Шарик бе застанал зад тълпата роднини. Сега той тръгна към жените.

— Лиля, трябва да говоря с теб. Спешно е. Ще ме изчакаш ли за малко?

Не се бяха виждали от онази сутрин в Риджънтс парк. Тя го гледа в продължение на няколко дълги секунди. Шарик не успя да прочете нищо в очите ѝ — те бяха скрити зад черната воалетка. После тя сдържано му кимна.

— Благодаря ти. Ще дойда при каретата ти веднага, щом мога. — Той се обърна пак към гроба.

Опечалените си стискаха ръцете. Колко абсурдно се държат хората от северните раси. Имат само един жест, който се позволява на публични места, и той трябва да служи при всякакви случаи. Южняците са по-разумни в това отношение. Те си позволяват да плачат и да викат от скръб, а това освобождава напрежението, прочиства въздуха от недоизказани чувства. Но самият Шарик никога не бе успял да свикне с това, а сега забелязваше, че и събраните тук не разкриват по този начин чувствата си. Явно Мендоса бяха пуснали дълбоки корени в английска земя и вече нищо в поведението им не издаваше южняшкия им произход.

Шарик се приближи към Норман и викария, като изказваше тихо съболезнованията си на роднините, покрай които минаваше.

Чарлз го забеляза и понечи да тръгне към него, но се спря. Шарик му кимна, но не се приближи. Погледът му все още бе призован в Норман.

Викарият се понесе към Уестлейк и съпругата му. Шарик застана до Норман и рече:

— Моите съболезнования, това е наистина ужасно. — Но при тези думи не посегна да стисне ръката на другия мъж.

— Какво, по дяволите, правите тук?

— Познавах това момче — меко каза Шарик, пренебрегвайки грубите думи и омразата в очите на Норман. — Вижте, наистина съжалявам, че в такъв момент трябва да говоря по този въпрос, но наистина нямаме никакво време. Трябва да се срещнем. Не по-късно от тази вечер. Ще бъдете ли у дома си?

Първоначално си помисли, че Норман няма да му отговори. Мендоса дълго го гледа втренчено с тъмните си очи. Но най-сетне кимна.

— Добре, тази вечер. Но няма да съм у дома. Ще съм на Гордън скуеър. Елате в девет. Ще ви дам само четвърт час.

Шарик не се засегна от властния му тон.

— Добре, в девет, на Гордън скуеър. О, и още нещо, Чарлз ще бъде ли там?

Норман кимна.

— Добре, значи се уговорихме. До довечера. — Шарик си проправи път през тълпата, без да заговори повече никого.

Гробището Хайгейт се намираще в едно спокойно лондонско предградие. Отвъд стените му живееха съвсем обикновени хора със съвсем обикновени съдби и рядко обръщаха внимание на близостта на мъртвите. Но днес от прозорците на къщите покрай улицата надничаха любопитни лица, притискаха се към стъклата и зяпаха каретите на аристократите, черните пера и панделки, които украсяваха гривите на конете.

Шарик забеляза каретата, която бе наела Лила Къран, спряла малко по-настрани от останалите. Завесите не бяха спуснати и той можеше да види през прозорчето очертанията на широкополата ѝ шапка.

Той се приближи към нея, а куцането му почти не се забелязваше, защото днес времето бе чудесно, а и през двата почивни дни бе все така хубаво. Тя смъкна стъклото и се наведе към него, но не каза нищо.

— Добре, че ме изчака.

— Какво има, Фъргюс?

— Случиха се много неща, а и продължават да се случват. — Той се обърна за момент назад и погледна към опечалените, които вече се насочваха към изхода на гробищата. — Тая тъжна история не може да спре хода на нещата. Вече е прекалено късно.

— Знам. Освен това аз съм тук, защото това се очакваше от мен, но не се преструвам, че съм дълбоко опечалена.

Шарик надзърна покрай Лиля към другата жена в каретата. Беатрис Мендоса се бе облегла на седалката си и ги наблюдаваше. Никога не се бе срещал с нея, а и сега тя не му кимна. Също като Лиля, и Беатрис носеше воалетка. Не можеше да види лицето ѝ, но това нямаше значение. Знаеше, че тя е съучастник в плана им още от самото начало.

— Не можем да говорим тук — рече той. — Ще дойда в хотела след половин час.

— Не — възпротиви се Лиля. Гласът ѝ бе задъхан, смутен. — Не искам...

— Половин час — повтори Шарик. — Иначе може да загубиш всичко, което си постигнала досега.

Лиля прехапа устни, понечи да поклати глава, но се спря. Сърцето ѝ биеше като на някаква глупава ученичка.

— Добре, тогава, след половин час — прошепна тя. — В „Конът“.

— Не, не, не — отсече Лиля, а ръцете ѝ бяха свити в юмруци. — Не можеш да направиш това.

— Мога — настоя Шарик. — И нещо повече, трябва. Лиля, за бога, не виждаш ли какво правиш?

— Виждам, че ти разваляш всичко, което съм постигнала досега. И то точно когато победата е почти в ръцете ми. — Тя разтвори ръцете си и ги протегна с дланите нагоре. — Държа ги ето тук, Фъргюс. Не ми ги отнемай. Умолявам те.

Той искаше да иде при нея, да я прегърне в обятията си, но Беатрис бе в стаята, застанала край прозореца. Вече почти час не бе казала нито думичка, но въпреки това Шарик не можеше да пренебрегне присъствието ѝ, дори напротив. Той остана на мястото си, на малкото столче срещу дивана.

— Лила, ти сякаш не разбираш, че спечели. Майкъл има пълна власт в Пуерто Рико. Норман знае това, откак получи телеграмата му в петък.

— Сигурен ли си за нея? — попита тя колебливо.

— Абсолютно. Казах ти, имам напълно надежден източник на информация в дома на Норман. Единият от слугите. Слава богу, този човек може да чете и да пише. Той преписал цялата телеграма и сега тя е пред очите ти.

Лила взе листчето, което Шарик ѝ бе дал по-рано, и отново го прочете.

— Знаеш ли кога Майкъл се връща в Лондон?

— Не, не повече от теб. Знаеш, че нямам информатор и на острова.

Тя кимна, после притисна пръсти към слепоочията си, сякаш изпитваше болка.

Беатрис се изправи и напълни малка чашка с бренди от едно шише на масата.

— Ето, *mi nina*, изпий това, ще се почувстваш по-добре. Да ви наля ли още едно питие, ваша светлост?

— Благодаря, много мило от ваша страна. — Шарик протегна празната си чаша и тя я напълни до половината, после сипа малко и за себе си.

— Елизабет — съпругата на Тимъти — рече Беатрис, когато се върна на стола си край прозореца. — Нейното отсъствие... Как се казваше на английски?... Бе очебийно.

— Да — съгласи се Шарик. — Точно така се казва.

Лила отпи от брендито си и не каза нищо. Шарик отново се обърна към нея.

— Скъпа, всичко трябва да стане така, както ти го описах. Заради сина ти, а и заради... — Той млъкна.

— Заради какво? Какво искаше да кажеш, Фъргюс? Заради мен?

— Да, това имах предвид.

— Грещиш. О, защо си такъв упорит и непреклонен като бик, Фъргюс. Да можеш само да те убедя какво ми дължат Мендоса. — Веднага, щом изрече тези думи, тя погледна виновно към Беатрис.

Беатрис сви рамене.

— Що се отнася до мен, не мисля, че ти дължа нещо, скъпа Лила. А и несъмнено Хуан Луис добре ти плати, преди да заминеш. — Тя се облегна на брокатените възглавнички на стола си. — Колко милиона бяха, *mi nina*? Така и не разбрах колко точно.

— Равностойността на два милиона лири в брой. А аз ги инвестирах твърде добре. — Вече нямаше нужда да държи в тайна тези факти. — Плюс документът за един милион.

— Плюс Майкъл — добави Беатрис. — Хуан Луис ти позволи да вземеш сина си, не забравяй това. А, и медальона, естествено. Точно това винаги ме е удивлявало. Даде ти Майкъл и медальона.

— Нямаше избор — отсече Лила. — Ако Хуан Луис можеше да направи нещо друго, аз все още щях да съм заключена в онази стая. Вероятно прикована с вериги към леглото като куче. — Гласът ѝ се засилваше с всяка дума. — Прикована с вериги, разбирате ли? — Тя хвана врата си с ръце. — С нашийник около гърлото си, като животно. — След тези думи започна да се тресе и закри лицето си с ръце.

Този път Шарик отиде при нея, без повече да се интересува какво ще си помисли Беатрис. Седна до нея и я прегърна.

— Лила, ако продължаваш да съживяваш този спомен, да позволяваш той да те тормози, значи все пак Хуан Луис е победил. Не разбираш ли това? Мили боже, момичето ми, не разбираш ли?

— Как го направи? — Думите се изтръгнаха от Беатрис, без тя да може повече да съдържа въпроса си. — Обеща да ми кажеш, когато всичко свърши. Когато победим. Е, ето, че победихме, а аз още не знам това.

Шарик съвсем не споделяше любопитството на испанката. Единствената му грижа сега бе бъдещето на Лила, а не миналото ѝ. Но може би това щеше да помогне. Може би ако успеят да я накарат да разкаже всичко веднъж завинаги, тогава миналото ѝ най-сетне ще я освободи от оковите си.

— Доня Беатрис е права — рече той, притиснал лице до косата ѝ. — Кажи ни какво се случи. Разкажи как успя да се измъкнеш.

Изминаха няколко секунди, после Лила се изтръгна от ръцете му и се приближи към бюрото в ъгъла на стаята.

— Винаги нося това със себе си. Където и да ида, винаги. Това писмо пристигна от Пуерто Рико и... Господи, как да ви обясня?

Цялата история е толкова странна, и... — Тя отново млъкна, но подаде плика на Шарик.

Той видя, че е адресиран до нея в Кордова. Не бе запечатан. Шарик извади страниците. Бяха много, всички покрити с едър, детински почерк. Хартията бе започнала да пожълтява по краищата.

— Искаш да прочета това ли?

— Да. Мисля... не, недей. — Тя грабна от ръцете му писмото. — Аз ще ви разкажа всичко. Мога да го кажа наизуст, дума по дума. Дума по дума — повтори тя съвсем тихо. Отново седна, все още стискайки в ръце белия квадрат на писмото на фона на черната коприна на роклята си.

Беатрис се наведе и надникна към плика.

— Спомням си го. В деня, когато пристигна, аз се намирах в Пацио дел Ресибо. Това е приемният ни двор — набързо обясни тя на Шарик. — Бях там заедно с Майкъл. Чисто съвпадение, нищо повече. Аз...

— Не беше съвпадение — прекъсна я Лила. — Нищо от онова, което се случи, не беше случайно. Всичко бе подготвено.

— От кого?

— Не знам. Но това няма значение. Знам само това, че бе подготвено. Майкъл, той...

— „Не казвай на татко, тиа Беатрис“, така каза той — прекъсна я другата жена. — „Не казвай на татко. Мама никога няма да получи писмото си, ако кажеш.“

— Беше прав. Хуан Луис никога нямаше да ми го даде — обърна се Лила към зълва си. — В онези дни, когато правеше с мен такива неща, какво очакваш? За бога, защо ти не направи нещо?

— Не можех, знаеш това. Хуан Луис държеше всичко в ръцете си, всяко сентимо, с което живеехме. И беше луд. Брат ми беше луд от ревност, не беше с всичкия си. Франсиско казваше... — Тя сви отчаяно рамене.

Лила се облегна назад, а по лицето ѝ се образуваха дълбоки бръчки от умора и от спомена.

— Знам. Забрави, че те попитах, Беатрис. Никога не съм те обвинявала. Ти наистина не можеше да сториш нищо.

— Освен едно. Пуснах Майкъл в двора под твоя прозорец. За да може да се изкатери до балкона ти и да ти даде писмото.

Ли́ла кимна.

— Заради това мразех Хуан Луис още повече. Че синът ми трябваше да ме вижда така, като затворничка...

— Писмото. — Нежно я подкани Шарик, страхувайки се, че може да е влошил нещата още повече, като я бе накарал да си припомня всичко това. — Какво пишеше в него?

Ли́ла заговори тихо, сякаш насън:

— В писмото се разказваше какво се е случило. Как Мойсей Отстъпника направил всички Мендоса в Кордова мюсюлмани.

— През дванадесети век! — избухна Беатрис. — Това се е случило преди седемстотин години. Но ти казваш, че Хуан Луис бил толкова притеснен, че...

— Тихо — гласът на Ли́ла звучеше така, сякаш бе в транс. — Тихо и ще ти разкажа. Не е заради Мойсей, а заради неговия правнук, Исмаил ибн Мохамад.

— Някога наистина е имало владетел на дома Мендоса, наречен Исмаил. Спомням си историята за него. Изчезнал и...

Ли́ла рязко я прекъсна.

— Бил убит... — Тя направи пауза. — От собствената си плът и кръв.

— Не, не е станало така. — Беатрис притисна ръце към челото си, опитвайки се да си припомни точната история. Това бе просто една от многото легенди за Мендоса, които бе чувала. — Имаше нещо общо с *Реконкистата*, времето, когато испанците християни от севера завоювали обратно Кордова. Имало е битка. Тогава умрял Исмаил.

— Наистина е имало битка — съгласи се Ли́ла. — Но не е така, както си чувала. Исмаил подписал смъртната си присъда години по-рано, когато решил, че семейството трябва да има наследник евреин. Християните мразели маврите, но по онова време проявявали търпимост към евреите. Затова Исмаил искал отново да се върне към старата вяра. Но не било лесно. Тогава в Кордова управлявала една фанатична ислямска секта.

— Да, това ми го разказа. Шиитите. Заради тях Мойсей станал мюсюлманин, за да не трябва Мендоса да напускат Кордова.

— Да. Но петдесет години по-късно Исмаил решил, че е време да поправи онова, което сторил Мойсей.

Шарик взе бутилката бренди и напълни отново всички чаши.

— Разкажи ни, Лила. Какво е направил този Исмаил? Каза, че подписал смъртната си присъда.

— Направил го е. Искал син евреин, затова отвлякъл Мириам бат Йаков, едно красиво момиче, което живеело в Толедо. И по пътя обратно към Кордова я изнасилил. Така баща ѝ нямало да се опитва да си я върне. Вече нямало да бъде девица и нямало да струва нищо. Исмаил платил на семейството ѝ венчална цена и се оженил за нея.

— Значи тази Мириам била еврейка, така ли? — попита Шарик.

— Да, разбира се, затова и синът ѝ щял да бъде евреин. А в двореца Мендоса тя продължила да живее като еврейка, поне в тайните апартаменти, където я скрил Исмаил. Имала свои собствени роби, своя храна... всичко. Но въпреки това в началото тя мразела Исмаил. А накрая го обикнала.

— Успяла е да му прости за това, че я е отвлякъл и изнасилил? — промълви Беатрис.

— Имала е причини. Исмаил бил много хитър. — Лила млъкна, погледна Фъргюс, и продължи: — Той бил великолепен любовник. Мириам накрая толкова зависела от него, че била като опиянена от любов. Оглупяла от любов. Освен това още през първата година родила син. Кръстили го Данаил. Мириам обичала сина си. А знаете ли колко е трудно това? Да обичаш сина, а да мразиш бащата?

Лила млъкна, но нито Шарик, нито Беатрис отвърнаха.

— Мога да ви кажа, че това е истинско мъчение — прошепна Лила. — Мъчение. И така, заради Данаил Мириам се принудила да обича Исмаил. Тогава той отново я предал.

В стаята бе тихо и много задушно. Шарик и Беатрис я слушаха, без да я прекъсват, пленени от историята.

— Когато Данаил бил на една година, Мириам очаквала второ дете. Исмаил винаги спял при нея, в тайните апартаменти. Но една нощ казал, че няма да се върне за известно време. Казал ѝ, че смята отново да се ожени, да си вземе втора жена, както правят мюсюлманите. Мириам полудяла от скръб. Взела един нож и...

— *Au mi dio!* — прошепна Беатрис. — Тя го убила.

— Не. Тя се нарязала. Цялото си лице, гърдите си и краката си. Тогава разрязала и корема си, за да умре и детето, което носела в утробата си.

Шарик се бе отдръпнал в сенките на стаята, заслушан в историята, но без да сваля поглед от двете жени. Въпреки жегата Беатрис бе забравила ветрилото си. Очите ѝ се бяха разширили от учудване и се бе навела напред, заслушана в думите на Лила.

— Детето наистина умряло, но Мириам останала жива. Но била ужасно обезобразена, цялата покрита с белези. Едното ѝ око не се отваряло, а едната страна на лицето ѝ не можела да се помръдне. Когато вървяла, единият ѝ крак се влачел. Била отвратителна. Никой не можел да я погледне. След това Исмаил я оставил съвсем сама. А когато Данаил станал на седем години, Исмаил го изпратил в Барселона, където живеели някакви братовчеди Мендоса, които все още били евреи, защото маврите никога не стигнали толкова далеч на север.

Дванадесет години по-късно всичко, от което се боял Исмаил, било на път да се случи. Християните скоро щели да поискат Кордова обратно. Затова той довел Данаил от Барселона. Момчето се смятало за евреин, но не отхвърлило своя баща мюсюлманин. И, естествено, искало да види майка си. Но не можало. Мириам била успяла да се обеси преди три години...

В продължение на осем месеца баща и син били неразделни. Исмаил се чудел дали Данаил го мрази заради Мириъм, но момчето никога не споменало името ѝ. Вместо това то научило всичко, което баща му можел да му каже за семейния бизнес, за инвестициите им, за това кои били техни врагове и кои — техни приятели. О, Данаил бил толкова умен.

Когато не бил с баща си, Данаил се разхождал из улиците на града, за да го опознае. Тогава времената били ужасни. Кордова била обсадена. Хората умирали от глад. Данаил разбрал за един заговор да вкарат тайно през градските стени двама християнски шпиони. Заговорниците просто искали да вдигнат обсадата, за да могат да оцелеят хората. Но Данаил имал свои причини.

Той бил единият от хората, които отворили една от вратите и пуснали шпионите да влязат. Две нощи по-късно християните нападнали града и благодарение на Данаил Мендоса знаели всичко за отбраната, затова почти победили. Исмаил не знаел какво е сторил синът му, но бил наясно, че е въпрос на време стените на Кордова да паднат.

Вече бил планирал всичко. Месеци преди това изпратил трима от братята си и близките им в Кайро, за да намерят нов дом за семейството. Единствените мюсюлмани Мендоса, които били останали в Кордова, били Исмаил, двете му арабски жени и петте им деца, три момчета и две момичета. Исмаил им наредил да се приготвят. Щели да вземат със себе си роби, коне и толкова злато, колкото можели да носят, и да избягат в Египет.

Дотогава Данаил бил спечелил напълно доверието на баща си. Той помогнал на Исмаил да измислят пътя за бягство между Кордова и Кайро. След няколко дни пристигнала вест, че идват още християнски войски и Исмаил и семейството му тръгнали на път. На следващата сутрин Данаил изпратил съобщение на християнските войски и след здрач отново се срещнал с войника, когото помогнал да вкарат зад градските порти. „Баща ми тръгна снощи с жените си и децата си. Отива към Кайро“, казал му той.

Първо войникът не разбрал нищо. „Защо ми казваш това?“

Данаил му казал за златото на Исмаил и за жените и децата му. „Те носят много скъпоценности. А две от децата са момичета, млади и девствени. Те ще струват много скъпо на пазара за роби“

„Ти говориш за баща си, за своите сестри“, рекъл християнинът.

„Те са ми полусестри. Да, за тях говоря. А тук имам и карта на пътя, който ще следват.“

Войникът поклатил глава. „Не, не те разбирам, никога няма да разбера що за човек си ти. Нима искаш да ги проследим и да ги избием?“

Данаил отвърнал, че точно това иска. „Освен жените. Тях можете да ги убиете или да ги изнасилите, или да ги продадете, както желаете. Но ако ми донесеш главите на баща ми и на полубратята ми, ще ти се отплатя добре. И можеш да задържиш всичко, което откриеш у тях.“

Християнинът отказал да стисне ръката на Данаил, но сделката била сключена.

Десет дни по-късно двамата отново се срещнали. Тогава Кордова вече принадлежала на християните. Войникът отишъл в Паласио Мендоса с двама от своите хора. Те носели един плетен кош. От него се носела такава ужасна смрад, че Данаил трябвало да покрие носа си с кърпичка. „Покажи ми“, наредил той.

Мъжете повдигнали капака на коша и четири ужасни трофея се изтърколили на земята в краката на Данаил. Очите на Исмаил били отворени и устните му разтегнати в ужасна гримаса. Тримата му синове също били с изражение на безкраен ужас върху мъртвите си лица. По вратовете им се виждали следите на ужасното клане — висели насечени парчета кости и кървава разлагаща се плът. Данаил просто погледнал и кимнал. После дал на войника чувал с дукати, висок почти до коленете му.

Тази нощ Данаил не спал. Той бродел из двореца. Накрая отишъл в апартамента, където живяла майка му, в стаята, където му казали, че е умряла. „Всичко е сторено“, казал той. „Aleha ha-shalom, Мириам. Почивай в мир.“

Лиля замълча. В стаята бе настъпила пълна тишина, сякаш дори уличното движение под прозорците бе затихнало.

— Това е ужасна история — най-сетне промълви Шарик. — Невероятна.

— Но не обяснява нищо. — Гласът на Беатрис бе станал писклив от недоволство. — Само защото си знаела всичко това, Хуан Луис те е пуснал и...

— Не — прекъсна я Лиля. — Защото, както сама каза, той бе луд. И зъл. И защото знаех къде са заровени телата.

— Телата? — Беатрис се наведе напред. — Лиля, нима искаш да кажеш, че си знаела къде Исмаил е... — Тя млъкна и потрепери.

— Това, а и още нещо. На последната страница на писмото... — Лиля поглади с пръст плика. — ... Тя ми казваше, че Хуан Луис е предизвикал смъртта на собствения си баща.

Беатрис ахна.

— Не, не е възможно! Баща ми умря, когато конят му го хвърли...

Лиля се обърна към нея и най-сетне изрече тайната, която бе пазила толкова дълго:

— Как? Защо? Рафаел е бил опитен ездач, знаеш добре това. Но когато брат ти е бил на девет години, злото вече се е било вселило в него. Злото семе, което понякога покълва и разцъфва в рода Мендоса, е било посадено в душата на Хуан Луис. Той е бил ядосан, че баща му му е отказал нещо, което той е поискал. Не знам какво точно, някаква детска прищявка. Затова Хуан Луис се скрил в храстите край пътя на

баща си, и когато Рафаел се приближил, той изскочил на пътя и изстрелял с прашка един камък в главата на коня. Естествено, животното се изправило и подскочило. И късмет — късметът на Хуан Луис, а не на баща му — Рафаел паднал от коня, счупил си врата и умрял.

В продължение на няколко секунди Беатрис не каза нищо.

— Майка ми ми каза, че самата тя, със собствените си ръце, свалила медальона от врата на баща ми, преди да приготвят тялото за погребението. Самата тя го даде на Хуан Луис.

— Не разбираш ли? — попита Лила. — Тя не е знаела. Само жената, която написа писмото до мен, е знаела. Тя ми каза това, а аз го казах на Хуан Луис. „Ти си убил баща си“, казах му аз. „Мислиш ли, че ако това се разчуе, хората ще ти простят? Мислиш ли, че огромното ти богатство ще може да купи уважението на хората, равни на теб, когато открият, че си убил собствения си баща?“

Гласът на Лила звучеше тихо и почти напевно в притихналата стая. Тя сякаш пееше думите, като някаква любовна песен, те бяха мелодията, която ѝ бе донесла свобода.

— Първо Хуан Луис се преструваше, че не го интересува, и ми каза, че не мога да докажа нищо. Но аз го уверих, че мога, че имам доказателства. „В избата има един стар сводест проход. От години е зазидан, но зад стената се намира моето доказателство.“

Непрекъснато тормозех Хуан Луис с това. Той не знаеше как съм узнала тези неща, но не можеше да не ме изслуша. През цялата онази нощ той все се връщаше при мен, задаваше още въпроси. Накрая той отключи вратата на затвора ми и заедно слязохме в избата. Намерихме този проход. Хуан Луис взе един голям чук и събори старата стена. Съвсем сам. Бе прекалено уплашен, за да извика никой от слугите да свърши тази работа.

Лила отново замълча, а лицето ѝ бе вече съвсем спокойно и кротко, погълнато от спомена.

— Какво имаше там? — прошепна Беатрис, решена да узнае всичко.

— Главите на Исмаил и синовете му. В един плетен кош. Точно както наемникът ги е донесъл на Данаил. Разбира се, бяха останали само черепите, но въпреки това се виждаше в какъв ужас са умрели...

— А историята за бедния ми баща? Можеше ли да докажеш и това как Хуан Луис го е убил? — Беатрис се люлееше напред-назад, успокоявайки се като дете от ритмичното движение.

Лила поклати глава.

— Не, в действителност не можех, но Хуан Луис не знаеше това. Бях му доказала, че първата история е вярна, затова той прие, че мога да разкрия и неговото престъпление.

— Който и да ти е изпратил писмото, сигурно е била някоя вещица — избухна Беатрис.

— Точно това каза и Хуан Луис. Само че не знаеше за писмото. Бях успяла да го скрия. Мислеше, че аз съм вещицата. „Ти си вещица! Не мога да те държа повече в къщата си!“ — Лила тихо се изсмя. — Мозъкът му бе толкова объркан, че бе станал суеверен и плашлив като старица. Ужасяваше го мисълта, че цяла Испания ще разбере как е убил собствения си баща, а те ще повярват на това, защото и преди се е случвало същото нещо. Защото ще узнаят за главите в плетения кош, зазидани в избата на Паласио Мендоса.

Шарик проговори за пръв път от много време насам.

— Но той е имал избор, нали? Точно тогава съпругът ти е можел да те убие и да те скрие при черепите, като отново зазида стената.

— Да — призна Лила. — Това бе рискът, който поемах. Но в наши дни е доста по-трудно да направиш така, че някой да изчезне и да не ти задават никакви въпроси. Дори в Испания. Дори за един Мендоса. Бях решила да опитам, защото няхах никакъв друг шанс.

— Значи той те пусна и ти даде парите, както и Майкъл и медальона. — Беатрис вече си вееше с ветрилото, опитвайки се да се отърси от магията на разказа.

— Точно така.

— Но това отмъщение не ти ли бе достатъчно?

— Можеше и да бъде — призна Лила. — Ако не бе наредил в завещанието си Майкъл никога да не наследи Кордова. Това бе последната рана, която ми нанесе. Никога не успях да му простя това.

— Права си — рече Шарик. — Не е трябвало да му прощаваш. И не си го направила. Ето че му отмъсти.

— Да. — Лила се обърна към него, а очите ѝ блестяха както преди. — Но сега ти искаш да ми отнемеш възмездието.

— Не. Ще го направя по-сладко.

— Какво искаш да кажеш?

Шарик прекоси стаята, приближи се към нея и взе двете ѝ ръце в своите.

— Ще ти доставя най-голямото удоволствие, като ги оставя живи, Лила. Не беше ли най-вбесена от това, че Хуан Луис е мъртъв? А какво мислиш, че ще стане с Джейми и останалите, ако ги лишиш от всичко, както смяташ да направиш?

— Не знам. Не ме интересува.

— Напротив, интересува те. Днес, на погребението, ти видя как изглеждат. Особено Джейми. Те ще умрат, Лила. И то по-скоро, отколкото очакваме. Мендоса са се превърнали в парникови растения. Не могат да оцелеят без парника на своето богатство. Ако ми позволиш да направя онова, което възнамерявам, те ще живеят още дълги години. Ще имат всичко, което може да се купи с пари, но не и власт. Властта ще е точно под носа им, но няма да могат да се доберат до нея. Мъчително близо, но непостижима. Завинаги.

Той млъкна и се загледа в лицето ѝ. Виждаше как се бори с чувствата си, как се опитва да не се предаде, как се колебае.

— А помисли и за Майкъл — тихо добави Шарик. — Ако стане както аз искам, синът ти ще е много по-сигурен в Кордова.

Той видя как в очите ѝ проблесна искрата на промяната, на съгласието. Най-сетне Лила кимна.

Прекрасната къща на Гордън скуеър бе изпълнена с хора. Всички говореха тихо, седяха в различни стаи на къщата и си взимаха от ядките, плодовете и чашите вино. Лила бе казала на Шарик какво да очаква там.

— Така е еврейският обичай. Дори и онези, които се смятат за християни, все още го правят. Когато в семейството има смърт, всички опечалени се събират в една къща. Всеки, който иска да се срещне с роднините, идва там.

Икономът на лорд Уестлейк взе визитката на Шарик, погледна я и я постави на масата в антрето сред десетки други визитни картички.

— Най-близките роднини са в малката дневна, милорд. Останалите са в приемната и в голямата дневна.

— Благодаря. Първо ще изразя съболезнованията си на негова светлост, ако е възможно.

Икономът кимна и го поведе.

— Шарик от Гленкрий — съобщи той, когато отвори вратата.

Това, което наричаха „малката дневна“, всъщност бе твърде обширно и красиво обзаведено помещение в розови и червени тонове. Норман седеше до Чарлз на малко диванче, тапицирано е червено кадифе. Той погледна Шарик с неприкрита злоба. Чарлз понечи да се изправи. Баща му го спря с рязко движение на ръката си и младежът седна обратно на мястото си. Шарик потърси с поглед Джейми и го откри, седнал в ъгъла, а жена му седеше край него на малка възглавничка и държеше ръката му. Божичко, човекът изглеждаше ужасно.

Шарик се приближи към него.

— Моите съболезнования — промълви той.

Джейми го погледна с безизразен поглед. Изглежда не можеше да си спомни кой е Шарик или поне със сигурност не се сети за статията в „Таймс“.

— Благодаря, много мило, че дойдохте. Налейте си малко шери. Или уиски, ако предпочитате. — Джейми се опита да се изправи, но не можа да събере сили и седна обратно. — Скъпа...

— Разбира се. — Карълайн го потупа по ръката. — Аз ще се погрижа за това. — Тя се изправи и поведе Шарик към една маса, където някакъв лакей чакаше поръчки.

— Какво ще желаете?

— Шери, благодаря. От виното на Мендоса, ако има.

— Сигурна съм, че има. — Тя се усмихна, но по лицето ѝ личеше, че е плакала. Най-вероятно не за Тим. Жената плачеше за съпруга си и собственото си бъдеще, а не за племенника си. Въпреки това Шарик я съжаляваше.

Тя взе шерито от лакея и му го подаде. Шарик измърмори някакви благодарности, но през цялото време усещаше как погледът на Норман се забива в гърба му.

Карълайн се върна при съпруга си. Шарик остана на същото място. В стаята влязоха още няколко души, но през жуженето на гласовете не успя да чуе имената, които икономът съобщи.

Новодошлите наобиколиха Джейми, после се преместиха при Норман. Първо главата на рода, а после кръвния баща. Нищо чудно.

Той отпиваше от виното си и чакаше. Някъде един часовник отмери девет часа. Норман се отдалечи от групичката хора и се приближи към него.

— Девет часа, така казах. Елате с мен.

— Мисля, че и Чарлз трябва да дойде с нас.

— Аз ще реша това, след като чуя какво имате да ми кажете.

Те напуснаха дневната и тръгнаха по дълъг коридор, който водеше към задната част на къщата. Разкошният килим приглушаваше стъпките им, а жуженето на гласовете заглъхваше, докато навлизаха в крилото с частните апартаменти.

— Влезте тук, това е кабинетът на Джейми. Никой няма да ни безпокои. — Норман отвори една врата, но не изчака Шарик да мине пръв. Шарик бе този, който трябваше да затвори вратата.

— Е, какво искате?

— Да ви подам ръка, за да ви измъкна от кашата, в която сте се забъркали.

Норман се засмя безрадостно.

— Бих казал, че вече достатъчно се бъркахте в моите работи.

— Може би. Но още нищо не е приключило.

— Какво не е приключило? Провалът на парагвайския заем тласна всичко към дъното, а вие сте отговорен за това. А сега Тим... Не мисля, че нещата щяха да се развият така за Тим, ако не бе замесен в долните ви заговори и машинации.

— Надявам се, че това не е истина — тихо рече Шарик. — Не искам кръвта му да тежи на съвестта ми.

— Кръвта му? Виж какво, копеле такова, тъкмо казах, че...

— Говорехте за пари. А това не е същото. Въпреки че, признавам, за парите винаги се е проливала много кръв.

Норман пренебрегна забележката му, като махна с ръка.

— Не желая да стоя тук и да си приказвам сладко с вас. За какво дойдохте? Казвайте и да свършваме.

— Казах ви. Готов съм да ви помогна да се измъкнете от трудностите. Поне от най-големите.

— В смисъл?

— В смисъл, че ще се погрижа за гаранцията от пет милиона, която изисква Банк ъв Ингълънд.

Норман се втренчи в него.

— Какво казахте?

— Това, което чухте. Ще гарантирам заема на Банк ъв Ингълънд. Няма да се наложи вие и братята ви да продавате личното си имущество. Няма въобще да е необходимо да промените начина си на живот.

— Не разбирам. Онзи ден трябваше с мъка да изцедя от вас половин милион, а сега казвате...

— Казвам, че нещата днес не са същите, както преди два дни — тихо рече Шарик. — Но ако искате да продължим разговора си, настоявам и синът ви Чарлз да се присъедини към нас.

Норман го гледа втренчено в продължение на няколко секунди.

— Почакайте тук — рече най-сетне той. — Ще го доведе.

Щом остана сам, Шарик се настани на стола, който Норман така и не му бе предложил. И тази стая бе прелестна, преобладаваше тъмното дърво и зелената кожа, а единствената друга разцветка идваше от множеството книги в красиви подвързии. Уестлейк имаше наистина изискан вкус, не можеше да му се отрече. На стената зад бюрото висяха серия картини на коне. От Стъбс, несъмнено. А в дневната бе забелязал Рубенс. Само ако изпразнеха тази къща, щяха да съберат голяма част от парите, които искаше Банк ъв Ингълънд. Но щяха да убият бившите собственици.

Норман се върна, придружен от Чарлз. Носеше бутилка и три чаши.

— Ето — нелюбезно рече той и подаде на Шарик чаша шери. — Сега имате Чарлз и пиене. Затова може би вече ще ми кажете какво става тук.

— С удоволствие, но първо — наздраве! — Шарик се чукна с другите двама мъже. В отговор те само кимнаха. Чарлз бе пребледнял, а челото му бе обсипано с капчици пот. Шарик реши, че е време да помогне на младежа да не се чувства чак толкова нещастен. Той се обърна към Норман: — Вече се срещнах веднъж със сина ви. Казахте ли на баща си за нашия разговор, Чарлз?

Чарлз поклати глава.

Норман рязко се извърна, за да погледне сина си, после отново се обърна към ирландеца.

— Още предателства ли, Шарик?

— Не. Още спешни планове да спасим банката ви.

— Личните ми дела не са ваша... — Норман млькна, защото си спомни, че става въпрос за предложение на стойност пет милиона лири. — За какво си говорихте? — Гласът му бе по-тих и се владееше повече.

— За бъдещето на Мендоса. Казах на Чарлз, че вашата институция е на път да рухне, че единствената възможност за оцеляване е да се формира ново дружество с ограничена отговорност. Казах му също така да се пригответи да застане начело на новото дружество.

Норман се обърна към сина си.

— Защо не ми каза всичко това?

— Нямах време, татко. Негова светлост и аз се срещнахме точно преди да ме изпратите в Кордова. Освен това, не вярвах, че нещата ще се развият така, както той предрича.

— Това наистина е така — спокойно рече Шарик. — Не вярваше. Но той ми даде да разбера, че има желание да поеме нещата в свои ръце, когато му дойде времето. И ето, че дойде.

— Направих го заради банката, татко. — Чарлз говореше тихо, но явно увереността му нарастваше с всяка изречена дума. — Не исках да изместя вас или чичовците ми. Но ако онова, което казваше негова светлост, се окажеше вярно, аз нямаше да имам друг избор, освен да спася Мендоса... на каквато и да е цена.

Норман погледа известно време сина си, но най-сетне кимна. Обърна се към Шарик, поколеба се за миг, но после явно реши.

— Изглежда знаете прекалено много неща. Предполагам, че знаете и какви са условията на Рансъм?

— Да. Вие и братята ви да подадете оставките си. Но това не се отнася до Чарлз. Ако се образува ново дружество с ограничена отговорност, той може да застане начело. Сега не е старши съдружник и затова не може да е отговорен за кризата. Освен това няма кой друг. Възстановяването на доверието на Ситито в Мендоса ще отнеме много време, но не е невъзможно. Баринг успяха да го направят.

— Да, зная това. Всички го знаем. Няма нужда точно вие да ни казвате тези неща. Книжката на новото дружество вече се подготвят. Чарлз ще бъде назначен за директор.

— Добре, добре. Но капиталът за започване на операциите... — Шарик не довърши изречението си.

— Имаме капитал. Положението не е чак толкова черно, колкото го описват Хамърсмит и Рансъм. — Норман се наведе напред, отново почти същия както преди. — Чуйте какво ще ви кажа, Шарик. Ако наистина искате да ни дадете този голям заем, ако сте в състояние да го направите, можем да предотвратим по-нататъшно влошаване на нещата. Не се нуждаем от онези глупаци, Рансъм и останалите. Мога да...

— Не — простичко отвърна Шарик. — Не, нямам предвид подобно нещо.

— Защо не? Всичко е заради нея, нали? Лиля Къран стои зад всичко това. Вие сте в съюз с нея.

— И така може да се каже. Възнамерявам да се ожена за нея. — Той се обърна към Чарлз. — Смятам да ви дам власт, която, ако решите, можете да използвате срещу мен. Обещавам ви, че ако го направите, ще ви заровя толкова надълбоко, че Мендоса никога няма да се измъкнат от дупката. Никога. Разбирате ли?

Чарлз кимна.

— Сигурен съм, че ви разбирам.

— Вижте какво... — опита се да се намеси Норман.

— Тихо. От вас вече нищо не зависи. От сега нататък синът ви е този, който взима решенията. — Шарик извади някакви книжа от джоба си и ги подаде на младежа. — Не бързайте. Искам да съм сигурен, че условията са ви напълно ясни.

Чарлз погледна Шарик, после разгърна книжката. В продължение на няколко минути той четеше мълчаливо съдържанието им, после вдигна поглед. Баща му го наблюдаваше внимателно, но Чарлз съсредоточи цялото си внимание върху лорд Шарик от Гленкрий.

— Значи, според този документ, имам пълни пълномощия?

— Точно така.

— Какъв документ? — попита Норман. — За какво, по дяволите...

— Това е документ за депозитарна сметка в Банк ъв Айрлънд, татко. Те държат пет милиона на сметката на негова светлост. А аз имам пълномощия да ги използвам.

— Уредих всичко още миналия месец — рече Шарик. — Наложих се да променя някой неща, да прехвърля някои инвестиции, но успях да изпратя всички документи в Дъблин. — Пред очите му се мярна лицето на младия Донълд О'Лиъри. Жалко, че се бе провалил с това момче, което, без да знае, му бе помогнало да направи всичко това възможно.

— От вчера насам всичко е в сила — продължи той след кратка пауза. — Пет милиона в брой. Има и една бележка, подписана от мен, която гласи, че част от сумата — на стойност от два милиона на календарна година — може да бъде използвана в подкрепа на дейността на Мендоса ООД. С това и със заема от синдиката можете да кажете на господин Рансъм, че парите на Банк ъв Ингълънд не са ви необходими. Така няма да се наложи и да разпродавате веднага имуществото си. Всичко ще продължи както досега.

— В личния ни живот — тихо рече Норман, цитирайки израза, използван от Шарик малко по-рано.

— Точно така. Това няма да върне сина ви, но мисля, че ще разсее мрака, надвиснал над дома ви.

Норман кимна. Бе победен и го знаеше. Битката бе вече приключила. Поне засега.

— Да, така е. Другите, Джейми и Хенри, искат просто мирен и спокоен живот. Стояха в банката само защото така се очакваше от тях. Но аз... — Той млъкна.

Шарик кимна. Знаеше какво щеше да каже Норман: че обича работата си заради самата нея. Отмъщението на Лила бе по-пълно, отколкото предполагаше.

— И още нещо — рече той. — Проблемът с изтеглянето на руския депозит от тук и от банката в Испания... — Шарик не довърши. И двамата Мендоса го гледаха в очакване.

Норман бе този, който проговори пръв.

— Това бе лъжа, нали? Просто един блъф?

Шарик кимна.

— Така си и помислих още от самото начало — измърмори Норман. — Но не можех да си позволя да... — Гласът му заглъхна и

той сви рамене. Вече бе прекалено късно... поне от негова гледна точка бе прекалено късно за всичко.

— Шарик — рече Чарлз. — Имам още един въпрос.

Сякаш силата на бащата преливаше в сина. Чарлз изглежда започваше да свиква с новите си възможности и отговорности. Гласът му бе по-твърд, погледът му — по-прям.

— Очаквате ли да притежавате някаква част от Мендоса в резултат на всичко това?

— Не. Очаквам да получа лихва за парите си, но това е всичко. О, и още нещо...

— Кордова — допълни мисълта му Чарлз.

— Именно. Кордова. Братовчед ви Майкъл ще получи онова, което по право е негово, иначе отменям всичко.

Чарлз се усмихна.

— За това вече съм се погрижил. Както баща ми вече ви обясни, документите за реорганизацията се подготвят. Вчера следобед изпратих телеграма на Майкъл в Пуерто Рико.

Норман зяпна от учудване.

— Не е възможно! Нямам си никакво право...

— Съжалявам, татко. Не само имах право, а бях отговорен за това. Франсиско не иска да остане, а освен това е абсолютно некомпетентен. Получих подписана оставка от него, точно както ми наредихте. И сега намирането на негов заместник е мое задължение.

Чарлз отново се обърна към Шарик.

— Предлагам да променим структурата на Банка Мендоса и в Испания. Така няма да има никакви пречки заради завещанието на Хуан Луис.

Шарик се усмихна и кимна. Чудеше се дали Чарлз си спомня кой пръв му е предложил това. Но то нямаше значение. Младежът от минута на минута ставаше все по-достоеен за уважение. Скоро щеше да е като излят от калъпа на Мендоса. Точно това щеше да му помогне да преодолее всяка вина, която тежи на съвестта му заради смъртта на Тим. Това бе завещанието на рода Мендоса. Историята на Лила бе просто още едно доказателство. Можеш да пролееш кръвта на всеки, стига това да запази дома. Да, реши той, Чарлз ще се справи отлично.

22.

Четвъртък, 20 юли, 1898

Сан Хуан, три часа следобед

Майкъл стоеше на балкона на стаята си и гледаше как „Арабела“ отплава с пълна пара от пристанището. Знаеше, че Лус се намира на борда. Този човек бе успял да му изпрати съобщение тази сутрин. Радваше се за него. Никога не се бе наложило да се кара с банкера.

— Късмет, Лус — измърмори той на глас. — Надявам се, че в Ню Йорк ще осъществиш мечтите си.

Той влезе в стаята, като остави вратата на балкона отворена с надеждата да полъхне поне лек ветрец. Следобедът бе ужасно задушен и горещ. Сутринта, в банката, не бе обръщал внимание на жегата. Бе прекалено зает с работа и със собствените си мисли и планове за бъдещето. Но сега не можеше да не забележи потта, която се стичаше по гърдите и гърба му.

Майкъл съблече мократа си риза и я хвърли в ъгъла. Наля в легенчето вода от каната и наплиска с нея лицето и раменете си, после надяна на врата си кожената каишка на медальона и стисна в дланта си златната половинка. Излегна се на леглото и започна да я разглежда.

Ако те забравя, Йерусалиме, нека загуби десницата ми силата си. Това бе пълният текст на девиза, но той бе гравирани върху целия кръг на медальона. Винаги се бе чудил кои от думите са на неговата половинка, но не можеше да чете иврит и затова не знаеше.

Трябваше ли да научи иврит, за да бъде истински евреин? И това не знаеше. Но знаеше, че трябва да бъде обрязан, и вече седмици наред това го тревожеше. Майкъл се засмя на глас. Това бе достатъчно малка цена — парченце от пениса му в замяна за цяла империя. И това парченце въобще не бе от съществено значение. Бе се консултирал с един доктор в Дъблин и той му бе казал, че обрязването няма да навреди ни най-малко на способностите му в леглото. Значи Бет...

Мили боже, какво да прави с Бет? В момента тя спеше в стаята си в края на коридора, изтощена от бурните събития от последните

четири дни. Първо онази ужасна нощ на вуду ритуала и битката със зомбито, или каквото бе там онова същество. После мистериозната смърт на Нурия и скромното, странно погребение.

Групата на опечалените се състоеше от Бет и Майкъл, проститутките, Самсон и Обадия, както и няколко негри и индианци, които Майкъл не познаваше. Бяха се събрали в единия ъгъл на тъмната църква, докато йезуитът извършваше ритуалите и обичаите с изисканост и спокойствие, които действаха отпускащо и успокоително дори на невярващите. Но след това, когато бяха последвали ковчега по пътеката между пейките, Майкъл бе забелязал Девега, застанал в сенките най-отзад. Това че генерал-губернаторът бе дошъл да отдаде последна почит, му бе допаднало. Сигурно и Нурия би харесала постъпката му.

После се замисли за това как нещата започваха да се подреждат. Припомни си, че и в света отвъд острова имаше неща за уреждане. Съобщението бе дошло под формата на две телеграми, получени в разстояние на тридесет и шест часа. Първата бе пристигнала в неделя следобед и бе закодирана. Майкъл я зяпаше и се чувстваше напълно безпомощен. Лус е знаел кода, но тъй като Майкъл бе изгонен от семейството, нямаше как да го знае.

— В сейфа — предложила бе Бет. — Сеньор Лус сигурно е държал книгата с шифъра в сейфа си.

— Божичко, момичето ми, права си! Явно мозъкът ми се е превърнал в памук, но твоя си е съвсем наред.

Майкъл бе успял да разбие сейфа.

— Мога да сложа нов — рече той задъхан, докато напрягаше всички сили и с цялото си тегло натискаше лоста, който бе проврял в цепнатината на вратичката. — По-хубав от... Опа, готово. Дявол го взел, това нещо не би трябвало да поддава толкова лесно. Наистина е добре да сложа нов сейф.

Вътре нямаше кой знае какво — явно Лус бе взел всичко, което е имало някаква стойност — но пък откриха книгата с шифъра. Седнаха заедно с Бет да превеждат съобщението дума по дума. Трудна работа. Когато бяха стигнали едва до половината, сърцето на Майкъл вече биеше лудо от вълнение.

„ТУК СЕ ФОРМИРА НОВО ДРУЖЕСТВО С
ОГРАНИЧЕНА ОТГОВОРНОСТ ТОЧКА ОЦЕНЯВАМЕ
БЪРЗИТЕ ВИ ДЕЙСТВИЯ В ПУЕРТО РИКО ТОЧКА
ПРЕДЛАГАМЕ ДА НАЗНАЧИТЕ НОВ УПРАВИТЕЛ НА
КЛОНА ИЛИ ДА ЗАКРИЕТЕ СЪЩИЯ В ЗАВИСИМОСТ
ОТ МЕСТНИТЕ УСЛОВИЯ ТОЧКА ВАЖНО Е ДА...“

— Предлагат ми Кордова — бе казал Майкъл, когато прочете отчасти преведеното съобщение. — Сигурно е така.

Бет бе пребледняла, а гласът ѝ бе тих и разтревожен.

— Да, сигурно си прав.

— Какво има? Какво не е наред? Нали през цялото време исках точно това, Кордова.

— Знам.

— Но май си разтревожена, защо?

— Не заради Кордова. — Тя отново бе погледнала телеграмата. Все още не бяха разшифروвали подписа.

Майкъл проследи погледа ѝ.

— Заради Тим е, нали? Мислиш, че телеграмата ще се окаже изпратена от него.

— Не съм сигурна. Има нещо, което не ти казах.

— Какво? За бога, Бет, вече няма време за повече тайни и интриги. Не и сега, не и между нас.

— Знам. Срамувам се, че не ти казах по-рано. Щях да ти кажа, но когато пристигна, не си говорехме, а после...

— Какво е пристигнало?

— Тази телеграма. Пристигна миналия четвъртък. — Тя бе извадила плика от джоба си и сега му го подаде. — Сигурна съм, че е от майка ти. Тя е единствената Л. К., за която се сещам. Освен това тя е единствената, която е могла да се досети къде съм.

Майкъл прочете на глас телеграмата за нещастиято с Тим и предложението Бет да се върне.

— Смяташе ли да се върнеш?

— Не, и за миг не си го помислих. Съжалявам, че Тими е пострадал, но въобще не исках да се връщам при него. Сигурна съм, че

майка ти си мисли, че ще го направя, че ти си само временна прищявка. Но тя греша.

Той бе хванал ръката ѝ.

— Знам това. Нека разшифроваме телеграмата до края, искаш ли? Тогава поне ще знаем кой я е изпратил.

Отне им още двадесет минути да стигнат до края на съобщението.

„... ДА СЕ СРЕЩНЕМ В ЛОНДОН И ОБСЪДИМ
ВЪПРОСА КОРДОВА ТОЧКА ПРЕДПОЛАГАМ
ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЕМЕТЕ ОТГОВОРНОСТТА ТАМ
ТОЧКА МОЛЯ ОТГОВОРЕТЕ В КОД ТОЧКА“
ПОДПИС ЧАРЛЗ МЕНДОСА

— Чарлз — каза Бет.

— Значи Тими сигурно е...

— Не е задължително да е така. Чарлз е по-големият брат. Съвсем логично е той...

Тя хвана глава в ръцете си.

— Не, ако познаваш Тими, съвсем не е логично. Той е къде-къде по-оправен от Чарлз. А и Норман го предпочита. Тими и баща му невинаги са се харесвали, но в душата си и двамата си приличат. Горкият Тими — промълви тя. — Горкият Тими.

После, късно през нощта в неделя, мистерията се разбули. Пристигна още една телеграма, този път адресирана до Бет и написана на прост английски.

„С ПРИСКЪРБИЕ СЪОБЩАВАМ ТИМЪТИ
ПОЧИНА В ПЕТЪК ТОЧКА ПОГРЕБЕНИЕ В НЕДЕЛЯ
СЛЕДОБЕД ТОЧКА“

Нямаше подпис.

— Дали и това е от майка ми? — Майкъл изглеждаше объркан. Бет поклати глава.

— Струва ми се, че майка ти не би се разбързала да ми съобщи, че вече съм вдовица. Тя не ме одобрява. А това означава една пречка по-малко, за... — После се изчерви и млъкна.

Майкъл искаше да довърши изречението вместо нея. Една пречка по-малко, за да бъдем заедно. Но не посмя. Защото най-голямата пречка си оставаше, а щом се замислеше за нея, сърцето му се късаше. Вместо това, той рече:

— Съжалявам за Тим.

— И аз. Наистина съжалявам. Той не бе лош човек, не. Норман го бе направил такъв, бе го накарал да смята, че винаги трябва да се бори за първото място. Но няма да се преструвам на скърбяща вдовица. Ние никога не сме били истински женени. Не и така, както смятам, че трябва да живеят женените хора — тихо добави тя.

— А как мислиш, че трябва? — Майкъл се боеше от отговора ѝ, но не можеше да не зададе този въпрос.

— Да живеят като партньори, да споделят живота и целите си. И да имат деца. — Тя замълча за миг. — Тими никога не поиска деца. И винаги гледаше да е сигурен, че няма да зачена.

— Но защо? — Майкъл бе изненадан. — Това е съвсем нормално. Освен това, ако е искал да застане начело на Мендоса, щеше да се нуждае от наследник.

— Да, знам. Казах му го няколко пъти. „Не искам да те дяля с никого“, така казваше винаги. „Не искам да си дебела и грозна.“ — Тя го погледна право в очите. — Майкъл, мислиш ли, че една бременна жена е грозна?

— Не, съвсем не. Ако очаква твоето дете, тогава...

Бет чакаше да каже онова, което бе започнал, да отвори вратите към бъдещето, за което трябваше скоро да поговорят. Но той не бе казал нищо повече и през целия понеделник този въпрос стоеше помежду им като фитил, който само чака да бъде запален, за да избухне всичко.

Въпреки това бяха щастливи заедно. За пръв път от седмици насам всичко бе както преди. Майкъл бе самоуверен, прекалено доволен от успеха на всичко, което бе планирал, а Бет споделяше радостта му и се смееше заедно с него. Понеделник бе хубав ден въпреки сенките, които се спотайваха в ъгълчетата на съзнанията им.

А сега, изтегнат на леглото, все още с медальона в ръка, Майкъл изстена. Скоро трябваше да се изправи лице в лице с фактите. Бе съвсем ясно какво трябва да направи. Първо, да остави тукашния клон на банката в компетентни ръце и второ, да се качи на следващия кораб за Лондон. Вторият проблем, обаче, засега оставаше неразрешим. Просто трябваше да изчака. Според Бригс, едва след пет дни можеше да се очаква друг кораб в пристанището. А може би ако американците пристигнат първи, той въобще няма да дойде. Въпросът с банката бе далеч по-лесен. Майкъл бе решил какво ще прави.

Часовникът му бе на масата край леглото. Той го погледна, приближаваше четири. Достатъчно късно.

Майкъл отвори вратата с грубата рисунка на петел. Таверната „Ел Гайо“ бе съвсем празна, с изключение на сина на Роса, Педро, който стоеше зад тезгяха, както и един човек в дъното. Клиентът пиеше целенасочено, сякаш бе твърдо решен да се напие за възможно най-кратко време.

— *Buenos tanks, Pedro. Donde esta su padre?*

— *Buenos tardes*, сеньор Къран. Няма го тук. — Младежът продължи да лъска една чаша с някаква мръсна кърпа. — Няма никой тук. Всички се крият и чакат американците.

— Те наистина ще дойдат — увери го Майкъл. — Но не се тревожи, няма да има война, а просто малко безредици. Къде да намера баща ти?

— Ходихте ли вече в къщата?

— Не, не още. Там ли е?

Педро сви рамене.

— Може би. Трябва да идете и да проверите, сеньор. Тук съм съвсем сам и не мога да дойда с вас. Пресечете улицата, после тръгнете по прохода вляво. „Кахе Хесус“, номер десет.

След сиестата улиците на града винаги се изпълваха с народ. И днес гражданите бяха наизлезли, но стояха на групички и говореха за *la guerra*. Ама че война, помисли си Майкъл. Мускети срещу картечници.

„Кахе Хесус“ номер десет представляваше малка къщичка. Тя бе прясно варосана и стъпалата пред входната врата бяха добре пометени.

След почукването на Майкъл отвори някаква жена.

— *Si*, сеньор?

— *Buenos tardes*. Искам да се срещна със сеньор Роса. Синът му каза, че може да е тук.

Жената бе ниска и мургава, над горната ѝ устна се забелязваше по-тъмната ивица на малък мустак, а едното ѝ око гледаше малко накриво. Тя поклати глава.

— Не е тук.

Майкъл изведнъж бе обзет от любопитство за личния живот на Роса.

— *Usted es la mujer de senor Rosa?*

— *Yo! Que va, senor*. Тези *peninsulares* идват на острова и правят много неща, но не се женят за пуерториканки. — Тя се усмихна и се видя, че в устата ѝ липсват три или четири зъба. — А и не съм от онези жени, които човек би взел за любовници, нали? Не, аз съм домакинята.

— Бихте ли ми казали къде мога да намеря сеньор Роса? Много е важно.

— Съжалявам, сеньор, не знам.

Майкъл се извърна и понечи да си върви.

— Сеньор — извика след него жената. — Мога да ви кажа, че той често ходи на „Ел Моро“ да гледа морето. Струва ми се, че от там той си мисли, че като гледа морето, ще види чак до Мадрид.

Майкъл откри Роса седнал на скалите, които се спущаха отвесно към морето под високите стени на крепостта „Ел Моро“. Но не бе сам. Бет бе с него. Тя седеше, подпряла брадичка на коленете си, които бе обгърнала с ръце. Бялата дантела на фустата ѝ се подаваше под ръба на ментово зелената ѝ рокля.

Майкъл ги погледа известно време, после слезе при тях.

— Здравейте. Не знаех, че сте толкова добри приятели.

— Здравей, Майкъл. — Бет го погледна, а очите ѝ изглеждаха по-зелени от всякога заради зелената рокля. Не носеше шапка, а слънчобранът ѝ лежеше забравен край нея. Косата ѝ бе увита на висок кок, който блестеше на слънцето като топка от златни нишки. — Как ни откри?

— Доста трудно. *Buenos tardes*, сеньор Роса.

— *Muy buenas*, сеньор — рече Роса и превключи на английски. — Отвякох за малко очарователната ви приятелка. Ще ми простите

ли?

— Бет обикновено прави онова, което пожелае. Може ли да се присъединя към вас?

— Моля ви, разположете се удобно — отвърна Бет на шега, с престомена фриволност. — Изберете си, която скала желаете. Очарователни са, нали? Последният вик в обзавеждането.

Майкъл се настани на един удобен камък и се загледа в морето. Бе много тихо. Намираха се прекалено високо, за да чуват шума на вълните, разбиващи се в скалите под тях.

— Ако останем тук достатъчно дълго, сто на сто ще забележим на хоризонта знамето на черти и звезди — рече той.

— Сигурно сте прав — съгласи се Роса. — Тази инвазия ще бъде много интересна.

— Няма да има битки, така че „инвазия“ едва ли е най-подходящата дума — забеляза Майкъл.

— Така е. Силите са прекалено неравни. Освен това чух, че негово преосвещенство епископът води спешни разговори с политическите лидери, като ги убеждава, че Светата църква не иска те да защитават честта си с битка.

— А те вслушват ли се в думите му? — попита Майкъл.

— Разбира се. Точно това искат да чуят. Хората винаги се вслушват в онова, което съвпада със собствените им желания. А вие, сеньор? Ще чакате ли да дойдат американците или ще си тръгнете още преди това?

— От тях зависи кога ще дойдат тук, но лично аз смятам да се кача на първия възможен кораб. — Той чу как Бет рязко си пое дъх. — Ако мога да уредя някои неща.

— Какви неща? — попита Роса — Чух, че в Ларес имало шестнадесет плантатори, които още не могат да решат дали да ви убият, или да запалят свещи в църквата и да благославят името ви.

— Сега са значително по-богати, отколкото когато дойдох на острова.

— Si, но не толкова богати, колкото очаквах да станат.

— Но все още са собственици на земята си. Беше им платено, без да правят нищо, само за това, че си седяха и чакаха. Няма защо да се оплакват.

— Думите ви са в духа на Талмуда. Знаете ли какво пише там?

Майкъл поклати глава.

— Няма значение — рече Роса. — Може би някой ден ще разберете. Работата е там, че хората не обичат да ги правят на глупаци.

Майкъл сви рамене.

— Така е, но понякога и това се случва. — Той за пръв път погледна Бет в очите. — Ами жените, те обичат ли да ги заблуждават?

— Жените са свикнали с това — тихо отвърна тя. — Поне са свикнали с факта, че мъжете често си мислят, че са успели да ги заблудят. Но често нещата не са такива, каквито изглеждат.

— Сигурен съм, че си права. Какво стана с дрямката, за която твърдеше, че ти е толкова необходима?

— Реших, вместо да спя, да посетя сеньор Роса. Искях да му задам някои въпроси.

— Разбирам. А той отговори ли ти?

Бет погледна Роса.

— Да. И то много добре. Сега нещата са ми много по-ясни.

Майкъл усети, че между Бет и стария човек има някакво тайно разбирателство, и без да има никакви основателни причини му стана неприятно.

— Чудесно, радвам се да чуя това. Но, между другото, трябва да поговоря по работа със сеньор Роса. Ще ни извиниш ли, скъпа?

Заради тона му и категоричния начин, по който я отпрати, по бузите на Бет се появи руменина. Тя рязко се изправи, но както винаги, безкрайно грациозно.

— Не, няма нужда да ставате. Благодаря, че поговорихте с мен, сеньор Роса. А сега мисля, че ще се разходя по брега.

Тя грабна слънчобрана си и тръгна надолу по скалите, като придържаше полите си в едната си ръка и подскачаше от камък на камък с удивителна пъргавина.

Майкъл скочи на крака.

— Бет, чакай! Не ходи там, опасно е!

Тя се направи, че не го е чула. Той понечи да я последва.

— На ваше място не бих правил това, сеньор — тихо рече Роса.

— А защо не, по дяволите? Тя може да се убие.

— Не мисля така, сеньор. Само я погледнете!

Бет бе стигнала до подножието на скалите. Имаше отлив и между тях и морето се бе появила тясна ивица пясък. Бет бе хванала роклята

си и носеше обувките си в едната си ръка. Сега тръгна по мокрия пясък.

— Тя е жена, която може добре да се грижи за себе си — рече Роса. — Забележителна жена.

Майкъл я погледа малко, после седна.

— Забележителна, наистина — съгласи се той. — И упорита като магаре.

— Жените не са упорити — каза Роса. — Те са издържливи. Това е в кръвта им. Ние обичаме да си мислим, че са нежни и крехки и се нуждаят от нашата закрила. Но те са направени така, че да издържат. Жените са създадени, за да оцеляват, сеньор Къран. Някои от тях са много силни. — Той кимна към Бет. — Като нея.

— Изглежда дълго сте мислили за доня Исабела.

— Доня Елизабет. Предпочитам английското име, много по-красиво е. Да, наистина мислих за нея. В някои отношения тя ми напомня за майка ви.

— Знам.

— Щастлив е онзи мъж, когото тя ще обича.

Думите бяха изговорени толкова тихо, че Майкъл не бе сигурен, дали е чул добре. Не вярваше, че Роса може да има нахалството да направи подобна забележка.

— Какво?

— Нищо, сеньор. Просто мечтаех на глас. А сега кажете, за какво искахте да говорим?

Майкъл се постара да се съсредоточи върху належащата работа.

— Искам да ви предложа работа.

— Каква работа?

— Искам да станете управител на Банка Мендоса в Сан Хуан.

— А, разбирам.

— Съмнявам се. Сигурно си мислите, че си търсим изкупителна жертва, някой, когото да пратим за зелен хайвер. Банката е платежоспособна. И ще укрепва все повече. Братовчед ми Чарлз Мендоса и аз, ние двамата, ще поемем управлението в Лондон и Кордова. Настъпват нови времена, Роса. Нови възможности. Не искаме да ги изпуснем.

— За Мендоса винаги има възможности. Но аз нямах този късмет, да се родя Мендоса, сеньор Къран.

— Ние се грижим за тези, които работят за нас. Винаги е било така. Хората, които произвеждат нашето вино в Херес, семейство Руес, работят с нас от шестнадесети век насам.

— Аз не разбирам нищо от банкерството.

— Вие сте образован човек. О, знам, че се опитвате да го скриете, особено на този остров, но това е очевидно. Ще научите много бързо всичко, което трябва да знаете. Мога още утре да започна да ви обучавам. Във всеки случай, смятам да ви държа изкъсо. Сигурно още отсега ви е ясно, че всички важни решения ще се взимат от мен, в Кордова. Веднага щом американците дойдат тук, ще се постарая да прокарам частна телеграфна връзка от Ню Йорк до Пуерто Рико.

— Да, отново сме на въпроса за американците. Какво ще си помислят за вашата испанска банка, сеньор Къран?

— Обзалагам се, че абсолютно нищо няма да си помислят. Няма никакви причини да пречат на онези институции на острова, които функционират добре... А бог ми е свидетел, че те не са много. Смятам на връщане към Лондон да поостана в Ню Йорк за няколко дни. Аз ще се споразумея с американците.

Роса не каза нищо в продължение на няколко дълги секунди. Най-сетне сви рамене и рече:

— Защо не? Добре, приемам.

— Чудесно. Надявах се, че ще се съгласите.

— Знаехте, че ще се съглася — поправи го Роса. — И бяхте прав. Защо да отказвам? Нима имам някаква по-интересна работа тук? Да си банкер едва ли ще е по-скучно от това да си собственик на кръчма.

Майкъл усети горчицината в гласа му.

— Има още нещо, което малко ме тревожи. Смятате ли скоро да се приберете в Испания?

— Ако можех, щях да съм го сторил още преди години.

— Не ви разбирам. Вижте, ако имате някакви проблеми в Мадрид, нещо, които ви тежи на съвестта, може би е по-добре да ми кажете? Не че се интересувам от миналото ви, на никого не искам да се бъркам. Но не искам неприятни изненади.

— Не, нищо не ми тежи на съвестта, не и в този смисъл. Просто не виждам смисъл един равин да остава в Испания, сеньор Къран. Дори и сега.

Майкъл зяпна от учудване.

— Вие сте равин?

— Да. Когато бях много млад, ме изпратиха да уча във Франция. Семейството ми вярваше, че когато се върна, положението в Мадрид ще се е променило. Но грешаха. Е, не ни преследват, както едно време. Дори позволяват на човек някои подходящи занимания. — Той погледна косо Майкъл. — Искам да кажа, подходящи за един равин. Като например това, да помогне на една жена, която бяга от лудия си съпруг. Една жена с малко дете.

— Не ви помня. Когато прекосихме Испания на път за Ирландия, майка ми се ужасяваше от мисълта, че баща ми може да промени решението си и да тръгне да ни преследва. Беше ужасно пътуване. Помня, че имаше хора, които ни помагаха, но за вас нищо не си спомням.

— Аз стоях на заден план, сеньор. Попитайте, ако искате, доня Лиля. Един равин има доста връзки, може да направи това-онова, за да улесни пътуването. Но на нашия народ не е позволено да води публичен религиозен живот. Това все още е незаконно в Испания. Много е трудно. То уби съпругата ми. Затова дойдох тук.

— Но защо тук? Какво сте се надявали да намерите в Пуерто Рико, за бога? Извинете ме, не съм свикнал да ви възприемам като духовно лице.

— Няма нищо, сеньор Къран, свикнал съм с това. А колкото до въпроса ви защо в Пуерто Рико... — Той сви рамене. — Не знам. Просто ми се представи такава възможност и реших да се възползвам от нея. И ето че дойдох, това е.

Майкъл се изправи.

— Както и да е, това не ми влиза в работата. Значи, до утре сутринта. В девет часа в банката, добре ли е?

— Там съм, сеньор, точно в девет.

— Моля ви, наричайте ме Майкъл.

Старецът се усмихна.

— Да, и аз така предпочитам. А сега, мисля, че сеньоритата ще се нуждае от известна помощ, за да се изкачи по скалите. Няма друг път за града. Мога ли да я оставя на вас, Майкъл?

— О да, спокойно можете да ми я оставите.

Бет бе оставила слънчобрана си между някакви камъни. Майкъл го взе и се приближи към края на пясъчната ивица, където бе застанала.

— Забравила си това.

— Не съм го забравила. Оставих го там.

Той замахна и хвърли слънчобрана в морето.

— Както и да е, вече и без това не ти трябва. Слънцето залязва. Освен това ще ти купя нов в Ню Йорк. И то много по-хубав.

Бет не отговори веднага.

— Каня те да дойдеш с мен в Ню Йорк — рече той. — Ще дойдеш ли?

— Като каква?

— Не разбирам.

— Напротив, разбираш. Каниш ме да дойда с теб в Ню Йорк като твоя любовница или като твоя съпруга?

— Като моя съпруга — веднага отвърна той. — Предполагам, че трябва да изчакаме малко, тъй като Тим почина съвсем скоро. Но искам да се оженя за теб.

— Ами Кордова? — Тя се взираше в морето. Не бе погледнала нито веднъж към Майкъл.

— Какво за Кордова? — попита той.

— Знам, че семейството ти там няма да ме приеме. Това е било винаги най-големият проблем, нали?

— Да — призна той. — Но реших, че ще трябва да избират — да ме приемат или да ме отхвърлят. Както и съпругата ми. Освен това сега, когато си вдовица, си много по-приемлива, отколкото една разведена жена. Това нямаше да повлияе на решението ми, но не можем да отречем, че тези събития доста улесняват нещата.

Тя най-сетне се обърна към него. От морето започваше да полъхва вечерният бриз, вълните се надиплиха леко и няколко къдрици се откъснаха от кока й и се развяха пред лицето й.

— Ти ще искаш деца, нали? Синове.

— Разбира се.

— А те трябва да са евреи, не е ли така? Нали това е част от сделката?

— Откъде разбра?

— Не съм разбрала. Просто се досетих. Вече прекарах доста време с Мендоса, Майкъл. Знам как се преплитат интересите на някои хора.

— Да — призна Майкъл. — Обещах да върна семейството към юдаизма. Не знам как ще го направя. Но обещах, затова ще се опитам. Ти имаш ли нещо против това, да възпитаваме децата си като евреи?

Бет бе пхнала едната си ръка в джоба на роклята си. Пръстите ѝ стискаха листчето, което сеньор Роса ѝ бе дал малко преди Майкъл да се появи. На него бе написано името на един равин в Ню Йорк. Роса ѝ бе обещал, че този човек ще продължи да я обучава в практиките на юдаизма и ще ѝ помогне да приеме тази вяра. Но тя реши, че още няма да казва за това на Майкъл. Бет се усмихна.

— Не, нямам нищо против да направим децата си евреи.

— На какво се смееш? — попита я той, като се приближи към нея и нежно я прегърна.

— На нищо. Някой ден ще ти кажа, но не сега. Но има нещо важно, за което исках да поговоря с теб. Когато тръгнем, искам да вземем Обадия с нас. И Самсон, ако иска. Както и Тили и Бригс, разбира се.

— Вземи, когото искаш. Ти ще отговаряш за домакинството, аз имам други грижи. — Очите му бяха потъмнели, както ставаше винаги, когато е сериозно замислен за нещо. — Чуй ме, ще ти кажа нещо само веднъж, но го запомни добре. Знаеш какво сторихме на Тим, ти и аз. Искам да ти кажа, че ако ми изневериш, ще те убия.

Бет повдигна брадичка.

— Ами ти, Майкъл Къран? Нима това се отнася само за мен, а не за теб? Ти почти не се замисли, когато прельсти една омъжена жена. Смяташ ли отново да го сториш?

Той поклати глава.

— Не. Ще ти бъда верен до смъртта си. Кълна се. Но онова, което ти казах, бе съвсем сериозно. Обичам те. Ако ме предадеш, ще те убия.

Бет притисна глава към гърдите му.

— Никога няма да те предам — обеща тя. — Нека бог ми е свидетел. Никога. И ще те науча на такива неща за верността, за които дори и не предполагаш, че съществуват, Майкъл Мендоса Къран. Неща, които и самата аз едва сега научавам.

Ирландия, пет и половина следобед

До залез-слънце все още оставаха няколко часа, но в светлината на късния следобед хълмовете на Уиклоу изглеждаха тъмнолилави. О'Лиъри се чувстваше някак смален сред възвишенията и малко опиянен от свежия въздух. Бе роден сред претъпканите с народ улици на Дъблин, бе прекарал цели шестнадесет години в тесните проходи на града. И сега, когато се намираше сред простора на провинцията, бе смутен и объркан.

Пътеката, по която вървеше, се изкачваше по едно хълмче и той спря на върха му, за да огледа тясната долина, която се разкри пред погледа му. Пред него се простираше имението Гленкрий. Виждаше голямата къща от сив гранит. Многобройните ѝ покрити с каменни плочи покривчета и безбройните комини образуваха сложен лабиринт от ъгли и наклонени повърхности. Около къщата имаше много постройки, истинска гора от хамбари и къщурки. Не можеше да си представи за какво може да служат толкова много отделни сгради. Е, скоро ще разбере. Може би.

О'Лиъри се разкъсваше между желанието и страха да се втурне напред. Най-сетне реши да направи компромис между двата варианта и седна на една скаличка. Свали от гърба си бохчата, която носеше, и след това си събу обувката. В нея бе попаднало камъче, което му убиваше още откак напусна града. Първо въобще не му обръщаше внимание. Прекалено бе зает да поглежда през рамо назад и да се опитва да успокои сърцето си, което биеше лудешки. Въобще не му бе до такива дребни неудобства като камъчета в обувката.

Сега отново погледна пътя, по който бе дошъл, но вече не очакваше да види някой, който го следи. Бе оставил финийците зад гърба си, поне засега. А колко щеше да трае това „засега“? Не можеше да знае какво ще му донесе бъдещето. Никой не можеше. Бе обмислял всичко дни наред. Още откак Пада Ший му съобщи, че нареждането да иде в Гленкрий не е от съвета, и че не му позволяват да го направи.

Той изтърси камъчето от обувката си и отново я нахлузи на крака си, като все още се взираше в пейзажа пред очите му и в околните хълмове.

— Ех, не се ли борим точно за това? — Звукът на собствения му глас сред тишината го сепна. О'Лиъри бързо се извърна, за да провери пътя зад гърба си, но щом разбра грешката си, се засмя на глас.

— Да, точно затова — рече той. После повтори, но този път по-високо: — Да, точно затова се борим. Ирландия, свободна и красива. И всеки човек да може да прави онова, което иска.

Той си оставаше такъв, какъвто винаги е бил — още откак започна да разбира думите — ирландец и патриот, а в известен смисъл финиец.

— В деня, когато се вдигнат, за да изхвърлят британците от страната ни — прошепна той, — и аз ще се вдигна на оръжие заедно с тях. Нека бог ми е свидетел, ще го направя. Но дотогава и аз имам живот, който трябва да се изживее.

О'Лиъри стана и намести бохчата си на гърба. Някъде пропя птица и той се спря да я послуша, после се запъти надолу към имението. Може би бе закъснял прекалено много, може би агентът щеше да му каже, че работата е дадена на друг. Няма значение. Има и други места, и друга работа. Във всеки случай, ще е свободен.

— Свободен — рече той. — Млад, ирландец и свободен. Какво по-голямо щастие може да иска човек?

Лондон, десет и половина вечерта.

На гара „Виктория“ една доста голяма тълпа чакаше да се качи на фериботния влак.

— Когато за пръв път чух да споменават този влак, бях съвсем малка — каза Лила. — Тогавата си помислих, че сигурно влакът се превръща във ферибот и отплава по морето. Звучеше ми като някакво чудо. Въобще не ми хрумна, че е толкова просто, да качат вагоните на ферибота.

Беатрис се засмя. Беше румена и щастлива, лицето ѝ бе озарено от удоволствие, пълничкото ѝ тяло бе увито в пурпурна коприна и черни ширити. Лила си помисли, че зълва ѝ изглежда като коледен подарък, опакован от някой с две леви ръце, но пък всеки се радва на коледните подаръци, както и да са увити.

— Франсиско ще се зарадва ли на завръщането ти у дома?

— Сигурно. За пет минути. Но това няма значение. Ще му кажа за плановете си за бъдещето, че е свободен не само от банката, но и от мен, и...

Шарик дойде при тях, като прекъсна разговора им.

— Ето билетите. Всичко е уредено. — Той подаде на Беатрис цяла пачка билети. — Леглото ви е номер двадесет и две. Говорих с кондуктора. Ще се грижат добре за вас. Тези, сините билети, са за спалния вагон за Севиля. Там трябва да се качите на трети влак за Кордова.

— Благодаря ви, лорд Шарик. Наистина сте много любезен.

— Мислех, че се съгласихте да се обръщате към мен с малкото ми име — рече той и я погледна закачливо.

— О, наистина. Благодаря ви, Фъргюс. — Тя се обърна към Лила: — Мъжете могат да са много полезни, нали? Е, говоря за мъжете на място, разбира се. А не за онези, които знаят само бам-бам. Мисля, че лорд Шарик не е бам-бам.

Усмивката на Лила замръзна. Тя хвърли бърз поглед към Шарик. Той изглеждаше озадачен, но не и шокиран. Явно не се бе сетил за значението на думите.

— Да — бързо отвърна тя. — Сигурна съм, че си права. А сега мисля, че е време да те настаним във влака.

Те изпратиха Беатрис до перона и се увериха, че багажът ѝ е качен в малкото удобно купе, в което щеше да пътува до Париж. Там трябваше да се качи на друг влак. Приблужи се един служител, който каза, че ще приготви леглото на госпожата, когато пожелае, и че закуската се поднася в седем часа.

— Сигурна ли си, че ще се справиш сама? — загрижено попита Лила. — Може би трябваше да те придружа до...

— Ще се оправя — увери я Беатрис. — Обичам да пътувам. Казах ти вече. Отсега нататък ще пътувам непрекъснато, докато се уморя достатъчно, че да искам да си стоя у дома. Тогава ще си купя малка къщичка в Кордова и ще наглеждам твоя Майкъл и всички *ninos*, които ще се народят дотогава.

— Сигурна съм. — Лила притисна буза към лицето на зълва си. — Без повече бам-бам — прошепна тя в ухото ѝ.

— Но ми се струва, че теб те очаква много хубаво бам-бам. — Беатрис завъртя очи към Шарик, който чакаше в тесния коридор пред

купето. — Много хубаво бам-бам.

— Ти си невъзможна. *Adios, Beatriz. Hasta la proxima.*

— За какво говореше тя на перона? — попита Шарик, докато двамата с Лила минаваха през огромната гара със стъклен покрив.

— За нищо. Това е лична шега между две дами, нищо повече.

— Бам-бам. Звучи ми доста описателно. Мисля, че се досещам какво значи.

— Не. Да не си посмял да се опиташ.

Той се засмя.

— Добре тогава, няма. — Шарик я поведе под ръка. — Знаеш ли какво искам?

— Какво?

— Ти и аз да отпътуваме нанякъде заедно. На пътешествие. Била ли си някога в Индия?

— Никога.

— Махараджата на Джайпур ми е приятел. Кани ме на лов за тигри. Мечтаех си да те заведа. Невероятно е, Лила. Пътуваш на гърба на огромен слон. Толкова е голям, че не можеш дори да си представиш, докато не го видиш отблизо. Както и да е, местните хора слагат на гърба му едно особено седло, нарича се *howdah*. Прилича на трон и е фантастично украсено. Тогава...

— Фъргюс, стига си дърдорил, изслушай ме.

Вече се намираха навън и приближаваха каретата на Шарик.

— Слушам те. Винаги те слушам.

— Отнася се за Майкъл. И онази жена, съпругата на Тимъти, макар че май трябваше да кажа „вдовицата“ на Тимъти.

— Хмм... Да, трябваше. Слушай, виж колко е прекрасна вечерта. Искат ли ти се да повървим?

— Да, с удоволствие.

Той повика кочияша. Мъжът се приближи и двамата си размениха няколко думи, после Шарик отново хвана Лила под ръка и я поведе по Виктория стрийт към сградата на парламента.

— Говорех ти за Бет — каза Лила. — Миналата седмица ѝ изпратих телеграма, в която ѝ съобщих за нещастieto с Тимъти.

— Така ли? Какво те накара да го направиш?

— Не се прави, че не разбираш, Фъргюс. Казах ѝ, че е много болен, вероятно на смъртно легло. Надявах се да се върне и да се погрижи поне за интересите си тук, ако не друго. Трябваше да очаква, че Тим ще остави значително наследство. Благодарение на теб сигурно така е станало.

— И какъв е резултатът от намесата ти?

— Не знам. Дори и да е тръгнала за Лондон, веднага щом е разбрала, все още не може да е пристигнала. Ето защо питам теб за това. Чул ли си нещо?

— Не и за младата дама. Но знам, че състоянието на Тим няма да иде при нея. Той е успял да промени завещанието си, обвинил я е, че го е напуснала. Не ѝ е оставил и едно пени.

— По дяволите! — Възклицанието се откъсна от устните на Лила, но тя побърза да се извини: — Прости ми. Но искам да знаеш, че хлапачката от Муър стрийт само на повърхността изглежда благовъзпитана дама.

— Аз пък харесвам хлапачката от Муър стрийт, както я нарече. Тя е храбра. Безстрашна е. Виж, за Индия, смятам...

— Фъргюс, не мога да мисля за заминаване където и да е, преди да съм сигурна, че Майкъл няма да направи някоя глупост и да захвърли всичко, което постигнах с толкова усилия.

Бяха стигнали до Уестминстърския мост. Шарик я заведе до парапета и двамата се надвесиха над реката. Зад гърба им се намираха приказно красивите сгради, а пред тях Темза се дуплеше като мастиленочерна лента.

— Майкъл също се потруди за това — рече Шарик, като внимателно избираше думите си. — Не бива да гледаш на този преврат като на нещо, което сама си направила и си връчила на сина си наготово. От самото начало той активно участва в подготовката на всичко, а и очевидно е изиграл ролята си блестящо.

— Да, знам, но...

— Няма никакво „но“. Той е вече голям човек, Лила. Принадлежи на самия себе си. Би ли искала да е иначе?

Тя поклати глава, приковала поглед в кулата на „Биг Бен“.

— И аз така мислех. И ако разбираш всичко това, трябва да си наясно и с факта, че той сам ще си избере съпруга и това въобще не е твоя работа.

— Напротив! Той има задължения, той обеща.

— И е човек с чест, който сам ще реши как е най-добре да спази обещанието си. — Шарик се замисли за телеграмата, която самият той бе изпратил на Бет, съобщавайки ѝ, че е вдовица. — Остави го да направи онова, което намери за най-добре, Лила. Остави ги сами да решат съдбата си. А ти трябва да се замислиш за собствената си съдба.

Лила се обърна и се облегна на парапета на моста. Шарик виждаше как гърдите ѝ се издигат и спускат под черното бюстие на роклята ѝ.

— Каква е съдбата ми, Фъргюс?

— Не съм ясновидец. „Съдба“ е може би прекалено силна дума. Може би трябваше да кажа бъдещето, най-близкото бъдеще. Вярвам, че това е думата.

— И?

— И в кристалното си кълбо виждам пътуване. — Той я погали по бузата с пръст, но толкова нежно и леко, сякаш въобще не я бе докоснал. В ласката му сякаш се съдържаше едно прошепнато обещание. — Първо Гленкрий. Ние сме ирландци, и аз, и ти. Трябва да помиришем аромата на торфа и да погледаме небето на Ирландия. Трябва да останем там поне толкова, че да се почувстваме отново чисти.

— Каза „първо“. А после?

— Индия, както вече ти споменах. Освен ако не предпочиташ някое друго място. Може би Африка. Или Китай, ако ти харесва. Китай е прекрасно място. Първо може да идем в Хонконг, после да попътуваме из вътрешността на страната. Шанхай, Кантон, Пекин, толкова е хубаво, обещавам ти...

Лила въздъхна дълбоко.

— О, Фъргюс.

— Какво значи това? Защо го каза с такъв тон?

— Значи това, че не мога да си представя да живея по този начин, без да имам някаква цел, някаква всепоглъщаща страст, която...

— Аз ти предлагам страст, момичето ми. Не се съмнявай в това. Една голяма страст.

Тя потърси очите му и го погледна така, сякаш искаше да надникне в душата му.

— Предлагаш ми да заместя омразата с любов — тихо отвърна тя. — Зная. Разбирам те. Повярвай ми, така е.

— И?

Тя се поколеба.

— Не съм сигурна. Толкова дълго време мразих, че сега не зная дали мога да се променя. Но искам да опитам, Фъргюс. Ако бъдеш много търпелив с мен, може би ще успея.

Каретата му ги бе последвала. Сега стоеше на достатъчно разстояние, под един уличен фенер. Шарик я хвана за ръка и я поведе нататък.

— Мога да бъда много търпелив, Лила. Уверявам те. А сега ще те заведа у дома.

Лила внезапно спря и го погледна.

— Имам една щура идея.

— Казвай! Обожавам щурите идеи.

Тя кимна към очакващата ги карета.

— Ако тръгнем още сега, на минутата, ще успеем ли наистина да се приберем у дома? Имам предвид, ще успеем ли да стигнем в Ливърпул навреме, за да хванем сутрешния ферибот за Дъблин?

Шарик отметна глава и избухна в смях.

— Ти си едно чудо, момичето ми. Чудо неவிжданo сред жените. И нищо чудно, че те обичам. Можем и ще го направим!

Той се втурна да бяга и Лила затича до него.

ПОСЛЕПИС

На 25 юли 1898 г., американският военен кораб „Глостър“ издигна американското знаме на южния бряг на Пуерто Рико, в Гуаника. Няколко часа по-късно три хиляди и петстотин бойци от кораба Масачузетс окупираха Понсе. Два дни по-късно се предаде и Сан Хуан. Островът бе превзет, без да прозвучи и един изстрел.

Победителите заявиха, че не са дошли, „да воюват с народа на една страна, която векове наред е била потискана“, а „да донесат закрила, както и благините на напредналата цивилизация“.

Дали тези обещания бяха изпълнени, най-добре ще отсъдят самите пуерториканци, но либералният елит на острова се зарадва изключително много на идването на американците, а в по-голямата си част животът на острова остана непроменен. Съвсем скоро се зароди движение за присъединяване към Съединените щати, въпреки че не всички го подкрепяха. Когато свършва тази книга, този проблем все още е нерешен, но през 1917 г. пуерториканците получиха американско гражданство.

Ирландското републиканско братство, или така наречените финийци, се включиха в прочутото Великденско въстание от 1916 г. Заедно с политическите сепаратисти, Шин Фейн^[1], те взеха активно участие в кървавите въстания, известни като „вълненията“, които продължиха от 1918 г. до подписването на компромисното примирие от 1922 г., чрез което се създаде разделената Ирландия, която съществува и до днес.

А Мендоса? Какво се случи с тях след 1898 г., остава да разкажем в:

„Огнените птици“

[1] Sinn Fein — политическо движение и организация, основана през 1905 г. в Ирландия, борещи се за независими републиканско управление. — Бел.прев. ↑

ПРОЛОГ

Англия, 1932

Няколко минути след два часа, на седми април, над една градина в графство Съсекс слънчев лъч проби сивите дъждовни облаци и светлината заблещука върху мократа пръст. Лейди Суонинг вдигна прекрасното си лице, за да почувства приятната му топлина. В този момент тя чу песента на първата кукувица за тази пролет.

Характерният вик на птицата отекна в тишината на градината. Бе разпети петък и повечето слуги в голямата къща бяха освободени от задълженията си за следобеда. Лейди Суонинг и птицата можеха съвсем сами да се наслаждават на обширните морави и лехите с нежни пролетни цветя.

Тя се замисли за кукувицата. Щеше да открие някое гнездо и да снесе в него едно от яйцата си. Когато се излюпи малкото кукувиче, то ще унищожи всички останали птиченца, законните наследници на гнездото, или като ги изкълве до смърт, или като ги изхвърли на земята. Родителите им ще осиновят по неволя чуждото дете, без да разберат измамата, и ще го отгледат като свое. Лейди Суонинг смяташе, че кукувицата е удивително умно същество.

Слънчевата светлина отстъпи пред нова армия тежки дъждовни облаци, които неумолимо напредваха към тревистите хълмове на Съсекс. Лейди Суонинг погледна изящния си златен часовник. Два и половина, време е. Хвърли последен поглед към градината и се запъти към голямата каменна къща, построена преди векове.

Беше ѝ мъчно, че трябва да напусне всичко това. Толкова харесваше живота си, откак се бе омъжила: обожаваше вълнението, което ѝ доставяха конните надбягвания, официалните вечери и баловете, ролята ѝ на красивата млада съпруга на Емъри Престън-Уайдд, тринадесетия виконт Суонинг, харесвана и почитана от всички.

Но съжалението не промени решението ѝ.

Както очакваше, всички слуги бяха отишли на църква и къщата бе притихнала. Всички очакваха, че лейди Суонинг и съпругът ѝ също

ще присъстват на литургията. Емъри трябваше да изнесе една лекция, от поколения наред такъв бе обичаят. Но тази година всичко щеше да е различно, по причини, за които знаеше само лейди Суонинг.

В оръжейната тя бързо откри онова, което ѝ трябваше — един Маузер, който Емъри бе взел от някакъв германски офицер през Световната война. Както всички останали оръжия на съпруга ѝ, и този пистолет бе грижливо почистен и смазан. За да се превърне в смъртоносно оръжие, трябваше само да бъде зареден с патроните, заключени в едно чекмедже на големия тъмнокафяв скрин от шестнадесети век, от епохата на крал Джеймс. Предната вечер, докато Емъри спеше, тя бе взела ключето. Ето колко просто и лесно бе всичко.

Вече зареден, малкият пистолет лесно влезе в джоба на спортния ѝ костюм. Лейди Суонинг се върна в дългия коридор, а мекият ориенталски килим приглушаваше шума от стъпките ѝ. Миг по-късно тя застана пред вратата на кабинета и отново погледна часовника си. Беше два и четиридесет и пет.

— Ще бъда в кабинета си — бе казал мъжът ѝ, докато обядваха. — Ела там и после заедно ще идем на църква. Да речем, в три без петнадесет, става ли? — Той бе вдигнал поглед от порцията съомга пред себе си. — Опитай се поне веднъж да си точна, скъпа.

Ето, че бе абсолютно точна. Лейди Суонинг се усмихна, после влезе. Емъри стоеше с гръб към нея, загледан през френския прозорец, който водеше към розовата градина. Бе едър мъж. Масивната му фигура пречеше на сивата дневна светлина да проникне в стаята.

— Проклетият дъжд пак заваля — рече той, без да се обърне.

— Да. — Тя извади пистолета от джоба си и дръпна предпазителя. Почти не се чу звук.

— Е, какво да се прави, трябва да идем.

— Не — тихо отвърна тя. — Не мисля така. Не и днес.

— Не ставай смешна. Няма начин да не... — Той се обърна с раздражено изражение. Тогава видя пистолета. — Какво ще правиш с това?

Тя не отговори. Стори ѝ се неуместно, тъй като намеренията ѝ бяха очевидни.

Готвачката, камериерката, шофьорът и секретарят, отговорен за светските задължения на нейна светлост, бяха единствените слуги в къщата този следобед. В три часа и пет минути готвачката и

камериерката чува два изстрела и изтичаха в кабинета. Там откриха лорд Суонинг, проснат по очи в локва кръв. Първо си помислиха, че е паднал и се е ударил лошо. Готвачката побърза да обърне виконта. Точно тогава видя втренчения му поглед и зейналата рана на гърдите му, и започна да пищи.

Шофьорът и секретарят пристигнаха след няколко секунди, тъй като бяха чули писъците, но по-късно и двамата отричаха да са чули изстрелите.

Никъде не успяха да открият лейди Суонинг. Полицията дълго и старателно я издирва, докато няколко месеца по-късно избухна войната и вниманието им се насочи другаде. Дамата бе изчезнала сякаш вдън земя.

Филдинг, Масачузетс, 1955-63

Повечето жители на градчето Филдинг съжаляваха малката Лили Крамър, която живееше в голямата къща на „Уудс роуд“ и имаше само един родител. Това бе майката на детето, Айрин Петуърт Крамър, и именно заради нея хората в града се притесняваха и съжаляваха Лили. Айрин бе една от тях, бе родена и отгледана във Филдинг, но винаги ги бе карала да се съмняват в нея. Още преди години бе напуснала дома си и щяха да са я забравили напълно, но не се бе върнала през '51-ва като вдовица с невръстна дъщеричка. Оттогава насам леко отрицателното мнение за нея се бе засилило осезаемо.

Първо на първо, Айрин не позволяваше на Лили да я нарича „мамо“. Момиченцето винаги трябваше да се обръща към нея с „майко“. Второ, според Роуз Кармайкъл, която ходеше да чисти в къщата на Крамър, детето бе принудено да се отнася необикновено внимателно към играчките си.

— „Скъпи са, Лили“, ей тъй винаги казва Айрин — докладва Роуз. Всеки път щом Роуз свършеше работата си в къщата на „Уудс роуд“, тя отиваше в бакалията на главната улица на Филдинг, за да поклюкарства.

— Не знам какво ще стане с Лили — каза тя при едно от посещенията си там. — Хич не е хубаво да я възпитават така.

Другите жени кимаха с глави и мърмореха неодобрително.

— Както и да ѝ викаш, дали Айрин Петуърт или Айрин Крамър — рече една от жените, — няма никаква разлика. Бракът въобще не я е променил. Пък сега тя си придава важност само защото живее в голямата къща.

— Нищо ново — добави друга. — Айрин винаги се е правила на много важна. Порасна студена като лед и още си е такава. И сега ще вледени до смърт момиченцето.

Но това, което не знаеха, беше, че момиченцето си бе намерило какво да обича. Дълго преди да разбира какво прави къщата им толкова красива и уникална, Лили ѝ отдаде цялата си привързаност и доверие. В съзнанието ѝ къщата заместваше бащата, когото някога не бе познавала.

— Той умря, когато ти се роди — обясняваше Айрин всеки път, щом Лили я попита. — Тогава се върнахме у дома.

Когато бе на пет години и жените в бакалията все приказваха за нея, Лили вече си бе направила два извода от думите на Айрин. Смъртта на баща ѝ бе някак свързана с раждането ѝ, сякаш донякъде вината за това бе нейна. Вторият извод бе, че домът е мястото, където хората не умират и си в пълна безопасност.

— Когато си била малка, ти си живеела тук, нали? — разпитваше тя майка си.

— Да, живеех във Филдинг. Както всички от рода Петуърт.

Лили разбра, че Айрин се е казвала Петуърт, преди да се венчае за мъжа, който е умрял. Но това, което още не разбираше, бе, че по онова време Петуърт не са живеели в голямата къща на Уудс роуд.

Разбра го чак на следващата година, когато стана на шест години и влезе в първи клас на училището „Ейбрахам Линкълн“. Освен това тогава тя свикна да чува как госпожица Уайт я нарича Лилиан — никой друг не бе използвал пълното ѝ име. Просто Лили трябваше да приеме някои истини, свързани с порастването на човека.

Айрин не знаеше какво е станало, докато не реши през един дъждовен ноемврийски следобед да прибере дъщеря си след училище. Лили трепереше и се опитваше да не се разплаче, когато избяга от игрището. Веднага щом се качи в стария „Шевролет“, Лили изрече горчивите думи:

— Вярно ли е, че нашата къща всъщност не е наша?

— Лили, какви са тези глупости, разбира се, че е наша.

— Госпожица Уайт каза, че е чужда. Че е на някакви хора, дето се казвали Кент.

Айрин се намръщи и не отговори. Момиченцето зараказва припряно историята:

— Госпожица Уайт ни прочете надписа в коридора срещу кабинета на директора. Там пише, че някакъв човек, на име Самюъл Кент дал парите за построяването на училището и го нарекли „Ейбрахам Линкълн“.

Айрин кимна.

— Знам това, Лили. Когато бях малка, и аз учех в това училище. Нали ти разказах за това.

Но сега Лили плачеше неутешимо.

— Да, но госпожица Уайт каза, че господин Кент построил и нашата къща. И всички, които са живели някога там, се казвали Кент. Тя каза, че това е къщата на Кент.

Айрин си пое дълбоко дъх.

— Стига си плакала, Лили. Семейство Кент са притежавали нашата къща и тогава тя се е казвала къщата на Кент. Но сега тя не е тяхна, сега е наша.

Въпреки простичкото обяснение, болката, причинена от думите на учителката, не премина. Лили се чувстваше застрашена в дъното на душата си. Чувствата, които Айрин не ѝ позволяваше да показва открито, бяха отдадени изцяло на голямата къща с покрив от каменни плочи, с дъбови подове и дървена веранда, засенчена от увиващи се глицинии. Въпреки че нямаше баща, Лили се чувстваше в безопасност благодарение на квадратните стаи, двете големи камини и трапезарията, пълна с блестящи цветни стъклени предмети. А сега госпожица Уайт бе разрушила сигурността на убежището на Лили, бе го направила по-уязвимо. Сега трябваше да се вкопчи в къщата с всички сили, иначе онези Кент можеше да се върнат и да си вземат обратно къщата.

Във Филдинг имаше много хора на име Кент. Когато стана на седем години, Лили вече можеше да чете табелките с надписи: АПТЕКАТА НА КЕНТ и ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ КЕНТ. Поуспокояваше я мисълта, че нито едно от тези места не бе по-голямо от УНИВЕРСАЛЕН МАГАЗИН ПЕТУЪРТ.

— Във Филдинг има много хора на име Петуърт, нали? —
загрижено питаше тя майка си.

— Да — съгласяваше се Айрин, но вниманието ѝ бе изцяло заето
с онова, кого шиеше в момента. — Защо?

— Чудех се, дали има повече хора Петуърт, или повече хора
Кент.

— За какви неща мислиш, Лили! Нямам никаква представа. Но
във всеки случай, имаш наистина много братовчеди Петуърт.

Единствено по Коледа Лили виждаше всички тези далечни
роднини. Всяка година през ваканцията Айрин я водеше в една къща
на другия край на града, където живееха много хора на име Петуърт. Те
си подаряваха един на друг подаръци и ядяха много, и се държаха
страшно приятелски, но никой от тях не идваше в къщата на Уудс
роуд. Едва когато Лили стана на девет години и бе вече в четвърти
клас, тя научи нещо за тяхното минало.

Учителката страшно много се интересуваше от местната
история. Тя им разказа за четиринадесетте преселници, които дошли
от Англия през 1650 г. и избрали едно място на четиринадесет мили
южно от Бостън, а после го нарекли Филдинг.

— През 1652 г. във Филдинг дошъл един човек на име Джосая
Кент. Той преградил с бент част от река Уилок и построил там една
воденица. Оттогава има много наследници на рода Кент. — Учителката
спря поглед върху Лили. — Разбира се, другото „първо семейство“
били Петуърт. Лили, твоите прадеди са били повечето фермери, докато
един от тях на име Том Петуърт, станал воденичар и завзел воденицата
на Кент. Това се случило през 1756 г.

Лили слушаше напрегнато. Ето още един случай, когато Петуърт
са изместили Кент, както тя и майка ѝ бяха направили на Уудс роуд.
Това я утеши малко, но все пак копнееше да научи повече за къщата си.
Кой я е построил? Кога? Тя попита майка си, но Айрин отвърна, че не
си спомня никакви подробности, а лицето ѝ прие онова изражение,
което значеше, че е по-добре да изостави темата. Лили добре
познаваше това изражение и обикновено се отказваше, когато то се
появи на лицето на майка ѝ. Но винаги продължаваше да мисли за
онова, което е събудило любопитството ѝ. И рано или късно отново
питаше за него.

Въпросите на Лили за мъртвия ѝ баща, например, винаги караха майка ѝ да се втрени безизразно в някакъв предмет и да стисне устни. Но когато Лили стана на дванадесет години, тя реши отново да повдигне този въпрос.

Айрин бродираше покривки за столовете в трапезарията. Моделът представляваше розови рози на светлобежов фон. Ставаше ужасно бавно и работата изискваше много усилия, но когато бродираше, Айрин бе уравновесена и спокойна.

— Възстановявам покривките, които са стояли на столовете много отдавна — обясни тя. Сега столовете бяха тапицирани с тъмнокафяво кадифе и Айрин каза, че ще ги смени едва когато избродира покривки за облегалките и седалките на всичките осем стола. Понякога на Лили ѝ се струваше, че това ще отнеме цяла вечност.

Следобедът, когато Лили зададе въпроса си, русата глава на майка ѝ бе наведена над гергефа и тя не погледна нагоре, когато Лили попита:

— Не можеш ли да ми кажеш нещо за баща ми? Знам, че е умрял, когато съм се родила, но искам да знам още нещо.

Айрин продължи да бродира.

— Той бе англичанин. Когато ти се роди и той умря, аз живеях в Англия, а после те доведох у дома.

— Значи съм наполовина англичанка?

— Да, точно така.

— Защо е умрял?

— Никой не знае защо умират хората, Лили. — Айрин винаги настояваше дъщеря ѝ да говори правилно. — Това, което искаш да попиташ, е как е умрял. При автомобилна злополука.

Лешниковите очи на Лили обикновено придобиваха цвета на обкръжаващите я предмети, или на дрехите, с които бе облечена. Но когато се съсредоточеше върху нещо, както сега, те сякаш ставаха потъмни, някак по-синьо-зелени.

— Аз бях ли в колата?

— Не точно. Ти още не беше родена. Тогава бях бременна.

Ето нещо ново, и то много по-ясно. Лили бързаше да се възползва от необичайната охота на Айрин да ѝ каже няколко подробности.

— Как беше малкото му име?

— На кого?

— На баща ми, разбира се.

— Не ми говори с този тон, моля те — тихо рече Айрин. Тя никога не викаше, дори когато бе ядосана. — Името му бе Хари Крамър.

— Аз приличам ли на него? Имаш ли негови снимки?

— Не, не приличаш особено на Хари Крамър.

— А на кого тогава? — попита Лили. — Не приличам и на теб.

— Мисля, че мъничко приличаш. Както и да е, има толкова много прадеди, на които да приличаш, поколения наред са се женили отново и отново. Особено в градче като Филдинг.

— Но...

— Ако нямаш нищо против — прекъсна я Айрин, — тази тема не ми е приятна. Наистина не искам да продължаваме да говорим за това.

Край на въпросите. И потвърждение на онова, което Лили вече предполагаше. Майка и не е съжалявала, когато е починал съпругът ѝ. Вероятно ако не бе умрял, са щели да се разведат. Лили се чудеше дали англичаните се развеждат. Същия следобед тя взе колелото си и отиде в библиотеката. Откак бе разбрала на колко много въпроси могат да отговорят книгите, Лили бе започнала да ги изяжда с кориците.

В библиотеката не остана разочарована. Имаше достатъчно информация за Англия.

— Опитай тук, Лили — предложи ѝ госпожица Демел, библиотекарката. — Дикенс ще ти хареса.

Книгата, която ѝ предлагаше, бе „Детска история на Англия“.

Лили поклати глава. Косата ѝ имаше цвят на тъмен махагон, бе абсолютно права, много гъста и винаги блестеше от чистота. Носеше я подстригана късо и с бретон, и когато движеше главата си, тя подскачаше. Айрин винаги казваше: „Ти не си красива, Лили, но косата ти е много хубава“. Лили често бе стигала до отчаяние заради малкото си чипо носле, заради очите си с много смешен цвят, както и заради трапчинката на брадичката си, но се бе научила да харесва косата си.

Сега с несъзнателен жест отметна назад тежкия си бретон и отказа да вземе книгата, която ѝ предлагаше госпожица Демел.

— Харесвам приказките на Дикенс, но искам да науча нещо за съвременна Англия.

— О, така ли? — Госпожица Демел изглежда се изненада. —
Защо за Англия?

— Защото баща ми е бил англичанин.

— О, да — съгласи се библиотекарката. — Знаех това, но съм забравила.

Разбира се, че го знаеше. Във Филдинг хората винаги знаеха всичко за съседите си. Но това, което беше важно за Лили, бе, че госпожица Демел не се опита да прикрие любопитството си.

— Я да видим какво можем да намерим — рече тя.

След като приключи с разследването си, Лили заключи, че в Англия повечето неща са съвсем същите като в Америка, а не странни и старомодни като в „Оливър Туист“ или в „Големите надежди“. Значи Айрин е смятала да се разведе с Хари Крамър, ето защо никога не говореше за него. Особено след като бе умрял и всичко бе толкова тъжно и трагично, а и вероятно се е чувствала ужасно заради онова, което е смятала да направи.

Лили не се бе замисляла много за картината, която висеше над камината в голямата гостна стая, докато не прочете за нея в една книга, „Филдинг през деветнадесети век“, публикувана от Историческото общество през 1921 г. Тя и майка ѝ рядко използваша тази стая. Предпочитаха да седят в дневната, защото креслата и канапетата бяха с много по-мека тапицерия. В гостната въобще не бе удобно. В нея мебелите бяха от резбовано дърво и имаха много твърди възглавници, тапицирани с тъмночервено кадифе. Но според книгата картината бе важна.

Лили отново отиде в библиотеката. „Констабъл, Джон, 1776-1837“, прочете тя в един справочник за известни художници. „Заедно с Търнър, Дж. М. У., най-известният пейзажист на Англия.“ Искаше да узнае повече, но не знаеше къде да търси информация. Госпожица Демел беше болна от грип и не бе на работа, а Лили не познаваше временната ѝ заместничка. Затова реши да изчака.

Същата нощ Лили не можа да заспи. Когато чу как часовникът в антрето удари един след полунощ тя стана и слезе по стълбите в гостната.

Постоя известно време в тъмното, изпълнена с любов към къщата, чувствайки, че някак и тя отвръща на любовта ѝ. Най-сетне тя запали лампата върху една от мраморните маси и веднага дръпна връвта, с която се спускаха тежките завеси, за да не види майка ѝ, ако е случайно будна, отражението на светлината върху алеята пред къщата. После се обърна и погледна картината.

Лили не знаеше нищо за изкуството. Защо смятаха тази картина за нещо особено, за нея си оставаше загадка. Там бе нарисувано поле, копа сено и няколко големи дървета, както и няколко човека. Не я впечатли с красотата си, но успя да я заинтригува с мислите, които ѝ навяваше. Картината на Констабъл бе подарена на Сам и Аманда Кент, първите обитатели на къщата. Това Лили бе научила от книгата на Историческото общество. Когато се нанесоха в къщата, картината си висеше над камината. Тя принадлежеше на къщата... и на нея самата.

Лили понечи да изключи лампичката. Слабата крушка осветяваше само една част от стената, а останалата част от стаята тънеше в мрак. Това я накара за пръв път от години да забележи тапетите. На тях имаше нарисувани венци от мънички тъмни розови пъпки на бежов фон. Още едно от чудесата на къщата бе, че тапетите в гостната бяха оригинални — не сменяни повече от век. „Тъй като стаята се използва рядко“, бе обяснението на Айрин. Наистина бе така, но Лили разбираше, че те сигурно са избелели.

Обърна се още веднъж към картината. Висяла е на мястото си почти от времето, когато са сложили тези тапети. Значи зад нея те сигурно са абсолютно запазени, почти като нови. Лили не можа да устои на изкушението. Трябваше да ги погледне.

Тя придърпа един от червените кадифени столове към камината и се покачи върху него, после отмести мъничко картината, но така не можеше да види онова, което искаше. Светлината идваше откъм гърба ѝ и тялото ѝ правеше сянка. Прехапа устни и се поколеба. Ами ако стане нещо? Ако повреди някак ценната картина от Констабъл? Няма, помисли си тя. Много ще внимава.

Картината бе по-тежка, отколкото очакваше. Лили събра силите си и я повдигна, за да я откачи от куката. После я смъкна и я подпря на облегалката на стола. После слезе и отстъпи на няколко крачки назад, погледна участъка от стената, който се разкри пред очите ѝ, и ахна.

Квадратът неизбелели тапети бе истинско откритие за нея. Розовите пъпки бяха яркочервени, а преплетените им стебла — наситено зелени, фонът бе наситено кремавожълто, а не безличното бежово, което бе гледала през целия си живот. Сам и Аманда са избрали ярки, жизнерадостни тапети. Гостната им стая е била предназначена за тържества и веселби и за щастливи хора.

— Ще намеря начин да ги направя като нови — прошепна тя. — Когато стана богата и прочута, и аз ще давам празненства тук, а тапетите ще са същите като по времето на Сам и Аманда. — Това бе обещание към духовете им.

Лили погледна картината на Констабъл. И сега, когато бе на нивото на очите ѝ, не изглеждаше по-различно, а и не представляваше нещо особено. През затворената врата чу, че часовникът удари два. По-добре да побърза да си легне.

Лили се покатери на стола, хвана здраво позлатената рамка на картината и погледна надолу, за да види къде точно се намира връвта, на която се окачва. Но това, което видя, бе малко листче хартия, прикрепено между рамката и платното на гърба на картината. Без да се поколебае нито за миг, тя се протегна и внимателно издърпа сгънатото листче.

Когато окачи картината на мястото ѝ и слезе от стола, тя занесе находката си до лампата. Много внимателно разгъна многобройните сгъвки и разбра, че държи малък плик. Усещаше, че вътре има нещо, но на предната му страна не бе написано нищо. После обърна плика и видя, че е запечатан, а под капачето му има няколко думи, написани с избеляло мастило. Заради гънките на хартията бе много трудно да се разчетат, но не и невъзможно. „Кордова, Испания. Домът на...“ пишеше „М“ и още нещо, но не успя да разчете последните букви. Мастилото бе размазано, сякаш някой е сгънал плика, още преди да изсъхне добре.

Лили успя да устои на желанието веднага да го отвори. Ако иска да го стори, без да скъса написаното вътре, трябва да използва някакъв инструмент. Пиличката ѝ за нокти щеше да свърши работа. И през ум не ѝ мина, че може да нарушава покоя на духовете, които толкова обича, че може би Сам и Аманда биха имали нещо против.

Издание:

Бевърли Бърн. Пламъкът на отмъщението

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 1998

ISBN: 954-455-027-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.